

Hà Nhật Cộng Huệ Thử

Contents

Hà Nhật Cộng Huệ Thử	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Yến Tiệc Kinh Hoàng	3
3. Chương 2: Tâm Sự Thiếu Niên	6
4. Chương 3: Độc Tửu Tích Hoa	7
5. Chương 4: Nụ Hôn Bất Ngờ ::	10
6. Chương 5: Thỉnh Quân Nhập Mộng ::	11
7. Chương 6: Uyên Mộng (thượng)	13
8. Chương 7: Uyên Mộng (trung)	15
9. Chương 8: Uyên Mộng (hạ)	17
10. Chương 9: Sinh Tử Tương Bác	19
11. Chương 10: Tam Đại Thể Gia	21
12. Chương 11: Tin Hay Không Tin	23
13. Chương 12: Mai Hoa Lệnh	25
14. Chương 13: Phong Ba Tái Khởi	27
15. Chương 14: Tiên Hạ Thủ Vi Cường	29
16. Chương 15: Khách Quý Đêm Khuya	31
17. Chương 16: Minh Nguyệt Công Tử	33
18. Chương 17: Tương Phùng	35
19. Chương 18: Tái Kiến Sẽ Là Định Nhân	37
20. Chương 19: Bích Nhan	39
21. Chương 20: Chỉ Mong Không Hề Gặp Lại	41
22. Chương 21: Thật Thật Giả Giả	43
23. Chương 22: Dật Thế Thanh Dương	45
24. Chương 23: Tâm Tư	47
25. Chương 24: Đại Giới (giá Phải Trả)	49
26. Chương 25: Ngày Giỗ	51
27. Chương 26: Trầm Gia Cổ Sự	53
28. Chương 27: Trầm Gia Di Cô – Đứa Con Mồ Côi Của Trầm Gia	55
29. Chương 28: Chân Tướng (thượng)	57
30. Chương 29: Chân Tướng (trung)	58
31. Chương 30: Chân Tướng (hạ)	60
32. Chương 31: Yêu Hận Khắc Sâu (thượng)	62
33. Chương 32: Yêu Hận Khắc Sâu (hạ)	64
34. Chương 33: Nơi Trái Tim Hướng Về	66
35. Chương 34: Tứ Đại Hộ Pháp	68
36. Chương 35: Cốc Chủ Vị	70
37. Chương 36: Mê Chướng (thượng)	72
38. Chương 37: Mê Chướng (hạ)	74
39. Chương 38: Nổi Gió (thượng)	76
40. Chương 39: Nổi Gió (hạ)	78
41. Chương 40: Tiếng Tiêu Dưới Trăng (thượng)	79

42. Chương 41: Tiếng Tiêu Dưới Ánh Trăng (hạ)	82
43. Chương 42: Mạc Khả Nại Hà (không Thể Làm Gì)	84
44. Chương 43: Thác Ý (hiếu Lầm) :	86
45. Chương 44: Chuẩn Bị Khởi Hành	88
46. Chương 45: Bất An	90
47. Chương 46: Nhập Úng	92
48. Chương 47: Sát Khí Bủa Vây	94
49. Chương 48: Bất Ngờ Không Kịp Phòng Bị	96
50. Chương 49: Địch Ta Khó Phân	98
51. Chương 50: Quan Chiến	100
52. Chương 51: Bảo Hộ	103
53. Chương 52: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	105
54. Chương 53: Lời Nói Vô Tình	107
55. Chương 54: Lời Nói Vô Tình (hạ)	110
56. Chương 55: Vi Tâm Chi Thống (dối Lòng Đau Đớn)	112
57. Chương 56: Vi Tâm Chi Thống (dối Lòng Đau Đớn) Hạ	114
58. Chương 57: Ngộ Dạ Mật Báo (mật Báo Đêm Khuya)	116
59. Chương 58: Tửu Ý Mê Ly	118
60. Chương 59: Bộc Phát Đại Nộ	121
61. Chương 60: Dấu Có Gặp Lại	123
62. Chương 61: Khuất Nhục	125
63. Chương 62: Mạo Hiểm Cứu Người	127
64. Chương 63: Rửa Tội Trước Thiên Hạ (thượng)	129
65. Chương 64: Rửa Tội Trước Thiên Hạ (hạ)	131
66. Chương 65: Truy Nhai (rơi Xuống Vách Núi)	134
67. Chương 66: Người Tự Bảo Trọng	135
68. Chương 67: Kiếp Này Đồng Mệnh	138
69. Chương 68: Nắm Tay Nhau Cùng Trở Về	140
70. Chương 69: Vi Thanh	143
71. Chương 70: Phiên Ngoại 1 Về Nhà - Thượng :	145
72. Chương 71: Phiên Ngoại 1 Về Nhà - Trung	147
73. Chương 72: Phiên Ngoại 1 Về Nhà -hạ	149
74. Chương 73: Phiên Ngoại 2 Sinh Tử Thiên 1	151
75. Chương 74: Phiên Ngoại 2 Sinh Tử Thiên 2	153
76. Chương 75: Phiên Ngoại 2 Sinh Tử Thiên 3	155
77. Chương 76: Phiên Ngoại 2 Sinh Tử Thiên 4	158
78. Chương 77: Phiên Ngoại 2 Sinh Tử Thiên 5	160

Hà Nhật Cộng Huê Thu

Giới thiệu

Edit: HoànThể loại: cổ đại, chính đạo hiệp sĩ ôn nhu công x tà giáo thiếu chủ lãnh mạc thụ, sinh tử, ngược chút chút,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-nhat-cong-hue-thu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Biên tập: Kỳ Lam

Võ lâm vốn có tam đại thế gia: Trầm gia Kim Lăng, Tô gia Linh Nam, Diệp gia Hàng Châu. Gia chủ ba nhà đã nhiều thế hệ làm huynh đệ kết nghĩa, tình như thủ túc, vùng kiếm khắp giang hồ, trừ gian diệt ác bảo vệ chính nghĩa, cứu giúp người nghèo khổ, chẳng những sâu sắc nhận được đánh giá cao của người trong giang hồ, mà còn khiến cho đa phần bách tính bình dân ca ngợi không hết lời. Các đại minh chủ võ lâm, thường sinh ra từ tam đại thế gia này.

Thế nhưng hơn mười năm trước lại đột phát một thảm án khiến giang hồ khiếp sợ, Trầm gia ở Kim Lăng trong một đêm bị huyết tẩy, toàn gia hơn trăm người không một ai may mắn thoát, hung thủ tâm tính tàn độc, võ nghệ cao cường khiến những kẻ có tiếng tăm cũng khải kinh tâm, người người đều ồn ào suy đoán: đây đến tột cùng là cao thủ phương nào, có thể trong nháy mắt huyết tẩy một Trầm gia cao thủ nhiều như mây, đã dùng thủ đoạn như thế nào, cứ nhiên ngay cả hàng xóm cách một con phố bên cạnh Trầm phủ đều không mấy may nghe được chút động tĩnh gì. Ngày hôm sau ngoài cổng Trầm phủ vẫn nguyên vẹn không hề có dị trạng, nếu không phải gia chủ Tô gia Tô Kinh Phong đứng lúc mang theo nhi tử tới bái phỏng, không biết đến bao giờ mới bị người khác phát hiện.

Gia chủ Diệp gia Diệp Thanh Dương nghe tin vội đến, cùng Tô Kinh Phong đồng thời tử mĩ kiểm tra, nhưng lại không thể từ trên thi thể tìm ra được dấu vết gì, thậm chí ngay cả miệng vết thương cũng không có phát hiện, chỉ có thể từ móng tay biến màu xanh đen của tử thi mà suy đoán là trúng độc. Nhưng đó là ai, là loại độc gì, cách thức đầu độc như thế nào, có thể khiến cho bao nhiêu cao thủ Trầm gia kinh nghiệm giang hồ dồi dào toàn bộ trúng chiêu không một ai chạy thoát, ngay cả kưu cứu cũng không có cơ hội, bao gồm cả đương nhiệm minh chủ võ lâm, Trầm gia gia chủ Trầm Mạch Bạch?

Trầm gia một trong võ lâm tam đại thế gia sụp đổ, hung thủ không rõ, nguyên nhân không hay, ngay cả Tô gia cùng Diệp gia đều nghi không ra, trên giang hồ mỗi người đều thấy bất an, chỉ sợ kế tiếp chính mình ừ ừ cạc cạc mà toi mạng. Có kẻ bắt đầu đồn đại, đây chính là tà giáo đã ẩn tích trăm năm tại Miêu Kim Cốc chuẩn bị một lần nữa tái khởi sóng gió giang hồ.

Miêu Kim Cốc vốn dĩ là một sơn cốc nhỏ, cũng không phải giáo phái, ban đầu có một số cao thủ không còn hứng thú với giang hồ tới đây ẩn cư, về sau càng ngày càng nhiều nhân sĩ võ lâm mai danh ẩn tích tới đây định cư. Bọn họ hoặc là chán ghét giang hồ, hoặc là phạm phải điều sai trái không mong muốn, không dám đối mặt, hoặc là bị người hãm hại, tình thế bất buộc không chỗ dung thân. Dần dà, nơi này liền hội tụ được đông đảo võ lâm cao thủ. Bọn họ vứt bỏ quá khứ, vốn định cả đời không tranh đoạt, an ổn sống qua ngày, nhưng lại không được kẻ khác buông tha. Có người mơ ước tuyệt thế võ công cùng bảo kiếm danh khí của họ, có người không thể tha thứ lỗi lầm bọn họ từng phạm phải.... Mọi người xuất phát từ đủ loại mục đích, tập trung lại, trong một đêm tập kích vào Miêu Kim Cốc tĩnh lặng, một phen ác chiến. Những người còn sống sót của Miêu Kim Cốc cảm hận người trong võ lâm đuổi tận giết tuyệt, hợp nhất thành giáo phái, thu nhận môn đệ, hai năm sau xông vào giang hồ, huyết tẩy nhiều môn phái, sau đó hùng cứ một phương, cùng võ lâm Trung Nguyên đối đầu. Từ đó về sau, Miêu Kim Cốc liền bị gọi là tà giáo.

Thời gian dần dần qua đi, thảm án Trầm gia cũng không tái diễn, Miêu Kim Cốc trong truyền thuyết cũng không có thêm hành động gì, Tô Kinh Phong liền đảm nhiệm chức tân minh chủ võ lâm, giang hồ mọi việc hết thảy như trước, sóng gió không ngừng, người ta dần dần lãng quên đi vụ thảm án năm đó, lãng quên đi từng có tam đại thế gia vững chắc như chân vạc.

Thoảng một cái đã hơn mười năm trôi qua.

2. Chương 1-2: Yến Tiệc Kinh Hoàng

Biên tập: Kỳ Lam

Hôm nay là ngày lành tháng tốt Tô gia tam công tử Tô Viễn Dung thành thân.

Tô gia giăng đèn kết hoa, khách khứa đầy nhà. Tô gia vốn là một trong lưỡng đại thế gia của võ lâm, Tô Kinh Phong lại là đương nhiệm võ lâm minh chủ, lại thêm Tô gia luôn hành xử thấu tình đạt lý, thường

làm việc thiện, trong võ lâm luôn có địa vị rất cao, ngày này không ít người đến chúc mừng.

Đại sảnh đang huyền ảo đột nhiên an tĩnh lại, một người trẻ tuổi tầm hai ba, hai tư tuổi bước vào. Hắn một thân thanh y, mi mục rõ ràng sáng lạn, nét mặt ôn nhu, khóe miệng hơi câu lên, giữ một mặt cười thản nhiên, sợi tóc tung bay, tùy ý mà dùng một mảnh lụa xanh buộc lại sau vai. Nơi nào hắn đi qua, đều thu hút ánh mắt mọi người.

Hắn thẳng một đường tiến tới trước mặt Tô Kinh Phong, cúi đầu chấp tay, “Lăng Vân ra mắt Tô bá bá, chúc mừng Tô bá bá cùng Viễn Dung biểu đệ.” Thanh âm ấm áp dễ nghe, Tô Kinh Phong tiểu ý càng tăng, vội vàng nâng hắn dậy: “Mau mau đứng lên, Tô bá bá tưởng ngươi chết đâu rồi.” Sau đó phân phó nha hoàn: “Mời tiểu thư qua đây, nói là Lăng Vân đến rồi.”

Mọi người tới tập tiến lên phía trước hướng nam tử trẻ tuổi kia chào hỏi, trong đó không thiếu những người có tiếng tăm.

Chỉ chốc lát, liền thấy một thiếu nữ mặc thanh y chạy vào, nũng nịu nắm cánh tay người trẻ tuổi kia: “Lăng Vân ca ca, tại sao không đến sớm vài ngày? Lần này cần phải hảo hảo ở lại chơi với ta vài ngày. Dọc đường đi có mệt không? Tại sao không thấy huynh quay lại?” Vừa nói, một bên vừa kéo hắn hướng đến phía chỗ ngồi của người nhà Tô gia.

Nguyên lai người trẻ tuổi kia họ Diệp tên Lăng Vân, chính là thiếu chủ Diệp gia của võ lâm lương đại thế gia, mười sáu tuổi bắt đầu xuất đạo, liền nhờ vào dung mạo tuấn lãng, tính tình ôn hòa, kiếm pháp gia truyền cùng khinh công danh chấn giang hồ, danh xưng “Lăng Vân kiếm”, rất được Tô Kinh Phong yêu mến, nhắm ý để hắn là minh chủ võ lâm kế nhiệm, cũng là vị hôn phu trong mơ ước của Tô gia tứ tiểu thư Tô Tường Dung.

Diệp Lăng Vân thấp giọng trả lời những câu hỏi tầng tầng lớp lớp của Tô Tường Dung, tùy ý để nàng kéo đi.

Giờ lành đã đến, tân khách đều sôi nổi ngồi vào chỗ, tân nhân (tân lang, tân nương) một thân hỉ phục đỏ thắm tiến tới chính giữa hỉ đường trong tiếng đàn nhạc, bắt đầu hành lễ.

Nhất bái thiên địa.

Nhị bái tổ tiên.

Tam bái cao đường.

Phu thê giao bái.

Lúc tân nhân song phương bái lạy, khách khứa xôn xao reo hò. Đến lúc người xướng lễ sắp sửa hô lên hai chữ “Kết thúc buổi lễ” thì, tân nương đột nhiên cổ tay khê đảo, vung lên một thanh đoản đao, thẳng tắp đâm tới trái tim tân lang!

“A! —— Bích Nhan! Vì..... cái, sao?” Tô Viễn Dung không thể tin nhìn nữ tử mình yêu mến, một tay đè lại bàn tay phải cầm đoản đao của nàng, một tay nhanh chóng mà giật đi khăn che mặt của nàng, gắng sức mà từ trên khuôn mặt quen thuộc nhìn rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thế nhưng hiện ra khuôn mặt vốn sinh động bỗng nhiên giờ phút này lại một mảnh bình tĩnh, lạnh như băng. Hắn há miệng, rốt cuộc cái gì cũng không thể nói ra, liền lão đảo mà ngã xuống.

Biến cố này đột ngột nảy sinh, tất cả mọi người đều ngây dại.

Đại sảnh tức thì yên tĩnh như chết lặng.

“Viễn Dung! Viễn Dung!” Tô Kinh Phong phản ứng trước tiên, bị phần mà gào to, lao lên phía trước ôm lấy thân thể Tô Viễn Dung đổ xuống.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng tiêu trong trẻo du dương, từ xa vọng lại, khuếch tán giữa đại sảnh đường tĩnh lặng, đặc biệt động lòng người.

Mọi người không khỏi đồng thời nhìn về bên ngoài cửa.

Chỉ thấy một đạo bóng trắng chợt lóe đã vào, tiếng tiêu dừng một chút, một nam tử trẻ tuổi tay cầm một thanh ngọc tiêu mờ mờ ẩn hiện thanh quang, đứng lại ở giữa phòng. Nam tử này khoảng hơn hai mươi tuổi, dung mạo thanh lệ, mi mục như họa, tựa như một ngọn sóng u uẩn lan ra nhuộm lên bức tranh thủy mặc, quanh thân toát ra khí tức thanh nhiên thanh lãnh cùng tiêu điều.

Tân nương được gọi là Bích Nhan xé bỏ một thân hồng y, quỳ một gối xuống, kính cẩn mà kêu: “Tổ Khanh bái kiến thiếu chủ.”

Nam tử kia gật đầu, thần nhiên mà nhìn quét qua toàn sảnh, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người Tô Kinh Phong đang ôm Tô Viễn Dung khóc rống.

Dung nhan thanh lãnh tuyệt lệ như vậy, khí tức lại băng lãnh tận cùng như thế, nơi ánh mắt y lướt qua, nam phụ lão ấu đều lâm vào trầm mê.

Ngoại trừ Tô Kinh Phong đang đau đớn mất đi ái tử.

Tô Kinh Phong đột nhiên buông Tô Viễn Dung xuống, ngưng thần vận khí, liều mạng đánh tới bạch y nam tử, đồng thời rống to: “Người dám thương tổn tính mạng Viễn Dung! Đền mạng đi!”

“A!” Dưới trường lực như vậy, cắt đứt mọi đường sống, mọi người nhìn không được há miệng, nhưng lại không tự chủ thay bạch y nam tử kia lo lắng cùng tiếc thương.

Nam tử kia chỉ nhẹ nhàng lóe lên thân ảnh, liền tránh khỏi một kích ngưng tụ cả đời công lực của mình chủ võ lâm, tiện đà trở cây ngọc tiêu, từ giữa bắn ra một sợi ngân tuyến, ở trước mắt Tô Kinh Phong vẽ ra một đường cong duyên dáng, mang theo một chuỗi huyết châu.

Lúc này có người kinh hô: “Ngân ti huyết hoa! Là Miêu Kim Cốc Huyết Nghiên công tử!”

“Nguyên lai y chính là Huyết Nghiên công tử trong truyền thuyết? Tuấn mỹ trẻ trung như vậy, thực nhìn không ra lại là kẻ ngoan độc như thế...”, “Nghe nói Huyết Nghiên công tử hạ thủ không lưu đường sống, những người từng nhìn thấy y đều vong mạng, trời ạ, mạng nhỏ của ta a, phải làm sao bây giờ?”

Nghe thấy mọi người bàn luận về y, bạch y nam tử sắc mặt không đổi, chỉ là cẩn thận đem ngân ti thu hồi vào trong ngọc tiêu, thần sắc kia, rõ ràng chính là công nhận những suy đoán của mọi người về y.

Huyết Nghiên công tử, y cư nhiên chính là Huyết Nghiên công tử.

Diệp Lăng Vân đứng ở trong đám người, mặc dù chưa giống như họ bởi vì kinh ngạc cùng sợ hãi mà kinh hô ra tiếng, nhưng nội tâm lại đồng dạng đảo lộn, khó có thể bình tĩnh.

Đại danh của Huyết Nghiên công tử, Diệp Lăng Vân mấy năm trước đã nghe qua. Nghe đồn y là thiếu chủ Miêu Kim Cốc, địa vị đứng sau cốc chủ và tứ đại hộ pháp, vốn dĩ cũng không phải tên là Huyết Nghiên, nhưng vì dưới tay dính nhiều nợ máu, nhân xưng là Huyết Nghiên công tử, trái lại tên thật dần bị người đời quên lãng. Nghe nói võ công của y cao siêu, một thanh ngọc tiêu thanh sắc bên trong giấu vô số huyền cơ, không cần nói đến tuyệt kỹ thành danh “Ngân ti huyết hoa”, thậm chí chỉ cần thổi một khúc nhạc cũng có thể vô thanh vô tức giết người. Truyền thuyết y giết người thủ đoạn độc ác không tính, nơi nào y đi qua gà chó không tha chưa từng lưu người sống, chết dưới tay y cả chính đạo lẫn tà giáo, bình dân bách tính, đại quan hay quý tộc không thể nào kể hết, có thể nói chính là đại ma đầu đệ nhất trong võ lâm. Mà dung mạo của y, lại càng đồn đại thành bí ẩn, bởi vì những người đã thấy qua dung mạo y đều đã không còn ở nhân thế.

Kể này tội ác tày trời người người đều muốn giết, Diệp Lăng Vân đã sớm hi vọng gặp được, mong mỗi có một ngày có thể tự tay tiêu diệt vi dân trừ hại, hôm nay hẳn rốt cuộc đã gặp được, nhưng lại ngờ vực khó tin, lại do dự chần chừ —— Người, sao lại là người?

3. Chương 2: Tâm Sự Thiếu Niên

Biên tập: Kỳ Lam

Năm đó Diệp Lăng Vân vừa mới mười bảy tuổi.

Một ngày, hắn đang đi trên sơn đạo, chợt nghe phía xa truyền đến một trận thanh âm đánh nhau cùng tiếng cười lớn, có tiếng thiếu niên chửi bới xen lẫn trong đó.

Hắn hiểu kỳ liền tiêu sái lại gần nhìn, phát hiện mấy đại hán đang đem một thiếu niên vây ở giữa, ngôn từ dâm loạn, trong đó có một tên đại hán một bên vừa trêu ghẹo vừa tiến lên, dự định động thủ xé y phục thiếu niên. Thiếu niên tóc tai tán loạn, cả người đầm mồ hôi, giờ phút này toàn thân đã mệt mỏi, nỗ lực chống đỡ chính mình không ngã quỵ, căn bản vô lực chống cự đám đại hán xé y phục, nháy mắt vạt áo phía trước đã bị kéo xuống, lộ ra khuôn ngực trắng ngần.

Mấy tên đại hán kia thấy thế, lại càng hưng phấn, nói với nhau: “Thật là một món hàng không tồi, chơi đùa xong còn có thể bán cho tương công quán, lại có thể hảo hảo uống rượu vài bữa. Lão tam, người động thủ nhanh lên một chút, mấy anh em ghen chết rồi.”

Tên đại hán được gọi là lão tam thô bạo mà đem thiếu niên đẩy xuống đất, xé nát quần áo nửa thân dưới, một tay liều mạng mà ngắt nụ hoa trước ngực y, một tay gấp gáp tìm xuống đùi.

Thiếu niên kia không một tia khí lực phản kháng, chỉ có thể cắn hận mà mắng chửi: “Dâm tặc! Súc sinh! Có bản lĩnh thì hôm nay giết ta đi, sau này nếu như các người rơi vào tay ta, đảm bảo các người muốn sống không được muốn chết không xong!”

Lão tam thở hổn hển cười nói: “Hắc hắc, giữ lại chút khí lực đi, gia lập tức khiến người thích đến kêu khan giọng.”

Mấy tên đại hán còn lại phụ họa một trận cười dâm dăng, một tên nói: “Lão tam, kiểm chế chút, đừng đùa chết khiến mọi người mất hứng.”

Nhìn đến đây, dù Diệp Lăng Vân có đơn thuần nữa cũng phải minh bạch, cũng nhìn ra chút môn đạo. Hắn một bên kinh ngạc tự nhiên có người đối với người đồng giới khơi dậy tình dục, kinh ngạc hai nam nhân chẳng nhẽ cũng có thể làm như vậy, một bên vừa phi thân vút qua trước mặt, ở sau gáy lão tam đánh một chưởng, nhanh chóng nâng thiếu niên dưới đất lên, ôm vào trong ngực, thi triển khinh công nhảy ra khỏi vòng vây của mấy tên đại hán.

Mấy động tác lưu loát, bọn đại hán không kịp phản ứng, đành trơ mắt nhìn Diệp Lăng Vân đi xa, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Chạy đi được hai ba dặm, Diệp Lăng Vân tìm một sơn động, đem thiếu niên đặt xuống, cởi ra ngoại sam che lại thân thể trần trụi của thiếu niên, ân cần hỏi: “Người không sao chứ?”

Thiếu niên kia vẫn như cũ toàn thân vô lực, nỗ lực nâng cánh tay cầm tay Diệp Lăng Vân: “Đi, đi giúp ta giết hết bọn chúng!”

Diệp Lăng Vân chụp tay lên tay y trấn an: “Ta đáp ứng người, sau này sẽ giáo huấn mấy tên hỗn đản kia một chút. Nhưng hiện tại, thân thể người còn trọng yếu hơn. Bị thương ở chỗ nào? Khá hơn chưa?”

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng nói: “Quá tiện nghi cho bọn cầm thú kia rồi —— Ta không sao, bất quá là bị bọn chúng bí mật hạ ba phần nhuyễn cân tán, khiến ta vô lực mà thôi, bằng không, sao có thể rơi vào tay bọn chúng!”

Diệp Lăng Vân kiểm tra mạch của y, xác định thực sự không sao, lúc này mới yên lòng, nhìn thiếu niên y phục không chỉnh tề, tóc mai tán loạn, bộ dạng chật vật, liền ra ngoài tìm một chút nước thay y rửa mặt chải đầu. Đợi y ngẩng mặt lên, chỉ thấy dung nhan như ngọc, mi mục như họa, đôi mắt trong suốt lấp lánh như nước, làn môi mỏng manh đỏ tươi, trái lại mang một vẻ đẹp thanh lệ tuyệt trần.

“Người..... người, người.....” Nhìn đến dung nhan hiện ra, nhìn đến y thân mình nửa kín nửa hở, nghĩ đến mấy đại hán lúc trước muốn làm chuyện đó với y, Diệp Lăng Vân chẳng hiểu sao yết hầu bắt đầu co thắt, toàn thân phát hỏa, liên tiếp nói vài từ “người”, rốt cuộc cũng nói không ra.

“Cái gì?”

Đối mặt với câu hỏi của thiếu niên, Diệp Lăng Vân hồ thẹn đỏ mặt, hắng giọng một cái, tận lực làm bộ bình tĩnh mà nói: “Ta là nói, nhuyển cân tán này còn mất mấy canh giờ nữa mới mất đi hiệu lực, ngươi vừa rồi bị kinh sợ, trước tiên ngủ một lát đi, ta ở ngay ngoài cửa coi chừng.” Một hồi như vừa nãy, thế nhưng lại cảm thấy nếu là nam tử như vậy, nếu so với nữ tử lại càng động lòng người, thế nên đã hiểu mấy tên cầm thú vừa rồi có gì khác biệt. Hắn không dám tiếp tục nhìn thiếu niên nữa, phi thân ra ngoài cửa động.

Một đêm này, Diệp Lăng Vân thừa chung canh giữ ở ngoài động, tâm tư khắp khổ pháp phòng, không chút buồn ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ, thiếu niên đi ra ngoài động, tiến tới trước mặt Diệp Lăng Vân. Đại khái là được lực đã tiêu tan sau một đêm ngủ ngon, thiếu niên dung nhan như ngọc, đứng trước ngọn gió, ngoại sam rộng thùng thình khẽ tung bay, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng mơ hồ hiển lộ vẻ tuyệt trần.

Y đưa qua một cái mộc bài: “Đại ân không lời nào cảm tạ được, ngày sau nếu cần giúp đỡ, hãy cầm lệnh bài này đến ở tại phòng chữ Thiên của khách điểm Hồng Hạnh tại Tô Châu, ban đêm đều có người đến.” Nói xong chấp tay, nhún người lên mấy cái, đã nhanh chóng biến mất ở phương xa. Khinh công kia, vậy mà so với Diệp Lăng Vân còn cao minh hơn.

“Tên! Tên của ngươi!” Diệp Lăng Vân hướng phương hướng y tiêu thất hô to, nhưng làm sao còn nửa phần bóng dáng. đành phải buồn bã mà tỉ mỉ cầm lên lệnh bài trong tay, chất gỗ thô sáp, hơn phân nửa là tùy ý tìm trong động một khối gỗ, ở giữa có khắc một đóa hoa mai năm cánh, cũng không biết y cùng cái gì khắc ra.

Vậy mà, ngay cả tên y cũng không biết.

Diệp Lăng Vân trong lòng rất là buồn bã, lại nói không rõ là vì cái gì. Khi đi lại ở trong chốn giang hồ, không tự chủ mà muốn chú ý tới tin tức của y. Theo lý công phu thiếu niên không kém, dung mạo xuất trần, hẳn là sẽ không trở thành hạng người vô danh, song thiếu niên lại tựa như đã bốc hơi, vô phương tìm kiếm tung tích.

Thời gian qua đi, thất vọng dần thành quen, bộ dạng của thiếu niên dần trở nên mờ hồ, chỉ có một mặt buồn bã vô cớ quần quanh dưới đáy lòng, nhàn nhạt không tiêu thất.

Thế nhưng hôm nay, y cư nhiên lần thứ hai xuất hiện!

Y thân hình so với trong trí nhớ càng thêm cao gầy kiên cường, dung mạo so với trong trí nhớ càng thêm thanh lãnh xuất trần, nét mặt so với trong trí nhớ càng thêm băng lãnh, quanh thân tản ra một loại khí tức vô tình thậm chí là tàn khốc, thiếu niên ngây ngô đã không còn thấy nữa, thế nhưng vẫn khiến Diệp Lăng Vân liếc mắt liền có thể nhận ra, là y!

Nhưng Diệp Lăng Vân còn chưa kịp cảm nhận được kinh ngạc cùng mừng rỡ, liền vì thân phận y mà khiếp sợ.

Không hiểu nổi người nhiều năm vương vấn, cư nhiên lại là đại ma đầu mình thề tự tay giết chết.

Trách không được qua nhiều năm như vậy cũng không nghe được điều gì về thiếu niên, y vốn dĩ đã sớm vang danh khắp thiên hạ.

Điều này khiến người có tình làm sao chịu nổi.

4. Chương 3: Độc Tửu Tích Hoa

Biên tập: Kỳ Lam

“Ma đầu! Nạp mạng đi!” Đột nhiên có tiếng thét to, một đạo hàn quang từ trong đám người lao ra, đánh thẳng đến Huyết Nghiên.

Huyết Nghiên thần sắc không đổi, ngọc tiêu chợt đảo, chỉ nghe một tiếng giòn vang, Khiếu Long kiếm nổi danh của Quan Đông kiếm khách bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống giữa sân.

Trong giây lát đó, thắng bại đã phân.

Huyết Nghiên lạnh lùng mà nhìn quét qua hết thấy, lãnh đạm mở miệng: “Tại hạ cũng không muốn đả thương tính mệnh nhiều người, lần này chẳng qua là mượn hỉ đường của Tô minh chủ dùng một chút, thỉnh chư vị xem một vở kịch. Xin chư vị chờ mạnh động, bức tại hạ phải xuất thủ.”

Mọi người nhìn nhau, cho dù vốn có thâm nghĩ muốn vì Tô Kinh Phong mà ra mặt, giờ phút này cũng đành phải từ bỏ.

Huyết Nghiên chậm rãi bước đến chỗ Tô Kinh Phong, lãnh đạm nói: “Tô minh chủ, nỗi đau trơ mắt nhìn người thân nhất chết đi mùi vị như thế nào?”

Tô Kinh Phong ngẩng đầu, giọng căm hận nói: “Yêu nghiệt, Viễn Dung đến tột cùng vì sao đắc tội người, người cư nhiên lại ngoan độc đến thế?!”

Huyết Nghiên lạnh lùng nói: “Tô tam công tử đương nhiên không có đắc tội ta, kẻ đắc tội ta, là Tô minh chủ người —— “

“Tà ma ngoại đạo, vô cớ mà giết người, ta và người có thù hận thì hướng đến ta mà báo, vì sao phải hại người vô tội!”

Huyết Nghiên nghe vậy, mỉa mai mà gợi lên khóe môi mỏng: “Tô minh chủ hiểu lầm rồi, tại hạ hôm nay đến đây đều không phải là vì chính tà tranh đấu, mà là vì tư oán.”

“Tư oán?”

“Tô minh chủ thanh danh vẻ vang đã nhiều năm, có từng làm qua một hai việc thẹn với lương tâm chưa?”

Tô Kinh Phong đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Huyết Nghiên, ánh mắt kinh ngạc: “Có ý tứ gì?”

Huyết Nghiên cười cười, thần sắc khêu khí lại càng băng lãnh: “Tô minh chủ quả thực là quý nhân hay quên, hay là mấy năm nay chuyện đáng hổ thẹn làm ra cũng nhiều lắm, không biết tại hạ là vì cái nào mà đến? Không sao, tại hạ có rất nhiều biện pháp khiến Tô minh chủ lập lúc nhớ ra.” Dứt lời liền vỗ tay một cái.

Hơn mười bạch y thiếu niên từ ngoài cửa tiến vào, trong tay đều bưng một cái khay, giữa khay có một chén rượu bạch ngọc, trong suốt long lanh. Thiếu niên đi đầu tay nâng một bầu rượu bạch ngọc, đi tới trước mặt Huyết Nghiên.

Huyết Nghiên đem bầu rượu cầm lên, còn thực chăm chú mà rót đầy một chén rượu, ung dung một lúc lâu, rồi sau đó từng chữ từng chữ một mà nói: “Độc, Tửu, Tích, Hoa —— Tô minh chủ còn nhớ rõ không?”

“Người?! Người chẳng lẽ là? —— Không có khả năng!” Tô Kinh Phong gắt gao nhìn y, thần sắc biến đổi trong nháy mắt, từ kinh ngạc chuyển sang khiếp sợ, cuối cùng trở lên hoảng loạn, sắc mặt tái xanh.

Huyết Nghiên lãnh đạm nói: “Tại hạ là ai, nói vậy chắc Tô minh chủ đã minh bạch rồi. Tại hạ hôm nay không có sở cầu gì, thâm nghĩ muốn mời Tô minh chủ cùng cùng cốt nhục chí thân của Tô minh chủ đều tự mình nếm thử hương vị của Tích hoa, để cáo tế vong hồn người chết.” Nói xong, đem chén rượu đưa tới trước mặt Tô Kinh Phong.

Những bạch y thiếu niên kia đều rót đầy chén rượu trong tay mình, đi đến trước chỗ ngồi của thân quyến Tô gia.

Tô Kinh Phong cũng không hề đón rượu kia, nhưng vẫn gắt gao nhìn Huyết Nghiên như cũ, hai người giằng co thật lâu.

Mọi người vốn là bị ép buộc đe dọa, không thể không yên lặng theo dõi, ngược lại lúc này một đám bị lòng hiếu kỳ hấp dẫn, thực sự xem đến nẩy sinh nghi ngờ chồng chất bởi vở diễn đặc biệt kỳ lạ này (chém).

Huyết Nghiên thanh âm lại càng lạnh lẽo: “Tích hoa này chính là tại hạ đặc biệt dùng được tửu nhân sâm cực bắc điều chế, mỹ vị vô song, xin Tô minh chủ đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

Nghe vậy, Tô Kinh Phong sắc mặt vốn đã tái nhợt liền biến thành trắng bệch, suy sụp thở dài một tiếng, cuối cùng không cam lòng mà tiếp nhận rượu độc, uống một hơi cạn sạch. Rồi sau đó cường chế huyết tinh cuộn cuộn dâng lên, nói: “Hiện tại ta đã uống Tích hoa, mệnh đã không còn lâu nữa, xin các hạ hãy giờ cao đánh khẽ, buông tha người nhà của ta đi.”

Huyết Nghiên lạnh nhạt cười: “Xin hỏi năm đó, Tô minh chủ có buông tha người nhà của ta sao?”

“..... Nếu đã như vậy, chúng ta làm một giao dịch được không? Người chẳng nhẽ không muốn biết sự thật đằng sau sự việc năm đó?”

“Chân tướng? Tô minh chủ cho rằng tại hạ có thể tin hoa ngôn xảo ngữ của Tô minh chủ sao?” Huyết Nghiên cười lạnh.

“Có nên tin hay không, ngại gì nghe thử xem? Việc đã đến nước này, lão phu bất quá chỉ muốn đổi lấy một đường sống cho thân nhân mà thôi..... Khụ khụ, lão phu cũng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, nếu các hạ không muốn hối hận, nhanh ghé tai lại đây.” Tích hoa trong kích thích của được tửu nhanh chóng phát tác, máu tươi không ngừng mà từ trong miệng Tô Kinh Phong trào ra.

“.....” Suy nghĩ một lúc lâu, y rút cuộc cúi mình xuống, chậm rãi tới gần Tô Kinh Phong.

Tô Kinh Phong khẽ nhếch môi, vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên ổng tay áo phát lên, hàn quang loáng một cái, đánh thẳng vào ngực Huyết Nghiên không hề phòng bị.

“Ha ha ha ——!” Tô Kinh Phong cười điên cuồng, “Tà bất thắng chính! khụ khụ, đại ma đầu, hôm nay có thể vì vô lâm trừ một đại ác như ngươi, cũng không uổng tính mạng này của lão phu! Tư vị của Uyên mộng này, sẽ để cho các hạ từ từ mà thưởng thức đi —— Ha ha ha, ha ha ha —— ” Tô Kinh Phong cứ như vậy chết trong cuồng tiếu.

Uyen mộng, cũng không phải chân chính là độc dược, mà là một loại dược vật do hóa công tán cùng xuân dược nhào hợp mà thành. Người trúng Uyên mộng sẽ nội trong vòng ba canh giờ công lực từ từ tan hết, nội công càng cao hiệu dụng càng nhanh. Nếu như trong vòng ba canh giờ không uống thuốc giải, cho dù được người khác giúp đỡ vận cộng loại trừ thành phần hóa công tán, cũng vô pháp chống đỡ hiệu lực cường đại của xuân dược. Khi đó, xuân dược kia vốn chỉ dùng để dạy dỗ nam sủng, khiến cho nam nhân đánh mất lý trí mà hạ mình hầu hạ người khác. Cho nên trúng phải Uyên mộng lại không được uống giải dược đúng lúc thì người bình thường chỉ có ba loại kết cục: công lực tiêu tán hết so với người bình thường càng nhu nhược vô cùng, bị kẻ thù truy sát mà chết, hoặc mất hết tôn nghiêm mà hầu hạ người khác. Đây quả thực là một loại độc dược vừa thâm độc cực kỳ lại vừa bá đạo không gì sánh được, bị rất nhiều vô lâm nhân sĩ chính đạo khinh miệt, tuy rằng đã từng can quấy một thời trên giang hồ, nhưng một trăm năm trước đã tuyệt tích, vậy mà không biết làm thế nào, hôm nay cư nhiên lại một lần nữa xuất thế.

Mọi người vốn vẫn lẳng lặng xem cuộc vui tuy rằng biết rõ trong đó nhất định có bí mật kinh thiên, tuy rằng kinh ngạc Tô Kinh Phong thân là minh chủ vô lâm chính đại cư nhiên lại tùy thân mang theo độc dược âm độc hiểm có như vậy, nhưng dấu sao trúng độc chính là đại ma đầu tà giáo Huyết Nghiên, dấu sao y cũng vừa mới giết chết vô lâm minh chủ, dấu sao y cũng thiếu quá nhiều nợ máu, suy cho cùng nếu nhân cơ hội này giết y, nhất định có thể nổi danh vạn lần, nhất cử thành danh. Vì thế khi mọi người thấy Huyết Nghiên nhử mày lấy tay che ngực, đều tự mình nẩy lên suy tính.

Lúc này không biết ai hô to một tiếng: “Mọi người lên a! Giết đại ma đầu, vì Tô minh chủ báo thù!” Chúng nhân rốt cuộc kiềm chế không được, một đoàn xông lên đem Huyết Nghiên vây vào giữa. Những bạch y thiếu niên rốt cuộc cũng bỏ mặc người Tô gia, lập tức sát nhập vòng chiến. Nảy ra một hồi hỗn loạn.

Diệp Lăng Vân nhìn đao kiếm tung bay đem thân ảnh màu trắng kia chìm ngập, lưỡng lự khó xử.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

5. Chương 4: Nụ Hôn Bất Ngờ ::

Biên tập: Kỳ Lam

Diệp Lăng Vân nhìn đao kiếm tung bay đem thân ảnh màu trắng kia chìm ngập, lưỡng lự khó xử.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Nên xông lên giết y vì võ lâm trừ hại, đó cũng chính là lời thề cùng niềm tin của chính mình cho đến bây giờ, thế nhưng, đó là y a, là thiếu niên đã khiến mình vương vẩn bao nhiêu năm như thế.

Thậm chí là rất muốn đi cứu y, nơi này có nhiều người có huyết hải thâm thù với y như vậy, chỉ cần thay nhau đánh cũng khiến y mệt chết, huống chi y còn trúng Uyên mộng, chắc chắn kiên trì không được lâu.

Nhưng, không thể được, mình tại sao lại có thể vì một đại ma đầu tà giáo mà xuất thủ với tiền bối cùng bằng hữu chính đạo, hắn làm không được.

Giết, luyện tiếu, cứu, làm không được. Diệp Lăng Vân chưa từng khó xử như bây giờ, chỉ đành cầm lòng không đậu mà lùi lại, muốn chạy trốn khỏi cái nơi khiến hắn rối loạn này. Ánh mắt của hắn thủy chung nhìn chăm chăm thân ảnh màu trắng tung bay giữa đao quang kiếm ảnh, nhìn người nọ động tác dần dần chậm lại, nhìn thấy trên bạch sắc y bào của người nọ nhiễm càng nhiều vết máu, không biết là của kẻ khác bắn lên, hay là của người ấy, tâm không thể khống chế mà càng thắt chặt lại. Mãi cho đến khi cảm giác được bên cạnh có người túm ống tay áo hắn.

Hắn mờ mịt mà quay đầu lại, phát hiện là Tô gia tứ tiểu thư Tô Tường Dung. Nàng đang lo lắng mà gọi mình, hai tay gắt gao túm chặt góc áo mình. Nàng từ trước đến nay luôn được người nhà phụng trong lòng bàn tay mà che chở, mặc dù là nữ nhân giang hồ, nhưng ngay cả tự tay giết con gà cũng chưa từng, làm sao lại trải qua tình cảnh bức này? Đột nhiên gặp đại biến, trơ mắt nhìn phụ thân cùng ca ca chết trước mặt, vừa kinh sợ, trong đầu liên tưởng rỗng, chỉ biết liều mạng nắm lấy muốn dựa vào Diệp Lăng Vân, cũng không dám buông lỏng tay.

Lúc này chỉ có Tô gia đại công tử Tô Kỳ Dung còn ở đại sảnh giữa cuộc hỗn chiến, ngoài ra người của Tô gia đã rút chạy, ngay cả thi hài Tô minh chủ cùng Tô Viễn Dung cũng không thấy, có lẽ là được người nhà Tô gia cùng nhau mang đi rồi. Diệp Lăng Vân không thể không thu liễm tâm trí, vỗ vỗ vai Tô Tường Dung trấn an, dứt khỏi những suy nghĩ loạn thất bát tao gì đó, định trước tiên đưa nàng đến nơi an toàn rồi nói sau. Hắn một bên vừa bước đi ra ngoài, một bên vẫn kim lòng không được mà nhìn chăm chú thân ảnh màu trắng giữa cảnh tàn sát tàn khốc.

Huyết Nghiên tuy bị bao vây ở giữa nhưng mặt không biến sắc, vẫn trước sau duy trì băng lãnh đạm nhiên, nhưng trong lòng nôn nóng vạn phần. Sự tình phát sinh quá mức bất ngờ, y không kịp thoát thân, không kịp tự khí nhiếp hồn, thậm chí không kịp phát đi pháo hiệu cầu cứu, chỉ có thể hô to một tiếng: “Tổ Khanh đi mau, đi tìm viện quân!” Sau đó một chớp mắt Tô Khanh đánh bay ra ngoài cửa. Chỉ tiếc một khắc trì hoãn này, trên người liền trúng một kiếm. Y vội vàng vùng thanh ngọc tiêu vút qua, một bên vừa liên tục tung ám khí, ra tay vừa ngoan độc vừa chuẩn xác, cố gắng tốc chiến tốc thắng.

Thế nhưng địch nhân ồ ồ liên tiếp, theo thời gian qua đi, y đã có thể dần dần cảm thấy nội lực càng lúc càng nhanh chóng bị cuốn trôi, thể lực cũng tiêu hao rõ rệt. Thân thể từ từ chậm chạp, vết thương ngày càng nhiều, ám khí cũng không còn lại là bao, trên mặt đất đã đầy máu tươi cùng thi thể, nhưng vây quanh còn nhiều người tiến lên như vậy, không may mắn nhìn ra bất luận hi vọng đào thoát nào, trong lòng y biết lần này thực sự lành ít dữ nhiều rồi.

Tuy rằng nhiễm máu tươi vô kể, từ bỏ cả lương tâm, tuy rằng cuối cùng cũng vút đi cả tính mệnh mình, nhưng rốt cuộc cũng thay cha mẹ báo thù, thay bao nhiêu thân nhân vô tội báo thù, dưới cửu tuyền có gặp lại, hẳn là sẽ không bị trách mắng nữa. Y vừa nghĩ, một bên vừa liều mạng số nội lực còn sót lại, cắn răng nghênh chiến.

Đột nhiên cổ tay truyền đến một trận đau đớn gay gắt, thanh ngọc tiêu suýt nữa rời tay, một đạo bạch quang hướng đùi phải đánh úp tới. Huyết Nghiên đề khí muốn nhảy tránh đi, lại phát hiện trong đan điền nội lực còn thừa lại không bao nhiêu, ngay cả một kiếm này cũng tránh không được rồi. Ý nghĩ trong đầu dần kéo tới, y rốt cuộc cũng đứng không vững nữa, ngã mặt rồi ngã xuống.

Tổ Khanh, đi rồi sẽ không trở lại nữa..... Cha, nương, tỷ tỷ, thiên y (không biết là gì 0_ó)..... Rốt cuộc cũng có thể gặp nhau rồi. Nghĩa phụ, vì ngài mà giết nhiều người như vậy, công ơn dường dục mấy năm nay, cũng coi như báo đáp một phần đi —— Ta, thật sự mệt mỏi rồi. Nghĩ như vậy, Huyết Nghiên ở giữa cả rừng đao kiếm đánh xuống thoải mái mỉm cười, rồi sau đó nhắm mắt lại.

Thế nhưng đau đớn trong dự kiến lại không đến. Chỉ nghe đến một tiếng đao kiếm chạm nhau.

Y hoảng hốt mà mở to mắt, nhìn thấy một thân ảnh áo trắng đem mình che chở ở sau người, kiếm trong tay tung bay, đang thay y chống đỡ hết thảy công kích. Y phục kia bám đầy vết máu, rõ ràng là phục sức của Miêu Kim Cốc đệ tử, thân pháp này, chiêu thức này, lại rõ ràng không phải người của Miêu Kim Cốc.

Là đệ tử nào bỏ mình rồi, là ai nguyện ý dưới tình thế mạo hiểm như vậy cứu y. Một khắc kia, trái tim đóng băng nhiều năm qua, kỳ quái lại có một tia rung động.

Nhưng sống chết ở trước mắt, cũng không có thời gian cho y nghĩ nhiều.

Đánh giá một chút tình thế xung quanh, nam tử kia tuy rằng võ công cao cường, cùng mình tương đương, nhưng dấu sao đơn thân lực mỏng, phía sau lại phải che chở một người hoàn toàn không có sức chống trả như mình, luôn luôn phải đề phòng bị kẻ khác đánh lên từ phía sau, e là kiên trì không được bao lâu. Tiếp tục như vậy, hai người đều khó có thể thoát thân, bất quá cũng chỉ là kéo dài thời gian thêm một lát mà thôi.

Trầm ngâm một chút, Huyết Nghiên từ trong ngực xuất ra một viên dược, nuốt vào trong miệng, hít sâu vài hơi, đợi dược hiệu chậm rãi chảy vào trong kinh mạch, phát động một chút khí huyết sau cùng ở đan điền, bất ngờ đem thân ảnh áo trắng trước mặt kéo lại, xoay thân thể hất qua, nghiêng thân hôn tới.

Ngay tại trong chiến trường hung hiểm này, hai nam nhân, hai thân ảnh bạch sắc lồng vào một, môi lưỡi giao triền. Mọi người sợ ngây người, trong nhất thời chiến cuộc đình chỉ, bốn phía một mảnh an tĩnh.

6. Chương 5: Thỉnh Quân Nhập Mộ ::

Biên tập: Kỳ Lam

Nam tử dừng cảm đứng ra kia, đương nhiên chính là Diệp Lăng Vân.

Hắn một bên vừa hộ tống Tô Tường Dung đang sợ hãi lui ra ngoài, một bên không rời mắt mà nhìn thân ảnh bạch sắc bị bao vây ở giữa, ngay lúc vừa mới lui về cửa đại sảnh, chợt thấy thân ảnh đang vun vút khựng lại một chút, trên tay áo bạch sắc nháy mắt vấy lên một mảnh đỏ sẫm, ngực đột nhiên cảm thấy một trận đau thắt kịch liệt. Hắn ngoảnh lại không muốn nhìn thêm nữa, lập tức nói với Tô Tường Dung: “Tường Dung, ra khỏi Tô phủ là an toàn rồi, người tới Lâm Nguyệt khách điểm trước chờ ta, ta giúp bọn họ trước đã.” Nói xong đem nàng đẩy ra ngoài cửa, nhanh chóng kéo theo thi thể của một đệ tử Miêu Kim Cốc đã chết bên cạnh lấy đi y phục, dùng mặt nạ da người tùy thân mang theo che đi diện mạo, phi thân nhảy vào giữa chiến đoàn, vừa vận tới kịp vì Huyết Nghiên mà đỡ trận đao kiếm đổ ập xuống.

May mà còn tới kịp.

Diệp Lăng Vân thở phào một hơi, giờ mới phát hiện cánh tay thế nhưng lại run nhẹ. Một mặt nhanh chóng ổn định thần trí, một mặt cảm tưởng kiếm múa đến không một khe hở, để người kia an toàn mà đặt dưới sự bảo hộ của mình. Bất kể như thế nào, cuối cùng cũng không cách nào trở mắt nhìn y chết trước mặt hắn.

Thế nhưng nụ hôn bất ngờ đến, lại khiến hắn ngốc lảng tại chỗ.

Đôi môi Huyết Nghiên cũng giống như chính y, mang theo một cỗ khí tức trong trẻo lạnh lùng, linh hoạt mà tham nhập vào trong miệng mình, làm cho bất cứ ai gắng sức muốn chống đỡ cũng không thể ngăn trở được, chỉ có thể theo bản năng hé mở khớp hàm, mút lấy đầu lưỡi thanh lãnh mang theo chút ngọt ngào.

Theo sau chợt có một cổ huyết tinh nhàn nhạt tràn ngập khoang miệng Diệp Lăng Vân. Nhận thấy có điểm không ổn, hắn hoãn lại động tác, định thối lui về phía sau.

Huyết Nghiên cũng không cho hắn thối lui, cường ngạnh mà ấn chặt gáy hắn, đem đầu lưỡi càng tiến sâu hơn nữa, tiếp tục càn quấy trong miệng hắn. Mãi cho đến khi trong khoang miệng hắn đã đầy máu của Huyết Nghiên, thậm chí còn nuốt theo một chút, mới đẩy hắn ra, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Ngừng tay, theo tiết tấu của ta vận khí.” Dứt lời đem ngọc tiêu đặt trên môi, bắt đầu ngưng thần thổi.

Tiếng tiêu âm thanh dai dẳng, du dương mềm mại, khuếch tán ra giữa đại sảnh yên tĩnh, tựa như một nữ tử diễm lệ khép mắt nhíu mày, khẽ mở làn môi đỏ, nhẹ giọng mà thở than, gợi lên thương tiếc cùng nỗi buồn ở nơi sâu nhất của lòng người.

Trong đáy lòng của người, hoài niệm một người không thể quên, cũng có thể là một đoạn cổ sự không thể quên?

Trong tâm tư ngẩn ngơ, Diệp Lăng Vân tựa như nhớ lại buổi sáng năm mười bảy tuổi ấy, hắn chứng kiến thiếu niên từ trong động đi ra, dung nhan như ngọc, phiêu dật tuyệt trần. Khi đó, y không phải Huyết Nghiên ác danh chông chất, y chỉ là một thiếu niên lần đầu bước chân ra giang hồ, tuy rằng lạnh lùng khó gần, nhưng không tính là ngoan độc. Y hướng về phía mình mà đi tới, mỉm cười: “Tại hạ Huyết Nghiên, không biết tôn tính đại danh của thiếu hiệp.” Diệp Lăng Vân cũng biến thành diện mạo mười bảy tuổi, mỉm cười nói: “Tại hạ Diệp Lăng Vân, không dám nhận là thiếu hiệp gì.” Thiếu niên Huyết Nghiên cúi đầu mà nở nụ cười: “...Như vậy thì, gọi là đại ca được rồi. Đa tạ Lăng Vân đại ca cứu giúp.” Nói xong chậm rãi cầm tay Diệp Lăng Vân, liền cả thân thể cũng chậm rãi dựa sát lại, mang theo một cổ hương vị trong trẻo lạnh lạnh mê hoặc lòng người.

Tràng cảnh cùng xúc cảm này đều quá chân thật, khiến người ta mơ hồ không phân rõ là hồi ức hay là thực tại, là thật hay là mộng, Diệp Lăng Vân cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không cách nào kháng cự làn nhuyễn ngọc ôn hương chủ động dựa sát tới, không tự chủ mà buông bỏ suy nghĩ, nâng tay ôm lấy thân thể Huyết Nghiên.

Đột nhiên bị người hung hăng đá một cước, thân thể trong lòng cùng cơn động sau lưng lập tức tan biến, Diệp Lăng Vân giờ mới phát hiện mình vẫn đang ở trong đại sảnh Tô phủ, trong ngực khí huyết từ trận cuộn cuộn, không ngừng có vị tanh ngọt xông lên cổ họng. Hắn liều mạng mà vận khí áp chế, lại không có hiệu quả. Song giữa luồng khí huyết cuộn cuộn kia lại tựa hồ có một luồng khí rất nhỏ, bất đồng với khí huyết của mình, mang theo một tia lạnh giá, theo một loại tiết tấu khác mà bắt đầu vận khởi. Diệp Lăng Vân không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Huyết Nghiên còn đang thổi tiêu, thấy trên nét mặt lạnh như băng không thêm che giấu phần nộ cùng khinh bỉ, nghĩ tới lời nói vừa rồi của y: “Theo tiết tấu của ta vận khí” Lúc này mới lĩnh ngộ được, hóa ra là Huyết Nghiên qua đầu lưỡi truyền cho mình một chút khí huyết, chỉ sợ vừa rồi cũng là Huyết Nghiên hung hăng đá mình một cước mới giúp mình từ trong mộng chạy ra, thế nhưng, thế nhưng nguyên lai vừa rồi cũng không phải hôn môi, chỉ là độ khí mà thôi..... Diệp Lăng Vân một bên vừa theo tiết tấu của Huyết Nghiên mà điều chỉnh khí tức của mình, một bên lòng dạ cồn cào, vừa kích động vừa thất vọng, cái nỗi buồn mặc danh kỳ diệu lúc trước lại lần nữa mãnh liệt mà nẩy lên, bản thân cũng thật không hiểu cái loại lo lắng suy tư này đến tột cùng là chuyện gì.

Một lát sau, khí huyết dần dần xuôi sẽ, hắn mới có thời gian nhìn toàn sảnh, chỉ thấy giữa sân mọi người đều vứt bỏ binh khí, quên đi tấn công, có người si ngốc, có ôm đầu cuồng tiếu, có người học máu hổ huyết hấp hối. Trên mặt bọn họ biểu hiện rất khác nhau, có khoái hoạt, có bỉ ổi, có bi ai, có hối hận.

Nguyên lai là một trong vô số sát chiêu giấu trong thanh ngọc tiêu, khúc nhạc vô tung vô ảnh giết người trong truyền thuyết —— Thánh hồn mộng sinh khúc, dựa vào việc đào bới tâm ma mỗi người, chi phối thần trí mà làm cho người ta tự rối loạn, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma.

Mà tâm ma của hắn, cư nhiên là y.....

Diệp Lăng Vân chưa xót mà cười khổ, nói không rõ trong lòng là tư vị gì, một lần nữa ngoảnh đầu lại chăm chú nhìn dung nhan y như bức tranh thủy mặc tinh tế mà thanh lãnh, không nhìn còn đỡ, vừa thấy lại sợ đến biến sắc.

Chỉ thấy Huyết Nghiên tuy còn đang thổi tiêu, có điều bên khóe miệng vừa không ngừng trào ra máu tươi,

trào lên nhanh đến mức thậm chí còn hơn cả những kẻ đang chìm đắm trong mộng cảnh của chính mình. Một mảng tiên huyết đã bắn lên bạch y những dấu vết đỏ sẫm, bung ra màu sắc càng rực rỡ.

Diệp Lăng Vân thầm suy đoán một chút, tiếng tiêu có thể khống chế nhân tâm này, tám phần cần đến nội lực thâm hậu dẫn dắt. Huyết Nghiên trúng Uyên mộng đã một lúc lâu rồi, lại vừa liên tục cùng người khác giao đấu, sợ là sớm đã không còn bao nhiêu nội lực nữa.

Y sao có thể không quan tâm thân thể chính mình cưỡng ép dùng công phu tiêu hao khí lực vậy chứ? Diệp Lăng Vân vừa lo lắng lại vừa tức giận, lập tức đem ngọc tiêu đoạt đi, nói: “Lợi hại lắm, không cần cố chống đỡ nữa.”

“Người!....” Vũ khí tùy thân cư nhiên bị người ta chop mất, thật sự là vô cùng nhục nhã. Huyết Nghiên vừa định phản kháng, đột nhiên một trận choáng váng dữ dội, trước mắt tối đen, rốt cuộc chống đỡ không được nữa, trực tiếp ngã vào trước mặt Diệp Lăng Vân.

7. Chương 6: Uyên Mộng (thượng)

Biên tập: Kỳ Lam

Khi một lần nữa khôi phục ý thức, Huyết Nghiên cảm thấy mình được ôm trong một lòng ngực ấm áp, bên tai có tiếng gió thổi vút qua, người nọ tựa hồ đang ôm mình dùng khinh công chạy.

Bởi vì dung mạo quá mức mỹ lệ, từ lúc đặt chân vào giang hồ, Huyết Nghiên liền không ngừng gặp phải đủ loại ham muốn quấy rầy, thậm chí còn bị người hạ được thiếu chút nữa đắc thủ, mãi đến khi lớn tuổi hơn một chút, thanh danh Huyết Nghiên công tử từ từ truyền xa, thiên hạ bị võ công cao cường cùng thủ đoạn ngoan độc của y làm cho khiếp sợ, cũng không dám tùy tiện trêu chọc nữa, y mới có thể thoát khỏi cái loại tình cảnh quần bách xấu hổ này. Cho dù như thế, vẫn có không ít kẻ hảo nam sắc vọng trộm đầm tiếu về y. Bởi vậy y cực kỳ chán ghét cùng người khác kề cận, bất luận là nam nhân hay là nữ nhân, càng khỏi phải bàn đến chuyện bị ôm vào trong lòng như vậy. Vừa rồi chủ động hôn Diệp Lăng Vân, thật sự là tình thế bất buộc, buộc lòng phải làm vậy.

Y đáng lẽ nên lập tức giãy dụa thoát ra, cho dù ngã nhào xuống đất cũng không tiếc, nhưng không hiểu tại sao, giờ khắc này, thân thể ấm áp xa lạ này, cái cảnh ôm ấp đáng lẽ phải khiến y chán ghét vô cùng lại khiến cho y cảm nhận được một tia ấm áp, một tia quyến luyến.

Y lưỡng lự không thôi.

Có phải con người đến thời điểm yếu ớt nhất đều trở nên mong manh?

Y mờ mịt nhớ lại nhiều năm trước, khi y chưa phải Huyết Nghiên, còn là một hài đồng vô lo vô nghĩ, ôm cổ phụ thân làm nũng, phụ thân một vòng tay ôm lấy y, lồng ngực rộng lớn ấm áp như thế. Y lại nghĩ tới mấy năm trước, khi mình bắt đầu ra giang hồ, bởi vì hiểu biết còn quá thiếu cạn, bị mấy tên đại hán hạ được âm mưu xâm hại, có một thiếu niên khuôn mặt đầy chính khí xông đến cứu, cái ôm trong lúc đó, có chút hơi ấm đã lâu không cảm nhận được.

Y đã rất lâu rồi không nhớ lại những việc này, ôn nhu có thể khiến người ta yếu đuối. Từ sau ngày đó, y liền bắt ép chính mình trở nên ngoan độc tàn nhẫn, chỉ có như vậy y mới có thể cường đại hơn, mới có đủ năng lực bảo vệ mình, mới có thể báo thù rửa hận.

Thế nhưng đã là người thì đều có lúc yếu đuối mệt mỏi, y cũng không phải ngoại lệ. Giờ phút này, y thực sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Trong đầu vẫn liên tục từng cơn choáng váng, y cố sức mở to mắt, ngược ánh mắt trời nhìn khuôn mặt người nọ, lại phát hiện người ấy mang diện cụ, che giấu tướng mạo thật.

Sợ rằng chính là cái mà người ta gọi là danh môn chính phái đi, sợ bị người phát hiện cùng tà ma ngoại đạo như mình cùng một chỗ, phá hủy thanh danh. Vậy thì tại sao phải cứu mình chứ? Là muốn tự tay giết mình sao, hay là muốn đoạt được cái gì từ trên người mình?

Y không phải đã sớm nhìn thấu cái gọi là danh môn chính phái, cái gọi là chính trực nghĩa hiệp sao? Bất quá chỉ là thêm một lần kiểm chứng mà thôi, vì sao trong sự xem thường lại mang theo chút mất mát? Là bởi vì vừa mới rồi khi người này đột nhiên ra tay tương trợ, liền cho rằng hẳn sẽ không giống như những kẻ khác sao?

Huyết Nghiên không biết bản thân hôm nay tại sao lại khác thường như vậy, nhẹ giọng rửa một tiếng, dự định tránh khỏi cái ôm của người nọ, nhưng lại phát hiện ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được. Máu tươi vẫn tiếp tục từ từ theo khoe miệng chảy da từng giọt, cả người y lạnh run, tay chân hư nhược, đành từ bỏ vùng vẫy, trong cơn mê man, chỉ nghe thấy tiếng trái tim người nọ đập bên tai, kiên định hữu lực.

Diệp Lăng Vân ôm Huyết Nghiên một đường bỏ chạy, một khắc cũng không dám ngừng lại, mãi cho đến khi tiến vào rừng cây ở ngoại ô. Nơi này cây cối xanh um, núi đá rải rác, dễ dàng ẩn nấp.

Hiểu rõ thời gian Huyết Nghiên trúng độc đã lâu không có khả năng kéo dài hơn nữa, Diệp Lăng Vân cũng cố gắng tìm một sơn động gần nguồn nước, tùy ý đem Huyết Nghiên đặt xuống, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ men xanh, đổ ra một viên dược trong suốt, giúp y uống vào. Đây là linh đan mà năm đó phụ thân từ Dược Vương cốc lấy được “Hoán linh đan”, ngoài tác dụng thu hồi khí huyết sản sinh nội lực, còn phục hồi sinh lực (chém), được làm từ không biết bao nhiêu dược liệu quý hiếm luyện chế mà thành, là bảo bối trong giang hồ ngàn vàng khó cầu. Phụ thân cho hắn mang theo tùy thân, liên tục dặn dò hắn không được tùy ý dùng lung tung, vốn là để đến thời điểm hắn cần bảo toàn tính mệnh dùng, thế nhưng tình huống hiện tại nguy cấp, vì để cứu Huyết Nghiên, hắn cái gì cũng không tính.

Đợi Huyết Nghiên đem viên dược nuốt vào, Diệp Lăng Vân liền ngồi vào phía sau y, bắt đầu giúp y vận khí.

Diệp Lăng Vân chậm rãi đem nội lực của mình rót vào tứ chỉ bách hải của y, giúp y tiếp nhận tác dụng của linh đan, đốc thúc dược hiệu chạy khắp kinh mạch toàn thân y, khai tả khí huyết ở kinh mạch y, thúc đẩy sản sinh nội lực, đồng thời cẩn thận mà đem hóa công tán bức ra ngoài.

Nội lực Huyết Nghiên thuộc về âm hàn, lúc này lại mất máu quá nhiều, hiện tại kinh mạch trống rỗng cả người lạnh băng. Diệp Lăng Vân lại luyện loại nội công chỉ dương, nội lực ấm áp ôn hòa, như nắng xuân chạy trong thân thể Huyết Nghiên, khiến tứ chỉ bách hải dần dần ấm áp, nội lực từ từ khôi phục, trên người cũng có thêm chút khí lực.

Nơi này không thích hợp ở lại lâu, đợi hóa công tán đã bị bức ra toàn bộ khỏi cơ thể, Diệp Lăng Vân lại một lần nữa ôm lấy Huyết Nghiên hướng về phía rừng sâu đi tới, tìm một sơn động, đem y cẩn thận đặt trên mặt đất.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, trong rừng lá cây um tùm, quanh năm không thấy ánh mặt trời, trong sơn động càng âm lạnh, Huyết Nghiên trong mê man vô thức mà động người co lại, nhưng toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Diệp Lăng Vân vội vàng đi ra ngoài nhặt một đồng lớn nhánh cây, châm lửa lên, đem ngoại bào cởi ra, đem Huyết Nghiên cẩn thận mà bao lại, cho đến khi thấy y thoải mái dần thân, sắc mặt không trắng xanh khó coi nữa, mới nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này buông lỏng thân thể, mới phát hiện mình cũng mệt chết rồi. Huyết Nghiên truyền cho hắn một chút khí huyết, tuy rằng bảo vệ hắn không chịu ảnh hưởng của thịnh hờn mộng sinh khúc, nhưng cũng đem một chút độc Uyên mộng truyền vào trong cơ thể hắn. Tuy rằng phân lượng rất nhỏ, vốn dĩ không đủ để khiến người nảy sinh ảnh hưởng, nhưng hắn một mạch ôm Huyết Nghiên chạy như bay, lại tiêu hao một phần lớn khí lực vì Huyết Nghiên đã thông khí huyết, từng chút bức độc, nội lực tiêu hao lợi hại, khiến cho một chút Uyên mộng thừa dịp suy yếu mà xâm nhập, cư nhiên đối với thân thể hắn nảy sinh một chút ảnh hưởng. Hắn cười khổ một tiếng, từ trong lòng móc ra một mảnh bảo nguyên đan nuốt vào, đem chút độc này thanh tẩy, cuối cùng chống đỡ không được, nằm vật xuống bên cạnh Huyết Nghiên, nhanh chóng thiếp đi.

Qua không biết bao lâu, trong lúc mơ ngủ Diệp Lăng Vân đột nhiên cảm thấy có một cánh tay nóng bỏng vòng lên cổ hắn, ngay sau đó có một thân thể đồng dạng nóng bỏng quấn lên, ở trong lòng ngực hắn liệu mạng cọ cọ.

Hắn mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, dưới ánh lửa chiếu rọi, chứng kiến Huyết Nghiên đang bám lên cổ mình, dung nhan như bức tranh thủy mặc vùng sáng thanh lệ tuyệt trần đang phóng đại trước mặt mình, sắc mặt ửng hồng, biểu tình mơ màng, khác hẳn vẻ thanh lãnh tiêu lương ban ngày.

Huyết Nghiên nhú chặt mày, một bên vừa cọ sát trên người Diệp Lăng Vân, một bên phát ra tiếng rên tỉ thống khổ.

8. Chương 7: Uyên Mộng (trung)

Biên tập: Tiểu JaeJae

Beta: Kỳ Lam

Vốn đang ngủ thẳng đến nửa đêm, Huyết Nghiên vẫn đang mê man đột nhiên cảm thấy từ hạ phúc dấy lên một trận khô nóng khó nhin, ở trong cơ thể y không ngừng trào dâng loạn động, vội vã muốn tìm một cái đào khẩu mà lại không được, yết hầu lại khô đau, y lặn qua lặn lại rốt cuộc ngủ cũng không an ổn nữa, bắt đầu trăn trở rên rĩ.

Y khó chịu vạn phần, không ngừng hướng về hai bên lăn lộn, Diệp Lăng Vân đã vì y mà lột một lớp y phục xuống dưới, tiếp xúc với mặt đất mang theo một chút cảm giác dễ chịu, làm giảm một chút khô nóng trong cơ thể y, nhưng mà vẫn còn chưa đủ.

Y tiếp tục lặn qua lặn lại hai bên cho đến khi chạm vào một thân thể mát lạnh dẻo dai.

Thân thể kia tản ra từng hồi khí tức mát dịu tĩnh mịch, hấp dẫn khí huyết đang xao động không thôi trong cơ thể y, khiến y không cách nào kháng cự mà càng dựa sát gần thêm, vươn tay quàng lên cổ đối phương.

Trong nháy mắt da thịt kề sát, y cảm thấy một cỗ mát lạnh ngấm vào da mình, trong chốc lát giải trừ bớt khô nóng trong người y, không khỏi thoát ra một tiếng thở dài thỏa mãn. Nhưng mà được một lát trận khô nóng lại ngay lập tức kéo tới như cơn sóng cuộn trào mãnh liệt, y thống khổ mà siết chặt đôi lông mày, không tự chủ được mà càng thêm liều mạng ôm chặt Diệp Lăng Vân, tham lam mà hấp thụ cảm giác mát mẻ trên người Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân nhìn vẻ mặt thống khổ mà mê loạn của Huyết Nghiên, định quay lại ôm lấy hắn, lại có chút do dự, thân thể cứng ngắt không biết phải làm sao.

Nhiệt độ cơ thể mát mẻ cũng không thể tiêu trừ những rạo rực đang tuôn trào trong cơ thể Huyết Nghiên, nhưng mà có thể khiến đầu óc y thanh tỉnh lại chút ít, đủ để ngay lập tức suy xét lại tình huống thực tế. Y gắng gượng mở to mắt, chứng kiến thân thể hai người đang siết sao ôm nhau, nhìn đến Diệp Lăng Vân vẻ mặt có chút đăm chiêu, vùng giữa đôi lông mày càng thêm nhú chặt.

Hai người không hẹn mà cùng suy nghĩ: sợ là một loại thành phần khác của Uyên mộng phát tác.

Trong lúc tứ chi dây dưa, quần áo hai người đều có chút hỗn loạn.

Diệp Lăng Vân như cũ bị Huyết Nghiên ôm chặt, vừa khó khăn quay lại ôm lấy y, lại không cam lòng đem y đẩy ra, với một loại tư thế xấu hổ, đem theo khẩu khí cũng đồng dạng xấu hổ hỏi: “Người, người có khỏe không?..... Có cần hay không?..... có cần hay không? Ta, ta.....” Câu nói kể vô luận thế nào cũng không nói ra được.

Mày Huyết Nghiên cau chặt, lại khổ sở không dám rời khỏi cái ôm của Diệp Lăng Vân, đành phải chán ghét mà mím môi mỏng, lạnh lùng nói: “Điểm huyết ngủ của ta, đem ta trở lại”.

“Hả?!” Diệp Lăng Vân đối diện không kịp phản ứng.

“Mau! Không nghe thấy lời ta nói sao?! Điểm huyết ngũ của ta, đem ta mau trối lại! Sau đó người lập tức rời đi, càng xa càng tốt. Nếu người dám nhân cơ hội này làm cái gì, ta sẽ cho người muốn sống không được muốn chết không xong, có tin hay ko?” Âm thanh luôn luôn băng lãnh giờ vì tận lực đè nén khổ sở, so với bình thường có chút khàn khàn.

“Nhưng mà, vạn nhất không chống đỡ được thì sao?” Uyên mộng này nếu dễ giải như vậy, cũng không thể xưng là độc được thâm độc nhất thiên hạ. Câu kế tiếp, hắc lại không dám nói ra.

Huyết Nghiên bỗng nhiên khó nhịn mà thở hổn hển một trận, không thể không ôm hắc chặt hơn, điều chỉnh hô hấp một lát mới lại tiếp tục lạnh lùng nói: “ Ta đây thà rằng chết....”.

“Hảo, hảo, hảo, ta đây sẽ dựa theo lời người nói mà làm. Người ngàn vạn lần không nên xúc động.” Diệp Lăng Vân không lay chuyển được Huyết Nghiên đành phải đẩy y ra, điểm toàn bộ yếu huyết của y, lại xé những mảnh vải từ vạt dưới quần áo, cột chắc tay chân y, đỡ y nằm thẳng trên mặt đất, rồi lại không dám như lời y nói là rời ra xa, mà là ở bên cạnh trông chừng.

Trong lúc mê man Huyết Nghiên vẫn rất khó chịu, sắc mặt vẫn đỏ hồng, ngay cả làn da trên người cũng dần dần chuyển hồng, lông mày gắt gao nhú chặt, nhưng lại bị điểm huyết, ngay cả thanh âm rên rỉ cũng không phát ra được.

Huyết Nghiên như vậy làm cho Diệp Lăng Vân một hồi đau lòng, một hồi ngỡ ngàng.

Đối với lựa chọn của Huyết Nghiên, Diệp Lăng Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, song, cũng thực mất mát.

Hắn thực mâu thuẫn.

Ngay cả chính hắn cũng không biết, nếu như Huyết Nghiên yêu cầu hắn vì y mà chính mình là giải dược, hắn nên làm cái gì bây giờ, hắn sẽ làm sao.

Hắn hiểu rõ chính mình đối với Huyết Nghiên vẫn luôn nhớ mãi không quên, đó là một loại tình cảm mập mờ vương vấn khó tả, cùng tán thưởng tuyệt đối không giống nhau, ngược lại có vài phần tương tự cảm mến. Thế nhưng, đó chính là yêu sao? Chẳng lẽ chính mình cuối cùng lại yêu một người nam nhân? Một tà giáo đại ma đầu mà mình từng thề muốn giết chết? Không! Tuyệt đối ko thể có khả năng!

Thế nhưng nếu như vậy, đối mặt với Huyết Nghiên, mỗi lần tiếp cận y thì tâm lại động, nên giải thích như thế nào đây? Mới vừa nãy bị Huyết Nghiên ôm lấy gắt gao cọ sát, hắn kỳ thực đã có chút động tình. Nhớ tới thiếu niên khi ấy trong nháy mắt pháp phòng, nhớ tới kia một cổ hơi thở trong trẻo riêng biệt nhưng lạnh lùng, tâm lại ko thể khống chế mà đập loạn, thậm chí cảm thấy một tia khô nóng trào lên, càng thêm khó kìm lòng nổi.

Hắn vốn là một nam tử thẳng thắn tùy ý, gặp được Huyết Nghiên tựa hồ mới có một chút vấn đề, thì lại luôn tồn tại mâu thuẫn cùng thế khó xử.

Thời gian từng khắc trôi qua, Uyên mộng là xuân dược chứa thành phần thực bá đạo, cho dù bị điểm trúng huyết đạo, cho dù bị che đi ý thức, Huyết Nghiên kia vẫn là trong cơ thể bị một cơn sóng khô nóng cuộn trào giải khai được huyết đạo. Y thở gấp từng ngậm từng ngậm, chỉ hơi hơi dùng chút lực liền dễ dàng mở phanh được mảnh vải đang trối mình, lại lần nữa ôm chặt lấy Diệp Lăng Vân.

Y dùng cả cơ thể để quấn chặt lấy, liều mạng mà xé rách y phục Diệp Lăng Vân, muốn cho đối phương phơi bày hết thấy da thịt, để chính mình cảm nhận được càng nhiều cảm giác mát rượi. Những sợi tóc đen đầy mồ hôi, ở cổ Diệp Lăng Vân mà ma xát.

Diệp Lăng Vân vừa mới đem ngọn lửa dục áp chế xuống, giờ làm sao chống lại được Huyết Nghiên gây sức ép như thế với mình, rất nhanh phản ứng lại nổi lên, trong cơ thể bắt đầu dâng lên từng trận xao động, khổ hạ cũng từ từ cứng rắn.

Hắn biết không thể như thế thêm nữa, nếu hắn vẫn còn đầy đủ lí trí thì nên đẩy Huyết Nghiên ra, bằng không nhất định sẽ phát sinh ra sự tình không thể挽回, khiến cho hai người bọn họ cũng không nguyện thừa nhận mà cũng vô pháp tiếp nhận.

Chính là Huyết Nghiên cũng có chút tự giác nào, còn ở trên người hắn không ngừng châm lửa.

Huyết Nghiên đã muốn đem Diệp Lăng Vân toàn bộ lột sạch, bắt lấy tay mà đè lên trên, lồng ngực trần trụi, đai lưng cũng kéo đến lệch ra. Y đem mặt mình vùi trong khuôn ngực hơi lạnh của Diệp Lăng Vân, không ngừng phả ra hơi thở nóng bỏng. Hai chân hắn cuốn lấy hai chân Diệp Lăng Vân, thân thể không ngừng cọ xát. Y muốn nhiều hơn nữa, lại không biết làm thế nào để có được nhiều.

Diệp Lăng Vân một mực cường ngạnh tự áp chế, nghĩ muốn gọi lý trí Huyết Nghiên trở lại, khi mở miệng mới phát hiện không biết từ khi nào âm thanh mình cũng trở nên khàn khàn khó chịu: “Huyết Nghiên, không nên cử động..... Mau xuống dưới..... nếu ko người nhất định sẽ hối hận...”

Huyết Nghiên cho hắn một câu trả lời nhưng lại là dùng một chút lực kéo đai lưng hắn xuống.

Diệp Lăng Vân rốt cuộc không thể nhẫn nại, hắn hít một hơi sâu, gắt gao ôm lấy Huyết Nghiên, dùng sức xoay người, đem Huyết Nghiên đặt ở dưới thân. Nhìn Huyết Nghiên vì bị tình dục khổng chế mà khuôn mặt rơi lệ, cúi đầu thở dài ra tiếng: “ Ta đã cho người cơ hội, hiện tại người có muốn cũng không thể đổi ý rồi” đưa tay bỏ đi điện cụ, tùy ý vút ở bên cạnh, sau đó cúi người xuống, hôn xuống thật sâu.

9. Chương 8: Uyên Mộng (hạ)

Biên tập: Kỳ Lam

Diệp Lăng Vân liên tục liếm mát trên đôi môi mỏng lạnh giá của Huyết Nghiên, tiếp đó dùng đầu lưỡi thăm dò tiến sâu vào. Huyết Nghiên bị được vật khổng chế không có bất luận phản đối gì lại phối hợp mà khẽ mở làn môi mỏng, để hắn thuận lợi tham nhập.

Môi lưỡi quấn quýt, giữa lạnh lẽo lại mang theo một phần ngọt ngào, cũng giống như nụ hôn giữa trận chiến kia, khiến Diệp Lăng Vân mê đắm. Mãi đến khi hai người đều có chút khó thở, hắn mới buông tha đôi môi mỏng, tiếp tục xâm chiếm xuống phía dưới.

Diệp Lăng Vân đem quần áo đã sớm đã quá lộn xộn của Huyết Nghiên cởi ra, làn da vốn trắng nõn như ngọc dưới tác dụng của được vật, nhiễm một tầng ửng đỏ mờ nhạt. Hắn phủ phục xuống khẽ hôn lên hồng quả trên ngực y, cảm giác được vật mềm mại kia bởi vì bị mình liếm qua gặm cắn mà dần dần dựng cứng lên trong miệng.

“A.....” Huyết Nghiên bị loại khoái cảm chưa bao giờ thể nghiệm qua này kích thích đến rên rỉ ra tiếng.

Ánh mắt Diệp Lăng Vân lại càng trở nên thâm trầm, hắn buông tha khóa hồng quả đã muốn sưng tấy không chịu nổi, khàn khàn giọng mà mê hoặc: “Gọi, gọi tên của ta, Lăng Vân.....”

“Lăng Vân..... a!.....”

Nghe được tên mình gọi lên bởi thanh âm khàn khàn hàm tình, Diệp Lăng Vân như được cổ vũ, cảm thấy dưới khổ hạ mình lại càng cứng rắn trường đau vài phần, phát tiết mà trút lên ngực y, khổng chế không được lực đạo gặm cắn mạnh mẽ, kích thích đến mức y phải thét lên thất thanh.

Đối mặt với một Huyết Nghiên mê người như vậy, tự chủ của Diệp Lăng Vân nháy mắt tiêu tan, càng lúc càng mất hết kiên nhẫn.

Hắn một bên ôm chặt Huyết Nghiên, tiếp tục ở trên ngực bụng y vừa liếm mát vừa gặm cắn, tay kia chậm rãi lần xuống phía dưới, nắm lấy bộ phận yếu ớt nhất của Huyết Nghiên. Nơi đó cũng giống như thân thể của chủ nhân, sớm đã cứng rắn lại nóng bỏng.

Trong đời đây là lần đầu tiên vì người khác mà là chuyện như vậy, Diệp Lăng Vân thật cẩn thận mà nắm lấy, tình tề mà nhu lộng. Huyết Nghiên theo động tác của hắn mà càng phát ra những lời nói mê man rối loạn, khó chịu mà ngửa cổ ra sau, lộ ra đường cổ cong mỹ lệ, khiến Diệp Lăng Vân tâm thần nhộn nhạo, kim lòng không được mà hôn lên.

Đến lúc phía trước Huyết Nghiên tiết ra chất lỏng tinh tế, Diệp Lăng Vân mới thu hồi tay, tìm đến nơi thâm kín phía sau của Huyết Nghiên.

Nơi ấy chưa từng trải sự, vốn dĩ gắt gao phong kín, giờ phút này lại vì được hiệu mà trở nên mềm mại mẫn cảm, khiến Diệp Lăng Vân không cần tốn nhiều công sức dễ dàng đưa một ngón tay vào. Lo lắng Huyết Nghiên không thoải mái, hắn cũng không vội vã thâm nhập sâu, chỉ là không ngừng co duỗi lỏng tay, cố gắng hết sức nhẹ nhàng mà làm tốt công tác xoa dịu khuếch trương. Mãi cho đến khi Huyết Nghiên khó chịu đến cong thân thể, hướng hắn phát ra sự thúc giục không lời, mới thăm dò thêm vào càng nhiều ngón tay.

Một ngón, hai ngón, ba ngón.

Cảm nhận ngón tay mình được nội bích ôn nhuận của Huyết Nghiên bao lấy, ngậm hút, thấy trên mặt Huyết Nghiên thần sắc thâm sâu tình dục thống khổ cùng mê say, Diệp Lăng Vân cũng không thể nhẫn lại thêm một khắc nào nữa, cấp tốc thậm chí thô bạo thoát bỏ y phục cuối cùng của hai người, rút ngón tay ra, dùng sức đâm thẳng một cái, tiến nhập thật sâu vào thân thể mềm mại nóng bỏng kia.

“A!.....”

Một khắc tiến vào kia, hai người nhịn không được gầm nhẹ ra tiếng.

Một khắc tiến vào Huyết Nghiên kia, sợi dây gắt gao kéo căng vẫn luôn tồn tại trong đầu Diệp Lăng Vân theo đó mà đứt phăng — Lúc này, hắn không thể không thừa nhận, hắn yêu Huyết Nghiên, đã yêu thật lâu thật lâu rồi, từ mùa hạ năm mười bảy tuổi kia, hai người tình cờ gặp nhau. Thời điểm lần thứ hai tương phùng kia, hắn luôn lưỡng lự có cứu y hay không, phải cứu y như thế nào, chẳng qua là trong tiềm thức sợ hãi cùng Huyết Nghiên lại phát sinh thêm càng nhiều ràng buộc, lại càng khó có thể dứt bỏ, vô phương thoát ra mà thôi.

Cho dù còn muốn tránh, còn muốn che giấu, từ thời khắc ôm lấy Huyết Nghiên, hắn đã không thể lừa mình dối người nữa rồi.

Nhìn Huyết Nghiên hăm sâu trong tình dục không thể kiểm soát bộ dạng mình, nghe được giữa tiếng rên rỉ đứt quãng trong miệng Huyết Nghiên xen lẫn tên mình, Diệp Lăng Vân một chút cũng không cao hứng nổi. Hắn hiểu rõ hết thảy chẳng qua là bởi vì được vật kích thích, đợi ngày mai Huyết Nghiên khôi phục lý trí, đứng nói là cho mình ôm ấp vuốt ve như thế này, chỉ e sẽ lập tức giết mình cũng không chừng. Nhưng dù vậy, dù có thể bị giết chết, nếu như để cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn cũng tuyệt không hối hận. Vô luận thế nào, hắn cũng không thể bỏ mặc Huyết Nghiên được. Chỉ ít giờ khắc này, cho hắn được mặc sức mà ôm ấp người yêu thương, đây có lẽ là một lần duy nhất ở kiếp này được ôm nhau.

Ở một khắc bị tiến nhập kia, Huyết Nghiên chưa bao giờ bị xâm phạm như thế cảm thấy một trận khó chịu mãnh liệt, nơi đó đột nhiên bị một cự vật cường ép kéo căng ra, đem theo một hồi trướng đau khôn xiết, y khẩn thiết ôm lấy vai Diệp Lăng Vân, từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Diệp Lăng Vân không dám vọng động, cho đến tận khi thấy vùng giữa lông mày Huyết Nghiên từ từ dần ra, chủ động hướng mình thúc giục, mới yên tâm, dùng sức một cái đem mình toàn bộ đẩy vào.

Cự vật thô to kia ở hậu huyệt phía sau Huyết Nghiên vào vào ra ra, nóng bỏng như lửa, cùng thân thể mát lạnh của chủ nhân hoàn toàn tương phản, lại không ngờ có thể làm dịu đi luồng khí nóng chạy loạn trong cơ thể Huyết Nghiên. Trướng đau lúc đầu dần dần tiêu tan, từng trận khoái cảm tê dại trào lên, còn mang theo một chút cảm giác dạt dào nói không rõ. Huyết Nghiên trong từng đợt mãnh liệt mà kích động rên rỉ không ngừng.

Diệp Lăng Vân nâng lên khuôn mặt Huyết Nghiên phủ đầy mồ hôi, thương tiếc mà hôn đi nước mắt ở khóe mắt không biết là do thống khổ hay là hạnh phúc, yêu thương mà gọi: “Huyết Nghiên, Huyết Nghiên.....”

Huyết Nghiên nhưng lại đem mặt trốn sang bên cạnh, thì thào mà nói: “Không phải Huyết Nghiên, không cần kêu cái tên đó.... Ta là Trầm Nghiên Hàm, gọi ta là Trầm Nghiên Hàm....”

— Trầm Nghiên Hàm.

Diệp Lăng Vân sững sốt một chút, cảm thấy cái tên này giống như từng quen, không biết ở nơi nào nghe qua. Bất quá trong tình cảnh này hẳn thực sự phân tâm không được, ý niệm trong đầu chỉ thoáng qua liền lập tức bị vứt ra sau đầu, hẳn một lần nữa hôn lên xương quai xanh mê người của Huyết Nghiên, trong miệng mơ hồ nói: “Được, Nghiên Hàm, Nghiên Hàm của ta –” dưới thân một khắc cũng không ngừng xâm chiếm Huyết Nghiên, khiến y theo động tác của mình mà không ngừng rên rỉ đong đưa, vì mình phóng túng.

Xuân tiêu khổ đoán.

Một người động tình ái, một kẻ bị dục vật không chế.

Một đêm này, Diệp Lăng Vân không biết muốn Huyết Nghiên bao nhiêu lần, mãi cho đến khi hai người đều thở dốc, mệt mỏi chịu không nổi, mới ôm nhau ngủ thiếp đi.

10. Chương 9: Sinh Tử Tương Bác

Biên tập: Kỳ Lam

Khi Diệp Lăng Vân tỉnh lại, đã là hoàng hôn ngày thứ hai.

Đại khái là đêm qua thực quá mệt mỏi, Huyết Nghiên đến giờ chưa tỉnh.

Huyết Nghiên trong giấc ngủ vẻ mặt nhàn nhạt, rút đi vẻ băng lãnh ngoan độc lúc ban ngày, như một khối ngọc trắng noãn thanh khiết, tản ra hơi thở dịu dàng yên tĩnh. Y lẳng lặng mà tựa bên sườn trong lòng ngực Diệp Lăng Vân, hai cánh tay còn vòng quanh thắt lưng Diệp Lăng Vân, toàn thân xích lỏng, thân thể bạch ngọc đã không còn ửng đỏ, bên trên phủ đầy những vết bầm xanh xanh tím tím, chính là dấu vết hoan ái của bọn họ đêm qua, trước mắt chính là ấn ký của Diệp Lăng Vân trên người y.

Diệp Lăng Vân ngay cả động cũng không dám động một chút, sợ kinh động đến Huyết Nghiên. Hắn tham lam hưởng thụ giây phút yên tĩnh mỹ hảo này, nhớ lại đêm qua điên cuồng dây dưa, nghĩ đến nơi động tình kia, liền cảm thấy khổ hạ một lần nữa sưng tấy dựng đứng lên. Lúc này hẳn mới phát hiện, hạ thể của hắn vẫn đang ở trong thân thể Huyết Nghiên, hai người vẫn tương giao chặt chẽ.

Hắn vừa định rút ra, lại phát hiện Huyết Nghiên tựa hồ cũng bị biến hóa vi diệu này kinh động, lông mi thật dài rung động vài cái, mắt thấy sẽ lập tức tỉnh lại.

Hắn còn chưa nghĩ được nên giải thích như thế nào với Huyết Nghiên về hết thảy sự tình phát sinh đêm qua, dưới tình thế cấp bách liền quyết định nhắm mắt giả bộ ngủ.

Huyết Nghiên mở to mắt một cái liền phát hiện mình bị một nam nhân ôm vào trong ngực, lập tức chán ghét mà đẩy đối phương ra, đồng thời liền cảm thấy một thứ gì đó mềm mại lại cứng rắn nóng bỏng từ phía sau hậu huyệt của mình rút ra, phát ra âm thanh đáng xấu hổ, đem theo một cỗ ẩm ướt dính dính gì đó theo bắp đùi mình chảy xuống.

Y nhú chặt mày, phát giác hai người đều toàn thân trần trụi, trên người mình phủ kín dấu vết tình dục, đối phương cũng không có chỗ nào tốt, xanh xanh tím tím còn kèm theo một vài vết cào đỏ máu.

“Ha ha ha.....! Tư vị của Uyên mộng này, hãy để cho các hạ chậm rãi mà hưởng thụ..... Ha ha ha, ha ha ha.....” Bộ dạng Tô Kinh Phong cuồng tiếu lúc sắp chết lại một lần nữa hiện ra, mang theo chế giễu cùng vũ nhục vì gian kế thực hiện được. Huyết Nghiên từ trong lòng dấy lên cảm hận, bắt lấy ngọc tiêu rơi ở bên cạnh, chặn lên cổ Diệp Lăng Vân.

Đầu thanh ngọc tiêu bao một vòng quanh một lưỡi dao mảnh, bình thường thu lại trong vách của ống sáo, chỉ cần thôi động cơ quan liền có thể bắn ra, dao phong pháp phòng như hoa mai, lóe lên hàn quang sắc bén.

Huyết Nghiên mặt không chút biểu tình mà nhìn chăm chú vào Diệp Lăng Vân, vững vàng đem lưỡi dao

đẩy về phía trước, nhìn mũi dao sắc bén dần dần biến mất trong cổ hần, gây ra một vết máu đỏ tươi, tay không hề ngưng lại, khoe miệng đắc ý mà câu lên.

Diệp Lăng Vân giả bộ ngủ không nổi nữa, hần đưa tay bắt lấy thanh ngọc tiêu, vừa lo lắng vừa áy náy hỏi: “Còn đau không? ... Nghiên Hàm, thực xin lỗi, tối qua ta....”

Huyết Nghiên nghe vậy cười lạnh một tiếng, một màn đầy sỉ nhục tối qua trong trí nhớ lại ủa về, y nhớ lại chính mình vừa điên cuồng vừa chủ động, điều này khiến cho y càng thêm khó chịu cùng phần hận.

Y oán hận nói: “Tối hôm qua? Người còn dám nói với ta về tối hôm qua? Ta không phải bảo người lập tức tránh xa ta sao? Ta nói rồi, nếu như người dám thừa cơ làm cái gì, ta sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong.... Vì cái gì lại không đi?! Sao người dám cả gan làm vậy?! Người không tin lời ta nói sao, người cho rằng người đã cứu ta thì ta liền không giết người?”

Y thăm vận nội lực, cầm ngọc tiêu tiếp tục đâm về phía trước, thấy đối phương cũng phát ra một cỗ nội lực vững vàng mà chặn lại mình, khiến thanh tiêu không thể dịch chuyển một chút nào, càng thêm tức giận.

Thanh âm của y càng băng lãnh: “Còn nữa, ai là Nghiên Hàm? Chỉ e là các hạ đã nhận lầm người rồi? Tại hạ họ Hàn, tên Nghiên Trầm, xuất thân từ Miêu Kim Cốc, chuyên giết mấy tên đại hiệp miệng đầy đạo đức giả các người. Người có thể gọi ta là Hàn công tử, cũng có thể như người giang hồ gọi ta một tiếng Huyết Nghiên. Bất quá... chỉ sợ người cũng chẳng có cơ hội đó!”

Vừa nói xong mấy câu kia, Hàn Nghiên Trầm mãnh liệt tung ra nội lực, cổ tay trảm xuống, cầm thanh ngọc tiêu hung hăng hướng về phía cổ Diệp Lăng Vân áp tới.

Không ngờ tới, Diệp Lăng Vân sớm đã có phòng bị. Hần nhận thấy Hàn Nghiên Trầm vận khí, lập tức vận cổ lệch sang bên cạnh, vững vàng né đi mũi dao sắc bén, đồng thời tăng lực trên tay, thế mà phản lực đem thanh ngọc tiêu đẩy trở lại trước người Hàn Nghiên Trầm một tấc.

Một kích không được, Hàn Nghiên Trầm đẩy càng nhiều nội lực vào thanh ngọc tiêu, thế muốn giết chết Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân cũng không muốn cùng Hàn Nghiên Trầm liều mạng, để tự bảo vệ mình cũng chỉ đành cẩn thận ứng chiến. Hần cũng đem nội lực đẩy vào trên thanh ngọc tiêu, hai người dựa vào ngọc tiêu mà đấu nội lực với nhau.

Thời gian dần dần qua đi, hai người ngang tài ngang sức, đều tính toán nếu tiếp tục đánh nhau như thế này sợ là ai cũng không chiếm được phần hơn, còn rất có thể sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương. Muốn thu hồi nội lực lại lo lắng thu tay trước đối phương mà chịu thụ thương phản lại, đành tiếp tục giằng co.

Hàn Nghiên Trầm đấu sao ngày hôm qua cũng chịu thụ thương quá nặng, tuy rằng đã được Diệp Lăng Vân tận tâm điều trị đã khôi phục phần nữa, nhưng vẫn không đủ sức, hơn nữa hôm qua lặn qua lặn lại cả đêm, một lúc sau liền chống đỡ không được, rơi xuống thế hạ phong.

Y cắn chặt răng một lần nữa cường ngạnh đẩy thêm nội lực muốn cố gắng chống đỡ, thế nhưng đối phương nội lực giống như thể dời non lấp bể thông qua thanh sáo ngọc áp chế lại, trong ngực một trận đau nhức, rốt cuộc duy trì không được, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Y lão đảo lắc lư ngã về phía sau, thanh ngọc tiêu cũng tuột khỏi bàn tay.

“Nghiên Hàm!”

Diệp Lăng Vân thấy thế kinh hô thành tiếng, lập tức thu hồi nội lực, lao tới ôm lấy trước khi y ngã xuống đất.

Hai người giằng co nửa ngày, còn chưa lo mặc quần áo xong. cảm giác da thịt thân cận khiến Hàn Nghiên Trầm lại nghĩ tới đêm qua khuất nhục không chịu nổi, y vùng tay tránh khỏi lòng ngực Diệp Lăng Vân, lau đi vết máu ở khoe miệng: “Bỏ cái tay bẩn của người ra! Còn nữa, lại gọi cái tên kia lần nữa ta lập tức giết người!”

Diệp Lăng Vân nhìn y lung lay lão đảo đo thu thập quần áo rơi tán loạn trên mặt đất, nhặt lên mang tới giúp y, lo lắng mà nói: “Được rồi, về sau gọi người là Nghiên Trầm. Để ta xem qua thương thế của người.”

Sau đó một phen chế trụ lấy mạch môn của y.

Hàn Nghiên Trầm tránh một chút nhưng không ra.

Từ khi gặp phải người này, chính mình dường như liên tục đứng ở thế hạ phong, tựa như vỏ bọc mạnh mẽ mấy năm gần đây y liều mạng vì mình mà tạo ra lại bị cường chế vạch trần, lại nhớ tới thời khắc mấy năm trước nhỏ yếu vô năng chợt gặp phải đại biến. Nội tâm của y hoảng sợ tức giận, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng mãnh liệt, không thể không dựa vào Diệp Lăng Vân chống đỡ ổn định thân thể.

Diệp Lăng Vân bắt chặt mạch môn ở tay Hàn Nghiên Trầm, kiểm tra thấy y chỉ là do mệt mỏi quá độ lại tức giận công tâm mới dẫn đến khí huyết không thông, cũng không có đáng ngại nào khác, lúc này mới yên lòng, cường ngạnh bắt y uống một viên bảo nguyên đan, ôm lấy y ngồi xuống: “Tạm ổn không có trở ngại gì, chỉ là quá mệt mỏi, cần hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày. Bên ngoài có con sông nhỏ, ta trước tiên mang người đi thanh tẩy một chút,... Mấy thứ đêm qua.... Ổ lại trong thân thể người không tốt.”

Tình hình so với người ta yếu hơn, Hàn Nghiên Trầm tránh vài cái không được, đành phải oán hận mà nói: “Trước tiên đem quần áo mặc vào!” Y từ trước tới nay luôn không thích cảm giác da thịt cùng tiếp xúc, trải qua đêm qua lại càng thêm chán ghét.

Diệp Lăng Vân thỏa hiệp mà đem y phục hai người mặc vào, ôm lấy y hướng phía bờ sông đi đến.

11. Chương 10: Tam Đại Thế Gia

Biên tập: Tiểu JaeJae

Diệp Lăng Vân ôm Hàn Nghiên Trầm hướng bờ sông đi tới.

Hàn Nghiên Trầm bị ép tựa vào trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn, không khỏi nhớ lại tình cảnh khi hắn đưa mình rời khỏi Tô phủ ngày hôm qua. Khi đó chính mình còn có chút ít cảm động, thậm chí còn không hiểu tại sao lại sinh ra một phần ấm áp hòa cùng lưu luyến. nhưng là đêm qua người này lại nhân lúc người ta gặp khó khăn làm ra chuyện không thể tha thứ.

Y lạnh lùng mở miệng: “Nói trước, Huyết Nghiên ta trong giang hồ chính là tiếng xấu đồn xa, các hạ coi như đạo mạo trang nghiêm, cũng là một vị đại hiệp. Xin hỏi vị đại hiệp này vì cái gì muốn cứu kẻ tại hạ? Ta cũng không tin những người như người khi không lại vô cớ ra tay cứu người không liên quan. Nếu như là từ nơi ta muốn nhận thứ gì đó thì cũng không cần phải ngại nói thẳng, chúng ta hai bên trong lòng đều có cân nhắc, giảm bớt cho người mai sau lại thất vọng, vất vả cực khổ một hồi lại cứu lầm người.”

Diệp Lăng Vân cười cười, nói: “Hàn Nghiên Trầm, người suy nghĩ nhiều quá, ta cũng không phải muốn cái gì, chính là đơn giản muốn cứu người.”. Khẩu khí hắn tự nhiên chân thành, đáng tươi cười ấm áp làm cho Hàn Nghiên Trầm trong nháy mắt có dao động, lẽ nào mình thật sự sai lầm rồi? Lẽ nào người này thật sự không có mục đích khác.

Thế nhưng Hàn Nghiên Trầm lại ngay lập tức muốn nghĩ tới những việc xảy ra ngày trước, nghĩ tới người nợ đêm qua lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trong lòng âm thầm cười nhạo sự ngây thơ của mình, nặng nề mà hừ một tiếng: “Thật không? Người không muốn nói thẳng cũng không sao, đến lúc đó nếu không thể như người mong muốn cũng đừng hối hận”.

Diệp Lăng Vân cười cười: “Hàn Nghiên Trầm, tâm phòng bị của người quá nặng. Ta cứu người không phải để nhận lấy thứ gì”.

Hàn Nghiên Trầm trầm lặng rồi bỗng chốc cười nhạt, không nói nữa.

Đầu thu nước sông có chút lạnh, Diệp Lăng Vân thử nhiệt độ của nước, không để ý tới sự phản kháng của Hàn Nghiên Trầm cởi bỏ quần áo của y, dẫn y tiến vào trong nước.

“Người có thể đi ra, ta tự mình làm.” Hàn Nghiên Trầm cau mày kháng nghị.

“Không được, thân thể người kém như vậy, té xỉu trong nước thì làm sao bây giờ?”

“Thân thể ta làm sao kém? Nếu không có họ Tô kia, ta”

Diệp Lăng Vân đột nhiên ra tay điểm trị huyết đạo y, cắt đứt lời nói của y. Hắn không nghĩ lại cùng y dây dưa cái vấn đề kia thêm nữa, không nghĩ nghe hắn nói lại chuyện hôm qua ở Tô phủ, này sẽ làm hắn lại nghĩ tới thân phận đại ma đầu tà giáo kia của y, nghĩ tới đây làm cho hắn cảm thấy bọn họ trong lúc đó khoảng cách vô cùng xa xôi.

Hắn vốc lên nước sông mà tinh tế tẩy trừ toàn thân máu loãng cùng mồ hôi của Hàn Nghiên Trầm, khi tẩy đến chỗ tư mật, ngón tay ngừng lại một chút mới cẩn thận tiến vào.

Hàn Nghiên Trầm bất hạnh bị điểm huyết đạo, không thể nói cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể chịu đựng cho người khác an bài. Trong lòng không biết đã đem Diệp Lăng Vân mắng đi mắng lại bao nhiêu lần.

Địa phương kia trải qua một đêm điên cuồng giao hợp trở nên sưng đỏ không chịu nổi, chưa hoàn toàn khép kín, dễ dàng cho ngón tay Diệp Lăng Vân đi vào.

Diệp Lăng Vân nhẹ nhàng ở bên trong câu động, cảm giác được nhẹ từng đợt từng đợt chất lỏng theo động tác hắn mà chảy ra, nước sông phía dưới nổi lên một mảnh màu trắng ngà nhàn nhạt. Nghĩ tới tình cảnh hoan ái đêm qua, không khỏi lại có chút động tình, dưới thân nổi lên phản ứng.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Nghiên Trầm chịu khuất nhục ẩn nhẫn vẻ mặt phẫn nộ, cảm thấy một mảnh áy náy, có chút không còn mặt mũi nào, thậm chí chính mình như thể nào lại thiếu tự chủ như vậy, khẳng định Hàn Nghiên Trầm càng thêm chán ghét mình.

Hắn không chút vết tích thối lui, không cho Hàn Nghiên Trầm cảm thấy mình đang động tình, ra vẻ thoải mái mà nói: “Nghiên Trầm, thật sự xin lỗi, đợi chút là tốt rồi, người hơi nhẫn nại một chút. Chuyện đêm qua ta thật sự xin lỗi, tuy rằng là vì cứu người, dù sao người cũng là bị thương, nói cái gì đi nữa cũng chưa từng dùng, người muốn đánh muốn giết ta cũng là bình thường. Cùng lắm thì, cùng lắm thì..... Người cũng ôm ta một cái, chúng ta huề nhau, người xem được không?”

Hàn Nghiên Trầm là người thông minh mẫn tuệ sâu sắc như vậy, từ thời điểm Diệp Lăng Vân vừa mới động tình liền có quan sát. Y ở trong lòng âm thầm đem Diệp Lăng Vân lại mắng qua một hồi, nghĩ đến hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này, nhân cơ hội này lại làm nhục mình. Ai biết Diệp Lăng Vân không chỉ có cái gì cũng chưa làm, ngược lại như vậy một phen nói ra, cứ thể sưng sốt, bỗng nhiên cảm thấy người này cùng người đã gặp trước kia tựa hồ có chút không giống nhau, làm cho người ta có phần không biết làm sao.

Y không thích cảm giác yếu thế, cũng không thích tình cảnh mất đi quyền quyết định trong tay, chính là người trước mắt này luôn làm cho y lâm vào cái loại hoàn cảnh này, nằm ở thế bất lợi mà chịu bó tay.

Y dùng ánh mắt ý bảo Diệp Lăng Vân giải huyết đạo cho mình.

Diệp Lăng Vân nghĩ nghĩ liền đem á huyết y giải khai.

Y trào phúng nói: “Nga? Không nghĩ các hạ tướng mạo tuần tú lịch sự đường đường, cư nhiên còn có đam mê như vậy? Đáng tiếc, tại hạ lại hoàn toàn không có cái loại hứng thú này, làm cho người thất vọng rồi..... Người nếu là thật muốn chuộc tội, còn không bằng sắm khoai để cho ta giết người. Từ nay về sau trên đời không có người này, lại không có việc này, như vậy còn không phải là sạch sẽ sao?”

Lúc này, Diệp Lăng Vân đã muốn đưa y tẩy trừ sạch sẽ, bất đắc dĩ nói: “Người như vậy liền nghĩ đẩy ta vào chỗ chết sao? Tốt lắm, ta đáp ứng người, chờ người trước hết đem thân mình dưỡng cho hảo, ta chờ người tới giết ta”. Ôm Hàn Nghiên Trầm quay trở về bờ sông ngồi xuống, bản thân hắn trở lại tẩy đi huyết ô dính đầy trên áo đã muốn nhuộm đỏ bạch y.

“Hừ..... ta không cần dưỡng thương cho hảo cũng giết được người.”

“Đúng, đúng”.

Diệp Lăng Vân biết Hàn Nghiên Trầm không thích lửa thân lâu, nhanh chóng đem bạch y tẩy sạch, lại dùng nội lực làm khô, cẩn thận mặc vào cho y. Lúc này mới tẩy trừ qua loa cho mình một chút, đem chỗ dính đầy máu trên vạt áo trên tùy ý giặt sạch một chút, lại ôm Hàn Nghiên Trầm trở lại sơn động vừa rồi.

“Ta nói, hiện tại có thể giải huyết đạo cho ta không?” Hàn Nghiên Trầm không kiên nhẫn nói.

“Hảo, bắt quá ngươi cũng không nên rời đi, sắc trời đã muộn muộn, ngươi có thương tích trong người một mình đi ra ngoài không an toàn, có việc thì bảo ta. Đúng rồi, ta còn chưa có nói cho ngươi tên của ta, ta họ Diệp kêu Lăng Vân, ngươi gọi Lăng Vân được rồi.” Nói xong giải huyết đạo cho y, đem tiêu Thanh Ngọc trả lại cho y, hướng phía ngoài đi tới.

Trước khi rời động lại lo lắng dặn dò một: “Ngàn vạn lần đừng đi một mình a, có việc bảo ta”.

Hàn Nghiên Trầm tựa vào trên vách động lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta còn chưa có giết được ngươi, như thế nào có thể cam tâm ra đi?”

Nhìn thấy bóng dáng Diệp Lăng Vân dần biến mất, y có chút dăm chiêu: Diệp Lăng Vân..... Diệp gia..... hắn chính là người của tam đại thế gia Diệp gia sao?

12. Chương 11: Tin Hay Không Tin

Biên tập: Kỳ Lam

Diệp Lăng Vân mang về một đồng củi lớn cùng một con thỏ hoang.

Hắn nhanh nhẹn đem con thỏ hoang mổ bụng bỏ nội tạng rồi rửa sạch sẽ, dùng nhánh cây xuyên qua đặt ở trên đồng lửa nướng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hàn Nghiên Trầm.

Hắn nướng theo ánh lửa nhìn về phía Hàn Nghiên Trầm, y vẫn đang xuất thần, khuôn mặt thanh lãnh mang theo một biểu cảm như có điều gì đó suy nghĩ, dưới sự chiếu rọi của ánh lửa tăng thêm một chút ánh vàng nhàn nhạt bình thản mà ấm áp.

Thuần tay đặt lên mạch môn của y kiểm tra nội tức, nhận thấy được mạch tượng mặc dù chưa đủ sung mãn nhưng coi như ôn hòa hữu lực, Diệp Lăng Vân yên lòng, cười hỏi: “Đang nghĩ gì, sao lại xuất thần như vậy?”

Hàn Nghiên Trầm khôi phục thần trí, bỏ tay hắn ra: “Suy nghĩ cách tốt nhất để giết ngươi cho hả giận.”

“Ngươi nha, trong đầu chỉ nghĩ đến giết người..... Ngày hôm qua rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao lại muốn giết Tô minh chủ, hắn thật sự giết cả nhà ngươi?”

“Tô – minh – chủ? Hừ, cái loại tiểu nhân đê tiện, ngụy quân tử, hạng người giả nhân giả nghĩa, thật đúng là đạt đến phẩm chất các ngươi gọi một tiếng minh chủ. Dẫu sao ta cũng là tà ma ngoại đạo, ngươi là đại hiệp chính đạo, ngươi cùng với hắn đi trên một con đường, cho dù ngươi tin tưởng hắn giết người nhà của ta, cũng nhất định cho rằng là ta gieo gió gặt bão, hắn là vì dân trừ hại? Cũng thế, theo các ngươi những kẻ đó không có gì không đúng.”

“Không, ta tin tưởng ngươi. Ta tin ngươi không phải loại người không phân biệt được đúng sai giết người vô tội. Có thể nói cho ta biết sự thật mọi việc không?”

“Chân tướng?” Hàn Nghiên Trầm nghe vậy cao thấp đánh giá hắn một phen, “Ngươi nói ngươi tin ta? Ngươi dựa vào cái gì tin ta? Lại dựa vào cái gì muốn ta tin ngươi? Ngươi là Diệp gia tam đại thế gia ‘Lăng Vân’ kiếm? Hai nhà Tô Diệp các ngươi nhiều đời giao hảo, lại vừa nhĩ nữ thông gia, ngươi không vì hân báo thù, trái lại cứu ta, không chỉ cứu ta, hiện tại cư nhiên lại còn đối với ta đây một Huyết Nghiên công tử giết người vô số nói tin tưởng? Ngươi đến tận cùng là tại sao lại cứu ta? Đừng để ta hỏi lần thứ ba.”

Bởi vì ta đối với ngươi đã động tâm rồi.

Cho nên ta muốn thử tin tưởng ngươi.

Cho dù người khác đều nói ngươi giết người không chớp mắt, từng phạm nợ máu chồng chất, ta tình nguyện tin tưởng mọi chuyện đều có ẩn tình không muốn ai biết, muốn nghe một lời giải thích của ngươi.

Nếu như ngươi là người thanh lãnh xuất trần như vậy, nếu như ngươi là người khiến tâm ta dao động, ta không muốn tin rằng ngươi thật sự tâm ngoan thủ lạt thì phi không phân biệt được.

Thế nhưng những lời như vậy Diệp Lăng Vân đương nhiên không nói ra miệng, hắn tỏ vẻ tùy ý cười cười: “Nhất định phải có lý do sao? Chính ra cũng không rõ tại sao, đại khái là không thích nhìn nhiều người như vậy lợi dụng lúc ngươi gặp khó khăn vậy đánh. Ngươi không muốn nói cũng không sao. Tóm lại ngươi tin tưởng ta, ta không có mục đích gì khác, lại càng không hại ngươi, ngươi không cần đề phòng ta.”

Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng nhìn hắn, ngữ khí có chút trào phúng: “Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao.”

Hắn thập phần bất đắc dĩ, thật sự hối hận như thế nào lại làm trọng tâm câu truyện cuốn đến chuyện này: “Những gì có thể nói ta đều đã nói rồi, những lời đó là thực, tin hay không tùy ngươi. Thịt này nướng cũng gần được rồi, đói bụng không? Đến, ném thử tay nghề của ta....” không muốn phân trần thêm nữa xẻ xuống một khối thịt thỏ, đặt vào trong tay Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm nhìn hắn, lại nhìn thịt thỏ trong tay, lại vừa lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, rốt cục cũng không nói gì nữa, lẳng lặng mà ăn hết.

Lúc này đây Diệp Lăng Vân vô luận thế nào cũng không dám trêu chọc y thêm nữa.

Đợi hai người đều ăn no, đêm đã khuya.

Diệp Lăng Vân vừa thêm chút củi, để lửa càng cháy to thêm chút nữa, lo ngại Hàn Nghiên Trầm có lẽ không muốn cùng mình chung một chỗ, quan tâm nói: “Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta đi ra bên ngoài canh gác.” Đứng lên đi ra ngoài.

Hàn Nghiên Trầm chần chờ một chút, gọi hắn lại: “Không cần ra ngoài. Ta không ngại. Nếu như ban đêm ngươi dám động tay động chân, ta liền giết ngươi.” Y cũng không biết mình vì sao lại nhìn thấu sự quan tâm trong mắt hắn, sau đó trong nháy mắt xúc động cùng mềm lòng.

Gọi hắn trở lại, chỉ là vì thuận tiện ban đêm giết hắn.

Y tự nói với mình như vậy, sau đó liền bình thường trở lại.

Diệp Lăng Vân còn đang nghiêm túc mà nhìn y hồi lâu, xác định y không phải nói giỡn, mặt mày rạng rỡ mà nằm xuống bên cạnh y, nói một tiếng cảm ơn, rồi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Hàn Nghiên Trầm lại không hề buồn ngủ.

Đợi Diệp Lăng Vân ngủ sâu, y mở mắt, lẳng lặng mà đánh giá Diệp Lăng Vân: hắn mặc một kiện áo choàng thanh sắc, trên ngực còn dính một chút vết máu chưa tẩy hết, đây là do hắn hôm qua vì cứu mình mà lưu lại. Đêm qua từ lúc hắn bắt đầu thì không còn mang mặt nạ, lộ ra khuôn mặt ôn nhuận tuấn lãng. Nụ cười của hắn ấm áp như gió xuân, thanh âm của hắn ôn hòa lại hào khí, ánh mắt bộc trực tự tin, lồng ngực vững vàng hữu lực, Hàn Nghiên Trầm không thể không thừa nhận toàn thân Diệp Lăng Vân đều lộ ra một cỗ ôn hòa chính khí, thể hiện một loại năng lực khiến người ta phải tin phục, tựa hồ sinh ra là để làm đại hiệp.

Hậu nhân của Diệp gia.....

Một đại hiệp như thế làm cho lòng người thấy ấm áp cùng tín nhiệm.

Nếu như không phải vì họ Tô kia, bọn họ hẳn là sẽ gặp nhau trong một hoàn cảnh khác, có lẽ sẽ trở thành huynh đệ tri âm cùng ngồi nâng chén nói chuyện vui cười cũng không chừng.

Thế nhưng chuyện đã xảy ra không thể vãn hồi, hiện tại y là thiếu chủ Miêu Kim Cốc, y là Hàn Nghiên Trầm một thân huyết hải thâm thù. Bọn họ chỉ có thể là cừu địch sống chết, bất cứ lúc nào cũng đối chọi nhau, đến chết không ngừng.

Y nhất định phải giết hắn!

Giết hắn. Không phải bởi vì hắn mượn cơ hội giải độc mạo phạm mình, không phải vì hắn thủy chung lấp liếm che đậy không muốn giải thích vì sao lại cứu mình, cũng không phải vì thân phận lập trường hai người

chính tà bất dung, mà là bởi vì hần cư nhiên có bản lĩnh khiến mình một lần lại một lần dao động, mê hoặc đến muốn tin tưởng.

Trên người hần có một loại lực lượng làm cho người ta phải tin tưởng, mê hoặc Hàn Nghiên Trầm không tự chủ muốn tin tưởng lời hần nói, tin tưởng hần quan tâm mình là từ nội tâm, phải cứu chính mình, không có âm mưu không có lừa gạt. Hần luôn luôn ôn nhu sẵn sàng, dễ dàng khơi dậy một mặt yếu ớt trong đáy lòng y, khiến y chứng kiến sự yếu đuối của chính mình, năm lần bảy lượt khuất phục dưới sự ôn nhu một cách bá đạo cường thế của hần, mất đi quyền nắm tình thế trong tay.

Mặc dù ngoài mặt giả bộ bất động thanh sắc lãnh đạm như cũ, y lại không chế không được đáy lòng mình dao động và biến đổi. Thời gian mới hai ngày ngắn ngủi, y đã trở nên có chút không giống chính mình rồi. Điều này khiến y kinh tâm.

Nhưng y nhất định phải quên hết, phải ngoan độc, phải vô tình, bất cứ sự ôn nhu hay yếu đuối nào đều có thể dẫn đến cái chết.

Bởi vậy Diệp Lăng Vân, thực xin lỗi, người làm cho ta tin tưởng người, người làm được rồi, vậy thì phải lưu lại mạng của người!

Hàn Nghiên Trầm ánh mắt tối lại, khẩu động cơ quan của thanh ngọc tiêu, lưỡi đao hoa mai không tiếng động bắn ra.

13. Chương 12: Mai Hoa Lệnh

Biên tập: Tiểu JaeJae

Beta: Kỳ Lam

Nhưng ngay lúc đó, trong giấc mộng, Diệp Lăng Vân đột nhiên trở mình một cái. Một cái mộc bài theo động tác của hần mà từ vạt áo giữa rơi xuống, ở ngay trước mắt Hàn Nghiên Trầm.

Đó là một cái mộc bài phổ biến thông thường, đỉnh có khắc một đóa hoa mai năm cánh, hình dáng trang nghiêm cùng với hoa mai trên Thanh Đao cất bên trong thanh ngọc tiêu giống nhau như đúc.

Hàn Nghiên Trầm ngây ngẩn cả người, ko dám tin nhặt mộc bài lên, dùng ngón tay khẽ vuốt qua hoa văn hoa mai độc đáo bóng loáng.

Y đương nhiên nhận ra mộc bài này, đây là mai hoa lệnh y khắc. Rất nhiều năm trước, y từng giao một cái cho một thiếu niên có ân với y, đôi thiếu niên hứa hẹn về sau.

Lúc này sau vô cùng nhiều năm, y ngẫu nhiên nhớ tới người thiếu niên kia, hồi tưởng trong nháy mắt đó làm cho y thấy bản thân dịu dàng, nghĩ người kia khi nào thì sẽ cầm theo tín vật kia tới tìm y, nghĩ nếu như một ngày thiếu niên kia biết được thân phận thật của y, sẽ có hay không hối hận đã cứu y. Nguyên lai người năm đó cứu mình là Diệp Lăng Vân sao?

Hần là thế, tuy rằng trong trí nhớ bộ dáng đã muốn mơ hồ ko rõ, nhưng loại ầm áp cùng chính nghĩa này lại quen thuộc như vậy, đồng dạng không cần hỏi hậu quả, nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa ko chùn bước).

Nếu như là hần, có lẽ sẽ không hối hận đã từng cứu y đi.

Thu hồi lưỡi đao mai hoa, Hàn Nghiên Trầm ko tiếng động thở dài một hơi, đem mai hoa lệnh vút lên mặt đất, đi ra khỏi sơn động.

Đêm nay, y đã không hạ thủ giết được hần.

Bên ngoài sơn động, nhiệt độ không khí rõ ràng so với bên trong thấp hơn vài lần, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước.

Y đột nhiên cảm giác có chút lạnh, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua sơn động, bên trong đồng lửa bình lặng cháy, lộ ra một mảnh vàng nhạt ảm áp.

Y lẽ ra đã thành thói quen với giá lạnh, như thế nào hai ngày này lại quyến luyến ảm áp tới vậy?

Khóe miệng gợi lên tự giễu cợt, y đem thanh ngọc tiêu đặt ở bên môi, từ từ thổi.

Trong sơn động, Diệp Lăng Vân ngồi dậy.

Hắn nhặt mai lệnh lệnh trên đất lên, nhẹ nhàng vuốt năm cánh hoa mai kia, lắng nghe tiếng tiêu thê lương tiêu điều bên ngoài, cũng không tiếng động thở dài một hơi.

Hắn kì thật căn bản không có ngủ, vẫn luôn giả bộ ngủ.

Hắn vừa rồi biết Hàn Nghiên Trầm muốn giết mình, lại giả vờ vô tri vô giác.

Hắn đang đánh cược, không chỉ cược tính mạng của mình, càng là cược lương tâm phẩm hạnh của Hàn Nghiên Trầm, cược thái độ của Hàn Nghiên Trầm đối với mình.

Hắn quả nhiên không có nhìn lầm người, Hàn Nghiên Trầm thực sự không giống như trong lời đồn ngoan độc vô tình chẳng phân biệt được thị phi, y cũng có một mặt mềm lòng thiện lương, ít nhất, đối với mình có.

Hắn đã thắng, đáng lẽ hắn là nên buông lỏng một hơi.

Nhưng là vô luận thế nào hắn cũng không thoải mái mà đứng dậy được. Hàn Nghiên Trầm nếu biết mình đối với y là loại hàm ý chân thành như vậy không biết sẽ phản ứng như thế nào đây? Phần tình cảm này, hắn nên làm gì bây giờ? Bọn họ sau này... bọn họ sau này sẽ như thế nào? Nói không chừng mới vừa rồi bị Hàn Nghiên Trầm một đao giết chết vẫn còn thống khoái hơn.

Bên ngoài tiếng tiêu uyển chuyển lưu luyến, càng phát ra bi thương tiêu điều, giống như sinh tồn trong cuộc sống bi hoan vô thường. Giang hồ dạ vũ, nơi nào là đường về. Con đường mịt mờ phía trước, liệu có ai có thể cùng bước đi.

Hàn Nghiên Trầm thổi khúc nhạc, tại sao luôn luôn là bị thương. Diệp Lăng Vân đem mai hoa lệnh gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, nghĩ tới thân ảnh tuyết trần trong trẻo lạnh lùng ngoài sơn động kia, từng đợt đau lòng.

Ngày thứ hai bình minh vừa lên, Diệp Lăng Vân ra khỏi sơn động, hướng Hàn Nghiên Trầm đi đến.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, Hàn Nghiên Trầm cất kỹ thanh ngọc tiêu xoay người lại, hướng Diệp Lăng Vân vươn tay ra: “Đưa mai hoa lệnh cho ta”.

“Mai hoa lệnh kia là vật gì?” Diệp Lăng Vân cố ý giả ngu.

Hàn Nghiên Trầm vẫn như cũ đưa tay ra, không kiên nhẫn: “Chính là cái mộc bài khắc tay năm đó ta đưa cho người kia, lấy ra”.

Diệp Lăng Vân ra vẻ sững sốt, đem mai hoa lệnh từ trong lòng ngực lấy ra: “Người nói cái này sao? A! Nguyên lai người chính là tiểu thiếu niên năm đó a! Nghiên Trầm, nguyên lai chúng ta trước kia nhiều năm như vậy liền nhận ra sao a?”

Huyết Nghiên Trầm đưa tay phải đoạt đi mộc bài: “Ít giả ngu cho ta, người đã sớm biết. Tối hôm qua người có phải cố ý hay không, kỳ thật người căn bản không có ngủ đúng hay không?”

Diệp Lăng Vân nhanh tay lẹ mắt đem mai hoa lệnh thả lại trong lòng, làm cho y bắt hụt.

“Không được. Ta còn chưa muốn người làm cái gì đấy”.

Hàn Nghiên Trầm lạnh giọng nói: “Người đưa lệnh bài cho ta, ta tha chết cho người. Một lời hẹn đổi người một mạng, chẳng phải rất công bằng?” Nếu giết không được hắn lại chỉ có thể tha hắn, cứ như vậy thả hắn lòng y lại liên miên không dứt. Y suy nghĩ cả một đêm, cảm thấy được chỉ có như thế mới có thể làm cho mình được thoải mái.

Diệp Lăng Vân hiển nhiên không đồng ý: “Vây cũng không được. Một thứ đổi một thứ. Không bằng như vậy, chờ ta trước hết nghĩ muốn người làm cái gì, người đây trả lại hứa hẹn khi xưa, ta trả lại người lệnh này được không? Hai ta ai cũng không thiệt thòi.”

Hàn Nghiên Trầm thanh âm lại lãnh thêm vài phần: “Người không cần được voi đòi tiên. Ta hiện tại giết người, người y theo thực hiện không được hứa hẹn.”

“Tốt ... người tới đi.” Diệp Lăng Vân khoanh tay mà đứng, chắc chắn Hàn Nghiên Trầm không hạ thủ được.

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Lăng Vân tràn đầy tự tin, Hàn Nghiên Trầm đem thanh ngọc tiêu để ngang trên cổ của hắn, ngón cái cài ở chốt trên, vận vài lần khí, rốt cuộc vẫn bị hắn đoán trúng, không thể xuống tay.

Hàn Nghiên Trầm oán hận, thu hồi cây tiêu, cắn răng nói: “ Hảo, liền như lời người nói, mai hoa lệnh trước hết gửi ở chỗ của người, hy vọng Diệp đại hiệp mau mau nghĩ rốt cuộc là muốn tại hạ làm cái gì, cũng tốt để tại hạ sớm hoàn thành hứa hẹn, thu hồi mạng Diệp đại hiệp, chúng ta sớm thanh toán xong. Nếu một thứ đổi một thứ, người muốn ta làm cái gì liền đi Hồng Hạnh khách điểm ở Tô Châu truyền lời, trừ lần đó ra, chúng ta gặp lại liền là địch nhân! Cáo từ!”. Nói xong cũng không quay đầu lại, vận lên khinh công, đoạn tuyệt mà đi.

Thanh toán xong sao?

Diệp Lăng Vân còn không có nghĩ kĩ sau này nên làm cái gì, nhưng ít ra hiện tại hắn còn không muốn cùng y thanh toán xong, không còn liên quan. Cho nên đành phải giả ngu đùa giỡn vô lại chút. Hắn vốn là một người quang minh, thẳng thắn vô tư, hai ngày nay vì Hàn Nghiên Trầm lại nhiều lần phá lệ, cũng có điểm khinh thường chính mình, nhưng là vì không cho Hàn Nghiên Trầm trốn chạy nên đành phải như thế.

Hàn Nghiên Trầm, cho dù tiếp tục gặp lại cũng đều là địch nhân, ta vẫn là ngóng trông cùng người gặp lại.

Hắn trở lại sơn động kia, đem kiện y phục của đệ tử Miêu Kim Cốc đốt đi, đem thịt thỏ thừa mang ra ngoài động chôn xuống dưới, che dấu kỹ hành tung, mới bỗng nhiên nghĩ đến hai ngày trước, hắn dẫn Tô Tường Dung tới Lâm Nguyệt khách điểm chờ hắn, lâu như vậy không đi tìm nàng, lúc này sợ sớm đã vội muốn chết. Thầm kêu một tiếng không xong, vận khởi khinh công cực kỳ nhanh hướng bên trong thành chạy tới.

14. Chương 13: Phong Ba Tái Khởi

Biên tập: Kỳ Lam

Diệp Lăng Vân một đường chạy thẳng vào trong thành, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Lâm Nguyệt khách điểm, nhưng trong ngoài đều không tìm thấy Tô Tường Dung.

Chưởng quầy quan sát hắn cả buổi, đi tới nói với hắn: “Xin hỏi vị khách quan, ngài đến dùng bữa, ở trọ, hay là tìm người?”

Diệp Lăng Vân hướng hắn ôm quyền nói: “Tìm người. Xin hỏi chưởng quầy, hai ngày qua có nhìn thấy Tô gia tứ tiểu thư tới đây?”

Chưởng quầy đáp lễ với hắn, nói: “Xin lỗi công tử có thể trước hãy báo danh không?”

Diệp Lăng Vân nói: “Tại hạ Diệp Lăng Vân.”

Chưởng quầy cười nói: “Có đợi Diệp công tử, Tô tiểu thư hai ngày trước quả thật đã tới, sau đó lại được Tô đại công tử ra ngoài tìm người mang đi, đây là phong thư nàng lưu lại cho ngài.” Nói xong từ trên người lấy ra một phong thư.

Diệp Lăng Vân cầm thư mở ra, đúng là bút tích của Tô Tường Dung, phía trên có mấy chữ qua loa: “Lăng Vân ca ca, mau trở về nhà ta. Tường Dung.”

Diệp Lăng Vân tạ ơn chưởng quầy, liền hướng phía Tô gia chạy đi.

Ngoài cửa Tô phủ một mảnh tiêu điều, hai ngày trước còn là hỉ đường đầy khách khứa, trong nháy mắt đã thay lên xa mỏng trắng thuần, hai bên treo hai cái đèn lồng trắng thật lớn, phía trên đều viết một chữ điện.

Liên tục có giang hồ nhân sĩ ra ra vào vào, cũng không còn thần sắc vui mừng hào hứng, một đám người đầu đội vải gai trắng thân mang trọng thương, vẻ mặt mỗi người đều bi phẫn. Tiểu đệ tử Phương Nghĩa của phái Hoa Sơn phụ giúp đẩy một chiếc xe phủ vải trắng hướng về phía ngoài cửa đi tới, nhìn thấy Diệp Lăng Vân đứng trước cửa, cung kính mà kêu một tiếng: “Diệp thiếu hiệp.”

Diệp Lăng Vân hướng hần ôm quyền, xóc lên vải trắng, nhìn thấy phía dưới là thi thể mấy đệ tử Hoa Sơn sóng vai nằm, tuy rằng mặt mũi chân tay đã lau đi vết máu, nhưng trên người vẫn dính đầy máu.

.....Cũng không biết có phải mấy người này bị hần đả thương hay không.

Diệp Lăng Vân thở dài, nghĩ đến ngày đó vì để cứu Hàn Nghiên Trầm, dưới tình thế cấp bách hần đã xuất thủ, tuy rằng không hạ tử thủ, nhưng cũng làm bị thương không ít người. Mặc dù không hối hận, cũng không tránh được vô cùng áy náy.

Trong lòng hần lặng lẽ thỉnh cầu sự tha thứ của bọn họ, đem vải trắng một lần nữa che cẩn thận, hỏi: “Định đem các vị huynh đệ đi nơi nào?”

Vành mắt Phương Nghĩa lập tức đỏ, mang theo chút tiếng khóc nói: “Các phái đều tử thương nhiều lắm, kéo về không nổi, mọi người thương lượng trước mắt đành phải đưa đến ngoại ô thành chôn cất.... Về sau có cơ hội, sẽ đem các sư huynh về nhà. Diệp thiếu hiệp, Huyết Nghiên công tử quá ác độc, ta cho dù liều mạng này cũng nhất định phải thay các sư phụ sư huynh tiền bối đã chết báo thù!”

“Ừ...” Diệp Lăng Vân không biết nói gì cho phải, lại hít một hơi, nhìn Phương Nghĩa đẩy xe gỗ lung lay lảo đảo mà đi xa, lúc này mới đi vào đại sảnh Tô phủ.

Bên trong Tô phủ nơi nơi giăng lụa trắng, ngoại trừ người giang hồ tới thăm viếng, người hầu cũng tản đi nhiều rồi, hiện ra vẻ tịch liêu cùng áp lực.

Đại sảnh Tô phủ sớm đã không còn là hỉ đường, đã được sửa lại thành linh đường đầy sắc trắng, chính giữa là bài vị Tô Kinh Phong, mấy người nhà Tô Tướng Dung đều là một thân đồ tang, đang quỳ gối túc trực trước bài vị, thấy hần tiến vào chỉ khẽ gật đầu chào hỏi, Tô phu nhân thần sắc trang nghiêm, đang cùng mấy người của chương môn phái Hoa Sơn Nguyên Tiểu bàn bạc cái gì đó.

Diệp Lăng Vân hướng mọi người chấp tay, tiếp nhận nén nhang Tô Tướng Dung đưa tới, quỳ gối bên cạnh nhang. Hần nhìn bài vị Tô Kinh Phong, nghĩ đến đoạn đối thoại lúc đó giữa Tô Kinh Phong và Hàn Nghiên Trầm, hai người ắt có thù hận mà người khác không biết, tâm tình phức tạp: “Hần ở trong lòng lặng lẽ hỏi: “Tô bá bá, người thực sự giết cả nhà Hàn Nghiên Trầm sao? Rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như ngài dưới suối vàng có biết, có thể cho ta một lời giải thích không?”

Bài vị đương nhiên sẽ không nói, Diệp Lăng Vân dập đầu vài cái, đem nhang cắm xuống, khi đứng dậy nhìn thấy Tô Tướng Dung bên cạnh nước mắt chưa khô, bộ dạng tiêu điều, thương tiếc mà xoa xoa đầu nhang, cười trấn an, sau đó bước đến chỗ Tô phu nhân.

“Tô bá mẫu, Lăng Vân quay về chậm, người có khỏe không? Có gì cần ta hỗ trợ không?”

Tô phu nhân miễn cưỡng hướng Diệp Lăng Vân nở nụ cười, bắt chuyện với hần: “Lăng Vân, người tới vừa đúng lúc. Chúng ta đang thương lượng làm thế nào đối phó với Huyết Nghiên công tử đây, hần chỉ dẫn theo một hộ vệ với mười mấy đệ tử đã khiến võ lâm chính đạo bị thương thành ra thế này, nếu đem thêm nhiều tay chân trở lại, hậu quả thật khôn lường a! Nghe Tướng Dung nói ngày đó người cũng tiến lên hỗ trợ, đi lâu như vậy mới trở về, có biết ma đầu kia sau đó thế nào không? Có thu hoạch gì khác hay không?”

Hiển nhiên là mọi người đem chính mình trở thành hộ vệ của Hàn Nghiên Trầm rồi. Diệp Lăng Vân trong lòng nói một tiếng xin lỗi, trầm tư nói: “Ngày đó y sử dụng công phu thịnh hồn sinh mộng khúc kia, Lăng Vân hồ thẹn, cũng không có cách nào, bất quá y bị nội thương rất nặng, công lực không thể phát huy hoàn toàn, mọi người mới có thể may mắn tránh được một kiếp. Sau đó Lăng Vân đuổi theo y ra ngoài, vốn định tìm cơ hội bắt y, chỉ tiếc thủ hạ của y tới tiếp ứng, Lăng Vân cũng mang thương tích trong người không dám tùy tiện xuất thủ, đành trở mắt nhìn y đào tẩu, thật sự là hồ thẹn.”

Tô phu nhân gật đầu: “Không phải là lỗi của người, không nên tự trách mình. Ma đầu kia thực sự lợi hại, ngày đó ở đây có nhiều tiền tội như vậy cũng không thể làm hơn được, mà ngay cả Tô bá bá người cũng...” Nói đến đây thanh âm thấp xuống, làm như cố nén bi thương, một lúc lâu sau mới tiếp tục nói, “Huống hồ một hài tử người.....”

Tể Trần đạo nhân của Thượng Sơn mở miệng nói: “Tô sư muội xin nén bi thương. Việc cấp bách trước mắt là võ lâm chính đạo chúng ta phải đồng tâm hiệp lực kháng địch, thừa dịp Huyết Nghiên trọng thương chưa lành cho hấn một đòn trí mệnh. Ai, sống yên ổn lâu như vậy, Miêu Kim Cốc rốt cuộc không kiên nhẫn nữa rồi, trước mắt sợ là một trận phong ba.”

Nguyên Tiểu gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Đúng vậy a. Các người còn nhớ rõ thảm án của Trầm gia Kim Lăng hơn mười năm trước không? Cả nhà Trầm mình chủ kia một đêm diệt môn, lúc đó có lời đồn nói là Miêu Kim Cốc có ý định mượn cơ hội tái xuất giang hồ, về sau không biết tại sao lại bỏ mặc, đến bây giờ vẫn treo đó chưa quyết. Lúc này đây mọi người lại đều chân thực mà thấy được chính là Miêu Kim Cốc làm! Đồng dạng muốn diệt toàn gia mình chủ, lần trước còn che giấu tai mắt lạng lẽ hành sự, lần này lại giống trống khua chiêng trắng trợn, sợ là Miêu Kim Cốc lòng cánh đã đầy đủ, muốn làm lớn! Huyết Nghiên có lực lượng lớn của bọn chúng, nếu như có thể thừa dịp này hấn bị trọng thương giết đi, sau này chống lại Miêu Kim Cốc có thể tăng thêm không ít phần thắng!”

Diệp Lăng Vân chờ Nguyên Tiểu nói xong, đưa ra nghi vấn của mình: “Thế nhưng Nguyên lão tiên bối, vân bối có một chuyện không rõ: năm đó cũng không có người tận mắt thấy Trầm gia diệt môn là cùng một Miêu Kim Cốc làm, có lẽ cùng chuyện Tô bá bá cũng không có liên quan gì? Hơn nữa lúc đó mọi người ở chỗ này cũng nghe được, Huyết Nghiên nói lần này đến không phải vì tranh đấu của chính tà mà là vì tư oán, còn nói Tô bá bá giết cả nhà y. Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình khác?”

15. Chương 14: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Biên tập: Tiểu JaeJae

Beta: Kỳ Lam

Nguyên Tiểu bị thương đối Diệp Lăng Vân nói: “Đứa ngốc, kinh nghiệm giang hồ của người còng nông cạn. Thời điểm Trầm gia bị sát hại người mới bao nhiêu tuổi, chuyện năm đó làm sao người so với chúng ta rõ ràng hơn? Năm đó huyết án Trầm gia chấn động cả giang hồ, lão phu cũng từng nghe tới tin đồn, mặc dù không có tìm được nhiều manh mối, nhưng lại phát hiện thời gian đó có người của Miêu Kim Cốc ra vào vùng Kim Lăng, huyết án Trầm gia không bao lâu sau lại dần dần xảy ra. Bọn chúng xuất cốc, lần đó không phải là phải làm tiếp chuyện kinh thiên động địa há chịu bỏ qua? Thời gian địa điểm lại như thế nào ăn khớp, trên đời tại sao có thể có sự trùng hợp như vậy? Giang hồ đồn đãi tuy chỉ là đồn đãi, suy cho cùng không phải không có căn cứ. Hơn nữa hấn nói đó là tư oán liên là tư oán sao? Sự tình giữa Tô minh chủ cùng tà giáo, chính tà tư oán lại làm sao được phân rõ ràng? Cứ cho Tô minh chủ vì trừ ma vệ đạo mà giết cả nhà Huyết Nghiên cũng chẳng có gì lạ a. Ai, nhớ năm đó võ lâm tam đại thế gia phong quang (vị thế vẻ vang) cỡ nào, mới hơn mười năm ngắn ngủi ba đã mất hai, ai biết khi nào thì sẽ tới lượt Diệp gia người chứ? Theo ta thấy, hay là tiên hạ thủ vi cường.”

Tô phu nhân khuôn mặt lo âu: “Nguyên sư huynh nói rất đúng, đang muốn thừa dịp hiện tại tiên hạ thủ vi cường! Chính là hiện giờ tuy rằng đại ma đầu kia bản thân bị trọng thương, chúng ta cũng tổn thất không nhẹ a. Các cao thủ tổn hao quá nửa, nếu là thật chống lại hấn, còn không biết ai thắng ai thua đâu.”

Thiên Hà Quan quán chủ vốn là dung mạo xinh đẹp tựa tiên tử, nàng vừa mới kể vị không lâu, tuổi còn nhỏ, một mực giữ im lặng nghe, lúc này cũng ôn nhu nói: “Đánh không thắng thì cũng phải thử một chút xem. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chỉ sợ sau này lại càng khó. Tô sư tỷ, không bằng chúng ta lập tức ủng hộ Diệp tiên bối làm tân minh chủ của võ lâm, đem nhân lực các phái đều đến Diệp gia tập kết, kết thành đồng minh chung sức giết địch đi.”

Tế Trần đạo nhân tiên phong đạo cốt vuốt ve chòm râu dài, trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Cũng tốt, hiện giờ, chỉ sợ so với Diệp đại hiệp không còn có ai thích hợp hơn để chọn. Chúng ta không thể ngồi chờ chết, chờ Miêu Kim cốc ra tay giết hại thương sinh (muôn dân)! Thỉnh trừ vị đồng đạo lập tức bí mật truyền xuống hiệu lệnh, chúng ta phân công nhau hành động, nửa tháng sau ở Hàng Châu Diệp gia tập hợp, đồng loạt thỉnh Diệp đại hiệp xuống núi.” Sau đó quay đầu, đối Diệp Lăng Vân luôn luôn giữ im lặng nói: “Lăng Vân, ta biết Diệp đại hiệp từ hơn mười năm trước, khi Trầm minh chủ mất liền nhìn thấu hư danh, không muốn xen vào chuyện giang hồ nữa, chúng ta cũng thật sự không phải khi đi quấy rối thanh tu của Diệp đại hiệp. Thế nhưng chuyện này thật sự rất quan trọng, sự tình liên quan đến võ lâm sinh tử tồn vong, rất bất đắc dĩ, hi vọng đến lúc đó người có thể giúp đỡ lên tiếng khuyên nhủ phụ thân người rời núi.”

Diệp Lăng Vân ôm quyền hành lễ: “Đa tạ tiền bối tôn trọng gia phụ, hết thảy vẫn là tùy theo ý kiến của gia phụ.”

Tô phu nhân trên khuôn mặt mỹ lệ tràn đầy lo âu, nàng thở dài nói: “Hy vọng Diệp đại hiệp đồng ý đứng ra chủ trì đại cục.” Ngừng lại một chút còn nói: “Hiện tại cũng không có biện pháp khác tốt hơn, xin mời các vị sư huynh sư tỷ mau chóng thu thập một chút phân công nhau hành động đi. Hy vọng mọi người tận lực bí mật làm việc, ngàn vạn lần không nên kinh động ma đầu.”

Mọi người sôi nổi đồng ý, đều tự dặn dò môn nhân thu thập thi thể chỉnh đốn hành lý, từng người khởi hành.

Tô gia nhị công tử Tô Liễm Dung cũng khởi hành trước một bước, đi liên lạc lần Thiếu Lâm, Cái Bang các đại môn phái không có mặt lần này.

Tối buổi chiều, Tô phủ rộng lớn chỉ còn lại vài người.

Tô phu nhân mang theo Tô Tường Dung đi thu thập hành lý, Diệp Lăng Vân liền đến thăm Tô Kỳ Dung đang bị thương.

Tô Kỳ Dung so Diệp Lăng Vân chỉ lớn hơn ba tuổi, cũng là hiệp khách trẻ tuổi nổi danh giang hồ, khuôn mặt tuấn lãng, cung khiêm nhu nhã, ngay cả khi xuất kiếm giết người cũng là một dạng tao nhã khiêm tốn khã nhận, nhân xưng “Quân tử kiếm”. Giờ phút này hắn đang tà tà dựa vào gối ở trên giường, trên khuôn mặt xưa nay luôn ôn nhã có vài phần ngưng trọng sắc bén hiểm thấy, trên người nhiều chỗ quần băng gạc.

Thấy Diệp Lăng Vân đi vào, hắn thản nhiên cười một tiếng: “Lăng Vân, người đã đến rồi.”

Diệp Lăng Vân ngồi vào bên giường, thân thiết hỏi: “Tô đại ca, bị thương có nặng không?”

Tô Kỳ Dung tự giễu: “Đại ca học nghệ không tinh, cho người chê cười. Chỉ tiếc tam đệ” Nói tới đây trâm mặc một lát, lại tiếp tục nói: “Tam đệ, bất kể thế nào đại ca cũng nhất định báo thù cho người!”

Nghĩ đến tân hôn ngày đó Tô gia tam công tử Tô Viễn Dung chết thảm, nam tử luôn thích cười đùa ấy, Diệp Lăng Vân cũng cảm thấy một mảnh râu rĩ, không khỏi lại nghĩ tới Hàn Nghiên Trầm: Nghiên Trầm, người làm sao hạ thủ được? Mặc kệ thù hận sâu đậm, đó cũng là chuyện giữa người và Tô bá bá, người làm thế thật sự quá độc ác. Chính là ngay cả như thế, hắn vẫn đang lo lắng cho y.

Hắn thở dài một hơi, xuất ra một lọ thuốc trị thương đưa tới trong tay Tô Kỳ Dung: “Muốn báo thù cũng phải trước tiên đem thương dưỡng cho tốt. Đây là năm trước Đường gia huynh đệ tặng kim sang được cho ta nói là luyện chế theo phương pháp bí truyền của Đường môn bọn họ. Đường môn không biết từ lúc nào thì cũng bắt đầu luyện thuốc trị thương, cũng không biết hiệu quả như thế nào, người dùng xem đi.”

“Đa tạ! Ta nhất định sẽ dưỡng thương thật tốt, vì phụ thân cùng tam đệ báo thù rửa hận, khiến đại ma đầu kia nhìn xem, Tô gia chúng ta không hề suy sụp.”

“Đúng vậy. Tô đại ca luôn luôn là tấm gương của ta, ta tin tưởng đại ca rất nhanh có thể tốt hơn. Ngày mai khởi hành, thương thế đại ca sẽ thế nào? Chịu được cùng chúng ta lên đường sao? Vốn đại ca không thích hợp ngồi xe ngựa mệt nhọc, bất quá Tô bá mẫu lo lắng Miêu Kim cốc tiếp tục đến tập kích, đại ca lưu lại một người rất nguy hiểm.”

Tô Kỳ Dung gật gật đầu: “Khi đó Huyết Nghiên từng nói muốn giết cả nhà Tô gia ta, mấy người chúng ta chạy thoát, hẳn khẳng định không cam lòng, quả thật không thể không phòng. Ta tuy rằng không thể động

thủ, lên đường cũng không thành vấn đề, bất quá an nguy của nương cùng tiểu muội muốn nhờ người.”

Diệp Lăng Vân cầm tay Tô Kỳ Dung nói: “Đó là đương nhiên, huynh đệ nói cái gì khách khí, đại ca yên tâm đi.”

Tô Kỳ Dung cũng cười rộ lên: “Hảo, có Lăng Vân ở đây, đại ca luôn luôn thực yên tâm.”

“Đại ca kia sớm nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần tốt hơn ngày mai lên đường. Lăng Vân không quấy rầy đại ca nữa.” Nói xong đi lui ra cửa.

Nghiên Trầm, người hiện tại đang làm gì? Có thật sự nghỉ ngơi dưỡng thương? Người có biệt hiện tại có bao nhiêu người đang lên kế hoạch làm thế nào giết người? Nếu một ngày kia chúng ta đối mặt, ta nên làm cái gì bây giờ?

Diệp Lăng Vân vừa muốn chậm rãi hướng phòng hần đi đến, xa xa lại phát hiện bên trong có ánh đèn.

Muộn như vậy rồi, thời điểm nguy hiểm tứ phía thế này, là ai đây?

Hần âm thầm đề cao cảnh giác, một tay cầm kiếm, tay kia nhẹ nhàng mà gõ cửa

16. Chương 15: Khách Quý Đêm Khuya

Biên tập: Kỳ Lam

Cửa phòng kêu một tiếng mở ra, một thân ảnh áo trắng xinh đẹp nhanh nhẹn từ bên trong lao ra, nhào vào trong lòng Diệp Lăng Vân, thì ra là Tô gia tử tiểu thư Tô Tường Dung.

Diệp Lăng Vân thả lỏng người, đem kiểm tra về bên hông, kéo Tô Tường Dung đem nàng vào phòng ngồi, cười hỏi: “Tường Dung trẻ như vậy còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Tô Tường Dung có chút không vui dẩu cái miệng nhỏ nhắn: “Lăng Vân ca ca huynh cuối cùng cũng trở lại, làm hại muội chờ đợi huynh lâu như vậy. Huynh đã đi đâu, trở về trễ như vậy?” Lại quen thói mà khoắc lên cánh tay hần.

Thân nhiệt của người khác khiến hần nghĩ đến tình cảnh cùng Hàn Nghiên Trầm da thịt thân cận, mới chia cách chưa được bao lâu, hần cư nhiên lại bắt đầu nhớ Hàn Nghiên Trầm rồi.

Diệp Lăng Vân bất động thanh sắc đem cánh tay rút lại, cười đáp: “Đi gặp đại ca muội. Sao trẻ như vậy còn chờ ta, có việc gì sao?”

Tô Tường Dung lại cong cong môi nhỏ: “Không có việc gì thì không thể tìm huynh sao?” Tiếp đó lại ngượng ngùng nói, “Người ta là lo lắng cho huynh, ngày đó huynh nói phải đi hỗ trợ, trải qua hai ngày mới trở về, có phải đã bị thương hay không?”

Diệp Lăng Vân cười khê: “Đúng là Lăng Vân ca ca không tốt, khiến muội phải lo lắng rồi. Yên tâm đi, ta không có bị thương.”

“Thật sự? Vậy sao lâu như vậy mới trở về? Huynh không gạt ta chứ.”

“Lăng Vân ca ca đã bao giờ gạt muội. Được rồi đã muộn lắm, một cô nương gia như muội ở trong phòng ta sẽ bị người ta đàm tiếu, nhanh quay về ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm.”

Tô Tường Dung le lưỡi: “Muội là hôn thê của huynh, người ta sẽ không nói lung tung. Muội đi đây, huynh cũng nghỉ sớm một chút.” Nói xong lại cười thật ngọt ngào rồi mới rời đi.

Hôn thê — Diệp Lăng Vân đột nhiên có chút nhức đầu.

Bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, còn không nhớ được thời điểm khi còn nhỏ bị đính hôn ước, tuy rằng nàng là một nữ hài dung mạo xinh đẹp tình tình đáng yêu, hần lại chỉ coi nàng như muội muội. Nếu như không có Hàn Nghiên Trầm xuất hiện, Diệp Lăng Vân có lẽ sẽ cứ như vậy mà cưới Tô

Tưởng Dung cũng không hề gì, hần nhìn ra được Tưởng Dung là thật lòng yêu mến hần, hần cũng sẽ hảo hảo chiều cố nàng cả đời. Thế nhưng hiện tại Hàn Nghiên Trầm xuất hiện rồi, hần tình tường hiểu rõ mình thích y, bất kể y là nam hay nữ là chính hay tà. Hần đã không thể giả bộ vo sự mà lấy Tô Tưởng Dung nữa. Sau này phải tìm cơ hội nói rõ ràng mới được.

Hần ngồi bên bàn trầm tư, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến vài động tĩnh rất nhẹ, ngọn đèn dầu mờ mờ tối sầm lại, trong phòng nháy mắt có thêm hơi thở của một người.

Hần kinh hoảng thoát một thân mồ hôi lạnh, lập tức rút kiếm khỏi vỏ đâm lên ngực đối phương, nhưng đến khi nhìn rõ ràng người đến là ai thì thở phào nhẹ nhõm.

Người đến là một nam tử niên kỷ cùng Diệp Lăng Vân tương đương, mặc một thân cẩm bào vàng nhạt, cổ áo cùng tay áo đều thêu chìm hoa văn mai hoa, không chỉ chất liệu thượng hạng, túm nghe lại càng nhất lưu. Dáng người y tuấn dật, dung nhan như ngọc, một đôi phượng mâu quang mang lưu chuyển, làn môi mỏng câu lên, một mái tóc đen tung bay theo gió, nói không hết có bao nhiêu ý vị phong lưu. Trong tay y dùng một ngọc cốt phiến (quạt nan ngọc) chặn mũi kiếm trước ngực, mỉm cười nhìn Diệp Lăng Vân: “Từ biệt đã lâu không gặp, Lăng Vân, cách chào đón sư đệ của huynh thật là nhiệt tình.” Nói xong phong tư tao nhã đem phiến tử mở ra, quạt kia chỉ bạc làm viền bạch ngọc làm cốt, mặt quạt trắng thuần, viết hai hàng chữ đậm mực: “Minh nguyệt hoa gian quá, lưu ngọc kiến cốt phong.” (đại loại là tâm sáng như trăng, cốt cách như ngọc)

Diệp Lăng Vân hạ kiếm xuống, có chút ngọc nhiên: “A Ngọc? Đệ tại sao lại tới đây?”

Nam tử cười đáp trả: “Ta nghe nói Tô gia xảy ra chuyện, đặc biệt đến xem có gì cần hỗ trợ không.” ngón tay trắng thuần khẽ lay động quạt ngọc, tay vừa động một cái đã lộ ra vị đạo phong lưu tao nhã.

Nguyên lai nam tử này tên là Cố Lưu Ngọc, danh tự “Minh Nguyệt công tử”, là công tử nhà Cố thị lang phủ Tế Nam, tướng mạo tuấn dật, phong tư ưu nhã, văn võ song toàn, là tình nhân trong mộng của vô số thiên kim tiểu thư quan lại cùng hiệp nữ giang hồ, cũng là tri kỷ của Diệp Lăng Vân. Bởi vì hồi nhỏ từng theo phụ thân Diệp Lăng Vân, Diệp Thanh Dương học qua một chút võ công cơ bản là nền tảng, có đôi khi hai người sẽ lấy sư huynh đệ xưng hô.

“Đệ không phải ở Tế Nam sao? Tô gia gặp chuyện thời gian mới hai ngày ngắn ngủi, sao có thể tới kịp?” Diệp Lăng Vân rất không tin.

Cố Lưu Ngọc khẽ ho khan một tiếng không tự nhiên, ngữ điệu có phần bất đắc dĩ: “Không gạt gì huynh, trong chuyện này quả thật có nguyên nhân khó nói, ta cũng có thể nói cho huynh, nhưng huynh không được cho người khác biết.” Sau khi nhìn Diệp Lăng Vân gật đầu mới nói tiếp, “Ngày đó Tô gia lo liệu tiệc cưới, cha ta cũng nhận được thiệp mời, liền cho ta thay mặt tới đây chúc mừng, ta đã lên đường từ sớm, kỳ thực trước hỉ yến một ngày đã đến nơi.”

“Hi yên ngày hôm đó tại sao lại không thấy đệ?”

“Khụ khụ, nói đến đây thực rất mất mặt. Khi ta đến thấy thời gian còn sớm, lại hiếm khi đến Lĩnh Nam một chuyến, liền một mình đi dạo quanh ở trong thành, muốn xem phong cảnh nơi này một chút. Vừa đúng lúc đi ngang qua Cẩm Ngọc Lâu, nghe nói hoa khôi trong đó cũng tên Minh Nguyệt, cùng danh xưng của ta tương đồng, nhất thời tò mò muốn đi xem thế nào, ai biết cô nương nơi đó công phu quần quýt quá cao, cùng nhau làm khó ta, ta chạy cũng không chạy được, cứ nhiên... cứ nhiên bỏ lỡ giờ lành...” Nói đến lời cuối, thanh âm Cố Lưu Ngọc càng ngày càng thấp.

Diệp Lăng Vân làm sao cũng không ngờ được lý do như vậy, quả thực là dở khóc dở cười, bất quá hần vẫn hoài nghi: “Cái đó cũng không đến mức hai ngày mới đến a?”

Cố Lưu Ngọc cười khổ nói: “Lăng Vân có điều không biết, các nàng cứ nhiên đoạt mất phiến tử (cây quạt) của ta, ta tìm trọn hai ngày mới lấy lại phiến tử, rốt cục tìm được cơ hội toàn thân trở ra.”

“Đệ đường đường là Minh Nguyệt công tử lại bị mấy cô nương thanh lâu đoạt mất phiến tử?” Diệp Lăng Vân trầm phần không tin.

“Ta đường đường là Minh Nguyệt công tử làm sao có thể đối với mấy cô nương không biết võ công động thủ?” Cố Lưu Ngọc lắc lắc phiến tử, cười thực bất đắc dĩ.

“...” Diệp Lăng Vân bóp trán, thật không biết nên nói với y cái gì mới tốt.

Cố Lưu Ngọc nhún nhún vai bàng quan, kéo Diệp Lăng Vân ngồi xuống, thân thiết hỏi: “Không nói về ta nữa, nói một chút về huynh đi. Vừa rồi suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Nếu như ta là địch nhân, huynh đã sớm chết trăm lần rồi.”

Diệp Lăng Vân nghĩ một chút cũng thấy sợ, khen: “Nửa năm không gặp, võ công của A Ngọc đã tiến bộ đến như vậy, lần sau tiếp chiêu, ta dù liều mạng dốc toàn lực cũng không chắc thắng được đệ rồi.”

Cố Lưu Ngọc nghe vậy mừng rỡ, lập tức nói: “Thật sự? Còn chờ lần sau gì nữa? Chúng ta bây giờ luận bàn một chút được không?” Dứt lời lập tức đứng dậy, bày ra một tư thế phiêu lượng tìm thức mở đầu, đó một trong những điều y học được từ Diệp Thanh Dương, qua nhiều năm cùng Diệp Lăng Vân luận võ như vậy, y chung quy vẫn thích dùng chiêu mở đầu này.

Diệp Lăng Vân lại nhu nhu cái trán, bất đắc dĩ nói: “A Ngọc, đã khuya lắm rồi, đệ muốn kinh động những người khác sao?”

Cố Lưu Ngọc thật vọng ngồi xuống: “Vậy đành để lần sau đi. Nói chính sự một chút, Tô gia xảy ra chuyện lớn như vậy, bước tiếp theo định thế nào? Có việc gì ta có thể hỗ trợ không?”

Diệp Lăng Vân suy nghĩ một chút nói: “Nơi này không an toàn, ngày mai ta muốn hộ tống Tô bá mẫu bọn họ về Diệp gia trước, đệ cùng ta hộ tống bọn họ đi.”

“Được.”

17. Chương 16: Minh Nguyệt Công Tử

Biên tập: Tiểu JaeJae

Hai người vừa bàn lại một lát, liền quyết định đi ngủ.

Trong phòng khách chỉ có một cái giường, cũng may còn khá lớn, Cố Lưu Ngọc không có cách nào, đành cùng Diệp Lăng Vân chen chúc một đêm.

Hắn bảo Diệp Lăng Vân quay lưng đi, cởi tầng tầng y sam, thẳng đến khi chỉ còn lại một kiện áo choàng trắng thuần, nhanh chóng lao vào trong mền, mới lên tiếng: “Được rồi, có thể quay lại.”

Diệp Lăng Vân đối với loại lễ tiết này phi thường bất đắc dĩ tránh né, bất quá Cố Lưu Ngọc xuất thân quan lại thế gia, không giống với hắn người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, càng lớn thì quy củ càng nhiều, hắn thấy nhưng không thể trách. Đêm nay, Cố Lưu Ngọc đã nguyện ý ủy khuất mình và hắn cùng ngủ, đã muốn thực không dễ dàng.

Hắn cũng thay y phục, thay Cố Lưu Ngọc đem góc chăn dịch hảo, tính toán quay người tắt đèn.

Vô ý nhìn lướt qua, hắn phát hiện cổ Cố Lưu Ngọc có chút điểm dấu vết xanh tím, mái tóc đen che lấp như ẩn như hiện. Rất giống.... phải.... dấu hôn? Không khỏi có chút sững sờ.

Cố Lưu Ngọc chú ý tới Diệp Lăng Vân đang sững sờ, theo phương hướng tầm mắt của hắn, lập tức liền minh bạch được nguyên nhân. Hắn cười khổ mà nói: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì? Đúng vậy, người đã đoán đúng, chính là dấu hôn. Đám cô nương Cẩm Ngọc lâu kia thật sự là làm cho người ta ăn không tiêu! Xem, trên người còn có đây.” Nói xong, kéo mền ra, xả một chút vạt áo, chỉ thấy trên xương quai xanh tinh khiết như ngọc cũng là từng mảng xanh tím, kéo dài tới tận ngực, che kín ở trong vạt áo.

Tình huống bi thảm này, lực đạo này? Lĩnh Nam nữ tử có phóng khoáng như vậy sao?

Diệp Lăng Vân lắc đầu, thay hắn đem vạt áo che lại, dịch lại góc chăn, dùng chưởng lực dập tắt ánh nến.

Cố Lưu Ngọc luôn luôn hướng dịch vào giữa giường, cùng Diệp Lăng Vân cách ra một khoảng trống rất lớn. Diệp Lăng Vân nghĩ đến mới trước đây, người này luôn mở miệng một tiếng sư huynh, A Ngọc thích nhất

là dán lấy mình cùng ngủ, có điểm cảm thán. Thời gian trôi qua lâu như vậy, A Ngọc cùng hân cũng bắt đầu có khoảng cách.

Hân mơ mơ màng màng nghĩ, cảm thấy một trận hương vị nhàn nhạt mát lạnh theo trên người Cổ Lưu Ngọc kia truyền tới. Giữa hương vị thanh lãnh kia mang theo vài phần băng giá, như có như không, tựa như đêm hôm đó, trên người Hàn Nghiên Trầm phát ra hương vị giống nhau.

Hàn Nghiên Trầm?!

Hân mãnh liệt hướng Cổ Lưu Ngọc nhìn lại, lại phát hiện đối phương đã ngủ, ánh trăng mềm nhẹ chiếu vào khuôn mặt hân, tao nhã quý khí, tuấn đạt như ngọc, làm sao là Hàn Nghiên Trầm?

Hân lại tỉ mỉ xem xét khuôn mặt của y, còn không có tìm được dấu vết dịch dung linh tinh gì để lại — ngẫm lại cũng là, nếu như là Hàn Nghiên Trầm, như thế nào sẽ cam tâm tình nguyện như vậy lại không hề phòng bị ngủ ở bên cạnh mình, ngủ được như thế này, mặc cho chính mình tùy ý quan sát. Diệp Lăng Vân vô cùng thất vọng lại không khỏi tự giễu.

Thật sự ngẫm lại, Cổ Lưu Ngọc cùng Hàn Nghiên Trầm thật sự đúng là có vài phần tương tự a.

Diệp Lăng Vân tiếp tục thở dài một hơi, rốt cục cam chịu số phận nhắm hai mắt lại. Từ khi gặp được Hàn Nghiên Trầm, hân càng lúc càng thích thở dài.

Diệp Lăng Vân hơi thở dần dần vững vàng, lúc sau tiến vào mộng đẹp, Cổ Lưu Ngọc nằm ở bên cạnh hân vốn ngủ từ sớm, bỗng nhiên khơi gợi lên khóe miệng, không tiếng động nở nụ cười.

Sáng ngày thứ hai, Diệp Lăng Vân mang theo Cổ Lưu Ngọc đi bái kiến Tô phu nhân. Cổ Lưu Ngọc tuy là lần đầu tiên đến Linh Nam, cũng chưa từng gặp Tô phu nhân, nhưng danh của hân Tô phu nhân cũng từng nghe qua, thấy hân tự nguyện đến hỗ trợ, lại thêm một trợ thủ, đương nhiên phi thường cao hứng.

Tô Tưởng Dung ngày thường rất ít xuất môn, đã sớm nghe nói qua đại danh鼎鼎鼎鼎 của Minh Nguyệt công tử, nhưng vẫn không có cơ hội nhìn thấy, nay rốt cục cũng chân chính gặp được, lại nghe nói hân muốn đồng hành, quả thực vui vẻ muốn chết, liền mạng lời kéo Cổ Lưu Ngọc hỏi lung tung này kia, thiếu chút nữa ngay cả Diệp Lăng Vân cũng chẳng quan tâm.

Tô Kỳ Dung cùng Cổ Lưu Ngọc cũng là bạn tốt, chứng kiến hân bị muội muội cuốn lấy không biết làm thế nào, liền đi tới giải vây, đưa hân kéo ra khỏi đại sảnh.

Mấy người thu thập xong xuôi liền chuẩn bị ra đi, bởi vì Tô Tưởng Dung sẽ không kị mã, Tô Kỳ Dung bị thương nặng chưa lành, không thích hợp xóc nảy thời gian dài, cuối cùng quyết định ngồi xe ngựa.

Vì thế Diệp Lăng Vân và Cổ Lưu Ngọc vội vàng đổi một chiếc xe ngựa, năm người liền ra đi.

Bọn họ vốn tưởng rằng đoạn đường này sẽ gặp không ít truy binh của Miêu Kim cốc, tùy thời đã chuẩn bị xong thật tốt, trong suốt mấy đêm liền đều không dám thả lỏng canh gác, ai biết đoạn đường này lại gió êm sóng lặng, ngay cả cái cướp đường tiểu mao tặc cũng không có gặp. Mất thấy qua một ngày đường sẽ đến Hàng Châu Diệp gia.

Lúc chạng vạng tối, đám người Diệp Lăng Vân đến khách điểm tìm nơi trọ ngủ. Sắp xếp phòng khách xong xuôi liền đến đại sảnh dùng bữa tối.

Nơi này cách thành Hàng Châu rất gần, có không ít võ lâm nhân sĩ lui tới, mọi người sôi nổi nghị luận cuộc thâm sát của Tô gia và Thẩm gia, đoán xem Miêu Kim cốc có phải hay không rốt cuộc không nhin được huyết tẩy võ lâm.

Diệp Lăng Vân một bên không yên lòng nghe bọn họ nghị luận loạn thất bát tao, một bên cảm giác vô cùng bất an.

Cả một đường bình yên, bình yên quá phận, ngược lại khiến hân cảm thấy nguy hiểm. Hàn Nghiên Trầm chẳng lẽ nghĩ lại, quyết định buông tha người Tô gia? Y như thế nào sẽ buông tha cơ hội tốt như vậy? Hay là y đã sớm bố trí cạm bẫy, đang nhìn thấy bọn hân từng bước một nhảy vào? Hay hoặc là, thương thế của y quá nặng, còn đang nghỉ ngơi điều dưỡng?

Ngày mai sẽ về đến nhà, chỉ cần tới nhà rồi bọn hần liền an toàn, Miêu Kim Cốc cùng Hàn Nghiên Trầm hần là còn không thể nhanh như vậy tiến công Diệp phủ bọn hần. Nhưng là hần lại không dám buông lỏng cảnh giác chút nào, còn có khoảng thời gian một đêm, tối nay nhất định là nguy hiểm nhất, khó khăn nhất!

Bóng đêm cuối cùng từ từ buông xuống, vài người đều trở về phòng nghỉ ngơi. Gian phòng của bọn họ cách nhau rất gần, Diệp Lăng Vân cùng Tô Kỳ Dung ngụ ở một gian, Tô phu nhân cùng Tô Tường Dung ngụ ở một gian, Cố Lưu Ngọc một mình một gian.

Khi đêm đã khuya, Tô Kỳ Dung đã muốn nằm ngủ, Diệp Lăng Vân thì ngồi ở bên cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần. “A——!” bỗng nhiên ngoài cửa phòng truyền đến một tiếng thét hoảng sợ chói tai của nữ nhân, ban đêm yên tĩnh ở đây làm mọi âm thanh phá lệ có vẻ thê lương.

Rốt cuộc đã tới.

Diệp Lăng Vân bước một bước dài mở cửa phòng, còn chưa kịp bước ra ngoài cửa, liền bị một thân ảnh phi từ ngoài phòng đâm tới làm cho rút lui từng bước.

Tô Tường Dung cả người run rẩy, gắt gao nắm chặt quần áo Diệp Lăng Vân, ngửa đầu, thanh âm run rẩy nói: “Cố Lưu Ngọc, Cố Lưu Ngọc kia giết mẹ ta!”

!

Diệp Lăng Vân trong óc trống rỗng, hần thò đầu ra, chỉ thấy Cố Lưu Ngọc nay là một thân bạch y dưới ánh trăng sáng tỏ, vẫn là dung nhan như vậy, phong lưu thần khí, mắt phượng hơi hơi xếch lên, hàm chứa một nét ý cười tao nhã, phiến ngọc trong tay nhẹ lay động, đang đứng ở cách vách trước cửa phòng, mỉm cười nhìn hần.

18. Chương 17: Tương Phùng

Biên tập: Kỳ Lam

“Người nói cái gì?! Nương bị giết rồi?!” Tô Kỳ Dung nhanh chóng giật mình hồi tỉnh, nghe xong lời nói của muội muội quá kinh hãi.

Tô Tường Dung khóc nức nở nói: “Đại ca, chính là do Cố Lưu Ngọc làm! Vừa rồi ta đi ra ngoài, lúc trở về nghe thấy trong phòng có tiếng động, vừa vặn chứng kiến Cố Lưu Ngọc dùng đao giết nương ta, còn qua chỗ chần mền ta ngủ đâm xuống một đao, nếu như không phải ta vừa may không nằm đó, chỉ sợ cũng bị hần... Đại ca, Lăng Vân ca ca, mau bắt hần vì cha nương báo thù a!”

Tô Kỳ Dung nghe vậy vừa sợ hãi vừa nghi hoặc: “Thật sự là Lưu Ngọc? Y vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ y cũng bị Miêu Kim Cốc mua chuộc?” Hần vội vàng không kịp khoác y phục chạy tới cửa.

Diệp Lăng Vân cũng không dám tin mà nhìn Cố Lưu Ngọc.

Cố Lưu Ngọc lại mỉm cười nói: “Tường Dung muội, ta nghĩ muội hiểu lầm ta rồi. Nương muội vừa rồi quả thật bị người ta giết, hung thủ không phải là ta.”

“Không phải người thì là ai? Ta vừa rồi rõ ràng thấy người đứng ở trước giường!” Tô Tường Dung hiển nhiên không tin lời Cố Lưu Ngọc nói.

Cố Lưu Ngọc bắt đầu dĩ mà phe phẩy ngọc cốt phiến, hướng Diệp Lăng Vân nói: “Vừa rồi ta đang ở trong phòng nghỉ ngơi, chợt nghe phòng Tường Dung muội bên cạnh tựa hồ có tiếng động, liền qua đây kiểm tra. Gian phòng kia chỉ có hai mẹ con nàng ở, ta thân nam tử không tiện xông bừa vào, gõ cửa mấy lần nhưng không có ai trả lời, cảm thấy bất thường, liền đành phải tiến vào. Chỉ thấy cửa sổ mở rộng, Tô phu nhân trước ngực bị đâm một đao, trên chần mền bên cạnh cũng bị cắm một đao. Ai, nếu như lúc ấy ta không gõ cửa mà trực tiếp tiến thẳng vào, có lẽ còn kịp ngăn cản thích khách. Tô phu nhân chết, ta quả thật cũng có phần trách nhiệm. Vừa rồi e là Tường Dung muội muội vừa vặn chứng kiến ta kiểm tra tình hình thương

thế của Tô phu nhân, mới dẫn đến hiểu lầm. Vừa rồi tiến vào vội vàng, chưa kịp đốt đèn, bằng không hiện tại chúng ta cùng đi kiểm tra lại một phen, xem có thể phát hiện được dấu vết gì hay không.”

Nói đoạn y thành khẩn nhìn Diệp Lăng Vân và Tô Kỳ Dung tiếp, “Lăng Vân, Kỳ Dung huynh, chúng ta tương giao nhiều năm, các huynh không tin ta sao?”

Chuyện này nói đến cực kỳ lưu loát, ngữ khí bình thản tự nhiên, cũng hợp tình hợp lý, không nói Diệp Lăng Vân cùng Tô Kỳ Dung, ngay cả Tô Tường Dung cũng có chút sững sờ, bắt đầu hồi tưởng lại sự thực có thể như lời Cổ Lưu Ngọc nói hay không. Nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Lăng Vân, lại nhìn Tô Kỳ Dung, do dự nói: “Chẳng lẽ ta hiểu lầm? Nếu không thì, trước tiên chúng ta vào xem rồi nói sau.”

Diệp Lăng Vân cùng Tô Kỳ Dung liếc nhìn nhau, gật đầu, thấy Tô Tường Dung bị dọa đến toàn thân xụi lơ, không thể tự mình đi lại, liền khoác tay ôm lấy Tô Tường Dung hướng phía gian phòng Tô phu nhân đi tới.

Cổ Lưu Ngọc vẫn đứng ở cửa nhìn thấy một màn như vậy, nét cười đột nhiên cứng lại, trong mắt y hiện lên một mặt phẫn nộ cùng thần sắc băng giá, nhưng rất nhanh bị nụ cười thay thế, khôi phục bộ dáng tươi cười khi nãy.

Nhân thần y biến đổi chỉ trong nháy mắt, nhanh đến nỗi không người nào có thể nhận ra, nếu không phải Diệp Lăng Vân vẫn liên tục nhìn chăm chú y không chớp mắt, căn bản là không có khả năng chú ý tới.

Thế nhưng Diệp Lăng Vân thấy được.

Trong lòng hần thành linh động, dừng bước, buông Tô Tường Dung trong lòng xuống, vươn tay ngăn cản Tô Kỳ Dung bên cạnh tiến về phía trước, hít một hơi thật sâu nói từng chữ từng chữ: “Người không phải A Ngọc, người là Hàn Nghiên Trầm!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn, Tô Kỳ Dung và Tô Tường Dung đều nghi hoặc hỏi: “Hàn Nghiên Trầm là ai?”

Người giang hồ quả nhiên đều chỉ biết đến cái danh hiệu Huyết Nghiên công tử, ngược lại quên mất tên thật của Huyết Nghiên công tử. Diệp Lăng Vân cũng không giải thích, vừa muốn nói vừa không muốn nói, chỉ tha thiết nhìn thẳng Cổ Lưu Ngọc trước mặt, lặp lại: “Nghiên Trầm, ta sớm nên nghĩ đến là người.”

Cổ Lưu Ngọc cũng trực tiếp nhìn thẳng hần, vẫn một bộ dáng tươi cười như trước.

Hai người giằng co.

Một lúc sau, Cổ Lưu Ngọc rốt cuộc không cười nữa, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh băng, quanh thân cũng tản ra một loại khí tức thanh lãnh tiêu lương nhàn nhạt, rõ ràng là cũng một trang phục, lại giống như đột nhiên từ ngày cái ấm áp vui tươi của ngày xuân biến thành cuối thu giá rét buốt xương. Y lạnh lùng mà nhìn Diệp Lăng Vân, bỗng nhiên cười lạnh, “Đúng vậy a, người sớm nên nghĩ đến là ta, không tự tay giết từng người Tô gia, ta sao có thể cam tâm?” Thanh âm cũng trở nên thanh lãnh. Dứt lời thành linh xuất thủ hướng tới Tô Kỳ Dung và Tô Tường Dung phóng ra một loạt ngân châm, phi thân qua gian phòng Tô phu nhân, vọt qua cửa sổ phóng đi.

Tô Kỳ Dung tuy rằng luôn đề phòng “Cổ Lưu Ngọc”, nhưng dấu sao vẫn trong thương chưa lành, vô công suy giảm nhiều, chỉ kịp giúp muội muội chặn ngân châm, chính mình thì không môn mở rộng.

Diệp Lăng Vân nhanh tay lẹ mắt mà thay Tô Kỳ Dung đánh rơi ngân châm, lại nhìn Hàn Nghiên Trầm, sớm đã người không phòng trống.

Hần theo hướng cửa sổ mở rộng nhìn xung quanh, chỉ thấy xa xa một đạo thân ảnh nguyệt sắc thon dài, trong bóng đêm bay lên bay xuống, tốc độ cực nhanh, hướng về phía đông bắc xa xa.

May mà hôm nay Hàn Nghiên Trầm mặc chính là y phục bằng gấm nguyệt sắc, lập tức cũng nhảy khỏi song cửa mà đi, một đường đuổi theo.

Hần sớm nên nghĩ đến, hương vị thanh lãnh trong đó lộ ra băng giá, những vết bầm xanh xanh tím tím, người ngày nhớ đêm mong ở ngay bên cạnh, hần lại không hề phát hiện. Tuy rằng hần cũng từng hoài nghi qua, nhưng đối phương diễn quá tốt, chung quy là hần đã bị lừa gạt rồi.

Cuối cùng cũng gặp được người rồi, Hàn Nghiên Trầm! Một cổ hân hoan nảy lên trong lòng, thậm chí còn vượt qua cả phần nộ đối với việc Tô phu nhân bị sát hại, hấn chặt chẽ nhìn chăm chăm thân ảnh nguyệt sắc vút nhanh trước mặt, điên cuồng chạy theo, nghĩ thầm nhất định phải đuổi kịp y!

Hàn Nghiên Trầm xuất ra tuyệt đỉnh khinh công, cực nhanh mà lướt qua một cái lại một cái nóc nhà, trong lòng có chút ảo não. Vốn dĩ y đã lừa gạt được mấy người họ thả lỏng cảnh giác, chỉ cần bọn họ đi vào trong phòng, y nhất định có thể tìm cơ hội từ phía sau lưng hạ thủ, một lần giết chết hai kẻ dư nghiệt Tô gia kia. Y ban đầu cũng thực khinh thường cái loại thủ đoạn không quang minh ngấm ngầm hạ thủ sau lưng này, thế nhưng lão tặc Tô Kinh Phong kia đã sử dụng thủ đoạn còn đê tiện hơn gấp trăm lần đối với y cũng thân nhân, mấy ngày trước sau khi y trúng Uyên mộng khí lực kiệt quệ, liên tục không được nghỉ ngơi đầy đủ, đến nay cũng chỉ khôi phục được sáu thành công lực, nếu như chờ người của Tô gia vào Diệp gia, muốn động thủ khó khăn càng nhiều hơn, một mực muốn tự tay giết người Tô gia lại không muốn mượn tay kẻ khác, càng không nghĩ ra cách nào, y đành phải ra hạ sách này, giả trang thành Cố Lưu Ngọc, rồi thừa cơ động thủ. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ cần bọn họ đi vào phòng — Thế mà Diệp Lăng Vân lại đột nhiên ôm lấy Tô Tường Dung, giống như ôm lấy mình khi đó.

Nháy mắt đó, trong lòng y bỗng nhiên cảm thấy một trận phần nộ cùng đau đớn khó hiểu, ngực có chút khó chịu, khiến y không duy trì được biểu tình tươi cười liên tục của Cố Lưu Ngọc, nhất thời cứng lại. Tuy rằng y nhanh chóng nhận ra sơ xuất của mình, lập tức quay lại vẻ tươi cười, thế nhưng trong nháy mắt thất thần đó lại để lộ ra sơ hở, khiến cơ y thất bại trong gang tấc.

Vì cái gì trong nháy mắt đó lại có tình tự mạc danh kỳ diệu như vậy? Tại sao khi Diệp Lăng Vân nhận ra mình mà buông Tô Tường Dung xuống, khi hấn một lần nữa chuyển chú nhìn thẳng mà gọi ra tên của mình, trong lòng cơ nhiên hiện ra vui sướng nhàn nhạt.

Hàn Nghiên Trầm, người làm sao vậy?!

19. Chương 18: Tái Kiến Sẽ Là Định Nhân

Biên tập: Tiểu JaeJae

Hàn Nghiên Trầm trong lòng càng là lo lắng, bước chân không ngừng, nhìn lại phía sau liếc mắt một cái, chỉ thấy Diệp Lăng Vân xa xa ở phía sau đuổi theo, tuy rằng tạm thời đuổi không kịp, nhưng tốc độ cũng không có rút lại phía sau bao nhiêu, vẫn duy trì ổn định khoảng cách không buông tha đuổi theo.

Y nhẩn mặt chau mày, khinh công của mình được tính đã là khá cao siêu, người này như thế nào lại khó chơi như vậy? Trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng, đành phải đề một ít khí, xuất mười phần công lực tăng tốc chạy gấp.

Một trước một sau hai cái bóng người lướt qua từng đạo nóc nhà, từng khối đất vườn, hướng tới nơi hoang dã không người bên ngoài chạy tới, thủy chung duy trì lấy khoảng cách cố định không thay đổi.

Hàn Nghiên Trầm thở dài, bất đắc dĩ dừng lại ở một khối đất trống rộng rãi. Y đứng trên cỏ, mặt hướng về phía vừa chạy qua, khoanh tay mà đứng.

Sau một lát, Diệp Lăng Vân cũng đuổi theo tới.

Hàn Nghiên Trầm đem phiến ngọc đeo ở bên hông, từ trong lòng ngực xuất ra thanh ngọc tiêu, lạnh lùng nói: “Động thủ đi!”

Diệp Lăng Vân lại hỏi: “Thương thế của người sao rồi? Đuổi lâu như vậy có chịu nổi không?” Nói xong tiến lên từng bước, muốn đi kiểm tra mạch tượng Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm lập tức từng bước lùi ra sau, ngữ khí càng thêm lạnh như băng: “Ta nói rồi, tái kiến liền là định nhân. Động thủ đi! Nếu không cũng đừng trách ta không khách khí.” Nói xong cổ tay khẽ lật, một

đạo ngân tuyến nhỏ theo giữa tiêu Thanh Ngọc bắn ra, xẹt qua bầu trời đêm, lấy tốc độ cực nhanh đánh úp về phía cổ Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân không đánh trả cũng không chống cự, hắn chỉ là tránh về hướng bên cạnh, làm cho ngân tuyến tránh khỏi cổ, mục tiêu đánh úp về phía bả vai cùng tai, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích trí mạng này.

Ngân tuyến lại linh hoạt trên không trung quay lại, lại đánh úp về phía ngay mặt Diệp Lăng Vân, lập tức muốn cắt đứt cổ của hắn, ngân tuyến đó vừa mới dán lên da thịt trong nháy mắt lại bỗng nhiên mất đi lực đạo, thẳng tắp rớt xuống phía dưới, ở trên vạt áo Diệp Lăng Vân quét rách một miếng vải mỏng, mềm rũ rơi xuống mặt đất.

Diệp Lăng Vân cúi đầu nhìn vết rách trên vạt áo, lại nhìn Hàn Nghiên Trầm, khóe mắt nhiễm lên ý cười ôn nhu, ngay cả thanh âm cũng mang theo vài phần ấm áp: “Ta biết ngươi sẽ không thật sự động thủ, sẽ không dả thương ta”.

Hàn Nghiên Trầm không khỏi có chút tức giận: “Ngươi một đường đuổi theo ta đuổi xa như vậy, sẽ không phải là vì nói những lời này đi? Ta vừa mới giết người đàn bà Tô gia kia, ngươi làm sao lại không động thủ báo thù cho nàng?”

Diệp Lăng Vân lắc đầu nói: “Vẫn chưa tới thời điểm. Ta tin tưởng trong đó nhất định có nội tình. Nếu có một ngày để cho ta phát hiện ngươi thật sự không phân phải trái tùy ý lạm sát kẻ vô tội, ta chỉ sợ liền không thể không cùng ngươi động thủ..... Nghiên Trầm, nói cho ta biết đi, nói cho ta biết ngươi cùng Tô gia trong lúc đó đến tột cùng có thâm cừu đại hận gì, ta tin tưởng ngươi.” Hắn tiến lên cầm tay đang cầm thanh ngọc tiêu của Hàn Nghiên Trầm, nhìn y nói.

“Ngươi!” Hàn Nghiên Trầm một phen đẩy hắn ra “Đừng đụng vào ta! Ngươi nếu hiện tại không có ý định động thủ, chúng ta cũng không có gì để nói. Như vậy cáo từ!” Nói xong thu hồi ngân tuyến trên mặt đất, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Diệp Lăng Vân tiến tới một bước, ngăn ở trước mặt Hàn Nghiên Trầm.

“Còn có chuyện gì?”

“Nghiên Trầm, đem dịch dung xóa đi được không? Cho ta được nhìn thấy ngươi!” Mắt thấy Hàn Nghiên Trầm lại muốn tức giận, lại lập tức bổ sung, nói: “Luôn phải mang bộ mặt A Ngọc trên mặt, ngươi cũng không thoải mái đi.”

Hàn Nghiên Trầm nhìn hắn hồi lâu, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng yên lặng, hướng khe suối bên cạnh đi đến. Diệp Lăng Vân ngoan ngoãn theo ở phía sau, khóe miệng gợi lên ý cười đắc ý.

Đi đến bên khe suối, Hàn Nghiên Trầm xuất ra một ít phấn cao, xoay người cúi xuống vốc nước. Một đầu tóc đen theo động tác của y chảy xuống vai tới trước ngực, rơi vào giữa suối nước.

Diệp Lăng Vân luôn đi theo phía sau y lúc này từ phía sau lưng y vượt lên, cầm mái tóc đen vớt lên, một lần nữa thả lại sau lưng của y, cảm thấy thân thể y theo động tác của mình bỗng chốc lại trở nên cứng ngắt, lại dần dần thả lỏng, tiếp tục yên lặng vốc nước rửa sạch.

Diệp Lăng Vân khóe miệng ý cười càng thêm mở rộng, hắn mềm nhẹ dùng ngón tay thay y sửa sang lấy mái tóc đen, lòng bàn tay vận nội lực đem lọn tóc bị thấm ướt này hong khô, không dùng chút lực nhẹ nhàng vỗ về tóc y, cũng luyến tiếc không buông tay. Một bên nhìn Hàn Nghiên Trầm thoa các loại cao phấn lên mặt, một lần lại một lần tẩy trừ. Khuôn mặt Cổ Lưu Ngọc liền theo được vật này hòa tan đi, nước mực từ từ rơi xuống dần dần lộ ra dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng vốn có.

“Nguyên lai dịch dung của ngươi không phải là mặt nạ da người, mà là một tầng lớp họa lên a! Thật là một bức tranh hảo công, chất liệu hảo! Đêm hôm đó ta ở cạnh ngươi gần như vậy cũng tìm không ra một chút sơ hở.” Diệp Lăng Vân tán thưởng.

Hàn Nghiên Trầm tiếp tục rửa sạch, mơ hồ nói: “Bị người nhìn một cái mà ra được dịch dung, liền không xứng gọi là dịch dung.”

“Bất quá dịch dung dù tinh diệu, vẫn là so với khuôn mặt vốn có kém hơn”. Diệp Lăng Vân cười nói, tiếp tục thường thức mái tóc đen mềm mại.

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy quay đầu lại nhìn hắn một cái, tựa hồ muốn nói cái gì, rốt cục vẫn là không có nói gì, lại tiếp tục miệt mài rửa sạch.

Qua hồi lâu, Hàn Nghiên Trầm mới đem dịch dung rửa sạch, y từ trong lòng xuất ra một cái khăn tơ lau sạch vết nước trên mặt, sau đó chậm rãi xoay đầu lại: “Ta nói, có thể buông tóc của ta chứ?” Dung nhan tuyệt trần kia thể nhưng lạnh lùng trong trẻo, lạnh băng như nước, mang theo hơi nước ướt át, y lộ ra da thịt trắng nõn, y phục nguyệt sắc, ở dưới ánh trăng giống hệt như tiên nhân.

Diệp Lăng Vân bỗng nhiên buông ra mái tóc đen, ôm lấy y, đưa khí tức mát lạnh kia vào trong lòng gắt gao nắm giữ.

Hàn Nghiên Trầm lập tức giây dựa.

Diệp Lăng Vân chôn đầu y vào lòng, cúi đầu nói: “Nghiên Trầm, ngươi nếu thật không muốn, liền đem ta đánh ngất đi, ta không một câu oán hận.” Nói xong càng dùng sức ôm lấy y, thật sâu cảm thụ được thân thể mềm mại lạnh lẽo.

Hàn Nghiên Trầm một tay giơ lên, đặt ở sau đầu Diệp Lăng Vân, hít thở mấy hơi thật sâu lại không có cách nào hạ thủ, không cam lòng như thế khuất phục, bàn tay xấu hổ kia cứ như vậy treo ở chỗ cũ, đánh cũng không được mà hạ xuống cũng không xong.

Nếu có thể hạ thủ, hắn đã sớm muốn mạng Diệp Lăng Vân.

20. Chương 19: Bích Nhan

Biên tập: Kỳ Lam

...

Đúng lúc đó, đột nhiên có vài đạo ám khí từ phía sau Diệp Lăng Vân phá không lao đến, trực tiếp đâm tới sau lưng hắn. Từ xa có thanh âm của nữ tử quát lên, “Buông thiếu chủ ra!” dùng tốc độ cực nhanh phi thân đến.

Diệp Lăng Vân vội vàng quay đầu nhìn, chứng kiến bàn tay Hàn Nghiên Trầm đặt sau đầu mình nhanh chóng xoay lại, lòng bàn tay hướng ra ngoài, xuất ra nội lực đem từng cái ám khí kia đánh rơi.

Hai đạo thân ảnh từ đằng xa phi như bay tới, đứng trước mặt bọn họ, hướng Hàn Nghiên Trầm thi lễ, đồng thời nói: “Bái kiến thiếu chủ.”

Hàn Nghiên Trầm đã rời khỏi vòng tay của Diệp Lăng Vân, gật đầu, ra hiệu cho bọn họ đứng dậy.

Người đến là một nam một nữ. Nàng kia mặc một thân y phục lục sắc, mi mục tú lệ, môi hồng đỏ thắm, hai bên có hai cái núm đồng tiền nhàn nhạt trên má, nếu như cười lộ ra nhất định rất xinh đẹp, đáng tiếc khuôn mặt lại mang đầy sương giá, khiến người ta tâm sinh sợ hãi không dễ dàng thân cận. Chính là tân nương ở hỉ yến đột nhiên ra tay giết Tô Viễn Dung kia — Tô Khanh. Nàng lo lắng mà nhìn Hàn Nghiên Trầm từ trên xuống dưới, miệng nói: “Thiếu chủ, vì sao lại thay hắn cản ám khí? Thương tích của người còn chưa dưỡng tốt đã một mình ra ngoài làm chuyện mạo hiểm như thế, còn không cho chúng ta theo, chúng ta đều lo lắng không yên! Người đứng một bên nghỉ ngơi một chút, để bọn ta thay người trả thù!”

Nam tử kia một thân trang phục đen tuyền, dung mạo mặc dù không tính là thập phần tuấn tú, nhưng cũng mày râu mắt to, tự thân có một cỗ anh khí hào hùng. Hắn nghiêm nghị đứng trước mặt Diệp Lăng Vân, tay cầm song đao, sắc mặt lãnh tuấn, lạnh giọng nói: “Cuồng đồ phương nào, cứ nhiên dám ăn hiếp thiếu chủ nhà ta! Xem ra cắt xuống hai tay của ngươi, vì thiếu chủ trút giận!” nói xong liền vũ động song đao tiến lên, thẳng hướng trước ngực Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân vội vàng rút kiếm khỏi vỏ chống cự thể công điên cuồng của song đao, bất đắc dĩ nói: “Như thế nào một đám người đều ép ta xuất thủ? Vị huynh đệ kia, ta có vô tình xúc phạm thiếu chủ nhà ngươi, cũng không có ý cùng ngươi đánh, trước hết có thể ngừng tay nghe ta giải thích một chút không?”

Nam tử kia ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái, chỉ thấy y đang cùng Tổ Khanh lạnh lùng đứng một bên xem chiến cuộc, nét mặt không chút biểu tình giống như thường lệ, cũng không có ý mở miệng, liền tiếp tục quay lại tấn công, miệng quát: “Ít nói nhảm! Tiếp chiêu!”

Chiêu thức của hắc sắc bén cuồng mãnh, tốc độ cực nhanh, song đao mang theo tiếng gió rít cuốn tới, chiêu chiêu đều không rời chỗ yếu điểm trước cổ Diệp Lăng Vân, thoáng chốc đao phong đã đem cổ Diệp Lăng Vân vẽ ra vài đạo vết máu nhàn nhạt. Diệp Lăng Vân không dám khinh thường, đành phải tập trung tư tưởng ứng chiến. Hắc xuất ra Tiêu Dao kiếm pháp gia truyền, dụng tâm qua kiếm, kiếm tùy ý mà đi, linh hoạt phiêu dật di động giữa quanh ảnh song đao sắc bén, tựa như lưu vân mãn nguyệt.

Đây chính là ‘Lăng Vân Kiếm’ nổi danh giang hồ, mà hắc còn chưa xuất toàn lực. Sau này nếu đối địch, người này quả thực là một kinh địch! Thuộc hạ của mình công phu thế nào Hàn Nghiên Trầm đương nhiên rõ ràng, chứng kiến tình hình hai người giao đấu, y không khỏi âm thầm nhíu mày.

Tổ Khanh cũng không ngờ tới với công phu của nam tử kia, cùng Diệp Lăng Vân đánh lâu như vậy cư nhiên còn không thắng được, thậm chí mớ hồ rơi xuống hạ phong, nàng khẽ nói với Hàn Nghiên Trầm: “Thiếu chủ, ta đi trợ giúp Hoành Quân một tay.” Nói xong tiến về phía trước vài bước. Nàng cũng không trực tiếp gia nhập đối chiến, chỉ đến gần một chút, trong tay thủ sẵn vài ngân châm hoa đào tùy thời cơ mà hành động.

Vốn lấy thực lực của Diệp Lăng Vân, chỉ cần chú tâm dốc toàn lực ứng chiến, chống lại một Hoành Quân dễ dàng chiến thượng phong, chỉ là hắc không muốn trước mặt Hàn Nghiên Trầm xuống tay tàn nhẫn với thủ hạ của y, hi vọng song phương có thể toàn vẹn trở ra, động tác không khỏi trời chân trời rày, chiêu thức lại càng có chút thu liễm. Lúc này lại thêm Tổ Khanh thỉnh thoảng phóng ám khí, rõ ràng cố sức không ít.

Hắc một bên đối ứng với song đao của Hoành Quân, một bên tránh đao hoa châm của Tổ Khanh, chột vạt không cần thận trọng vài châm, cảm giác vết thương cũng không quá đau đớn, cũng không biết có độc hay không. Hắc hô lên lần nữa: “Nghiên Trầm, bảo thuộc hạ của ngươi thối lui đi, không nên tổn thương hòa khí, chuyện này vốn là hiểu lầm!” Vừa mới phân trần, vai trái lại bị song đao cắt một đường.

Hàn Nghiên Trầm chấp tay bàng quan hết thấy, ngực đột nhiên dấy lên một tia đau đớn lạ lẫm. Y thấp giọng kêu một tiếng, rốt cục mở miệng nói: “Hoành Quân, Tổ Khanh, các ngươi lui đi.”

“Nhưng thiếu chủ...”

“Đủ rồi, ta nói lùi lại!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là thu tay, cùng nói, “Vâng, thiếu chủ.” Rồi sau đó sóng vai đứng phía sau y.

Diệp Lăng Vân ôm vết thương, đối Hàn Nghiên Trầm cười cười, ôn nhu nói, “Cám ơn ngươi, Nghiên Trầm.”

“...” Hàn Nghiên Trầm do dự một chút, nói: “Các ngươi trước tiên lui xuống, đến cách xa nơi này một chút chờ ta.”

Tổ Khanh cùng Hoành Quân nghi hoặc mà liếc mắt nhìn nhau một cái, rốt cuộc linh mệnh rời đi.

Đợi sau khi hai người đã đi xa, Hàn Nghiên Trầm từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ xanh biếc có đồ án hoa đào, từ bên trong lấy ra một viên đan dược màu xanh đưa cho Diệp Lăng Vân, “Ăn đi.”

“Cái gì vậy?” Diệp Lăng Vân tiếp nhận, thuận miệng hỏi, không nghi ngờ gì liền nuốt vào.

“... ngươi không sợ ta hạ độc, muốn hại ngươi?”

“Không sợ. Nếu ngươi muốn hại ta, mới vừa rồi sẽ không cứu ta. Ta nói rồi ta tin tưởng ngươi, kể cả là độc được ta cũng tin tưởng ngươi.”

“...” Hàn Nghiên Trầm nhìn hắc, đột nhiên thở dài một hơi, tiếp tục nói, “Đây là giải dược đào hoa châm của Tổ Khanh, đây là một trong những độc dược đệ nhất của Miêu Kim cốc chúng ta, gọi là Bích Nhan.

Bây giờ mặc dù không đau không ngứa cũng không tê dại, vết thương thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, độc tố lại theo kinh mạch từ từ tản ra toàn thân, cuối cùng chảy vào tâm mạch, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, người trúng độc đột nhiên ngực đau đớn, mặt trắng xanh, hít thở không thông mà chết, hơn nữa rất khó tra ra nguyên nhân.”

“Bích Nhan? Người trong lòng Viễn Dung biểu đệ tên là Bích Nhan. Nguyên lai là Tổ Khanh thay mặt đổi đào, hóa ra Tổ Khanh chính là Bích Nhan, đây hết thấy đều là kế hoạch người sớm bày ra?!” Diệp Lăng Vân hỏi.

Hàn Nghiên Trầm gật đầu, “Đúng, là ta bảo Tổ Khanh giả tên Bích Nhan, tận lực tiếp cận Tô Viễn Dung, tất cả đều là kế hoạch ta sớm vạch ra. Nếu không phải ta muốn cho họ Tô kia cũng ném tử tư vị Tích Hoa, ném tử tư vị năm đó thân nhân của ta đã từng thử qua, ta hẳn là để Tổ Khanh hạ Bích Nhan trong rượu của hỉ yến, như vậy bọn họ liền một tên cũng không chạy thoát! Đáng tiếc, đáng tiếc —— ta đúng là còn không bằng họ Tô hèn hạ kia!” Hàn Nghiên Trầm ngữ khí băng lãnh dần dần trở nên ác độc, tiếc hận, khuôn mặt cũng tràn ngập lệ khí.

Diệp Lăng Vân một trận đau lòng, Hấn tiến lên ôm Hàn Nghiên Trầm, trầm giọng nói, “Không nên! Không nên dùng ngữ khí như vậy, không nên dùng vẻ mặt như vậy! Nghiên Trầm, người vốn là một người thiện lương dễ mềm lòng, nói cho ta biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, không nên tiếp tục bức chính mình, để ta chia sẻ cùng người!”

21. Chương 20: Chỉ Mong Không Hề Gặp Lại

Biên tập: Tiểu JaeJae

....

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy, cười lạnh nói: “Ta thiện lương mềm lòng?! Ta là Huyết Nghiên, là Huyết Nghiên công tử hai tay dính đầy huyết tinh! Ta thật không quen nhìn bọn ngục quân tử các người ra vẻ đạo mạo giả nhân giả nghĩa luôn cho mình là đúng, chính đạo đại hiệp, gặp một người liền giết một người. Trái lại người _____”. Y bỗng nhiên dùng sức đẩy Diệp Lăng Vân ra, không kiềm chế được hết lớn: “Người đến tốt cùng vì cái gì phải đối với ta như vậy? Người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Diệp Lăng Vân bị y mạnh mẽ đẩy ra, động tác khê động miệng vết thương, trong lòng một trận đau đớn, cũng không biết là trong lòng đau hơn hay là miệng vết thương đau hơn.

Hấn nhìn dung nhan thanh lãnh điên cuồng của Hàn Nghiên Trầm trước mặt, chỉ cảm thấy thương tiếc vô hạn. Lăng lặng cảm nhận được từng trận đau lòng, hồi tưởng mấy ngày này do dự bàng hoàng, đột nhiên cảm thấy được cùng so sánh với người trước mặt này, thế sự tục nhân này lại được coi là gì?

Trong lòng hấn sáng tỏ thông suốt, giữa lông mày dào dạt ra ý cười dịu dàng ấm áp giống như sưởi ấm ngày đông, lần nữa mở miệng thanh âm kiên định vô cùng: “Người hỏi ta vì cái gì? Tâm ý của ta đối với người, chẳng lẽ người một chút cũng không có cảm giác được sao? Vậy người hiện tại nghe cho rõ, Hàn Nghiên Trầm, ta sẽ dĩ đối với người như vậy, là bởi vì ta _____”.

“Câm mồm!” Hàn Nghiên Trầm lại bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang. Lúc này y đã muốn khôi phục bộ dáng lạnh như băng thường ngày, thanh âm cũng thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì: “Diệp Lăng Vân, ta không muốn nghe. Vô luận người muốn nói cái gì, ta đều không muốn biết. Đã trì hoãn rất lâu rồi, ta còn có chuyện quan trọng, cáo từ!”.

Y xoay người muốn đi, bỗng nhiên lại vút tới một câu: “Diệp Lăng Vân chỉ mong kiếp này chúng ta không hề gặp lại!”. Nói xong cuối cùng liếc mắt nhìn Diệp Lăng Vân một cái, cười nhẹ, liền thi triển khinh công rất nhanh rời đi, cũng không quay đầu lại.

“Nghiên Trầm.....!”

Diệp Lăng Vân nhìn thân ảnh y dần dần biến mất, hồi tưởng lại nụ cười y vừa mới lưu lại. Ở trong ấn tượng của hắn, Hàn Nghiên Trầm cũng không thường cười, tối đa cũng là cười lạnh hoặc là châm biếm. Mới vừa rồi nụ cười kia cũng không băng lãnh, cũng không châm chọc, nụ cười kia xuất trần tuyệt diệu, xinh đẹp vô song, rồi lại lộ ra một cổ tiếc hận cùng không đành lòng, hiện ra một loại ý vị ly biệt.

Không, tuyệt không cho phép người cứ như vậy rời đi!

Diệp Lăng Vân dùng nội lực hướng về phía y vừa đi rồi hô lớn: “Hàn Nghiên Trầm, người không muốn nghe ta lại càng muốn nói..... Bởi vì ta yêu người! Ta yêu người —! Người đừng có muốn chạy trốn, chúng ta nhất định sẽ gặp lại —!”

Hắn dùng hết toàn lực hô to lên, thoát lực khuếch đại song chưởng nằm ngửa trên mặt đất, nghe thanh âm của mình một lần lại một lần thật xa vang vọng.

Rất rất xa, Tổ Khanh đang dựa vào thân cây nghỉ ngơi loáng thoáng nghe được cái gì, nàng không xác định quay đầu hỏi Hoàn Quân: “Người vừa rồi có nghe được gì không?”

Hoàn Quân vẻ mặt đồng dạng cũng là không thể tưởng tượng nổi, chần chờ nói: “Ta giống như nghe thấy, mới vừa rồi thanh âm của nam tử kia, hắn nói..... hắn yêu thiếu chủ của chúng ta?”

“Nguyên lai người cũng nghe thấy sao? Hai bọn họ đều là nam tử a! Chính là vừa rồi Thiếu chủ đối với thái độ của hắn cũng rất kỳ quái..... Không biết hắn là lai lịch như thế nào.....?”

“Chuyện của Thiếu chủ, không cần chúng ta lắm miệng. Nếu như chọc giận Thiếu chủ, cẩn thận cái mạng nhỏ của người!” Hoàn Quân sợ Tổ Khanh rước họa vào thân.

Tổ Khanh cười cười làm yên lòng: “Đó là đương nhiên, ta mới sẽ không ngốc như vậy. Chẳng qua.....” ngữ khí của nàng bỗng nhiên trở nên có chút thương tâm, thanh âm dần dần thấp đi, không biết là nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt vừa buồn vừa vui, dần dần trở nên ngẩn ngơ.

“Tổ Khanh.....” Hoàn Quân nhìn thấy suy nghĩ viển vông của Tổ Khanh, nhẹ nhàng thở dài.

Diệp Lăng Vân thổ lộ, Hàn Nghiên Trầm đương nhiên cũng nghe được.

Y muốn làm bộ không nghe được, cuối cùng lại không làm được, nội tâm tạp trần ngũ vị một mảnh phiền loạn, cước bộ chậm rãi ngừng lại.

Y đã nói không muốn nghe, vì sao hắn còn muốn tận lực bức ra.

Hắn nói hắn thương y.

Hắn nói muốn y tin tưởng hắn.

Yêu thì như thế nào? Tin tưởng thì như thế nào?

Hắn là hậu nhân danh môn Diệp gia, chính đạo đại hiệp, y lại là Miêu Kim cốc Thiếu chủ, tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác, lòng dạ nham hiểm) Huyết Nghiên công tử, cho dù y tin tưởng hắn, Diệp Lăng Vân có thể mặc kệ mình giết chết cả nhà Tô gia báo thù rửa hận sao? Nếu hắn phát hiện mình bị lừa gạt che mắt sớm bán rẻ lương tâm nguyên tắc cùng chính nghĩa, hắn có thể tiếp nhận sao?

Y có thể nào dấn vào vết xe đổ của phụ thân, lại một lần nữa cũng tin tưởng người khác, sau đó lại tiếp tục bị phản bội hoặc là vứt bỏ?

Nhưng là, hắn là Diệp Lăng Vân.... Hắn và người khác, cũng không giống nhau.

Nếu không phải cừu gia chưa báo, y bởi không nổi, y vẫn là nguyên ý thử một lần.

Diệp Lăng Vân

Y nháy mắt nghĩ đến cái ôm gắt gao kia, ở trong mắt Diệp Lăng Vân, y nhìn thấy không phải dục vọng, mà là thương tiếc. Chuyện hài, y mạnh như thế, hoàn cảnh như thế, như thế nào sẽ cần thương tiếc. Hắn cần là đoạn tình, vô tâm cùng ngoan độc! Nhưng mà trong nháy mắt đó, y thể nhưng lại lộ vẻ thương tiếc cùng xúc động, không có hạ thủ được đánh gãy hắn. Thì ra mình còn có nguyên một mặt yếu đuối, còn đang tha thiết được thương hại sao?

Diệp Lăng Vân, người quá nguy hiểm!

Nếu không thể giết được, thì chỉ có thể tránh đi.

Tái kiến! Chỉ mong chúng ta kiếp này không hề gặp lại.

Hàn Nghiên Trầm ngửa đầu nhìn thấy vầng trăng trên không trung kia, cô đơn mà xinh đẹp, lại giương lên một nụ cười xuất trần tuyệt diệu nhưng cũng đầy bi thương, sau đó sẽ nhanh chóng đem cảm xúc này đặt tận dưới đáy lòng, khôi phục lại bộ dáng thanh lãnh hờ hững ngày thường, tiếp tục phi về phía trước.

Lại đi được hồi lâu, mới nhìn thấy Tổ Khanh cùng Hoàn Quân luôn luôn chờ đợi linh mệnh. Y đối với hai người điểm gật đầu nói: “Đi thôi!”. Thuận tiện bay vút về phía trước.

Tổ Khanh cùng Hoàn Quân đi theo sau Hàn Nghiên Trầm, ba người một hơi chạy đi vài chục dặm, Tổ Khanh rốt cục nhịn không được hỏi: “Thiếu chủ, chúng ta bây giờ muốn đi đâu?”

“?” Hàn Nghiên Trầm phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện mấy người lại quanh quẩn một vòng tròn, lại nhớ tới mới vừa rồi cùng Diệp Lăng Vân giao thủ bên dòng suối nhỏ, Diệp Lăng Vân bây giờ đã ly khai, chỉ để lại một mảnh cỏ dại đổ rạp dấu vết đánh nhau.

Nguyên lai chính mình chạy suốt như vậy, bất tri bất giác không ngờ trở về chỗ cũ. Ảnh hưởng của Diệp Lăng Vân thật đáng sợ.

Hàn Nghiên Trầm âm thầm mắng chửi chính mình, nhưng trên mặt lại tỉnh bơ hỏi: “Tổ Khanh hôm nay là ngày đầu sao?”

“Ngày bốn rồi thưa Thiếu chủ!”

“... còn có ba ngày. Nếu như thế, liền trước tiên, theo ta quay về Kim Lăng phân đà đi.”

“Dạ.”

Ba người lại thay đổi phương hướng, hướng Kim Lăng tiến đến.

22. Chương 21: Thật Thật Giả Giả

Biên tập: Kỳ Lam

....

Diệp Lăng Vân sau khi dùng nội lực hướng phương hướng Hàn Nghiên Trầm rời đi hô to, thoát lực nằm tại chỗ nghỉ ngơi, nghe phương xa động tĩnh truyền lại, rốt cục không còn nghe được nữa, bình tĩnh lại. Hắn biết Hàn Nghiên Trầm vô luận thế nào cũng sẽ không trở lại, thở dài một hơi, đứng dậy chuẩn bị quay về khách điểm.

Đột nhiên phía xa có người gọi: “Lăng Vân! Lăng Vân! Chờ ta một chút — “

Diệp Lăng Vân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một quý công tử tuấn dật đang từ xa chạy lại, cẩm y màu vàng, tóc buộc quan ngọc, trên gương mặt bạch ngọc là một đôi phương nhãn quang mang lưu chuyển, bên hông cài một ngọc cốt phiến. Hắn đứng trước Diệp Lăng Vân bình tĩnh, cười dài nói: “Thật vừa khéo, Lăng Vân sư huynh, nghe nói To gia gặp thảm biến, hào kiệt thiên hạ mấy ngày gần đây tụ hội ở Diệp gia, cùng bàn đại sự. Đệ đặc biệt đến đây, xem có thể giúp gì một chút hay không.”

“Người — Là a Ngọc?”

“? Lăng Vân sư huynh, mặc dù chúng ta quả thật đã lâu không gặp, nhưng cũng không phải là không nhận ra được ta đi?” Cổ Lưu Ngọc có chút cười không nổi, hoang mang nhìn Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân cẩn thận đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới một phen, rốt cục nhịn không được tiến lên, một phát giật ra vạt áo nghiêm cẩn của hắn, lộ ra cổ cùng xương quai xanh bạch ngọc.

“Người?!” Cổ Lưu Ngọc bất ngờ không kịp phòng ngự, lập tức lui về phía sau từng bước che đậy cẩn thận vạt áo, tức giận nói, “Lăng Vân huynh phát điên cái gì?!”

“Ai — người thực sự là a Ngọc... không có gì, thất lễ rồi.” Diệp Lăng Vân nhìn phiến da dẻ trắng nõn sạch sẽ, xác định không phải, có phần thất vọng không nói nên lời.

Cổ Lưu Ngọc truy vấn: “Cái gì thật hay giả? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Lăng Vân liền đem chuyện xảy ra mấy ngày nay giản lược nói với Cổ Lưu Ngọc một lần, về chuyện tình giữ hãn cùng Hàn Nghiên Trầm trong đó thì bỏ bớt không đề cập tới, chỉ đơn giản nói, “Ta truy đuổi hãn đến đây, sau khi đã cùng hãn giao thủ, trên cổ lưu có lưu lại thương tích, cho nên vừa rồi mới làm thế với đệ, có chỗ thất lễ hi vọng đệ không để trong lòng.”

Cổ Lưu Ngọc thấy trên người hãn có vết thương bị song đao cùng ám khí lưu lại, gật đầu nói, “Thì ra là thế. Nguyên nhân sự tình là như vậy, ta tất nhiên không trách huynh. Huynh cũng biết thân phận thật của người nọ? Người phương nào cư nhiên dám giả mạo ta, thủ đoạn lại cao minh như vậy, ngay cả Lăng Vân huynh cũng nhìn không ra?”

Diệp Lăng Vân chần chờ một chút nói, “Hãn là người của Miêu Kim Cốc, tại hỉ yến không thể giết chết cả nhà Tô gia, mới một đường đuổi tới đây. Về khách điểm trước đi, không biết tình hình Tô bá mẫu thế nào rồi, Tô đại ca cùng Tướng Dung muội nhất định rất sốt ruột.”

Cổ Lưu Ngọc phiền não nhíu mày, “Thật là phiền toái, cư nhiên lại cải trang thành bộ dáng của ta đi giết người, hi vọng Tô đại ca không hiểu lầm ta —— “

“Ta sẽ giúp đệ làm chứng.” Diệp Lăng Vân vỗ vỗ bả vai hãn, cùng Cổ Lưu Ngọc thi triển khinh công chạy về khách điểm.

Tại khách điểm, Tô Tướng Dung nhào vào trên người Tô phu nhân gào khóc. Tô phu nhân trên ngực cầm một lưỡi dao sắc bén, khuôn mặt trắng bệch, đã không còn hơi thở. Tô Kỳ Dung vỗ về vai nàng, không nói lời nào trấn an muội muội, chính mình hai tròng mắt cũng đỏ hoe.

Hai người nghe thấy tiếng bước chân, nhất tề ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, thấy Diệp Lăng Vân tiến vào, Tô Tướng Dung lập tức vội vã hỏi han, “Hung thủ kia đâu? Có bắt được không?”

Diệp Lăng Vân lắc đầu, chỉ vào vết thương trên người mình nói, “Đã cùng hãn giao thủ, đáng tiếc lại để hãn chạy thoát rồi. Tô bá mẫu thế nào rồi?”

Tô Tướng Dung nghe vậy vừa thất vọng vừa thương tâm, không khỏi lớn tiếng khóc rống lên.

Tô Kỳ Dung nhìn nương một chút, lại quay ra nhìn Diệp Lăng Vân, yên lặng mà lắc đầu, khuôn mặt bi thống.

Diệp Lăng Vân lập tức hiểu, cũng không khỏi vạn phần khổ sở. Tô bá mẫu đem hãn đối đãi như con mình, sau lại vừa muốn đem Tướng Dung gả cho hãn, đối với hãn rất thương yêu. Hãn không tiếng động tự vẫn trong lòng: “Nghiên Trầm, nợ máu trên người người lại thêm một phần, đây đến tột cùng là vì cái gì, khi nào người mới nguyện ý cho ta biết hết thấy chân tướng?”

Tô Kỳ Dung mở miệng hỏi, “Người kia là ai? Đệ trước khi đi đã gọi hãn là Hàn cái gì, hãn có phải là thủ hạ của Huyết Nghiên công tử hay không?”

Diệp Lăng Vân cực kỳ hối hận lúc đó nhất thời xúc động gọi ra tên Hàn Nghiên Trầm, càng thêm buồn bực là Hàn Nghiên Trầm cư nhiên cũng thờ ơ không sợ mà thừa nhận tên cùng ý đồ đến, nhưng hãn nếu đã quyết định không hề trốn tránh tình cảm của chính mình, liền tự nhiên mà muốn vì y che giấu thân phận, bởi vậy chỉ đơn giản đáp, “Đại khái là vậy. Ta chỉ biết hãn tên là Hàn Nghiên Trầm, trước kia đã từng gặp qua một lần, cái khác cũng không rõ lắm. Nơi đây nguy hiểm không thể ở lâu, vì an toàn của Tướng Dung, chúng ta nên lập tức tiến về Diệp gia, để các vị tiền bối chủ trì đại cục đi.”

Tô Kỳ Dung nhìn hãn một cái, gật đầu nói, “Được, chúng ta lập tức lên đường.”

Diệp Lăng Vân nói, “Chờ một chút, còn có một người. Vừa rồi trên đường trở về gặp một vị bằng hữu, liền mang hãn cùng trở về. A Ngọc, vào đi.”

Cố Lưu Ngọc chậm rãi xuất hiện tại cửa phòng, nhưng không có lập tức tiến vào.

Tô Tưởng Dung vừa nghe thấy tên này liền ngẩng đầu lên, chỉ vào Cố Lưu Ngọc khốc lớn, “A! Cứu mạng a — Lãng Vân ca ca, hung thủ kia lại trở về, mau giết hắn vì cha nương báo thù!”

“Đây là?” Tô Kỳ Dung cũng có chút giật mình, đề phòng mà bảo hộ trước người muội muội.

Diệp Lăng Vân tiến lên trấn an Tô Tưởng Dung, ôn nhu nói, “Tưởng Dung muội đừng sợ, đây không phải là hung thủ vừa nãy, đây thực sự là Minh Nguyệt công tử Cố Lưu Ngọc. Muội tin tưởng Lăng Vân ca ca.” Nói xong lại đối Tô Kỳ Dung nói, “Ta đã kiểm tra qua, trên người hắn không có vết thương do cùng ta giao thủ để lại, là A Ngọc thật.”

Cố Lưu Ngọc bất đắc dĩ mà chấp tay đi vào nói, “Đây hẳn là Tưởng Dung muội muội đi, Tô đại ca, ta thật sự là oan a, thật vất vả mới gặp được giai nhân, không nghĩ tới còn chưa gặp mặt, nhưng lại bị người ta ụp cho một oan ức.”

Tô Kỳ Dung do dự đánh giá hắn hồi lâu, cuối cùng trầm tĩnh lại, miễn cưỡng cười cười nói, “Lưu Ngọc, không nên trách Tô đại ca đa tâm, địch trong tối ta ngoài sáng, mọi sự không thể không cẩn thận.”

Cố Lưu Ngọc cũng cười đáp lại, “Ta hiểu. Vậy chúng ta mau lên đường đi.”

Diệp Lăng Vân đem thi thể Tô phu nhân đặt vào một chiếc xe ngựa, bởi vì Tô Tưởng Dung vẫn đang liều chết không cho Cố Lưu Ngọc tới gần, đành phải để Cố Lưu Ngọc đi theo xe Tô phu nhân, bản thân thì đuổi theo xe huynh muội Tô thị, hướng Diệp gia xuất phát.

23. Chương 22: Dật Thế Thanh Dương

Biên tập: Tiểu JaeJae

Diệp gia nằm ở nơi phồn hoa nhất trong thành Hàng Châu, phong cảnh tú lệ bên cạnh Tây Hồ. Hơn mười năm trước Trầm gia còn chưa bị diệt môn, là lúc võ lâm tam đại thế gia đang tồn tại, Diệp gia đương gia Diệp Thanh Dương tay cầm một thanh Thanh Minh kiếm mang Tiêu Dao kiếm pháp gia truyền dụng đến xuất thần nhập hóa, cùng Trầm gia gia chủ Trầm Mạch Bạch, Tô gia gia chủ Tô Kinh Phong ba người kết nghĩa kim lan, khí thế, sáng khoải tung hoành giang hồ. Diệp Thanh Dương đối nhân xử thế xưa nay luôn bình tĩnh, thích quản việc bất bình, cho dù là lúc ấy đảm đương mình chủ võ lâm Trầm Mạch Bạch có suy nghĩ hay hành sự gì mà có chỗ không chu đáo không thỏa đáng, hắn cũng sẽ đứng ra nói câu công đạo, bởi vậy võ lâm nhân sĩ đều yêu thích cùng hắn kết giao. Khi đó Diệp gia ở trên giang hồ danh tiếng cực cao, một khối Tiêu Dao sơn trang lệnh bài phân lượng rất nặng, thậm chí có thể cùng lệnh bài của mình chủ võ lâm đối đầu. Nếu là Diệp Thanh Dương có tâm cướp lấy địa vị mình chủ võ lâm, căn bản như lấy đồ trong túi, đáng tiếc hắn cũng không có tâm như thế.

Sau này Trầm gia bỗng nhiên xảy ra chuyện, trên giang hồ lòng người bàng hoàng, tất cả mọi người đều nghĩ trước tình hình thực tế rồi ren bất an Diệp Thanh Dương sẽ thuận lý thành chương tiếp nhận chức vụ mình chủ võ lâm, dẫn dắt hiệp khách khắp nơi truy tìm hung phạm, vì Trầm gia báo thù, bảo vệ bình an cho võ lâm.

Ai ngờ, Diệp Thanh Dương không chỉ không có làm như vậy, ngược lại tháo xuống Diệp gia môn đại bả hiệu “Tiêu Dao sơn trang” treo trên đầu, một kiếm chẻ thành hai nửa. Hắn thu hồi Tiêu Dao lệnh bài tản mác khắp các nơi, tự tay viết “Dật Thế sơn trang” mấy chữ to, sai người treo lên trên đại môn Diệp phủ, tuyên bố từ nay về sau ẩn cư tị thế(tránh đời), rời khỏi giang hồ, muốn đổi nghề làm buôn bán.

Mọi người không ai lý giải nổi, dồn dập tới cửa khuyên bảo, hết lần này đến lần khác mời hắn đảm nhiệm tân mình chủ võ lâm, Diệp Thanh Dương lại chỉ là cười nhạt một tiếng: “Hư danh cũng tốt, uy danh cũng tốt, coi như võ công có cao mình tới đâu, địa vị hiển hách lại có ích lợi gì? Chỉ có rời xa thị phi mới có thể chân chính giữ được người nhà mình một đời bình an, ta không muốn hối hận, không muốn dẫm vào vết xe đổ của Mạch Bạch. Ta tin Mạch Bạch ở dưới cửu tuyền cũng sẽ hiểu và bỏ qua quyết định của ta. Cái gì

cũng không muốn nữa, sau này trên giang hồ sẽ không còn Tiêu Dao sơn trang, không còn Thanh Dương kiếm khách, nếu là chư vị bằng hữu còn tôn trọng ta, nhớ đến ta, ngày nào đó đi qua Hàng Châu, đừng quên đến Dật Thế sơn trang của ta, chúng ta chỉ nói chuyện tình nghĩa không nói chuyện ân oán, Diệp mộ nhất định hoan nghênh _____ Về phần mình chủ võ lâm, Diệp mộ bắt tài, đa tạ các vị xem trọng, tự khắc có người có thể đảm nhận.” Mọi người ba lần bốn lượt khuyên bảo, nhưng chủ ý của Diệp Thanh Dương khi đã quyết lại không cách nào lay được, dần dần việc này cũng chịu hạ xuống.

Lại tiếp đó, Tô Kinh Phong nhận nhiệm vụ lúc nguy cấp, kế nhiệm trở thành tân minh chủ võ lâm, tuy rằng không thể tra xét đến cùng diệt môn của Trầm gia, cũng không thể thay Trầm gia báo thù, nhưng là Miêu Kim cốc cũng không có hành động gì mới, giang hồ dấy lên một mảnh sóng to gió lớn sau này lại trở lại yên bình. Diệp Thanh Dương cũng là thật sự thối lui ra khỏi giang hồ, ở tại Tây Hồ Hàng Châu, giữ nguyên tắc bắt đầu với tửu lâu sinh ý. Tửu lâu Diệp gia mới mở ở một góc cách Tây Hồ không xa, tên là “Phượng ngoại lâu”. Bởi vì trên giang hồ cự bằng hữu đông đảo, tất cả mọi người đều nể mặt Diệp Thanh Dương, không ai tùy tiện ở trong này gây sự đánh nhau, ngay cả quan viên địa phương cũng kính nể danh tiếng của hắn mà cũng không dám tùy tiện gây khó dễ, cũng có thể coi đây là một nơi thanh tịnh lịch sự tao nhã nhất trong thành Hàng Châu, những năm gần đây sinh ý cũng được bình ổn, đầy đủ.

Mà ngay cả con trai độc nhất của mình Diệp Lăng Vân, Diệp Thanh Dương vốn cũng không đồng ý để cho hắn ở trên giang hồ đi lại, ai ngờ nhi tử hắn căn cơ tốt cùng với nhận thức vững chắc, cũng di truyền tính thẳng thắn chính trực từ hắn, bênh vực lẽ phải, là tố chất đại hiệp trời sinh, tuổi còn nhỏ đã lại ở giữa thế hệ thanh niên bộc lộ tài năng, rồi hướng tửu quán sinh ý tuyệt không cảm thấy hứng thú, mỗi ngày chỉ thích cùng một đám thiếu hiệp nâng ly sôi nổi bàn luận hành hiệp trượng nghĩa, Diệp Thanh Dương là muốn quản cũng không quản nổi, đành phải dứt khoát để hắn ra đi.

Tuy rằng đồng ý Diệp Lăng Vân bước chân vào giang hồ, Diệp Thanh Dương lại vẫn ở ẩn không xuất hiện, rời xa phân tranh giang hồ, bởi vậy nên nhiều năm như vậy, tuy rằng Phượng Ngoại lâu sinh ý càng ngày càng phát triển, nhưng đại môn Dật Thế sơn trang lại càng ngày càng đìu hiu, sớm mất đi huyền ảo nhộn nhịp lúc trước, chỉ có mấy giang hồ bằng hữu khi có sự đi ngang qua thì ghé lại hỏi thăm hoặc ở mấy ngày, cũng là nể tâm ý của Diệp Thanh Dương.

Đoàn người Diệp Lăng Vân phong trần mệt mỏi chạy về Dật Thế sơn trang, chỉ thấy có chiếc xe ngựa ngừng ngoài cửa, người có cách ăn vận như giang hồ thì không ngừng tiến tiến xuất xuất, làm thay đổi sự quanh quệ ngày thường.

Gã tiểu tư trông coi vừa nhìn thấy Diệp Lăng Vân xuất hiện, lập tức cao hứng nghênh đón: “Thiếu gia rốt cục đã trở lại, một chuyến xuất môn này lại lâu như vậy, làm phu nhân lo lắng gần chết.” Một bên tiếp nhận dây cương trong tay Diệp Lăng Vân, đem xe theo thiên môn vào bên trong phủ.

Diệp Lăng Vân mang theo huynh muội Tô thị cùng Cố Lưu Ngọc hướng phòng khách đi đến, chỉ thấy đại sảnh xưa nay trống rỗng lúc này đầy người, đệ tử các phái đang tùm năm tùm ba nói chuyện với nhau, mỗi người đều mang vẻ mặt xúc động phấn nộ, Diệp Thanh Dương thì tọa trên chủ vị ở đại sảnh phía trước, đang ngồi nghe chuông môn phái Hoa Sơn Nguyên Tiểu ở một bên cùng Điểm Thương sơn tế trần đạo trưởng đang nói gì đó, khuôn mặt nghiêm túc, không nói tiếng nào.

Diệp Lăng Vân xa xa hô: “Phụ thân, ta đã trở về.” Mọi người thấy Diệp Lăng Vân xuất hiện, sôi nổi kích động nói: “Diệp thiếu hiệp đã bình an trở lại, thật sự là quá tốt rồi!”

Diệp Thanh Dương gật gật đầu nói: “Trở về là tốt rồi, ta có việc hỏi người, lại đây đi.”

Nguyên Tiểu nhìn mấy người cùng theo hắn vào, hỏi: “Tô sư muội đâu? Như thế nào cùng đường với các người lại không thấy người đâu?”

Diệp Lăng Vân còn chưa có đáp lời, Tô Tường Dung đã muốn không chế không nổi khóc lóc kể lể nói: “Nương, nương nàng ở trên đường bị Miêu Kim cốc bại hoại hại chết — ô ô ô —”

“!?”

Mọi người nghe xong lại không khỏi xôn xao, nghị luận sôi nổi.

“Cái này là thật?” Nguyên Tiểu khiếp sợ hỏi.

Diệp Lăng Vân gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vâng. Là vân bối vô năng, không thể bảo vệ tốt Tô bá mẫu.”

Nguyên Tiểu lập tức quay đầu đối Diệp Thanh Dương nói: “Thanh Dương huynh, chuyện cho tới bây giờ người còn có thể thờ ơ nữa sao? Người nói phải đợi Tô sư muội, nghe nàng nói tình hình lúc đó rất cuộc là thế nào, nhưng là bây giờ Tô sư muội đã bị hại chết! chúng ta nếu không lựa chọn hành động, càng ngày sẽ càng có nhiều người bị hại chết, người đã quên lòng nghĩa hiệp năm đó sao? Người thật có thể ngồi yên mà nhìn sao?!”.

24. Chương 23: Tâm Tư

Biên tập: Kỳ Lam

Diệp Thanh Dương thở dài, nói: “Nguyên sư huynh bình tâm chờ vội, trước tiên nghe Lăng Vân nói qua một chút về tình hình lúc đó đã.”

Nguyên Tiểu cường chế nội tâm nôn nóng, nói: “Cũng tốt. Lăng Vân, mau nói qua cùng mọi người rất cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Diệp Lăng Vân liền đem chuyện tình trên đường đi đại khái nói qua một lần, cuối cùng nói: “Di thể Tô bá mẫu ta đã sai người đem về nhà chính, đặt cùng một chỗ với tro cốt của Tô bá phụ.”

Diệp Thanh Dương gật đầu, “Có xác định thực sự là Miêu Kim Cốc gây nên?”

Diệp Lăng Vân chần chờ một chút, vẫn là gật đầu, “Hẳn là vậy.”

Diệp Thanh Dương thở dài, không nói thêm nữa.

Tế Trần đạo trưởng lên tiếng nói: “Diệp đại hiệp, ta biết ngài rời khỏi giang hồ đã lâu, mưu cầu chính là rời xa phong ba bình an qua ngày. Song cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ví như lão đạo là người cõi tiên cũng không thể thực sự rời xa hồng trần thế tục. Nếu như Miêu Kim Cốc thật sự ồ ạt đến xâm phạm, bằng danh tiếng của Diệp đại hiệp ngài, cho dù ngài không đi tìm chúng, chúng thật sự sẽ bỏ qua cho ngài sao? Thay vì bị ép phải ứng chiến, chủ động xuất kích không phải rất có lợi sao?”

“Đúng vậy, xin Diệp đại hiệp hãy suy nghĩ kỹ lại!” Mọi người đồng thanh nói.

Nhìn ánh mắt nóng rực của mọi người, Diệp Thanh Dương trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói: “Qua hai ngày nữa là đến ngày giỗ của Mạch Bạch, ta muốn vào tế điện. Việc này sự tình quá trọng đại, hãy để ta hảo hảo suy nghĩ một chút, mấy ngày sau nhất định sẽ cho các vị một câu trả lời thuyết phục.”

Lúc này môn chủ Quan Tây Thiết Ngọc môn Thiết Hạc Khiêm đột nhiên lên tiếng: “Còn lo lắng cái gì, Diệp đại hiệp? Chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng chúng ta nhân tiện chọn ngày tế Trầm minh chủ đứng trước mộ phần Trầm minh chủ phát thệ, vì Trầm minh chủ báo thù, chẳng phải rất hợp lý sao?”

“Vì Trầm minh chủ báo thù! Vì Trầm minh chủ báo thù!” Đệ tử Thiết Ngọc môn cùng hô lên.

Đệ tử các phái khác thần tình cũng kích động, theo cùng đứng dậy.

Diệp Thanh Dương nhíu mày, ý bảo mọi người an tĩnh, sau đó nói, “Ta biết các vị nóng ruột muốn báo thù cho Mạch Bạch, ta đây đa tạ hảo ý của các vị. Nhưng Mạch Bạch luôn yêu thích thanh tịnh, mong rằng các vị để huynh ấy hảo hảo an nghỉ, không nên đi quấy rầy. Ta đáp ứng sau ngày giỗ nhất định sẽ cho các vị một câu trả lời thuyết phục, mấy ngày nay xin mời các vị đến tiểu trang tại núi này của ta ngụ mấy ngày, ném thử trù nghệ Phương Ngoại lâu của ta, ngắm nhìn một chút cảnh sắc Tây Hồ Hàng Châu. Sát nhi, giúp các vị đây an bài khách phòng, bảo Phạm tổng quản giúp đỡ Kỳ Dung, Tưởng Dung lo liệu một chút hậu sự của Kinh Phong huynh. Lăng Vân, theo ta đi vấn an nương con.” Nói xong hướng mọi người chấp tay, nhanh chóng rời đi.

Diệp Lăng Vân cũng vội vàng chấp tay bái biệt, theo Diệp Thanh Dương rời đi, một đường hướng về phía hậu đường.

Hắn lặng lẽ ngẩng đầu xem sắc mặt Diệp Thanh Dương, nhưng lại hoàn toàn nhìn không ra tâm tư phụ thân, nội tâm không khỏi có chút lo âu.

Nếu như cuối cùng phụ thân quyết định đảm nhiệm vị trí võ lâm minh chủ, thống lĩnh chúng nhân tấn công Miêu Kim Cốc, hắn phải làm thế nào mới có thể bảo hộ Hàn Nghiên Trầm chu toàn?

Lúc này Hàn Nghiên Trầm đang ở Kim Lăng.

Y đang dừng chân tại một nơi gọi là “Miêu Kim lâu”, vốn là một tòa thanh lâu nổi danh trên con phố trắng hoa trong thành Kim Lăng. Bí mật to lớn ở trong chính là, tuyệt đối chưa có ai từng nghĩ đến, thân ở nơi phố xá náo nhiệt này, thanh lâu đại danh tên “Miêu Kim” lại có thể là phân đà tại Kim Lăng của tà giáo Miêu Kim Cốc thần bí khó lường.

Lúc này đang là buổi sáng, sau một đêm huyền ảo mê tủy, ca vũ ngưng nghỉ, khách nhân đa phần đã rời đi, hoa nương còn đang ngủ say ngoài cửa, trong Miêu Kim lâu một mảnh yên tĩnh tiêu điều.

Tại một góc viện lạc của hoa nương, có một con đường mòn khúc khuỷu trồng thúy trúc kéo dài sâu thẳm, thông tới một viện lạc bí ẩn thanh nhã, bên trong có vài gốc mai trơ trụi, còn chưa tới mùa, hoa mai chưa nở, một bạch y nam tử băng lãnh túc sát đứng dưới tàng một gốc mai, tay cầm một thanh ngọc tiêu đậm đậm ẩn hiện thanh quang, khép mắt thổi tiêu.

Này một khúc bi thương tiêu điều, cô tịch lạnh lẽo, nam tử không biết đã thổi qua bao nhiêu lần rồi, vốn dĩ đã quen thuộc đến cực điểm, lúc này lại không biết vì sao dường như có vài phần nóng vội, phá hủy ý vị vốn có của khúc nhạc.

Nam tử buông tiêu, dừng lại trong chốc lát, vừa thay đổi thổi một thủ khúc khác, lần này lại càng không xong, cứ nhiên lại thổi sai hẳn một âm.

Y không thể không buông cây sáo một lần nữa, nhìn gốc mai to lớn khô héo ngậy ngốc một lát, rốt cuộc thở dài thật sâu, đem cây tiêu cài lại bên hông, hướng tịnh xá giữa tiểu viện đi tới.

Nam tử này đương nhiên là Hàn Nghiên Trầm.

Mấy ngày nay không biết là vì sao, trái tim luôn dao động hơi thở bất định chảy vào tâm, luôn luôn nghĩ đến nụ cười ấm áp của Diệp Lăng Vân, nghĩ đến ánh mắt thương tiếc hắn nhìn mình, nói hắn thương y.

Người này không chỉ là một nam tử, mà còn là một hiệp khách chính đạo, nếu như là mấy tháng trước có người nói với y rằng y sẽ vì người như vậy mà rối loạn tâm thần, y tuyệt đối không tin, không chỉ không tin mà còn muốn chém rụng đầu người đó cho hắn biết cái giá phải trả vì lời nói hoang đường.

Nhưng giờ phút này...

Y hít vào một hơi thật sâu, lạnh giọng lên tiếng: “Tổ Khanh, Hoành Quân, chuẩn bị trai giới dâng hương.”

Tổ Khanh cùng Hoành Quân vẫn canh giữ trong bóng tối bên cạnh liên lĩnh mệnh hiện thân, Tổ Khanh lo lắng nói: “Nhưng mà thiếu chủ, còn những hai ngày, thời gian còn chưa tới — “

“Dù sao cũng giết Tô lão tặc, lần này ta muốn trai giới hai ngày!”

“.....Rõ, Thiếu chủ.” Tổ Khanh vừa lo lắng vừa liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, cùng Hoành Quân lui xuống chuẩn bị.

Hai người bưng nước nóng tới, cầm đến đôi áo tang màu trắng tinh khiết, đốt nén thơm, liền hành lễ lui ra, canh giữ ở ngoài sân chờ Hàn Nghiên Trầm tắm rửa thay y phục.

Hàn Nghiên Trầm vốn chán ghét không thích lại gần người ngoài, bất kể là nam hay nữ, bởi vậy việc tắm rửa luôn tự mình làm, người khác ngay cả hầu hạ ở bên cũng không cho phép. Tổ Khanh cùng Hoành Quân biết rõ tính tình y, một mực thôi lui đến chỗ xa.

Tổ Khanh xa xa mà nhìn tịnh xá chỗ Hàn Nghiên Trầm, lo lắng nói: “Thiếu chủ lần này chở về, thay đổi rất nhiều — “

“ ... ”

“Là bởi vì nam nhân kia sao?” Tổ Khanh thấy Hoàn Quân không trả lời, tiếp tục tự lẩm bẩm, âm lượng nằng phóng ra rất nhẹ, cũng không lo lắng Hàn Nghiên Trầm nghe thấy.

“....”

“Ôi — “

Hoàn Quân không thể kiềm chế được, đột nhiên tiếp lời: “Tổ Khanh, người cũng biết người lần này trở về, cũng thay đổi rất nhiều — “

“Ta?” Tổ Khanh nghe vậy nghi hoặc mà ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàn Quân.

Hoàn Quân đột nhiên không lạnh lùng ít nói như thường ngày, hai tay chộp lấy hai vai Tổ Khanh, nhìn khuôn mặt tú lệ hiện ra, kích động mà nói: “Đúng thế! Người tại sao lại thay đổi nhiều đến thế?! Người yêu hần rồi, yêu cái tên Tô Viễn Dung! Có phải hay không?! Có phải hay không!”

“Đúng thế...ta... yêu hần rồi, yêu cái tên Tô Viễn Dung...” Tổ Khanh bị Hoàn Quân mạnh mẽ lắc lắc, thất thần mà lặp lại.

25. Chương 24: Đại Giới (giá Phải Trả)

Biên tập: Tiểu JaeJae

Tuy rằng sớm đã mơ hồ đoán được chân tướng, lúc này nghe được chính miệng Tổ Khanh thừa nhận, vẫn cảm thấy lòng đau như cắt.

Hoàn Quân không khống chế được hét lớn: “Người nói cái gì?! Làm sao người có thể thừa nhận? Làm sao người có thể yêu hần? Cha của hần giết mẹ người, xem chút còn giết người cùng Thiếu chủ, hần bất quá chỉ là một quân cờ để trả thù. Người đều đã quên rồi sao? Người thậm chí tự tay giết hần! Người — ”.

Bỗng nhiên từ sân trong của tinh xá một ngân châm phá cửa sổ bay ra, cắt đứt một đoạn tóc của Hoàn Quân, “Đinh” một tiếng, văng vàng đâm chặt trên thân cây bên cạnh, đồng thời cắt đứt kích động của hần.

Trong sân tức thì yên tĩnh.

Sợi tóc từ từ rơi xuống đất, Hoàn Quân hít một hơi sâu, đầu óc dần dần tỉnh táo lại. Hần nhìn về phía Tổ Khanh, khuôn mặt kia gần trong gang tấc, khuôn mặt rõ ràng là vô cùng quen thuộc, thế nhưng lúc này lại mang theo vẻ mặt vô cùng xa lạ, nói không rõ là vui hay buồn, là ngọt ngào hay là chua xót, trầm mặc lại.

Hồi lâu, hần một lần nữa mở miệng, đã khôi phục lạnh lùng thường ngày. Hần có chút đau lòng nói: “Thực xin lỗi Tổ Khanh, ta chỉ là..... Ta chỉ là” Ngừng lại một chút, cuối cùng cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn Tổ Khanh, cúi đầu thờ dài.

Tổ Khanh đột nhiên thản nhiên cười, vốn là ngũ quan tú lệ lập tức trút bỏ sương giá, như viễn sơn xuân thủy ban đầu tan ra, mềm mại ôn nhu, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má, một thân y phục xanh nhạt, tuyệt mỹ vô cùng. Nàng mỉm cười lên tiếng, ngay cả thanh âm cũng ấm áp nhu hòa vài phần: “Người chỉ là quan tâm ta, không đành lòng thấy ta thương tâm khổ sở thôi, đúng không? Hoàn Quân, cảm ơn người! Qua nhiều năm như vậy, trừ bỏ Thiếu chủ, người luôn luôn là người đối ta tốt nhất.”

Hoàn Quân si ngốc nhìn vào khuôn mặt tươi cười trăm năm khó gặp lộ ra, nói: “Người hiểu được là tốt rồi..... Tổ Khanh, quên người kia đi, không đáng.”

Tổ Khanh nhẹ nhàng lắc đầu, ý cười càng sâu: “Nếu như có thể quên được, ngay từ đầu cũng sẽ không yêu hần.”

“Nhưng người từng nói qua người không có tâm. Người nói Thiếu chủ nói cho người biết, người giống các người vậy đều không có tâm, cũng không xứng có tâm — ”.

“... Đúng vậy, trước khi gặp Viễn Dung, ta cũng đã cho là ta không có tâm. Chính là mỗi khi nghĩ đến hắc cười đến thẳng thần cõi mở, luôn gọi to “Bích Nhan” khắp nơi, kéo tay của ta chạy vội giữa rừng hoa đào, bộ dạng cười lớn, ta đã cảm thấy rất khoái nhạc, tựa hồ cũng tiến nhập vào cuộc sống của hắc vào thế giới âm áp sáng ngời kia. Là hắc cho ta tâm. Hắc yêu cười yêu náo nhiệt, đối với ta thực sủng nịch. Ta vốn tưởng rằng cả đời này đều không thể cảm nhận được cái loại mùi vị hạnh phúc này, chính là ta đã gặp hắc.....”.

“Cuộc sống thế giới âm áp sáng ngời của hắc?! Người đừng quên, cha hắc đã làm cái gì?! Bọn họ những người đó rõ nhất đã làm cái gì? Người không nên bị hắc lừa gạt!”.

Tổ Khanh lắc đầu: “Ta không quên! Cha của hắc thiếu chúng ta, một ngày nào đó chúng ta sẽ toàn bộ đòi lại! Chính là cha hắc là cha hắc, hắc là hắc. Viễn Dung là người bộc trực chân thành, cùng cha hắc hoàn toàn không giống nhau, chưa bao giờ lừa gạt ta cái gì.... Ngược lại là ta một mực lừa gạt hắc, hắc tới chết cũng không biết kỳ thật ta tên là Tổ Khanh, không biết ta vì sao phải giết hắc, không biết Bích Nhan hắc yêu kia từ đầu tới cuối cũng chưa hề tồn tại — ta — ” nàng dùng hai tay che khuôn mặt, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Ta luôn luôn muốn thực nghe xem “Tổ Khanh” hai chữ này hắc dùng thanh âm dễ nghe kêu lên là như thế nào, vẫn hi vọng có một ngày người hắc yêu là ta chân chính, vài lần nhịn không được muốn thành khẩn hết thấy với hắc, nhưng mà ta không dám, ta sợ hắc biết rồi liền sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn ta một lần nữa..... Bởi vì ta vĩnh viễn cũng không phải là Bích Nhan đơn thuần khoái hoạt kia, bởi vì ta là Kim Miêu cốc Tổ Khanh, lãnh tình vô tâm, thậm chí tự tay giết hắc — Viễn Dung — ta quên không được ánh mắt của hắc khoảnh khắc đó Hắc nhất định hận ta đến chết. Người nói, qua mấy kiếp mấy đời, hắc mới có thể tha thứ cho ta?”.

“..... Nếu thống khổ như vậy, vì cái gì không nói cho ta? ... Ít nhất, ta có thể giúp người động thủ, để người không cần tự tay giết chết hắc...”

“ Ai ra tay cũng không được..... Nếu sớm biết sẽ như thế.... Nếu sớm biết hắc chết sẽ thống khổ như vậy.... ta như thế nào nhẫn tâm để cho hắc chết....”. Tổ Khanh buông hai tay, lộ ra hốc mắt đỏ ửng, nụ cười trên mặt nhiều phần thê lương, càng thêm xinh đẹp động lòng người, “Từ ngày đó chúng ta trốn ra, Thiếu chủ liền nói với ta, vì báo thù chúng ta cần nỗ lực đại giới rất lớn, nhất định vứt bỏ hết thấy sẽ không tiếc. Cho nên ta giết hắc. Đây chính là một trong những cái giá phải trả — nhưng mà —”.

“Nhưng mà người hối hận —”

“Ta không nghĩ tới mất đi hắc sẽ thống khổ như vậy.” Tổ Khanh vừa hướng tịnh xá nhìn lại, lo lắng nói: “Mất đi rồi mới hiểu được. Nếu Thiếu chủ vì ai động tâm, ta không hy vọng y lại đi theo vết xe đổ của ta. Thiếu chủ tâm thực khổ, trả giá chỉ cần một mình ta như vậy chịu đựng là đủ rồi.”

“... Tổ Khanh...” Hoàn Quân nhìn Tổ Khanh một thân y phục màu xanh nhạt, tâm nhàn nhạt đau đớn. Nữ tử một thân hắc y luôn vô tâm vô tình dung nhan lạnh nhạt biểu tình ngạo mạn trong lòng hắc dường như sinh động hơn, thần thái sáng ngời, dần dần làm hắc có chút xa lạ. Nhưng là mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì nữa, mặc kệ nàng vì ai mà thay đổi, hắc đều luyến tiếc, không thể buông tay.

Yêu?

Trả giá?

Nguyên lai đến chính mình mấy ngày nay đúng là khác thường, đã muốn rõ ràng tới mức ngay cả người ngoài cũng đều cảm thấy được rồi sao?

Trong tịnh xá, Hàn Nghiên Trầm nghe cuộc đối thoại bên ngoài, câu lên nụ cười vài phần châm chọc vài phần chua xót.

Y căn bản vô tình nghe thấy người khác nói chuyện, không biết làm sao mấy ngày qua tinh thần không yên, cho dù đốt hương tắm rửa cũng không thể làm hắc tĩnh tâm, âm thanh tranh cãi bên ngoài càng thêm làm hắc phiền lòng, mới phóng ngân châm ra cảnh cáo.

Sau cảnh cáo, âm thanh bên ngoài nhỏ đi rất nhiều, nhưng nhĩ lực y rất tốt, tâm tư lại khó có thể mà nhập định, đối thoại của Tổ Khanh cùng Hoàn Quân liền cứ thế chui vào tai y, làm cho y muốn không nghe cũng không được.

Diệp Lăng Vân, chẳng nhẽ ta thật sự đúng như lời Tổ Khanh, đối với người động tâm sao?

Nhưng đã quá muộn, thời khắc gấp lại này đã là quá muộn. Y không có tâm cũng không xứng có tâm. Vì báo thù y đã trả giá rất nhiều, không thể quay đầu lại, cho dù thực sự có một ngày cùng Diệp Lăng Vân quyết trận sinh tử một mất một còn, y cũng sẽ không ngại trả giá thêm một lần nữa. Y không phải Tố Khanh, y có ý chí cường đại, đủ để thừa nhận hết thủy thống khổ.

26. Chương 25: Ngày Giỗ

Biên tập: Kỳ Lam

Mặc dù Diệp Thanh Dương đã hạ lệnh xuống, để cho chúng nhân mấy ngày nay ở lại Hàng Châu hảo hảo du ngoạn một phen, nhưng người nào có tâm tình du ngoạn. Mọi người trợ giúp huynh muội Tô gia dàn xếp ổn thỏa cho linh vị và tro cốt của phụ thê Tô Kinh Phong, lo lắng chờ đợi ngày giỗ của Trầm lão minh chủ, một mặt âm thầm tính toán đã mấy ngày qua đi, Tô gia nhị công tử Tô Liễm Dung đi cầu trợ Thiều Lâm Vô Đương như thế nào một điểm tin tức cũng không có, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Thật vất vả đợi bảy bảy bốn chín ngày mới đến ngày giỗ Trầm lão minh chủ, Diệp Thanh Dương sáng sớm liền từ biệt mọi người, tạ ơn rồi cự tuyệt người đi theo, mang theo Diệp Lăng Vân hướng tới Kim Lăng.

Viện lạc Trầm gia cũ nằm ở ngoại ô thành nam Kim Lăng, đại môn vẫn nguy nga như trước, một khối bài môn mục nát nghiêng nghiêng bên cánh cửa, bên trên có khắc vài chữ to “Hiệp nghĩa vi trước” (lấy hiệp nghĩa làm đầu), đèn lồng hai bên đã bị tàn phá chỉ còn lại khung trúc, lỗ mở có thể nhìn ra được sự huy hoàng cường thịnh năm đó, bất quá mái ngói đã sớm rách nát không chịu nổi, cuốn giăng tơ nhện, cỏ hoang đầy đất.

Diệp Lăng Vân theo Diệp Thanh Dương đi vào bên trong, đồ dùng bày biện trong nhà sớm đã bị người nghèo khó xung quanh cầm đi rồi, cũng không biết là bởi vì Trầm gia năm đó danh tiếng rất lớn, hay là đêm đó huyết án quá mức thảm khốc quỷ dị, một đại trạch to như vậy cũng không có ai đến đây thu mua hay ở nhờ, cứ như vậy mà hoang phế đi.

Bọn họ xuyên qua hành lang rách nát trong sân, đi vào hậu viện. Nơi này nguyên là hậu hoa viên Trầm gia, hôm nay thế nhưng lại hiện đầy mộ phần lớn nhỏ, nghiêm nhiên trở thành mộ viên Trầm gia.

Diệp Thanh Dương bình tĩnh đứng trước mộ phần Trầm Mạch Bạch cùng Trầm phu nhân, nhìn chăm chú một hồi lâu, thở dài thật sâu một hơi, sau đó lệnh Diệp Lăng Vân đem đồ chay và hoa quả mang lên, thấp lên nén thơm trắng thuần, bản thân thì cung kính quỳ gối trước mộ phần.

Ông chấp hương trong tay, đối với mộ bia khắc tên hai người chăm chú nhìn hồi lâu, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì. Diệp Lăng Vân không dám lên tiếng quấy rầy, cung kính ngồi phía sau phụ thân.

Thẳng đến khi một cây nén thơm đã nhanh chóng cháy hết, Diệp Thanh Dương mới vái ba lạy, đem tàn hương cắm vào lỗ đỉnh hương đã chuẩn bị, đặt lên trước mộ phần.

Sau đó ông quay đầu nói với Diệp Lăng Vân: “Bái Trầm thúc thúc cùng thăm thăm con một lạy đi, con cũng đã nhiều năm không có tới thăm họ rồi.”

Diệp Lăng Vân trước đây hàng năm đều theo phụ thân đến đây bái tế, về sau danh tiếng trên giang hồ càng lúc càng lớn, việc cũng càng lúc càng nhiều, nên không phải hàng năm đều tới nữa. Hắn gật đầu, chầm vai nén hương, cũng theo phụ thân lạy ba lạy, thấp giọng nói: “Xin Trầm thúc thúc cùng thăm thăm an nghỉ, Lăng Vân nhất định sẽ hết sức tìm ra chân tướng năm đó, vì thúc thăm báo thù.”

Diệp Thanh Dương nghe được Diệp Lăng Vân nói, không khỏi cười khổ một chút, về mặt này của phụ thân Diệp Lăng Vân rất ít khi chứng kiến. Chỉ thấy ông cười khổ thở dài nói: “Báo thù... Ai, Mạch Bạch a, ngu huynh vô năng, nhiều năm như vậy rồi, đừng nói là báo thù cho đệ, ngay là cừu nhân là ai cũng không tra được. Ta thật sự là thẹn một tiếng huynh trưởng với đệ, thẹn với đệ cùng đệ muội, thẹn với hơn trăm mạng người Trầm gia, thẹn với tín nhiệm của bằng hữu... Đã vô năng như vậy, làm thế nào còn xứng với hai chữ đại hiệp đây?”

“... Cha, chẳng lẽ người là bởi vì không thể báo thù cho Trầm thúc thúc nên mới rời khỏi giang hồ?”

Diệp Thanh Dương đối con mình cười nhẹ, không khẳng định cũng không chối bỏ, ông một lần nữa quỳ xuống trước mộ phần Trầm Mạch Bạch, vươn tay đi, nhẹ nhàng vuốt ve mộ bia cứng rắn lạnh như băng, đem tro bụi phía trên phủ đi.

Diệp Lăng Vân không tiện hỏi tiếp, hẩn nhìn qua khắp sân mộ phần cùng bia đá, đột nhiên phát hiện một cái tên, không khỏi kinh sợ.

Chỉ thấy bên trái mộ phần Trầm Mạch Bạch có một ngôi mộ, bên trên tấm bia đá có khắc năm chữ — Trầm Nghiên Hàm chi mộ.

Trầm Nghiên Hàm —

“Ta là Trầm Nghiên Hàm, gọi ta là Trầm Nghiên Hàm —” tiếng thở dốc rên rỉ của Hàn Nghiên Trầm khi đó tựa hồ lại quanh quẩn bên tai.

Trách không được lúc ấy hẩn cảm giác dường như đã từng quen biết, hẩn quả thật đã nghe qua tên này.

Hẩn nhớ rõ Trầm Nghiên Hàm vốn là con trai của Trầm Mạch Bạch, so với hẩn nhỏ hơn vài tuổi, khi còn bé lúc cùng phụ thân đến Trầm gia làm khách, còn cùng nhau chơi đùa.

Hàn Nghiên Trầm cùng Trầm Nghiên Hàm —

Chẳng lẽ y thực sự là Trầm Nghiên Hàm, chẳng lẽ năm đó y không chết?

“Cha, mọi người ở đây đều là cha tự mình mai táng, tự mình lập bia mộ sao?”

Diệp Thanh Dương đứng dậy, lại vuốt ve mộ bia một chút, gật đầu, “Là ta cùng Kinh Phong huynh cùng nhau mai táng. Người nhiều lắm, chỉ cần nhớ kỹ tên trên bia, ta đều lập bia khắc lại chữ, nhưng có một số hạ nhân chúng ta thật sự không biết tên, đành không còn cách nào khác là lập bia trắng. Ai —”

“Vậy... có khả năng có người chưa chết? Chạy đi rồi? Ví như... Trầm Nghiên Hàm?” Diệp Lăng Vân không xác định hỏi.

“...” Diệp Lăng Vân duy tư một hồi lâu, lần nữa mở miệng, “Không có khả năng. Lúc ấy ta cùng Kinh Phong huynh vì tìm kiếm đầy mỗi cơ hồ đem mỗi khối thi thể đều cẩn thận kiểm tra vài lần, cất công tìm kiếm suốt hai ngày, bọn họ quả thật đều đã chết. Bất quá nói đến đứa nhỏ Nghiên Hàm này, thật sự là đáng thương —”

“Làm sao vậy? Nghiên Hàm làm sao ạ?”

“Nói đến cũng kỳ quái. Thi thể mọi người đều tìm không ra vết thương nào, chỉ có móng tay lộ ra màu xanh nhàn nhạt, hẩn là trúng độc, chỉ có Nghiên Hàm, không chỉ có trúng độc, trên mặt cư nhiên bị rạch loạn thất bát tao, tất cả đều là vết thương, đã bị hủy dung rồi — đáng thương nó từ nhỏ đã là một hài tử xinh đẹp, cư nhiên đến lúc chết diện mục toàn bộ đều không... Ai, đáng thương a...”

“Hủy dung? Nói cách khác, cho dù y có bị tráo đổi, mọi người cũng không nhận ra được?!” Diệp Lăng Vân truy vấn. “Tráo đổi?” Diệp Thanh Dương nghe vậy sửng sốt, một lát sau lắc đầu nói, “Không có khả năng. Mặc dù lúc ấy nó bị hủy dung, diện mục toàn bộ đều thay đổi, nhưng là bởi vì đứa nhỏ này có ngoại thương, phi thường kỳ quái, ta cùng Kinh Phong huynh sợ mất đi một đầu mối, nên phá lệ kiểm tra cẩn thận vết thương trên thân thể. Ta tận mắt thấy bên đùi trong nó có một thai ký (cái bớt) hình con bướm, thai ký này bình thường bí mật, lại vừa nhỏ, không có mấy người biết. Cho dù người khác muốn bắt chước, trong lúc vội vàng cũng không làm cẩn thận được như vậy. Nếu như đã sớm có chuẩn bị, người biết dấu bớt này nhất định phải cùng Nghiên Trầm cực kỳ thân cận, hẩn vì sao trở mặt nhìn cả nhà Mạch Bạch bị diệt môn mà cái gì cũng không nói? ... Trừ phi, hẩn chính là hung thủ... Nhưng nếu như là hung thủ, tại sao lại chỉ cứu đứa nhỏ này ra? Hiểu rõ diệt cổ không tận gốc hậu hoạn không cùng, người này ngay cả hạ nhân không biết võ công cũng toàn bộ sát hại, tất nhiên hiểu sâu sắc đạo lý này, chắc chắn sẽ không dễ dàng lưu lại hậu hoạn lớn như vậy. Bất quá Nghiên Hàm chỉ là một hài tử không tới mười tuổi, tại sao lại đối với nó tàn nhẫn như thế? Chuyện này thực ký quái, đáng tiếc nhiều năm như vậy ta vẫn không lý giải được. Ai, — ta quả là hồ thẹn với bọn họ.”

Thai ký? Diệp Lăng Vân cẩn thận hồi tưởng cái đêm điên cuồng mê loạn kia, hẳn nhớ rõ ràng Hàn Nghiên Trầm bên sườn trong đùi phải quả thật có một thai ký nho nhỏ hình con bướm, so với màu da những chỗ khác lại càng sáng hơn một chút, lúc ấy hẳn quả thật yêu thích không buông tay mà cúi người hôn mút một hồi lâu, làm cho Hàn Nghiên Trầm chịu không được mà giãy dụa, không những rên rỉ khưốc từ.

27. Chương 26: Trầm Gia Cố Sự

Biên tập: Lam

...

Thế nhân đều biết Miêu Kim Cốc chủ dưới gối không có nhi tử, Hàn Nghiên Trầm bất quá chỉ là nghĩa tử được cốc chủ thu dưỡng, như vậy xem ra, y hẳn là Trầm Nghiên Hàm năm đó tìm được đường sống trong chỗ chết!

Như vậy xem ra thù nhà mà y luôn miệng nhắc đến tất yếu có liên quan đến án diệt môn Trầm gia. Chẳng lẽ lại là ——

Diệp Lăng Vân đột nhiên cảm thấy được thân thể lạnh đi, thực không dám suy nghĩ sâu thêm nữa, cưỡng chế bản thân tỏ vẻ tự nhiên mà hỏi thăm: “Nguyên sư bá bọn họ đều nói cả nhà Tô bá bá gặp chuyện không may lần này cùng huyết án nhà Trầm thúc thúc năm đó có chút quan hệ, năm đó con mới có năm tuổi, không nhớ được nhiều lắm, cha có thể nói lại chuyện tình năm đó một lần nữa không, Lăng Vân cũng tiếp tục điều tra thủ phạm, giúp Trầm thúc thúc báo thù.”

Diệp Thanh Dương thở dài nói: “Mấy năm nay mặc dù rời khỏi giang hồ, nhưng lại không thể quên được chuyện tình năm đó, bản thân ta cũng đã suy đi nghĩ lại về số lần, vẫn không có một chút đầu mối. Nói lần nữa cũng không ngại, có điều chuyện ta biết so với những lời đồn đại trên giang hồ cũng không hơn được bao nhiêu.”

Ông dẫn theo Diệp Lăng vân đi ra phía sau hậu viện, đứng trong tiền thính trống trải, bắt đầu thuật lại một màn năm đó.

“Một buổi sáng tháng tư mười bốn năm trước, ta vừa mới rời giường, đang cùng nương con dùng điểm tâm sáng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng thông tri the thé mãnh liệt, báo cho ta mau đến Trầm gia. Đó là ám hiệu dùng để triệu tập khẩn cấp của võ lâm minh, bình thường không dùng đến, nhiều năm như vậy cũng chưa thấy thổi lên một lần. Lòng ta nghĩ đến có đại sự xảy ra, lập tức chạy tới Trầm gia, ai ngờ lại chứng kiến đây sân thi thể. Những người sống lân cận cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, nếu không phải Kinh Phong huynh vừa lúc mang theo Liễm Dung đến nhà Mạch Bạch làm khách, thì không biết đến giờ mới bị người ta phát hiện. Huynh ấy ngay lúc xảy ra chuyện liền báo cho ta biết, lúc ta chạy tới, huynh ấy đã đem Liễm Dung gửi ở khách điểm, còn đang ở trong sân kiểm tra thi thể. Cũng giống như lời đồn, ngoại trừ Nghiên Hàm, tất cả thi thể trên người đều không có một điểm vết thương, móng tay mỗi người đều chuyển xanh, hẳn là trúng độc mà chết. Phải nói đó là kỳ độc, nhưng lại không có một chút dấu vết đặc thù nào, một điểm đầu mối có giá trị cũng không lưu lại.”

“Cha cảm thấy chuyện này cùng Miêu Kim Cốc có liên quan sao?”

“... cũng khó mà nói. Chúng ta điều tra rất lâu, vẫn không đoán ra được thân phận hung thủ, động cơ cùng phương thức hạ độc. Nhưng đoạn thời gian đó từng có người chứng kiến có kẻ mặc phục sức của Miêu Kim Cốc đệ tử đang lui tới bên trong thành Kim Lăng, mới dẫn tới lời đồn này. Sự tình trọng đại, ta không thể làm bừa hạ quyết định.”

Diệp Lăng Vân do dự hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Trầm thúc thúc, Tô bá bá cùng cha quan hệ chắc tốt lắm đi? Đáng tiếc lúc con còn nhỏ Trầm thúc thúc đã mất, thúc ấy rốt cuộc là người như thế nào?”

Diệp Thanh Dương thở dài nói: “Ba người chúng ta vốn là huynh đệ kết nghĩa kim lan, giống như con với Lưu Ngọc, Kỳ Dung, cùng sinh cùng tử, ngày ngày hành hiệp trượng nghĩa, đoạn thời gian đó thật sự là...”

Ông tựa hồ lâm vào trong chuyện cũ, dừng lại chốc lát lại tiếp tục nói, “Kính Phong tuổi lớn nhất, là người khá trầm ổn. Mạch Bạch nhỏ nhất, diện mạo tuấn tú nhã nhặn, tựa như Phan An, thích đọc sách thích thanh tịnh, là người có học vấn nhấ trong ba người bọn ta. Kỳ thật đệ ấy cũng không muốn làm võ lâm minh chủ, nói không thích hợp với mình, mấy lần muốn nhường cho ta, ta cũng không thích vị trí này, một đồng chuyện phiền toái, còn phải bận khoản cần nhắc nợ kia, nên chưa từng đáp ứng. Mấy ngày trước khi đệ ấy gặp chuyện không may còn đề cập đến chuyện này với ta, ai ngờ —— nếu y không phải võ lâm minh chủ, không biết có thể phát sinh chuyện đó hay không. Lại nói tiếp, Kính Phong huynh quả thật là lựa chọn thích hợp làm võ lâm minh chủ nhất trong ba người chúng ta.”

“Ô bá bá từng cùng Trầm thúc thúc có bất hòa sao?”

“Nếu nói là bất hòa, tất cả mọi người đều là tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời không cùng quan điểm cũng là chuyện thường, ầm ỹ nháo loạn thậm chí chạy đi đánh nhau một trận cũng là rất bình thường, đánh qua đánh lại vẫn là hảo huynh đệ. Duy chỉ có một lần —— có điều cũng không phải chuyện to tát gì.”

“Là chuyện gì?”

“Có một lần, Mạch Bạch tìm thấy một quyển bí tịch võ công của tà ma ngoại đạo, trong lúc vô tình nói cho chúng ta nghe, Kính Phong huynh vì nghe nói công phu của tà ma ngoại đạo tiến triển đặc biệt thần tốc, nhất thời tò mò muốn xem, Mạch Bạch nhưng lại không đồng ý, nói loại bí tịch nguy hại lớn như vậy phải trực tiếp tiêu hủy, ai cũng không cho xem. Hai người vì thế mà sinh khí hồi lâu, đánh cũng chẳng buồn đánh, ngay cả mặt mũi cũng không muốn thấy, ta phải qua lại khuyên bảo hai người mới chịu nhượng bộ từng bước, Mạch Bạch đáp ứng cho Kính Phong xem qua một lần sau đó tiêu hủy.”

“Đến tột cùng là cái bí tịch gì? Cha người có nhìn thấy sao?”

“Khụ khụ.... thấy thì thấy rồi, bất quá phương pháp thực sự là ——”

“Cha nói cho con biết đi, chúng ta không thể bỏ qua một điểm chi tiết, nói không chừng cùng cái chết của Trầm thúc thúc có liên quan.”

Diệp Thanh Dương không có cách nào, đành phải trả lời: “Nơi đó ghi lại chính là một loại phương pháp luyện công kỳ quái, nghe nói nếu như dựa trên khẩu quyết vận khí vào kinh mạch, lại cùng nam tử võ công cao cường gia hợp, liền có thể nhờ giao hợp mà hấp thu công lực đối phương, công lực tăng bội phần.”

“....” Diệp Lăng Vân không ngờ tới trên đời cư nhiên còn có loại phương pháp luyện công tà môn như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Hỏi nhiều như vậy, Lăng Vân, đến phiên ta hỏi con rồi. Nơi này chỉ có hai người chúng ta cùng quỷ hồn, đem chuyện tình mấy ngày nay con giấu giếm nói ra đi.”

Diệp Lăng Vân kinh ngạc nói: “Cha, người —— những gì con biết đều đã nói rồi, không có giấu diếm cái gì cả.”

Diệp Thanh Dương lắc đầu: “Con ta ta còn không rõ sao? Con hỏi ta nhiều như vậy, nhất định là trong lòng có điều suy đoán. Cha đem những việc đã biết đều nói cho người rồi, tâm tâm niệm niệm muốn tra ra chân tướng vì Mạch Bạch báo thù. Người ngay cả cha cũng muốn giấu sao?”

Diệp Lăng Vân do dự hồi lâu, rốt cuộc nói: “Con chỉ là đang suy nghĩ, nếu như Trầm Nghiên Hàm lúc đó thật sự chưa chết, mà là bị người tráo đổi, được người khác cứu, nói không chừng sẽ biết được một chút chân tướng, sau đó trở về báo thù.”

“Con hoài nghi Nghiên Hàm không chết, nhưng chứng cứ đâu? —— hay là nói, con đã tìm được Nghiên Hàm rồi?!” Nghĩ đến điều này có thể xảy ra, Diệp Thanh Dương thanh âm kích động có chút run rẩy.

28. Chương 27: Trầm Gia Di Cô – Đứa Con Mồ Côi Của Trầm Gia

Biên tập: Tiểu JaeJae

“..... Cha, chuyện này đối với con rất trọng yếu, có thể đợi con tra ra một chút manh mối rồi lại nói tiếp được không?”

Diệp Thanh Dương nhìn nhi tử một hồi lâu, buồn bã thở dài: “Giang hồ nhiều mưa gió, lòng người khó dò, đề phòng thêm một chút cũng tốt, chỉ là không nghĩ tới con có một ngày ngay cả cha cũng đều đề phòng —— thật không biết lúc trước ngầm đồng ý cho con bước vào giang hồ là đúng hay sai.....”

Diệp Lăng Vân nghe được Diệp Thanh Dương nói như vậy, lòng không khỏi có phần chua xót có phần áy náy, cắn chặt răng rồi cực mở miệng nói: “Chuyện xảy ra với nhà Tô bá bá, chắc hẳn Nguyên sư bá bọn họ đã nói với cha. Miêu Kim cốc Huyết Nghiên công tử nói Tô bá bá giết cả nhà hắn, buộc Tô bá bá uống rượu đã bị hạ độc Tích hoa, lại ở trên đường dịch dung thành bộ dạng A Ngọc giết Tô bá mẫu.”

“Tích hoa độc tử? Con lại nói tiếp đi!”

“Huyết Nghiên công tử này là nghĩa tử của Miêu Kim cốc chủ, tuổi chỉ khoảng chừng 20, tướng mạo cực đẹp, bên đùi bên phải vừa đúng có một cái bớt hình hồ điệp rất nhỏ. Hắn nói hắn muốn giết Tô bá phụ báo thù cho toàn gia mình. Tên của hắn kêu Hàn Nghiên Trầm.”

“Con nói là.....?! Không thể nào! Kinh Phong huynh không thể nào làm như vậy!” Dù là Diệp Thanh Dương thân kinh bách chiến thấy biến không sợ hãi, lập tức nghe thấy như vậy cũng giật mình mở to hai mắt.

Trong lúc nhất thời, phụ tử hai người đều trầm mặc.

Thật lâu sau đó, vẫn là Diệp Lăng Vân mở miệng trước: “Cha, không phải con muốn đề phòng người, chỉ là chuyện này quả thực trọng đại, chứng cứ lại không đủ, Tô bá phụ hài cốt chưa lạnh, con sợ nói ra sẽ phạm vào đại bất kính.”

“Ân”. Diệp Thanh Dương gật gật đầu, từ trong khiếp sợ lúc ban đầu khôi phục lại, suy nghĩ sâu xa nói: “Nếu nói là Tích hoa mà nói, cũng là có khả năng. Tích hoa cũng không thể coi là độc dược, nếu bỏ chút ít vào rượu thì có thể trở thành rượu thuốc cường thân kiện thể, nhưng là nếu lượng quá lớn thì sẽ chết người, nếu là đặt ở trong rượu thuốc đích xác rất khó xác định. Nếu là Kinh Phong huynh đã hạ thủ, theo thời điểm cùng phương thức hạ độc trên thì cũng rất thuyết phục, chỉ là, hắn đến tột cùng là vì cái gì chứ..... Lăng Vân, việc điều tra thực sự phải theo căn cứ chính xác lúc trước, chuyện này nhất định không thể nói cho những người khác.”

“Con hiểu được. Cha, nếu Huyết Nghiên công tử thật là Trầm Nghiên Hàm thì sao? Chúng ta cùng với Nguyên sư bá bọn họ đối đầu Huyết Nghiên công tử, đối đầu Miêu Kim cốc, giúp Tô bá bá báo thù sao?”

Diệp Thanh Dương có phần thê lương cười nhẹ một tiếng: “Cha đã muốn rời khỏi giang hồ hồi lâu, ta mệt mỏi, không muốn lại nhúng tay vào bất cứ chuyện gì. Chỉ hy vọng mọi người đều bình an, hy vọng sinh thời có thể vì Mạch Bạch báo thù rửa hận..... Nếu cái kia Huyết Nghiên công tử thật sự là Nghiên Hàm như người nói, có cơ hội dẫn hắn đến cho ta gặp đi.”

“Vâng, cha.” Nghe được Diệp Thanh Dương cũng không có ý cùng Hàn Nghiên Trầm đối địch, Diệp Lăng Vân tâm tình thoải mái một ít, chuyện kể tiếp, chính là nghĩ ra biện pháp như thế nào để cho y nói ra chân tướng.

“Đi thôi, sắc trời cũng không còn sớm, lại đi thăm Mạch Bạch một lúc chúng ta liền trở về.”

Hai người đạp lên gạch đá vỡ vụn lộn trở lại hậu viện, ở trước phần mộ lại tế bái trong chốc lát, chuẩn bị rời đi thì Diệp Lăng Vân nói: “Cha, người đi trước đi. Con muốn lưu lại một mình lúc nữa.”

“Vì sao?”

“... Con nghĩ, nếu Trầm gia thật sự còn có hậu nhân, có thể hay không cũng đến đây tế bái?”

“Mấy năm nay tòa nhà hoang phế lợi hại, chỉ có hậu viện này là sạch sẽ gọn gàng, cỏ hoang trên mộ phần giống như là có người xử lý qua. Ta chưa bao giờ nghĩ tới Trầm gia sẽ có hậu nhân, tưởng là người nào chịu

qua ân huệ của Trầm gia hoặc là những bằng hữu khác làm. Nếu như thế, cha liền cùng người cùng nhau lưu lại xem một chút.”

“Cha, sắc trời đã không sớm, Nguyên sư bá bọn họ vẫn đang chờ cha về nhà, chuyện nơi đây giao cho con thì tốt rồi.” Sao có thể để cho cha lưu lại? Diệp Lăng Vân trong lòng âm thầm sốt ruột.

Diệp Thanh Dương nghe ra nhi tử không tình nguyện, cao thấp đánh giá nhi tử một phen, rốt cục nói: “Cũng tốt, chuyện tình của Trầm thúc thúc liền toàn bộ giao cho người, đừng làm cho cha thất vọng.”

Tảng đá trong lòng Diệp Lăng Vân cuối cùng cũng rơi xuống đất, lập tức đáp: “Vâng, cha yên tâm.” Dem Diệp Thanh Dương tiến ra đến cửa, đứng ở trước mộ bia kiên nhẫn chờ đợi Trầm Nghiên Hàm.

Sắc trời càng ngày càng mờ, mãi cho đến khi mặt trăng lên đến giữa trời, sắp tới giờ Tý, vẫn không có người nào tiến đến.

Diệp Lăng Vân chờ đợi đã có chút nản lòng, chẳng lẽ hán lại đã đoán sai? Chẳng lẽ xử lý cở hoang này thật không phải là Hàn Nghiên Trầm làm mà là một người hoàn toàn khác?

Ngay tại lúc hán vạn phần thất vọng, là lúc xa xa truyền tới một hồi tiếng bước chân, có người vừa qua tiền sảnh, đang hướng hậu viện đi tới. Diệp Lăng Vân chợt lóe than, ẩn ở phía sau cây, ngừng thở thăm dò.

Chỉ thấy người tới có hai người, người dẫn đầu tướng mạo thanh lệ mi mục như vẽ, bạch y trắng tuyết, đứng là Hàn Nghiên Trầm. Nữ tử thân mặc y phục xanh nhạt đằng sau, tay cầm giỏ trúc, chính là Tổ Khanh.

Hai người bọn họ đi vào hậu viện, Hàn Nghiên Trầm bỗng nhiên dừng bước, Tổ Khanh hỏi: “làm sao vậy?”

“Không có gì, giờ Tý tới rồi, không nên nhớ thời giờ.” Hàn Nghiên Trầm giống như vô ý đưa mắt nhìn về phía chỗ ẩn thân của Diệp Lăng Vân, lại cái gì cũng không nói, tiếp tục bước về phía trước.

Diệp Lăng Vân biết đã bị người phát giác hành tung, dứt khoát đem thân mình lại thêm lộ ra một chút, quan sát thêm cẩn thận.

Tổ Khanh đem giỏ trúc buông xuống, thấy tổ quả Diệp Thanh Dương bái tể để lại phía sau, thấp giọng nói: “Thiếu chủ, người nọ năm nay lại tới đây.”

“Ấn.” Hàn Nghiên Trầm thản nhiên lên tiếng.

“Người này nhưng thật ra lại là người hữu tâm. Lão gia qua đời lâu như vậy, còn hàng năm đến đây bái tể.”

“Tổ Khanh, người đã quên những lời ta nói rồi sao? Đã quên là ai giết thân nhân của chúng ta rồi sao? Hàng năm đến bái tể thì như thế nào? Trừ bản thân mình ra thì không thể tin tưởng bất luận kẻ nào.”

“Dạ.” Tổ Khanh không dám nói nữa, đem đồ Diệp Thanh Dương lưu lại thu gọn ở một bên, từ trong giỏ trúc xuất ra nhang đèn tiền giấy tể phẩm nhất nhất bày biện, thay Hàn Nghiên Trầm châm nhang đèn chậu than, ở trước mộ phần phụ thê Trầm Mạch Bạch lạy vài cái rồi lại tự mình xuất ra một ít nhang đèn đi đến thấp cho mấy mộ phần phía sau.

Hàn Nghiên Trầm quỳ gối trước mộ phần phụ thê Trầm Mạch Bạch nói: “Cha, nương, Hàm nhi cuối cùng đã tự tay giết chết Tô ác tặc cùng thê tử của hán, nhi tử hán yêu thương nhất, đáng tiếc không thể lấy được thủ cấp của bọn họ. sau này Hàm nhi nhất định sẽ đem tro cốt của bọn hán rải trước mộ phần của cha nương, phải giết hết cả nhà Tô gia! Thịnh cha nương kiên nhẫn chờ đợi.”

Y không mở miệng nữa, chính là không ngừng đem tiền giấy bỏ vào chậu than, nhìn tiền giấy bạch sắc từng chút ở trong lửa cuốn cong, biến thành đen, cháy hết, cuối cùng hòa thành một trận khói xanh nhàn nhạt, dần dần phiêu tán. Sau đó lấy thanh ngọc tiêu bên hông ra, tấu lên khúc nhạc.

Tiếng sáo vẫn như trước đây thê lương uyển chuyển, tới nửa đêm, nơi đây mộ phần san sát như vậy, lại càng thêm phần hoang vắng tiêu điều. Diệp Lăng Vân lắng nghe, nghĩ tới y năm đó từng gặp phải thảm sự như thế, tâm từng trận đau đớn.

29. Chương 28: Chân Tướng (thượng)

Biên tập: Tiểu JaeJae

~*

~Một khúc vừa xong, Hàn Nghiên Trầm xoay người lại, hướng về chỗ ẩn thân của Diệp Lăng Vân lạnh lùng nói: “Thiên hạ không có chuyện xem diễn hay không trả tiền. Các hạ nhìn đã lâu như vậy, phải chăng đã tự thân chuẩn bị thật tốt, trả giá thật nhiều sao?”

“Nghiên Trầm, không, hần nên gọi người là Hàm nhi..... ta rất nhớ người.” Diệp Lăng Vân thông thả đi tới, đứng ở trước mặt người ngày nhớ đêm mong.

“Là người?” không nghĩ tới người tới là hần, Hàn Nghiên Trầm nhú mày, sát khí đầy người không hiểu sao lại tiêu tán..... buồn cười y vẫn là không có cách nào hạ thủ giết được hần.

Tổ Khanh nghe được lời nói của Hàn Nghiên Trầm lấy làm kinh hãi, vội vàng hướng bên này nhìn lại, đợi tới khi thấy rõ là Diệp Lăng Vân liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, lặng lẽ lui xuống.

“Người tới làm gì?” Hàn Nghiên Trầm lạnh giọng hỏi.

“Hôm nay là ngày giỗ của Trầm gia các người, ta theo phụ thân tới đây bái tế.... Nghiên Trầm, không ngờ người nguyên lai lại là Hàm nhi, không ngờ người lại là nhi tử của Trầm thúc thúc! Ta là Lăng Vân ca ca, chúng ta hồi nhỏ đã từng cùng nhau chơi đùa, người quên sao?”

“Không được gọi ta là Hàm nhi! Trầm Nghiên Hàm đã sớm chết rồi. Người xem mộ phần của hần ở chỗ này ——” Hàn Nghiên Trầm chỉ vào danh tự khắc trên bia mộ nọ lạnh lùng nói, trên mặt vẫn như cũ là thanh thanh lãnh lãnh, không có một tia xúc cảm dao động.

Diệp Lăng Vân trong lòng lại thêm một trận đau đớn, hần đến gần Hàn Nghiên Trầm, thương tiếc vuốt nhẹ khuôn mặt của y, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm y, ghé vào lỗ tai y ôn nhu nói: “Một mối lăm đúng không? Mấy năm nay người nhất định chịu rất nhiều đau khổ rồi? Nói cho ta biết năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ta cùng người chia sẻ.”

Hàn Nghiên Trầm thân hình bỗng cứng ngắc, lập tức trầm tĩnh lại, lần đầu tiên không có bất kỳ phản kháng cùng giây dựa mặc cho đối phương ôm mình.

Y luôn luôn yêu cầu mình phải trở nên mạnh mẽ, luôn luôn tự nói với bản thân tuyệt đối không thể tiếp tục tin tưởng bất luận kẻ nào, không thể tiếp tục dựa dẫm vào bất luận kẻ nào. Thế nhưng một khắc ở trước mộ phần của phụ mẫu thân nhân này, cảm thụ được hơi thở ấm áp của đối phương, lắng nghe lời nói ấm áp này, những mối mết bị đè nén bấy lâu bỗng nhiên tuôn ra làm y không muốn giây dựa.

Đợi đến sau khi kế hoạch của nghĩa phụ bắt đầu, bọn họ liền không còn khả năng ở cùng một chỗ như vậy nữa đi? Đợi cho hần thấy rõ được diện mục thật của mình, thấy rõ hai bàn tay mình đã dính bao nhiêu máu tanh, hần còn có thể đối với mình nói chuyện như vậy sao?

Hàn Nghiên Trầm chậm rãi thối lui khỏi cái ôm ấm áp này, nặng nề ở dưới ánh trăng tinh tế đánh giá ngũ quan tuần lảng dịu dàng của Diệp Lăng Vân —— chỉ có người luôn luôn sống dưới ánh sáng mặt trời mới có được thần tình cùng hơi thở ấm áp như vậy, nhưng là mình vào cái đêm của mười bốn năm trước đã rơi vào địa ngục.

Ấm áp như thế này, sau này sẽ không còn nữa.

Y thản nhiên cười, chậm rãi cúi đầu. Thời điểm nâng đầu lên, đã muốn khôi phục nhất quán lạnh như băng.

Y lui ra phía sau từng bước nói: “Người đi đi. Ở trong này ta không muốn giết người, hi vọng người không bao giờ —— xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Diệp Lăng Vân lại tiến lên từng bước, kéo gần lại khoảng cách giữa bọn họ “ Vừa rồi người đối với Trầm thúc thúc bọn họ nói những gì ta đều nghe được nhất thanh nhị sở. Thật là Tô bá bá sao? Hần vì sao phải làm như vậy? Nói ra, để cho ta chia sẻ với người! Chẳng lẽ người không tin ta?”

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy cười nhạt ra tiếng: “Tô bá bá? Người còn gọi hần là Tô bá bá? Ha, năm đó ta cũng đã từng gọi hần là Tô bá bá —— Trầm gia chính vì quá tin tưởng người khác, mới có thể rơi vào kết cục của ngày hôm nay.”

Diệp Lăng Vân nắm chặt hai vai của hần, ôn nhu nói: “Ta cùng hần không giống.”

“Nói ra thì có ích lợi gì? Lại có bao nhiêu người tin? Ta không cần người trong thiên hạ thấy ta thế nào, ta chỉ cần có thể báo thù!”

“Ta tin tưởng. Người nói ra, ta giúp người báo thù.”

“...”. Hàn Nghiên Trầm trầm mặc nửa ngày, rốt cục mở miệng nói: “Đó là ngày mừng bảy tháng tư mười bốn năm về trước, chẳng vạng ngày đó, ác tặc họ Tô đột nhiên đến nhà ta làm khách, mang đến vài hũ tử tửu. Hần nói đó là rượu thuốc Tích hoa, là dùng một loại đan dược tên là Tích hoa phối hợp với tuyết sâm cực bắc ủ mấy năm mà thành rượu thuốc, người luyện võ uống vào có thể gia tăng công lực, người bình thường uống vào có thể cường thân kiện cốt. Nói là hần dưới cơ duyên xảo hợp có được, vốn biết rõ cha ta yêu rượu, đặc biệt có ý đem đến tặng.” Y một bên đem ác mộng đã chôn dấu ở trong lòng nhiều năm chậm rãi nói ra, một bên âm thầm tự giễu: vì cái gì mà trước mặt người này mình luôn chiếm thế hạ phong, ba lần bốn lượt thỏa hiệp.

“Ngày đó cha thật cao hứng, muốn lưu lại họ Tô cùng nhau ăn cơm cùng uống Tích hoa. Họ Tô lại nói còn có bằng hữu đang đợi hần muốn cùng bàn một ít chuyện quan trọng, không tiện ở lâu. Trước khi đi còn đặc biệt bảo rượu ngon hiếm có, muốn cha để cho mọi người trong Trầm gia bao gồm cả hạ nhân cùng nếm thử. Cha không nghi ngờ gì, tới bữa tối đều phân ra một ly cấp cho mỗi người, ngay cả nước của chúng ta trong giếng đều bỏ vào Tích hoa, cho nên ngày đó bất luận là có hay không uống rượu, tất cả mọi người đều trúng độc. Cha cùng mấy thúc thúc bá bá có võ công cao cường uống nhiều hơn, trúng độc tự nhiên cũng nặng hơn. Chính là không biết hần ở bên trong đã thêm vào cái gì mà làm cho độc tố tri hoãn phát tác, thẳng cho đến trước khi đi ngủ mọi người đều bình an vô sự, không có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào.”

“Ta cũng uống một chút rượu, ngày đó ngủ thẳng đến nửa đêm bỗng nhiên thở không nổi, nghẹn tỉnh lại. Ta thực sự sợ hãi, muốn chạy đến phòng cha nương cách vách để hỏi bọn họ, chợt nghe cách vách truyền đến âm thanh của họ Tô! Hần đối với cha nói, hần thế nhưng đối với cha nói.....” Nói tới đây, Hàn Nghiên Trầm không biết là nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên biểu tình trở nên ngoan độc vô cùng, toàn thân nổi lên sát khí nồng đậm.

Diệp Lăng Vân vội vàng đem y ủng vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng y, an ủi: “Hần đã bị người tự tay giết.”

Hàn Nghiên Trầm không có kháng cự, ổn định cảm xúc trong chốc lát, mới lại tiếp tục nói: “Họ Tô kia thế nhưng đối cha nói: Mạch Bạch, rất khó chịu đi? Người lớn lên đẹp như vậy, ta thật không nỡ giết người, không bằng người theo ta, ta liền cho người giải dược, từ nay về sau hàng đêm chỉ ngủ ái một mình người, được không?”. Hàn Nghiên Trầm từng chữ từng chữ đem bí mật đã chôn dấu ở tại sâu trong nội tâm này nói ra, mô phỏng giọng điệu của Tô Kinh Phong năm đó, ngữ ý lạnh lạnh. Cứu hận theo thời gian tôi qua càng lại càng thêm sâu đậm, cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, y vẫn còn nhớ vô cùng rõ ràng, một chữ không thiếu.

30. Chương 29: Chân Tướng (trung)

Biên tập: Tiểu JaeJae

~*

~“Thật không ngờ hần vì nguyên nhân này liền giết chết cả nhà Trầm gia các người!” Diệp Lăng Vân quả thực là không thể ngờ tới, một cái huyết án diệt môn cực kì bí thảm như vậy lại cứ nhiên vì một nguyên nhân như thế.

“Dã tâm của hắn lớn như vậy, đương nhiên sẽ không chỉ vì mục đích này. Ta nghe được cha chất vấn hắn, người hạ độc với chúng ta?! Chúng ta không phải huynh đệ kết nghĩa sao?! Vì cái gì?! Họ Tô kia nói, hỏi rất hay, chúng ta không phải huynh đệ kết nghĩa sao, người nếu không muốn làm minh chủ võ lâm thì vì cái gì lại không muốn để cho ta làm? Diệp Thanh Dương rõ ràng là không muốn, người còn ba lần bốn lượt muốn cho hắn? Vì cái gì không để cho ta? Vì cái gì khinh thường ta? Ta mới là đại ca của các người! Cha tức giận nói, người nếu muốn làm minh chủ võ lâm thì cứ nói thẳng ra, sao lại dùng thủ đoạn như vậy, người không xứng làm đại ca của chúng ta, không xứng làm minh chủ võ lâm! Nương thanh âm yếu ớt cũng nói, loại người tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ ác độc) như người ngay cả người cũng không xứng làm.”

Hàn Nghiên Trầm dừng lại một chút, nói tiếp: “Họ Tô cũng không tức giận, ngược lại còn đắc ý cười to, hắn nói mắng đủ rồi sao, các người nói không có cái gì sai, hiện tại Trầm gia từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều đã trúng độc, chỉ trong chốc lát nữa toàn bộ sẽ lần lượt chết đi, tới lúc đó có ai biết được đã phát sinh chuyện gì chứ. Ta là tâm ngoan thủ lạt, nhưng là vẫn có lương tâm, dùng rượu thuốc thượng hạng tiễn các người ra đi, vận khí tốt còn có thể đang ở trong mộng mà bất tỉnh rồi cứ thế mà ra đi, chết mà không hề thống khổ. —— tất cả mọi người đều là hảo huynh đệ, người xem ta có nhân từ không? Về phần người, Mạch Bạch, ta thật sự là luyện tiếu giết người —— chỉ cần người thuận theo ta, ta liền lập tức giải độc cho người, lưu người không giết..... nếu như người không nghe theo..... Trên bí tịch ma giáo kia viết cái gì, người sẽ không quên đi?”

“Cha thực tức giận, người đã chửi ầm lên, người cái kẻ điên này, người làm sao lại có thể lòng dạ ác độc đến như vậy, rõ ràng đã muốn trở thành ma đầu! Lại có thể đi luyện cái loại công phu tà ma ngoại đạo hạ cừu lưu công này?! Họ Tô lại cười đến càng thêm vui vẻ, nói thời gian cũng không còn nhiều nữa, người tốt nhất quyết định nhanh một chút, tuy rằng đạt được công lực của người ta có thể thiên hạ vô địch, nhưng là nếu bởi vậy mà phải giết chết người, ta sẽ thực đau lòng. Sau đó bên cạnh an tĩnh một lát, ngay sau đó lại truyền đến âm thanh kỳ quái, ta nghe được họ Tô hung tợn nói, tốt lắm, muốn cắn lưỡi tự sát sao, vậy hãy để cho đại ca tới giúp người đi, cho người chết còn được khoái hoạt một chút, cũng không lãng phí một thân hảo công phu của người. Ta nghe được âm thanh yếu ớt sắc lạnh, the thé của nương mắng, súc sinh! Súc sinh! Người sẽ gặp báo ứng! khi đó, ta vẫn không rõ hắn đối cha làm cái gì, theo khe cửa hướng vào trong nhìn lại.....”.

Nói tới đây, Hàn Nghiên Trầm biểu tình lại trở nên ngoan lệ lần nữa, toàn thân kịch liệt run rẩy, lại như là thấy được một màn tuyệt vọng kinh khủng lúc trước kia.

Diệp Lăng Vân càng ôm chặt y, đau lòng nói: “Không cần nói nữa, bỏ qua đoạn này kể tiếp về sau đi, nói xem người vì sao lại bị hủy dung, làm sao được cứu thoát?”.

Hàn Nghiên Trầm lại đột nhiên ngẩng đầu lên, hung dữ nói: “Không! Vì sao phải bỏ qua?! Người không phải muốn nghe sao? Ta sẽ toàn bộ nói ra, cho người nhìn xem cái tên họ Tô kia, hành hiệp trượng nghĩa Tô đại minh chủ kia, Tô bá bá trong miệng người kia đã làm chuyện tốt gì!”

Y thở dốc vài ngụm lớn, nói: “Nương nằm ở dưới giường, trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Cái tên họ Tô kia bò tới trên người cha không ngừng động, cha càng không ngừng giãy dụa cũng càng không ngừng chửi bới, thanh âm thống khổ tới như vậy, thế nhưng thanh âm hắn cười lại càng lớn, miệng còn không ngừng toát ra những lời lẽ khó nghe! Hắn —— ta thực sợ hãi, càng lúc càng đuối sức, cuối cùng té xỉu ở cửa. Không biết qua bao lâu, ta cảm thấy trên mặt truyền đến đau đớn vào tận xương, muốn mở mắt tránh ra lại cảm thấy được trước mắt một mảnh màu đỏ, đau đến không mở ra được, chỉ cảm thấy có người còn đang không ngừng rạch mặt của ta, nghe được họ Tô kia oán hận nói, đều là khuôn mặt này của người gây ra tai họa! Người với cha người giống nhau đều cũng sẽ câu dẫn nam nhân! Người cho dù chết ta cũng muốn hủy đi mặt của người!”.

Hàn Nghiên Trầm đột nhiên một phen đẩy Diệp Lăng Vân ra, giãy khỏi ngực hắn: “Không nên đụng ta! Không cần tới gần ta!”. Y nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt mình, cười lạnh ra tiếng: “Cũng là bởi vì khuôn mặt này..... nếu không phải vì đây là vật duy nhất mà cha cùng nương ta lưu lại cho ta, ta ước gì nó bị hủy, căn bản là không nên chữa lành nó! —— nam nhân cùng nam nhân làm cái loại sự tình này, dơ bẩn muốn chết! Diệp Lăng Vân người đã thấy rõ ràng, ta không phải nữ nhân!”.

“Mặc kệ người là nam nhân hay nữ nhân, ta cũng chỉ muốn một mình người thôi! Ta đối với người, cùng Tô Kinh Phong đối với cha người là hoàn toàn không giống, người không cảm giác thấy sao?”. Diệp Lăng Vân

muốn ôm thế nhưng lại bị y nghiêng mình né thoát, đành phải từ bỏ.

Hàn Nghiên Trầm cười lạnh nói: “Có cái gì không giống chứ? Việc mà người muốn ta làm so với những kẻ khác thì có gì không giống chứ?” Trong lòng y biết rõ Diệp Lăng Vân không phải người như thế, nhưng chính là giờ khắc này tình cảnh này lại không có cách nào khống chế tâm tình của mình, y nhớ tới cái đêm hôm đó Tô Kinh Phong đối cha làm loại sự tình ấy, nghĩ tới nhiều năm như vậy không ngừng gặp phải các loại ánh mắt tràn ngập dục vọng ham muốn, ẩn sâu oán hận cùng chán ghét đọng lại nhiều năm nhất thời bùng nổ, chính mình cũng không khống chế nổi. Y biết là y không đúng, chính mình cần phải trước sau như một đem toàn bộ cảm xúc dẫu ở trong lòng, duy trì lấy không gợn sợ hãi, chính là mỗi khi đối mặt Diệp Lăng Vân y cũng lại rất dễ dàng không khống chế được, y muốn bày ra nội tâm hỷ nộ chân chính.

Nếu như năm đó không có phát sinh qua chuyện như vậy, nếu bọn họ Tam gia vẫn là cùng nhau giống như trước, hiện tại y cùng Diệp Lăng Vân sẽ như thế nào đây?

Tất cả chuyện này cùng Diệp Lăng Vân kỳ thật không có bất cứ quan hệ nào, hẳn thật sự không có làm sai bất cứ chuyện gì, hẳn thật sự muốn đối tốt với mình.

31. Chương 30: Chân Tướng (hạ)

Biên tập: Tiểu JaeJae

Hàn Nghiên Trầm nhìn biểu tình thương tiếc cùng bất đắc dĩ của Diệp Lăng Vân, âm thầm buồn phiền mới vừa rồi không khống chế được, vô luận chính mình đối người này nói cái gì làm cái gì, hẳn đều tựa hồ không sinh khí không buồn bực, luôn luôn là nhìn mình tràn đầy thương yêu như vậy. Y cũng không hề dư thừa cảm xúc này, chính là mỗi khi nhìn thấy ánh mắt người này lại không tự chủ được cảm thấy ấm áp cùng vui sướng.

Hàn Nghiên Trầm thở dài, khó được chủ động từng bước đến gần về phía Diệp Lăng Vân, Diệp Lăng Vân hỉ xuất vọng ngoại (vui mừng quá đổi) lập tức ôm y, ôn nhu thân cận y, muốn hôn một chút bờ môi mỏng lạnh đậm băng lãnh của y, lại bị y nghiêng đầu né tránh, nụ hôn rơi vào trên hai má của y.

Hàn Nghiên Trầm một tay đem đầu Diệp Lăng Vân đẩy ra, nhú mày: “Không cần ở trước mặt cha nương ta đối với ta như vậy.....”

Diệp Lăng Vân ngượng ngùng chân thành xin lỗi, nói: “Thật xin lỗi, nhất thời cao hứng nên sơ sót.”

Hàn Nghiên Trầm hừ một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: “Không biết họ Tô kia ở trên mặt ta vạch bao nhiêu đao, sau đó ta lại mất đi ý thức. Mãi đến lúc nghe được có người đang gọi ta, còn có thanh âm của một tiểu cô nương đang một mực ngồi khóc bên cạnh ta. Ta cảm thấy đau đớn cùng nóng rát, cố gắng mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhận ra nàng là vú nuôi cùng với tiểu nhi nữ của nàng —— cũng chính là Tổ Khanh, lúc ấy nàng mới có bốn, năm tuổi —— các nàng liều mạng mang ta chạy ra phía ngoài. Các nàng cũng trúng độc, liên tục thở gấp, khóe miệng cũng dần dần chảy ra máu. Toàn bộ viện tử hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả cầu nuôi trong nhà cũng đều lặng yên không một tiếng động, đại khái mọi người cùng tất cả động vật đều chết hết đi. Họ Tô cũng không biết là đã ly khai khi nào. Chúng ta gian nan bò ra cửa, thật vất vả bò đến Thổ địa miếu bên cạnh Trầm gia, tuy rằng rất nguy hiểm nhưng là dù thế nào đi nữa thì cũng không còn chút khí lực nào để tiếp tục bò lên. Vú nuôi đem ta cùng Tổ Khanh giấu ở phía sau điện thờ, bảo chúng ta hảo hảo mà đợi không được đi ra ngoài, nói phải đi về sắp xếp để cho họ Tô không phát hiện ra chúng ta đã trốn được, nói xong cũng quay trở về.”

“Nguyên lai là vú nuôi của người..... Chẳng trách nàng lại biết được cái bớt trên người người. May mắn, may mắn.....” Diệp Lăng Vân cảm thán nói.

“Chúng ta Trầm gia nhân khẩu đông đúc, lúc ấy lại có vài hài tử cũng giống ta cùng nhau lớn lên. Họ Tô dù có lợi hại cũng không thể nào nhớ rõ được toàn bộ hạ nhân cùng tạp dịch của Trầm gia, đại khái là vú nuôi tìm một hài tử của hạ nhân rồi giả mạo thành ta đi. Hừ, nếu không phải họ Tô cố ý đem mặt của ta

rach nát, ta cũng chạy không thoát một kiếp này! Đây là báo ứng! Ông trời cũng muốn lưu lại mạng của ta hướng hần đòi mạng!.... chỉ tiếc vú nuôi..... nàng nhưng vậy mà đã không còn trở về....” Hàn Nghiên Trầm tâm mất lướt qua mấy phần mộ mới được an bài hướng về phía phần mộ mà Tổ Khanh đang đứng thẳng, trầm mặc một lát.

Diệp Lăng Vân cầm tay y, không nói gì.

Hàn Nghiên Trầm thoát ra, tiếp tục nói: “Vú nuôi mới vừa rời đi, ta cùng Tổ Khanh liền duy trì không được, chúng ta không thể thở, thở gấp từng ngụm từng ngụm giãy dụa rên rỉ, phát ra âm thanh rất lớn, cần bản là không rảnh bận tâm tới có hay không bị người khác phát hiện. Ngay tại thời điểm ta nghĩ mình sắp chết thì nghĩa phụ xuất hiện, hần vừa khéo đi qua thổ địa miếu, nghe thấy bên trong có âm thanh dị thường liền vào xem thử, đã phát hiện ra ta cùng Tổ Khanh đang hấp hối. Khi đó, Tổ Khanh đã không còn ý thức. Hần hỏi ta muốn sống sót sao, ta nói muốn. Hần nói ta muốn báo thù sao, ta nói cần. Hần gật gật đầu, ụ cho chúng ta cái gì đó liền đem chúng ta đi..... Nghĩa phụ không chỉ cho chúng ta giải độc còn dạy chúng ta võ công, hơn nữa còn nhận ta làm nghĩa tử. Chuyện sau này người cũng biết.”

Hàn Nghiên Trầm nhìn Diệp Lăng Vân nói: “Người muốn biết ta đã nói toàn bộ cho người biết, hiện tại người có thể đi rồi đi?”

Diệp Lăng Vân đau lòng ôm chặt Hàn Nghiên Trầm nói: “Vì cái gì muốn đuổi ta đi? Hàm nhi, người chịu nhiều đau khổ như vậy, gánh vác nhiều oan khuất như vậy..... Theo ta về nhà đi, cha nhìn thấy người nhất định sẽ cao hứng. Nhiều năm như vậy, cha vẫn luôn chưa từng từ bỏ tra ra chân tướng sự việc, vẫn luôn luôn muốn thay nhà người báo thù.”

“Đừng gọi ta là Hàm nhi. Trầm Nghiên Hàm năm đó đã chết cùng thân nhân của hần rồi! Ta là Miêu Kim cốc Huyết Nghiên công tử Hàn Nghiên Trầm, sớm đã không còn là Trầm Nghiên Hàm trong sạch thiện lương của năm đó.” Hàn Nghiên Trầm thanh âm vẫn là băng lãnh như cũ, y nhìn vào dòng chữ “Trầm Nghiên Hàm chi mộ” trên mộ bia, trong con người vẫn luôn thanh lãnh lại nổi lên một tầng bi ai mà chính y cũng không có phát hiện.

Diệp Lăng Vân trông thấy trong lòng càng thêm đau đớn, hần ôn nhu nói ra: “Hảo, ta không gọi người Hàm nhi..... tên gọi là gì cũng được, chỉ cần người vui. Theo ta về nhà đi, đem tất cả mọi chuyện nói cho cha, đem chân tướng năm đó công bố ra thiên hạ! Để Trầm thúc thúc, để cho oan hồn ở dưới cửu tuyền có thể chân chính yên nghỉ ——!”

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy, cười lạnh nói: “Nói cho cha người biết? Công khai thiên hạ? Các người chính đạo nhân sĩ có người nào mà không phải bề ngoài một bộ nhưng trong tâm lại bộ khác, toàn làm những việc trái lương tâm lại còn muốn tìm lý do chính đại để hướng trên mặt mình thiếp vàng? Tô đại hiệp Tô đại minh chủ trong lòng các người năm đó đã dùng thủ đoạn này để cướp đi ngôi vị Minh chủ, nói ra ai mới tin?! Cha người? Coi như hần tin tưởng, coi như hần không có mục đích cá nhân, những người khác có thể tin sao? Ta giết chính là Tô đại minh chủ của các người. Nếu ta không có tính sai, thì giờ này hần là các chính đạo đại hiệp có phải là đã muốn tập kết nhân mã chuẩn bị vây đánh ta? Hừ! Vẫn còn chưa chấm dứt đâu. Ta không chỉ giết họ Tô, ta còn muốn giết chết Tô gia huynh muội! Người của Tô gia, ta một người đều sẽ không tha!”

“Người —— Nghiên Trầm ——!”

“Ta như thế nào? Diệp Lăng Vân, người không phải muốn giúp ta gánh vác một phần sao? Người nguyện ý để cho ta giết chết Tô Tướng Dung sao?”

“Ta —— Tướng Dung là vô tội, người làm như vậy cùng Tô Kinh Phong thì có gì khác nhau chứ? Trầm thúc thúc ở dưới cửu tuyền nhìn thấy cũng sẽ thương tâm! Người đã giết Tô Kinh Phong cùng Tô bá mẫu, giết Viễn Dung, hiện tại quan trọng hơn chính là đem việc năm đó tội ác của Tô Kinh Phong công khai thiên hạ, lấy lại công đạo cho các người a!”

“Ha ——!” Hàn Nghiên Trầm nghe vậy liền đẩy ra cái ôm ấm áp của hần, cười khẩy ra tiếng. Diệp Lăng Vân sẽ không làm như vậy, càng sẽ không vì y giết Tô Tướng Dung, y sớm đã biết, không phải sao? —— kỳ thật, y cũng không hy vọng hần sẽ vì y mà làm như vậy. Diệp Lăng Vân, cuộc sống của người là ở dưới dương quang, không cần theo ta rơi xuống địa ngục.

Trên mặt y ý cười càng thêm băng lãnh, lạnh lùng nói: “Không có khác nhau! Đương nhiên không có khác nhau. Đa tạ hắc ban tặng, từ mười bốn năm trước ta đã chết tâm.” Y giống như là có chút mệt mỏi dừng lại một chút, hít sâu một hơi mới lại nói tiếp, “Người trở về đi, quên toàn bộ những gì ta đã nói, ta cũng sẽ quên mọi chuyện không cần thiết —— lần sau gặp mặt, chúng ta có lẽ sẽ phải động thủ —— hy vọng kiếp này không phải gặp nhau nữa ——!” nói xong y quay lưng đi, tựa hồ như không bao giờ.... nguyên liếc mắt nhìn Diệp Lăng Vân một lần nào nữa.

32. Chương 31: Yêu Hận Khắc Sâu (thượng)

Biên tập | Tiểu JaeJae

Diệp Lăng Vân nhìn bóng lưng Hàn Nghiên Trầm, bạch y trắng tuyết, phiêu phiêu xuất trần, tựa như thần tiên, nhưng lại lạnh lùng hờ hững như vậy, tản ra hàn ý xa cách, phảng phất như cách hắc càng ngày càng xa, đến cuối cùng nhìn không thấy chạm không được.

Vì cái gì y luôn đi trước mình, lưu cho mình một cái bóng lưng vô tình?

Từ nay về sau, y có phải hay không ngay cả hình bóng cũng không muốn lưu lại?

Không! Hắc không cho phép!

Diệp Lăng Vân bỗng nhiên sinh ra một loại sợ hãi thật sâu, hắc đột nhiên xuất thủ kéo hai vai của Hàn Nghiên Trầm buộc y xoay người lại, quay mặt về phía mình.

Hàn Nghiên Trầm bất ngờ không phòng ngự, miễn cưỡng bị hắc kéo người lại. Ánh trắng trầm trầm, nhàn nhạt chiếu lên mặt Hàn Nghiên Trầm, chỉ thấy mi tâm y nhẹ chau lại, trên khuôn mặt luôn luôn mang theo thanh lãnh vô tình còn không kịp che dấu là tiếc nuối cùng đau lòng.

Diệp Lăng Vân sửng sốt một chút, trong lòng buồn vui lẫn lộn, lập tức dùng sức chế trụ đầu Hàn Nghiên Trầm, không hề chần chừ hôn lên môi mỏng băng lãnh kia, tay kia thì đem hai cánh tay của y bắt treo ở sau lưng, không để cho y giãy giụa.

Hắc thu lại ôn nhu ngày xưa, thô bạo dùng đầu lưỡi cạy mở cánh môi Hàn Nghiên Trầm thăm dò vào sâu trong khoang miệng y, dùng khí tức cuồng nhiệt của chính mình xâm phạm vào từng tắc băng lãnh mát lạnh trong cổ họng y, cho đến khi đối phương cũng rối loạn hơi thở, phun ra hơi thở nóng như lửa.

Hắc hết sức mà ôm hôn kịch liệt Hàn Nghiên Trầm, thẳng đến lúc cảm thấy thân thể Hàn Nghiên Trầm từ từ như nhũn ra không còn cứng ngắc kháng cự nữa, mới buông lỏng hai tay đang giam cầm Hàn Nghiên Trầm ra, một tay liền thăm dò vào vạt áo của y —— xúc cảm một mảnh non mềm lạnh lẽo, quen thuộc không thôi, chính là cảm giác trong trí nhớ làm hắc điên cuồng say đắm.

Diệp Lăng Vân hô hấp dần trở nên nặng nề, hắc buông ra cánh môi đã bị hắc chà đạp tới sung huyết sưng đỏ, dọc theo cổ một đường hôn xuống, một tay vẫn như cũ chặt chẽ cố định đầu Hàn Nghiên Trầm, tay còn lại mới chỉ xâm nhập vào vạt áo thì đã bắt đầu vuốt ve điểm nổi lên trên ngực y.

Hàn Nghiên Trầm ngửa cổ, nhìn lên loan nguyệt (trăng rằm) đang phát ra ánh sáng u ám phía trên bầu trời, từng ngậm từng ngậm thở gấp.

Hồi lâu sau y cúi đầu xuống, nhìn Diệp Lăng Vân đang vui đùa đầu trên ngực mình, cảm thụ được chính mình toàn thân bởi vì Diệp Lăng Vân mà từng phân dâng lên khô nóng động tình, thân nhiên cười rộ lên, nụ cười kia lúc thì ngọt ngào lúc lại bi thương, cuối cùng trở nên ôn nhu vô cùng, mang theo nuối tiếc cùng tiếc hận nồng đậm.

Y một tay chậm rãi ôm quanh Diệp Lăng Vân, nhẹ nhàng mà gảy mái tóc đen tán loạn của hắc, một tay kia thì giơ cao lên, đột nhiên hướng về phía cổ Diệp Lăng Vân mãnh liệt bổ xuống ——

Diệp Lăng Vân không chút nào phòng bị, lập tức mất đi ý thức, ngã lộn xuống phía dưới.

Hàn Nghiên Trầm đứng lúc hấn trượt xuống giữ hấn lại, đặt hấn chậm rãi nằm xuống đất.

Y ở dưới trăng lẳng lẳng nhìn Diệp Lăng Vân, trên mặt như cũ lộ vẻ tươi cười ôn nhu cùng tiếc hận, do dự một chút lúc sau vươn một bàn tay nhẹ nhàng ở trên mặt Diệp Lăng Vân lưu luyến.

Khuôn mặt này dù là trong hôn mê cũng vẫn là điềm đạm như cũ, nếu như cười rộ lên thì càng thêm ấm áp. Hàn Nghiên Trầm thực không muốn ở trên khuôn mặt này thấy được sát ý cùng sự thống khổ, càng thêm không muốn có một ngày, hấn nhìn về phía mình với ánh mắt không còn ấm áp, chỉ có sát ý băng lãnh cùng thống hận.

Hy vọng ngày đó vĩnh viễn không cần đến.....

Y đang thở dài, bỗng nhiên cảm thấy một đạo tầm mắt đang gắt gao theo dõi mình, trong không khí rất nhanh tràn ngập lên một cỗ sát ý phát ra ngày càng đậm, lập tức thật nhanh điểm huyết ngủ của Diệp Lăng Vân, đồng thời kêu: “Tổ Khanh!”.

Tổ Khanh vẫn luôn thủ tại bên ngoài hậu viện, nghe được tiếng gọi lập tức tiến đến.

Hàn Nghiên Trầm chỉ vào Diệp Lăng Vân vẫn còn đang hôn mê nói: “Có người tới đây. Đem hấn chiếu cố hảo ——”

Lời còn chưa nói xong, mấy điểm hàn tinh từ trên bờ tường bay tới, thẳng tắp bắn về phía Diệp Lăng Vân vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Hàn Nghiên Trầm quay đầu căn dặn, lập tức đánh bay ám khí, ngẩng đầu hướng về phía ám khí bay tới nói: “Ai?”.

Một bóng người theo bờ tường bay vút xuống, nhằm thẳng về phía Hàn Nghiên Trầm, không khỏi gắt gao ôm lấy Hàn Nghiên Trầm, cúi đầu liền tìm ngay được cánh môi y vẫn đang sưng tấy nóng như lửa, điên cuồng mà hôn lên. Một cỗ khí tức quen thuộc khiến người ta chán ghét lập tức bao trùm Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm tức khắc lấy một tay đẩy hấn ra, nhìn đối phương, chán ghét mà đưa tay chà sạch môi mình, sau đó lạnh lùng nói: “Quả nhiên là ngươi!”.

Nam tử chứng kiến phản ứng của y, không cam lòng lại xông lên trước, muốn tái hôn y, lại bị y một chưởng đánh lui không cho lại gần.

Hấn chỉ vào Diệp Lăng Vân đang nằm ở một bên, không khống chế được quát lớn: “Vì cái gì hấn có thể?! Vì cái gì không phản kháng hấn?! Vì cái gì ta lại không thể? Vì cái gì?”. Nói xong lại xông lên.

Hàn Nghiên Trầm nhú mày, chán ghét nói: “Ngươi nổi điên cái gì?”. Lại một chưởng đánh ra, lần này lực đạo còn lớn hơn nữa, nam tử kia ngay lập tức lùi về phía sau vài bước, người lắc lư đứng không vững, lão đảo che ngực.

Hấn thống khổ thở hổn hển, tuyệt vọng nhìn chằm chằm Hàn Nghiên Trầm, đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, gống như nổi điên nhằm về phía Diệp Lăng Vân, hướng trên mặt trên cổ trên ngực Diệp Lăng Vân chém lung tung, miệng không ngừng kêu: “Ngươi yêu hấn có đúng không?! Rõ ràng là ta gặp được ngươi trước! Rõ ràng là ta yêu ngươi trước! Ai cũng không thể cướp ngươi đi! Ta hiện tại phải giết hấn!”.

Tổ Khanh thủ một bên lập tức nghênh chiến, đáng tiếc võ công của hấn vốn không kém, giờ khắc này lại điên cuồng vô cùng xuất thủ hoàn toàn không có chiêu pháp, Tổ Khanh xuất sử toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ chỗ yếu hại của Diệp Lăng Vân, trong nháy mắt, trên người trên mặt Diệp Lăng Vân đã bị kiếm khí họa xuất vài đạo vết máu.

Hàn Nghiên Trầm tung người nhảy tới, xuất thủ tiếp tục không lưu tình, chiêu chiêu đều dùng tới mười thành công lực đánh về phía yếu hại toàn thân nam tử kia, nam tử mắt thấy bị đối xử như vậy, cảm thấy đau đớn, tinh thần nhất thời hoảng hốt trường kiếm rời tay, ngã ngồi trên mặt đất.

Hàn Nghiên Trầm cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Diệp Lăng Vân một chút, thấy cũng không có gì trở ngại mới yên lòng, xuất ra một lọ kim sang được để vào trong ngực Diệp Lăng Vân, đối Tổ Khanh nói: “Chăm sóc hảo hấn, đợi hấn tỉnh lại thì để cho hấn tự rời đi thôi.”. Rồi sau đó hướng mộ phần Trầm Mặc

Bạch đi tới, cũng không thèm liếc mắt một cái nhìn tới nam tử kia, chỉ lạnh lùng tung một câu: “Đứng lên đi rồi nhanh chóng cút ra ngoài, ta không muốn thấy bất kỳ một người nào của Tô gia xuất hiện ở nơi này.”

Nam tử ôm ngực ngẩng đầu nhìn y, cắn hận nói: “Rõ ràng là ta yêu ngươi trước..... Ta làm cho ngươi nhiều như vậy, vì cái gì cũng không thèm liếc mắt nhìn tới ta một cái?!... Hắn có cái gì hảo? Hắn có thể vì ngươi làm được những gì?! Đừng quên hắn đã có vị hôn thê. Vị hôn thê của hắn cũng là muội muội của ta, sớm hay muộn hắn cũng coi như người Tô gia mà thôi! Yêu hắn ngươi sẽ hối hận.”

Ánh trăng chiếu vào trên mặt nam tử, chỉ thấy hắn niên kỷ cũng không lớn, đại khái cùng Hàn Nghiên Trầm chênh lệch không nhiều, khuôn mặt vốn cũng được xem là tuấn lãng nho nhã, cùng Quân tử kiếm Tô Kỳ Dung thực có vài phần tương tự, tiếc là lúc này biểu tình phần hận không thôi, phá hủy nguyên bản tuấn lãng bên ngoài cùng khí chất nho nhã. Hắn trên lưng mang bọc hành lý phong trần mệt mỏi, chính là vốn nên tiến đến các đại môn phái Thiếu Lâm Cái Bang chờ truyền tin Tô gia nhị công tử Tô Liễm Dung.

33. Chương 32: Yêu Hận Khắc Sâu (hạ)

Biên tập | Tiểu JaeJae

Hàn Nghiên Trầm như cũ không hề quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta cùng ngươi không can hệ.”

Tô Liễm Dung nghe vậy trong lòng càng thêm đau đớn, đồ kị xen lẫn, đột nhiên nhặt lên trường kiếm bị ném một bên lại thất tha thất thểu hướng Diệp Lăng Vân đi tới.

Tổ Khanh kinh hô một tiếng: “Thiếu chủ!”

Hàn Nghiên Trầm rốt cục xoay người lại, thanh âm lạnh lùng nói: “Dừng tay! Ta lặp lại lần nữa, mau cút! Ta không muốn thấy bất kể một người nào của Tô gia xuất hiện ở nơi này, làm bẩn mảnh đất Trầm gia ta.”

Tô Liễm Dung dừng bước nhìn về phía Hàn Nghiên Trầm, y thường mặc tố quyên (lụa trắng) trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng thanh lãnh giống như là đầy vẻ chán ghét cùng không kiên nhẫn, làm cho mình vừa yêu vừa hận, hết lần này tới lần khác lại luyến tiếc không bỏ xuống được. Chán ghét cùng không kiên nhẫn cũng tốt, ít nhất không giống như đối với người bên ngoài diện vô biểu tình. Hắn tự mình nghĩ an ủi, vui sướng vạn phần nói: “Nghiên Trầm! Ngươi cuối cùng cũng chịu quay đầu lại liếc nhìn ta một cái. Ta biết ngươi sẽ không đối với ta nhẫn tâm như vậy.”

Hàn Nghiên Trầm hừ một tiếng, không thèm nói lại.

Tô Liễm tiếp tục nói: “Lần trước từ biệt, đã muốn gần một năm. Năm trước ta nghĩ ngươi sẽ đích thân cùng Tổ Khanh cô nương tới đây, ai ngờ ngươi lại chỉ phái Hoàn Quân hộ tống. Ta nhớ tới ngươi thật khổ —— ”

Hàn Nghiên Trầm không kiên nhẫn cắt đứt lời hắn: “Chuyện đó với ta không quan hệ. Nếu ngươi không đi cũng đừng trách ta không khách khí.”

Nụ cười trên mặt Tô Liễm Dung cứng lại, hung tợn nói: “Lời của hắn ngươi liền nguyện ý hảo hảo nghe? Ta thấy ngươi mới vừa rồi lại cùng hắn ôm hôn thân thiết như vậy, rất vui vẻ đi? Nói, các ngươi sau lưng ta còn làm những gì, làm bao nhiêu chuyện mờ ám?!”

Hàn Nghiên Trầm sắc mặt thay đổi mấy lần, nhìn lướt qua Tổ Khanh vẫn đang canh giữ bên người Diệp Lăng Vân không dám ngẩng đầu, thanh âm lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài nói.” Nói xong đi trước nhảy ra đầu tường.

Tô Liễm Dung cũng theo y nhảy ra.

Hai người ở vách ngăn tường viện đứng lại, Tô Liễm tiếp tục ép hỏi: “Nói a, trừ bỏ ôm hôn nhẹ, các ngươi đã làm xong cái gì?”

Hàn Nghiên Trầm châm chọc nói: “Ta cần gì giải thích với ngươi?”

Tô Liễm Dung càng thêm phần hận: “Chột dạ sao? Đừng ngu ngốc! Nghiên Trầm người phải nghĩ cho thật rõ ràng, đồng lứa với chúng ta chỉ có hần là thanh danh hiển hách thiếu hiệp, hiện giờ tam đại thế gia chỉ còn Diệp gia bọn hần thế lực lớn nhất, không muốn cũng bị nâng thành minh chủ võ lâm, tiếp theo là cùng với muội muội ta thành thân, tương lai quyền thế trong tay vợ yêu trong ngực, còn có thể chiếu cố ma giáo Thiếu chủ người sao? Ta có thể vì người tiến cử Tổ Khanh cô nương tiếp cận Viễn Dung, giúp người thuận lợi khiến cha cùng Viễn Dung bị giết, vì người phá hư kế hoạch của Nguyên sư bá bọn họ —— nếu không người nhất định phải chính mình động thủ, ta thậm chí nguyện ý tự tay giết chết cha nương cùng huynh muội của ta! Diệp Lăng Vân kia hần có thể sao? Hần vì người có thể làm được gì?”

Hàn Nghiên Trầm cười lạnh nói: “Kia tất cả đều là bản thân người tự nguyện, cũng không phải ta cầu người làm cho ta. Người kế thừa truyền thống tốt đẹp của cha người, có thể vì dục vọng dơ bẩn của bản thân mà mất hết tính người, cùng ta thì có gì liên quan?”

Tô Liễm nghe Hàn Nghiên Trầm nói như vậy, trong lòng tràn đầy phần hận lại thêm càng nhiều vài phần bi thương, hần thê lương nói: “Nghiên Trầm, làm sao người có thể nói như vậy? Đúng, là ta tự nguyện, ta hy sinh nhiều như vậy, đều là bởi vì ta yêu người a —— từ lúc rất nhỏ khi lần đầu tiên theo cha tới nhà người làm khách, lần đầu tiên thấy người đã làm cho ta động tâm, chỉ là khi đó ta còn nhỏ, không biết cái gì là yêu —— ”

“Thẳng đến mười bốn năm trước, cái đêm hôm đó, người chứng kiến cha người tên cầm thú cũng không bằng kia đã đối với cha ta làm chuyện gì mới hiểu được cái gì là yêu sao? Người luôn miệng nói yêu ta, bất quá cũng là vì đối với ta như vậy phải không? Hừ, họ Tô các người đều là như thế, một đám ra vẻ đạo mạo, trong đầu lại đầy tư tưởng bẩn thỉu!” Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng cắt đứt lời nói của hần, lại muốn nhớ lại cái đêm hôm đó không thể chịu được, y duy nhất đối Diệp Lăng Vân giấu diếm một đoạn.

Đêm hôm đó y té xỉu trước cửa phòng cha nương, không biết qua bao lâu, tại một mảnh nóng rát trong đau đớn tỉnh lại, y nghe được Tô Kinh Phong hung ác nói: “Đều là khuôn mặt này của người gây ra tai họa! Với cha người giống nhau đều sẽ chỉ câu dẫn nam nhân! Người cho dù chết ta cũng phải hủy đi mặt của người!” Một mảnh đau đớn trong huyết quang y liều mạng đem mắt mở ra một khe hở, mơ mơ hồ hồ chứng kiến bên cạnh quỳ một cái thân ảnh nho nhỏ, là một tiểu nam hài cùng y niên kỷ sai biệt không lớn lắm, hình như gọi là gì Tô Liễm Dung, y trước kia đã gặp qua. Tiểu Tô Liễm Dung liều mạng bắt lấy gấu quần Tô Kinh Phong, khóc lóc cầu khẩn: “Van cầu cha buông tha y đi, ta thích y, luyện tiếu để cho y chết —— van cầu người đừng chém nữa, người cứu y đi!” Tô Kinh Phong xuống tay lại càng tàn nhẫn, một đao cắt ở trên mặt của y, miệng nói: “Người biết cái gì?! Diệt cỏ không tận gốc, tất lưu hậu hoạn! Nó có gì tốt, bất quá là khuôn mặt bộ dạng đẹp thôi! Cha hiện tại sẽ phá hủy mặt của nó chặt đứt nhớ nhung của người, trở về tìm cho người mười tám hài tử so với nó xinh đẹp hơn gấp trăm lần tới chơi với người được không?”. Tô Liễm Dung không thuận theo nói: “Không! Ta không cần! Ta muốn y, ta thích chính là y! Cha có thể thích Trầm thúc thúc, vì cái gì không cho ta thích y?!” Tô Kinh Phong dưới tay hơi chút dừng lại, nhìn con của mình nói: “Bởi vì cha so với người cổ chấp! Thế gian này chỉ có cường giả mới có thể làm cho người chịu khuất phục, mới có thể đạt được mục đích của mình! Người xem Trầm Mạch Bạch cổ chấp không khuất phục, còn không phải là chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng ở dưới thân cha khóc lóc! Liễm Dung, người nếu có bản lĩnh từ trong tay ta cứu nó ra, ta sẽ thả nó, tuyệt không nuốt lời. Nếu người chỉ biết khóc —— hừ hừ —— ” nói xong tiếp tục bỏ về phía khuôn mặt Hàn Nghiên Trầm đã muốn mơ hồ huyết nhục. Tô Liễm Dung khóc lóc muốn ngăn cản Tô Kinh Phong, lại bị hần lần lượt dễ dàng hất ra, cuối cùng thực sự sinh khí hết sức, khóc hét lớn: “Gạt người! Cha mới không phải cường giả! Mọi người đều nói cha danh khí so ra kém Trầm thúc thúc, võ công so ra lại kém Diệp thúc thúc!” Tô Kinh Phong nghe tiếng cười to: “Đúng sao?! Đáng tiếc! Trầm Mạch Bạch bây giờ đã bị ta giết, Diệp Thanh Dương nếu không thức thời dám trở ngại chuyện của ta, ta cũng sẽ khiến hần bị chết không minh bạch! Liễm Dung, người nhớ kỹ, cường giả có rất nhiều loại, danh khí cùng võ công không phải toàn bộ, mặc kệ người sử dụng thủ đoạn gì làm chuyện gì, chỉ cần có thể đạt được thứ người muốn liền là cường giả chân chính! Ha ha ha —— ” Hàn Nghiên Trầm chính là tại tiếng cười điên cuồng cùng đau đớn khắc cốt lần thứ hai hôn mê.

Thanh âm của Tô Liễm Dung càng thêm bi thương: “Người hiểu lầm ta Nghiên Trầm, ta là muốn gần gũi người, lại tuyệt sẽ không bắt buộc người. Người biết không? Mấy năm trước khi ta trong lúc vô tình nhìn thấy người, phát hiện người chưa chết đã kích động đến cỡ nào! Nhiều năm như vậy, ta chưa từng quên người, một mực trong lòng tưởng niệm người. Nếu khi đó ta cường thịnh trở lại một chút thì tốt rồi, tự

cũng không cho người chịu nhiều đắ tội như vậy. Ta phải bảo vệ người, ta nguyện ý làm hết thảy mọi chuyện cho người, chỉ cần người cao hứng!”.

“Vậy sao? Ta muốn người tự tay giết chết từng người trong Tô gia, kể cả người —— người nguyện ý sao?”.

34. Chương 33: Nơi Trái Tim Hướng Về

Biên tập | Tiểu JaeJae

“Nguyện ý! Chỉ cần người có thể cao hứng!”. Tô Liễm lập tức đem trường kiếm của mình giao vào trong tay Hàn Nghiên Trầm, đón hướng phía trước mũi kiếm.

Hàn Nghiên Trầm dùng trường kiếm chỉ vào Tô Liễm Dung, nhìn hắn từng bước một đi tới, mũi kiếm một tấc một tấc đâm vào lồng ngực hắn, máu tươi tràn ra dần dần nhuộm đỏ một mảnh vạt áo hắn.

Tô Liễm Dung vẫn thủy chung mà điên cuồng si mê nhìn chăm chú vào Hàn Nghiên Trầm, còn mang theo một tia thỏa mãn mỉm cười.

“...” Hàn Nghiên Trầm bỗng nhiên rút trường kiếm lại, thuận tay vứt trên mặt đất, thản nhiên nói: “Xem người đã làm cho ta nhiều chuyện như vậy, ta trước tiên đem mấy người lọt lưới kia giết chết, cuối cùng mới tới người.”

Tô Liễm Dung một tay băng bó vết thương, trên mặt thế nhưng không thấy biểu tình một tia thống khổ, cười nói: “Người muốn như thế nào thì liền như thế đó đi, ta cả người cả trái tim đều đã là của người, huống chi là cái mạng này —— gần đây cẩn thận một chút, Nguyên sư bá bọn họ hiện tại cũng ở Diệp gia, muốn khuyên bảo Diệp thúc thúc xuất sơn lãnh đạo bọn họ vây công người, giúp cha ta cùng Viễn Dung báo thù. Ta phụng mệnh tiến đến Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi cùng Cái Bang tứ đại môn phái báo tin cầu viện, đã bí mật giả dạng thành đệ tử môn nhân môn phái Hoa Sơn bộ dạng bị thương, hiện tại bọn họ sinh lòng hiềm khích cũng không nguyện tham gia đồng minh, nhưng là Nguyên sư bá, Tề Trần sư bá bọn họ cũng không nên xem nhẹ, hơn nữa còn có Diệp gia, vẫn phải cẩn thận là hơn.”

“Àn.... Đúng rồi, không chỉ là cha người cùng Viễn Dung, mấy ngày trước ta cũng đã đem nương người giết chết.” Hàn Nghiên Trầm trong bụng âm thầm tính toán tình hình, thản nhiên nói.

Tô Liễm chỉ là lặng đi một chút, cũng không có lộ vẻ bị thương quá nhiều, cũng thản nhiên đáp: “Nga, kia cũng chỉ còn lại có đại ca cùng Tưởng Dung.” Nhưng trong lòng thầm nghĩ, còn có cái kia Diệp Lăng Vân, tuyệt đối không giữ lại được! Nhất định phải tìm một cơ hội thần không biết quỷ không hay mà đem hắn diệt trừ!

Hàn Nghiên Trầm lại giống như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, lạnh lùng nói: “Không cần tự tiện đối phó Diệp Lăng Vân.”

“Nếu hắn đi theo Nguyên sư bá bọn họ cùng đối phó người thì sao? Người thực cứ như vậy thương hắn?”.

“Hừ —— ta nếu thương hắn còn có thể đem hắn đánh bất tỉnh? Thời cơ chưa tới, tạm thời không nên động vào người Diệp gia.”

“...Hảo”. Tô Liễm Dung tuy rằng bán tín bán nghi nhưng ngoài miệng vẫn là đáp ứng theo.

Hàn Nghiên Trầm ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Thời điểm không còn sớm, người đi đi.”

Tô Liễm Dung lại liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái thật sâu, lưu luyến nói: “Hảo hảo chiếu cố chính mình, có tin tức gì ta sẽ nghĩ biện pháp báo cho người. Nghiên Trầm, bảo trọng.”. Nói xong nhặt lên bội kiếm trên mặt đất tung người đi.

Hàn Nghiên Trầm trở lại hậu viện Trầm gia, xuất thủ giải khai huyết đạo cho Diệp Lăng Vân, đối Tô Khanh nói: “Ta đi trước. Người từ một nơi bí mật nào đó gần đây trông coi hắn, đợi hắn tỉnh lại thì liền nhanh chóng quay về phân đà.”

“Vâng, Thiếu chủ.” Tổ Khanh lĩnh mệnh ẩn tại phía sau cây.

Hàn Nghiên Trầm gật đầu, đi ra đại môn. Y bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi trong lòng tràn đầy nói không ra, dứt khoát không dùng khinh công, chậm rãi đi trở về phân đà.

Tổ Khanh đợi Hàn Nghiên Trầm rời đi được một lúc, do dự suy tư sau một lúc lâu, cuối cùng từ phía sau cây đi ra, ngồi vào bên cạnh Diệp Lăng Vân.

Ước chừng một canh giờ sau, Diệp Lăng Vân tỉnh lại, chỉ cảm thấy sau gáy từng trận đau đớn, mơ hồ nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước khi hôn mê, trong miệng kêu: “Nghiên Trầm, Nghiên Trầm —— ” lại chỉ nhìn thấy Tổ Khanh bên cạnh.

“Bích Nhan cô nương!.... Không, có lẽ nên gọi người là Tổ Khanh.... Nghiên Trầm đâu? Y ở đâu?” Diệp Lăng Vân khẩn trương nhìn mọi nơi xung quanh, nhưng lại thủy chung tìm không thấy thân ảnh đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

“Không cần tìm, Diệp thiếu hiệp. Thiếu chủ đã ly khai rồi.”

“....Thật không?”. Y lại đi xa rồi a.....

“...” Tổ Khanh nhìn vẻ mặt mất mát của Diệp Lăng Vân, nhin không được mở miệng an ủi, “Người không nên trách thiếu chủ, mới vừa rồi có người tới tập kích, Thiếu chủ vì truy xét chuyện này nên mới rời đi trước.”

Diệp Lăng Vân lúc này mới cảm thấy trên ngực trên mặt truyền đến từng trận đau đớn, cúi đầu nhìn xem những thương tích, miệng hỏi: “Vậy y có bị thương không?”

Tổ Khanh lắc đầu, nói: “Thiếu chủ võ công rất tốt, không cần lo lắng. Y còn cố ý để lại thuốc trị thương cho người.”

Diệp Lăng Vân tại trong ngực sờ soạng, quả nhiên tìm ra một cái bình sứ trắng men trắng phía trên vẽ lên mấy cánh hoa mai đơn giản, đáy bình viết một chữ “Nghiên”. Hắn đem bình sứ che ở trong lòng bàn tay, ôn nhu nở nụ cười.

Tổ Khanh cũng nhợt nhạt cười theo, ôn nhu nói: “Diệp thiếu hiệp, Thiếu chủ kỳ thật đối đãi người tốt lắm, y chắc là không biết biểu đạt cũng không nguyện biểu đạt mà thôi, người không nên trách y.”

“Ân.... Ta biết.... Nghiên Trầm y hắn đã phải chịu nhiều đau khổ, nếu y nguyện ý, ta thật sự muốn thay y gánh chịu tất cả chuyện này, để cho y không còn phải sống trong cừu hận nữa.”

Tổ Khanh vẫn nhìn mộ phần đầy viện thờ dài nói: “Thiếu chủ vì cừu hận của toàn gia này đã hy sinh nhiều lắm, bỏ quên nhiều lắm. Hy vọng Diệp thiếu hiệp có thể vĩnh viễn nhớ rõ những gì người vừa nói, mặc kệ Thiếu chủ làm cái gì, đều không nên thương tổn y.... Hy vọng, y không cần cùng ta giống nhau.....” Hồi hận...

Nàng càng nói thanh âm càng nhỏ, hai chữ cuối cùng lại nghẹn ở nơi cổ họng không thể nghe thấy. Sau một lát nàng cúi đầu nói: “.... Nếu thuận tiện.... Có thể hay không... Có thể hay không cho ta biết chỗ Viên Dung yên nghỉ, ta muốn đến tế bái...”. Nàng thật cẩn thận nhìn về phía Diệp Lăng Vân, nụ cười mỹ lệ nhiễm lên vài phần bi ai vài phần hy vọng, càng lộ ra sắc đẹp động lòng người.

“...” Diệp Lăng Vân có chút ngoài ý muốn, nhìn nàng không nói gì.

“... Không sao, Diệp thiếu hiệp không muốn nói cũng có thể hiểu được..... Dù sao cũng chính là tự tay ta đã giết Viên Dung.... ta không có tư cách....” Tổ Khanh cười khổ một cái, đầu hơi hơi cúi thấp xuống.

“Tổ Khanh..... Chẳng lẽ người.... đối Viên Dung ——?”

Tổ Khanh gật gật đầu, hốc mắt còn mang theo hơi hơi hồng, cười khổ nói: “Biết vậy đã chẳng làm, loại người như ta có giải thích..... Ta tự tay giết chết người mình yêu nhất, xứng đáng phải chịu trừng phạt thế này...”

“...” Diệp Lăng Vân tỉ mỉ nhìn Tổ Khanh hồi lâu, cuối cùng nói: “Hiện tại tro cốt của Viễn Dung biểu đệ cùng với cha nương của hắn đang tạm thời cùng ở tại Diệp gia ta, đợi sau này hắn nhập thổ vi an, ta nhất định sẽ báo cho cô nương địa điểm chính xác.”

Tổ Khanh cảm kích đứng lên, trình trọng hành lễ, nói: “Đa tạ Diệp thiếu hiệp!”

“Không cần đa lễ.... Người có biết có thể tìm thấy Nghiên Trầm ở nơi nào không?”

“Thật có lỗi, Tổ Khanh không biết. Thời gian không còn sớm, nếu Diệp thiếu hiệp không ngại, Tổ Khanh liền xin cáo lui trước.”

“Làm trễ thời gian của cô nương, sau này còn gặp lại.”

35. Chương 34: Tứ Đại Hộ Pháp

Biên tập | Tiểu JaeJae

Tổ Khanh hướng Diệp Lăng Vân hành lễ xong liền hướng về phía cửa viện đi tới, đi đến cửa ngoài đã thấy Hoàn Quân đang ôm tay tựa vào đại môn, sưng sốt không ngờ: “Người sao lại ở chỗ này?”

“Các người những năm qua tể bái, cả đi cả về nhiều nhất bất quá hai canh giờ, đêm qua lại chậm trễ chưa về. Ta sợ xảy ra sự cố mới tới đây nhìn xem.” Hoàn Quân trầm giọng đáp.

“Thiếu chủ còn chưa có trở về sao? Y đã đi từ hơn một canh giờ trước a! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? ” Tổ Khanh lo lắng, nụ cười thần nhiên mới vừa rồi còn lưu lại lập tức biến mất, không khỏi có chút lo lắng.

Hoàn Quân đứng thẳng lên nói: “Không cần lo lắng. Ta trên đường tới đây đã gặp Thiếu chủ, y không có dùng khinh công, mới chậm trễ chút thời gian. Ta nghĩ nếu đã tới đây thì hãy theo người cùng nhau trở về, mới ở chỗ này chờ người.... Nếu không có chuyện gì, chúng ta liền đi thôi?”

“Hảo” Tổ Khanh lúc này mới yên lòng lại, lúc này mới nghĩ đến che dấu vành mắt phiếm hồng, vội vàng đem đầu quay sang một bên.

Hoàn Quân phối hợp không nhìn tới nàng, bộ dạng nhàn nhã nói: “Hôm nay dù sao cũng không có việc gì, không bằng chúng ta cũng không dùng khinh công chậm rãi trở về đi?”

Tổ Khanh mỉm cười nói: “Hảo. Viễn Dung cũng là có thể không dùng khinh công cũng không cần khinh công, hẳn trước kia thường mang ta tản bộ ngắm hoa... Viễn Dung hẳn...” Giống như nhớ ra cái gì đó, thanh âm lại dần dần thấp xuống.

Hoàn Quân đáy lòng âm thầm cười khổ một chút, trên mặt lại tỉnh bơ, ngữ khí như cũ nói: “Người nếu thích, ta cũng có thể mang người đi tản bộ ngắm hoa.”

Tổ Khanh cảm kích cười cười: “Hoàn Quân, người bao giờ cũng đối ta tốt như vậy.”

“Đi thôi.” Hoàn Quân âm đạm cười, rời đi trước.

Hai người chậm rãi đi trở về Kim Lăng phân đà, xa xa liền trông thấy Hàn Nghiên Trầm đang đứng ở dưới cành mai khô như đang có điều suy nghĩ, vội vàng tiến lên phía trước bái kiến.

Hàn Nghiên Trầm thần nhiên lên tiếng, nói: “Chuyện nơi đây đã xong, thu thập một chút, ngay lập tức khởi hành về cốc.”

Mười ngày sau, ba người về tới Miêu Kim cốc.

Miêu Kim cốc nằm ở Xuyên Thục nơi quần sơn vờn quanh một cái sơn cốc nho nhỏ, vắng vẻ, ruộng đất và nhà cửa trâu cày đều đầy đủ, theo bề ngoài xem xét thì cùng một thôn xóm bình thường cũng không có gì

khác nhau quá lớn, chẳng qua những người nông dân canh tác ở đây cũng không bình thường, mỗi người đều có một thân võ công khó lường cùng một thân phận không bình thường trong quá khứ.

Mọi người thấy Hàn Nghiên Trầm trở về, chỉ là ngẩng đầu nhìn y một cái liền lại cúi đầu cứ thế làm việc, có vài người thậm chí còn lộ ra một loại vẻ mặt xem thường.

Hàn Nghiên Trầm dường như không có chút nào chú ý tới những việc này, dẫn theo Tổ Khanh cùng Hoàn Quân xuyên qua đồng ruộng hướng phủ đệ duy nhất trong thôn đi tới.

Gã thủ vệ sai vật trông thấy Hàn Nghiên Trầm trở về, cung kính hô: “Thiếu chủ.”

Hàn Nghiên Trầm khẽ gật đầu một chút, nói: “Báo cho nghĩa phụ, ta đã trở về.” Nói xong liền cùng Tổ Khanh, Hoàn Quân trở lại phòng riêng.

Tẩy đi một thân bụi bặm, Hàn Nghiên Trầm thay một kiện bạch sam có thêu hoa văn chìm hình cỏ xanh, đến phòng khách chính bái kiến nghĩa phụ.

Chỉ thấy một người đưa lưng về phía cửa khoanh tay mà đứng, tựa hồ đang thưởng thức bức tranh chữ treo trên tường, nghe được tiếng bước chân ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là thản nhiên nói: “Đã trở lại? Một chuyến này có thu hoạch được gì không?”

Hàn Nghiên Trầm cung kính quay người hành lễ: “Nghiên Trầm bái kiến nghĩa phụ. Ta đã giết Minh chủ võ lâm cùng minh chủ phụ nhân bọn họ, bọn họ trở tay không kịp, lúc này đang tụ tập ở Diệp gia, muốn khuyên Diệp Thanh Dương xuất núi tấn công chúng ta.”

“Nga? Làm tốt lắm! Kia Diệp Thanh Dương nói thế nào?” Người nọ nghe vậy chậm rãi xoay người lại, chính là Hàn Nghiên Trầm nghĩa phụ, đương nhiên Miêu Kim cốc cốc chủ Vô Na —— đương nhiên đây chỉ là tên giả, cùng toàn bộ cư dân trong Miêu Kim cốc giống nhau, hắn cũng có một cái thân phận không bình thường trong quá khứ mà không muốn đề cập đến. Hắn đại khái hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn kiêu ngạo, hai mắt sáng ngời hữu thần, lộ ra vài phần bá khí cương quyết, chẳng hề giống hung thần ác sát.

“Còn chưa có tin tức xác thực, bất quá nghe nói Diệp Thanh Dương cũng không có ý xuất núi. Bọn họ đang bàn bạc, hẳn là rất nhanh liền tấn công vào đây.”

“Tốt lắm! Người đâu, truyền bốn vị hộ pháp lại đây cùng bàn đại sự.” Vô Na vung tay lên, lập tức xuất hiện bốn người lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ chốc lát sau, liền từ ngoài cửa đi tới bốn người bản lãnh.

Dẫn đầu là một người thân hình cao lớn, mi mục thô rộng, tay phải mang theo một cây trường thương, sải bước đi vào phòng trước, thấy Hàn Nghiên Trầm hơi hơi chấp tay, kêu một tiếng Thiếu chủ.

Phía sau hai người sóng vai tiến vào, đều là hơn hai mươi tuổi, một người tướng mạo yêu mị lại âm trầm bất định, bên hông quấn một thanh nhuyễn kiếm, người kia dung nhan tuấn tú lại lạnh như băng, cùng Hàn Nghiên Trầm thật có vài phần tương tự, lưng đeo trường kiếm, hai người đồng dạng tựa như không thấy Hàn Nghiên Trầm trực tiếp từ bên cạnh y đi qua, tới một bên đại sảnh khác thì đứng lại.

Người cuối cùng lớn tuổi nhất, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, thân hình gầy yếu, cài trên người là hai thanh loan một dài một ngắn, lạnh lùng nhìn thoáng qua Hàn Nghiên Trầm, khóe miệng thoáng gợi lên một tia cười lạnh khinh thường, cũng đi đến một bên khác của đại sảnh, lại tựa như không muốn đứng quá gần hai người trẻ tuổi, cố ý lùi ra một khoảng cách nhất định.

Bọn hắn chính là Miêu Kim cốc tứ đại hộ pháp, lấy vũ khí sở trường làm tên, theo thứ tự tên là Phá Vân, Thu Thủy, Lưu Ba, Đoạt Hồn.

Đội bọn hắn tập hợp đầy đủ lại, Vô Na đã tọa ở ghế thái sư ngay chính giữa đại sảnh, thản nhiên lên tiếng nói: “Nghiên Trầm đã giết minh chủ võ lâm, ngày xưa võ lâm tam đại thế gia hiện giờ đã mất hai, duy nhất chỉ còn lại Diệp gia nhưng lại không muốn xuất thủ, chính là thời cơ tốt để chúng ta báo thù rửa hận, xưng bá võ lâm! Bọn họ nếu đã không hảo hảo mà để chúng ta ở chỗ này ẩn cư, ba lần bốn lượt tới quấy rầy, chúng ta liền thuận theo ý của bọn họ, tái xuất giang hồ, giết cho bọn họ tới không lưu một mảnh giáp! Các vị có ý kiến như thế nào?”

Phá Vân mở miệng nói: “Tùy theo phân phó của cốc chủ! Lão tử năm đó bị đồng môn hại tới mất hết danh dự, bắt đắc dĩ ở trong này mai danh ẩn tích, đã sớm muốn quay trở về môn phái giết chết bọn hần trút bỏ cảm ghét!”

Đoạt Hồn suy tư nói: “Tuy nói tam đại thế gia đã muốn kim phi tích bĩ (nay không như xưa), nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang mấy đại phái thực lực cũng không thể khinh thường, phải bàn bạc cẩn thận mới được.”

Hàn Nghiên Trầm tiến lên từng bước nói: “Dựa vào Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang mấy đại môn phái cũng không có ý tấn công chúng ta, trước mắt tiếng nói có trọng lượng nhất là phái Hoa Sơn, Điểm Thương sơn, các môn phái đều nhất nhất nghe theo, hơn nữa còn lấy phái Hoa Sơn cầm đầu.”

Đoạt Hồn lạnh lùng gợi lên khóe miệng, hỏi: “Không biết Thiếu chủ là từ nơi nào lấy được tin tức, có tin cậy hay không?”

Hàn Nghiên Trầm trầm giọng nói: “Hiển nhiên đáng tin. Ta sớm ở các phái cài thủ hạ vào nằm vùng, tin tưởng sư bá cũng đã sớm an bài người của mình vào, sư bá nếu không tin, ngại gì tự mình tiếp tục tra xét một phen?”

“Thiếu chủ đa tâm rồi —— nếu Thiếu chủ khẳng định như vậy, lão phu tự nhiên không dám khinh suất.” Hần lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái, quay đầu đối mặt với Vô Na, trên mặt cũng trở nên cung kính: “Toàn bộ đều chờ cốc chủ phân phó!”

36. Chương 35: Cốc Chủ Vị

Thu Thủy, Lưu Ba đợi Đoạt Hồn dứt lời, cũng lên tiếng: “Thuộc hạ không có ý kiến, toàn bộ theo cốc chủ phân phó.”

Vô Na gật đầu, lên tiếng: “Được! Một khi đã như vậy, chuyện này liền trao cho Nghiên Trầm toàn quyền chịu trách nhiệm! Truyền lệnh xuống, Miêu Kim cốc không lâu nữa sẽ cùng chính phái quyết phân một trận cao thấp, phạm là dân cư trong cốc có ý muốn tham dự đều có thể đến chỗ Nghiên Trầm báo danh, không muốn tham gia cũng không cần miễn cưỡng, cứ tự do lưu lại. Nghiên Trầm, Ta đem tứ đại hộ pháp đều giao cho ngươi, để ngươi thoải mái tay chân thống khoái đánh một trận! Hi vọng ngươi không làm vi phạm thất vọng.”

“Vâng, Nghiên Trầm nhất định sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.” Hàn Nghiên Trầm tuy rằng trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn lạnh lẽo như thường, không có một tia dao động.

Phá Vân hai tay ôm quyền hành lễ, vừa định tiếp lệnh, lại phát hiện ba vị hộ pháp khác đều không nhúc nhích, không mấy may có ý tiếp lệnh, sững sốt, đành yên lặng hạ tay xuống.

“Thế nào? Các ngươi không phải đều nói theo phân phó của ta sao?” Vô Na cũng không vì ngoài ý muốn mà tức giận, ánh mắt thản nhiên đảo qua mọi người.

Lưu Ba tiến lên từng bước một, cung kính nói: “Cốc chủ, thiếu chủ vừa mới đường xá xa xôi trở về, bôn ba cực nhọc, nên hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày. Việc tầm công bạch đạo hao tâm tổn trí như vậy hãy để bọn thuộc hạ làm thay.”

Thu Thủy cũng mở miệng, nhưng là quay hướng Hàn Nghiên Trầm nói: “Đúng nha, nghe nói thiếu chủ tiến đánh quân hùng đại triển thần uy, không biết có thể bị thụ thương hay không? Có cần thuộc hạ giúp ngài chữa thương hay không?” Nói xong quay đầu đối mặt Hàn Nghiên Trầm nở nụ cười, diện mạo y vốn vũ mị, cười lên lại càng thêm động lòng người, chỉ là trong đáy mắt lại mong theo một cỗ âm trầm không nói lên lời.

Vô Na nhìn về phía Hàn Nghiên Trầm: “Thật không? Có lẽ vi phụ xuy xét không chu toàn rồi. Nghiên Trầm, người nếu có bị thương, có cần nghỉ ngơi mấy ngày không?”

“Nghĩa phụ yên tâm, Nghiên Trầm không hề gì.”

“Được, tốt lắm. Các người còn có ý kiến gì không?” Vô Na miệng hỏi mọi người, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đoạt Hồn.

Đoạt Hồn quả nhiên lên tiếng: “Cốc chủ, thuộc hạ cho rằng việc này không ổn.”

“Nga, Có gì không ổn?”

“Thiếu chủ tuy rằng tuổi trẻ tài cao, nhưng dẫu sao kinh nghiệm từng trải chưa đủ, cùng bạch đạo quyết đấu là chuyện trọng đại như thế sao có thể tùy ý giao cho hần? Thuộc hạ khẩn thiết xin cốc chủ tự mình chủ trì đại cuộc.”

Vô Na cũng không để tâm mà cười nói: “Kinh nghiệm từng trải không phải đều là rèn luyện mà ra sao? Không cho hần cơ hội thì hần làm thế nào để rèn luyện?” Hần tạm dừng một chút, chậm rãi quét mắt nhìn mọi người, sau đó gằn từng tiếng mà nói, “Nếu như ngay cả chuyện như vậy cũng không thể gánh vác nổi, ngày sau làm thế nào có thể tiếp nhận vị trí Miêu Kim cốc chủ của ta?”

!

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt biến sắc. Ngay cả Hàn Nghiên Trầm diện vô biểu tình cũng nhin không được toát ra một tia sửng sốt.

Đoạt Hồn nhất định làm khó dễ hỏi: “Cốc chủ, ý của người là muốn đem vị trí cốc chủ truyền cho thiếu chủ?”

“Đúng vậy. Nó là con ta, có gì không thể?” Vô Na ngạo nghễ nói.

“Lịch đại các đời cốc chủ cũng không phải là huyết mạch truyền thừa, mà là từ trong tứ đại hộ pháp chọn người có năng lực nhất, võ công cao cường nhất làm người kế tục, hiện tại vẫn chưa cử hành tỷ thí chọn vị trí cốc chủ, cốc chủ sao có thể tự mình chỉ định thiếu chủ, phá hủy quy củ!” Đoạt Hồn bất mãn nói.

“Quy củ này có nói không thể huyết mạch truyền thừa sao?”

“Này —— hướng hồ thiếu chủ cũng không phải là cốc chủ thân sinh. Về tình về lý đều không thể khiến chúng ta phục a!”

“Nghiên Trầm mặc dù không phải thân sinh nhi tử của ta, nhưng là tự thân ta nuôi dưỡng, phần tình nghĩa phụ tử này sớm đã chẳng thua gì con ruột. Quy củ không phải do người định ra sao? Nếu hiện tại ta đã là cốc chủ, thì đó chính là điều ta nói! Trước đây như thế nào ta không quan tâm, về sau như thế nào ta cũng không quản, dù thế nào vị trí này ta nhất định phải truyền cho Nghiên Trầm —— nếu như có người không phục, cứ tiến lên khiêu chiến! Lại nói đến, ta cũng đã nhiều năm không thật sự giãn gân cốt rồi.” Nói đoạn hần lại đối Hàn Nghiên Trầm nói: “Đội người đánh bại những kẻ danh môn chính phái tiểu nhân ngang ngược kia, vì phụ liền đem vị trí cốc chủ truyền cho người, người hảo hảo mà ngồi vững, đừng để ta mất mặt.”

Hàn Nghiên Trầm vẫn còn có chút do dự, không biết có nên tiếp vị hay không. Y vốn dĩ ban đầu chỉ muốn trả thù, cũng không muốn hơn thế, không ngờ tới vì đó mà bị cuốn vào càng nhiều thị phi phân tranh trong cốc, thế nhưng nghĩa phụ nhiều năm dưỡng dục tài bồi tình cảm này không thể không báo đáp, không đành lòng khiến hần thất vọng, nhất thời khó xử.

Phá Vân sau một hồi lâu trầm mặc, thấp giọng nói: “Nếu như có bản lĩnh đánh bại bạch đạo, thật cũng có phần nên chuyện, có tư cách ngồi vào cốc chủ vị.”

Giọng nói hần mặc dù thấp, nhưng mỗi người ở đây võ công cao cường nhĩ lực kinh người, lập tức gấp phải vãi đạo ánh mắt lạnh lùng, nhìn đến hần phải ngậm miệng không nói thêm nữa.

Đoạt Hồn tuy rằng vẫn không cam lòng, lại tự nghĩ không thể nắm chắc mười phần có thể đánh bại Vô Na. Từ mười năm trước ở trên cuộc tỷ thí giành cốc chủ vị đã bại bởi Vô Na, hần vẫn luôn âm thầm cố gắng khổ luyện, chỉ hi vọng một ngày kia có thể đánh bại Vô Na giành lại cốc chủ vị, thế nhưng Vô Na kia võ công luôn thần bí khó dò, mấy năm nay rất ít khi tự mình xuất thủ, ngẫu nhiên cùng hần so chiêu luận bàn, không biết hần xuất ra mấy thành công lực dễ dàng làm hần chống đỡ không kịp, khiến hần vừa hận

lại vừa kính, chậm rãi thủ tiêu ý niệm trong đầu, vốn định lui lại mà chờ lần tới, ở trận tỉ thí giành vị trí của Vô Na mà đánh bại mấy tiểu mao tử tiếp nhận cốc chủ vị, ai ngờ Vô Na kia không chịu theo lẽ thường an bài, nửa đường nảy ra một tên Hàn Nghiên Trầm, mắt thấy cốc chủ vị sắp tới tay cứ như vậy mà uống phí mất đi, bảo hắn làm soa cam thâm.

Vì thế cứ theo lý lẽ mà tranh luận nói: “Thế nhưng người kế nhiệm cốc chủ vị phải có tài đức vẹn toàn, võ nghệ cao cường mới có thể phục chúng. Bằng không sẽ khiến nhiều người bất mãn, người người một khi cùng dậy lên, chỉ sợ thiếu chủ tính – mệnh – khó – giữ —— cốc chủ đầu cho một lòng yêu con, làm như vậy ngược lại chính là hại thiếu chủ a!” Hắn tận lực kéo dài ngữ điệu, khinh thường mà đánh một cái liếc mắt không lời tới Hàn Nghiên Trầm.

“Thắng làm vua thua làm giặc, nếu không có bản lĩnh cũng không ngồi yên cái vị trí này, chết cũng xứng đáng! Nghiên Trầm, ngươi dám hay không dám ngồi lên cốc chủ vị này?” Vô Na hỏi.

Nhất thời một mảnh yên lặng, tất cả mọi người chăm chú nhìn Hàn Nghiên Trầm, hoặc căm ghét hoặc khinh thường hoặc lạnh lùng hờ hững, khiến y như có dao nhọn đâm lưng.

37. Chương 36: Mê Chướng (thượng)

Biên tập | Kỳ Lam

...

“...” Hàn Nghiên Trầm trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nói: “Tạ ơn nghĩa phụ ưu ái, Nghiên Trầm sẽ không làm người thất vọng!”

Y không biết rằng Vô Na vì sao phải không để ý đến ý kiến của môn hạ đem mình bức lên đứng mũi chịu sào, không biết là xuất phát từ thương yêu hay là có dụng ý khác, không biết chờ đợi y phía trước sẽ là điều gì, nhưng thôi, chỉ cần có thể báo thù, y cái gì cũng không cần quan tâm.

Từ cái đêm của hơn mười năm trước đó, y đã rơi vào địa ngục khôn cùng, mai sau dù có thêm nhiều phong ba nguy hiểm hơn nữa, chẳng qua chỉ là rơi xuống thêm nhiều tầng mà thôi, cần gì phải lo lắng?

Nếu như bản thân không may chết đi, vừa hay có thể giải thoát rửa sạch một thân nghiệp chướng này, trải qua mới biết có phải là một chuyện may mắn hay không.

Hy vọng khi đó, phụ mẫu dưới cửu tuyền trông thấy mình ở trên này báo thù, tha thứ cho y hết thảy tội nghiệt phạm phải...

Cho nên trước khi đó, lần này y nhất định phải nhân cơ hội cùng bạch đạo quyết đấu mà diệt trừ dư孽 còn lại của Tô gia!

Hàn Nghiên Trầm trong lòng thiên hồi bách chuyển, cuối cùng định tâm lại, ánh mắt càng thêm băng lãnh, quanh thân tản mát một cỗ sát khí lạnh liệt.

Vô Na cao giọng cười to nói: “Tốt! Không hổ là nhi tử của ta! Vì phụ sẽ chờ người chiến thắng trở về, truyền ngôi vị cho người! Mấy người các ngươi hãy nghe theo lời Nghiên Trầm phân phó, hảo hảo làm cho những tên hề ngang ngược kiến thức một chút uy phong của Miêu Kim Cốc! Nếu như vì tư dục cá nhân mà bất hòa dẫn đến bại bởi lũ hề đó, khiến chính mình hổ thẹn, chuyện ngu xuẩn như vậy, tin rằng người thông minh như các ngươi sẽ không làm ra chứ?” Nói xong, hắn như cũ nhìn thẳng Câu Hồn.

Câu Hồn cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn, hít sâu một hơi, khom người nói: “Rõ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Phá Vân thấy thế lập tức tiếp lời: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Lưu Ba cùng Thu Thủy liếc nhau, cuối cùng cũng cắn tức mà nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Tốt lắm —— đều lui ra đi. Nghiên Trầm, người cũng quay về nghỉ ngơi cho tốt, kế tiếp chính là một trận đại chiến!” Vô Na thỏa mãn câu lên khoe miệng.

“Rõ.” Mọi người ào ào thôi lui.

Vô Na nhìn bóng lưng Hàn Nghiên Trầm dài thẳng như khối ngọc trắng rời khỏi đại sảnh, trong mắt hiện lên tình tự phức tạp.

Đây là con hắc, là nhi tử của người kia ——

Hắn nhắm mắt lại, trước mắt tựa như phảng phất hiện lên dung mạo xinh đẹp nho nhã như ngọc của người kia, khí chất nhã nhặn, nụ cười ôn văn, người kia càng thích hợp làm một văn nhân ngâm thi tác họa, người nào từng nghĩ lại là võ lâm minh chủ danh chấn thiên hạ.

Hai mươi năm trước, hắn vẫn còn là một trong tứ đại hộ pháp của Miêu Kim Cốc, phụng lệnh tiền nhiệm giáo chủ đi ám sát minh chủ võ lâm, trong bóng đêm nặng nề, dung mạo xuất chúng hơn người của người nọ lại tỏa sáng như tinh tú, làm hắn không dám nhìn gần.

Hắn thất bại, không chút do dự thất bại —— không phải võ công của hắn quá kém không chịu nổi một kích, mà là hắn không biết chuyện tà môn gì, thế nhưng lại không đành lòng ra tay.

Người nọ ở giữa không tung vể lên một đường kiếm xinh đẹp, thân mình tựa như kinh yển, kinh hồng chiếu ảnh, hắn nhìn thấy kiếm quang nội lực lãnh liệt đánh về hướng mình, vốn có thể một tay dùng kiếm ngăn cản, một tay đánh tới cổ đối phương —— người nọ vừa ra tay hắn liền nhìn ra, nội lực cùng tốc độ của hắn đều hơn đối phương rất nhiều, dễ dàng thắng không thể nghi ngờ.

Thế nhưng hắn không hề, cư nhiên không hề ra tay.

Do đó hắn chẳng qua là đánh bay đi kiếm người nọ, sau đó thu kiếm, ôm ngực đứng đó.

Người nọ tựa hồ có chút sững sốt, hai người vừa mới giao thủ, y đã biết đối phương võ công hơn xa chính mình, lại rõ ràng có ý bất thiện mà tới, vốn tưởng lạnh ít dữ nhiều, lại không biết đối phương vì sao ngừng tay. Bởi vậy cũng thu kiếm đứng yên, im lặng nhìn hắn.

Hai người bọn họ ở dưới ánh trăng lẳng lặng đối diện hồi lâu, mãi cho đến khi phương đông dần sáng, người nọ rút cuộc khác khí mà chấp tay nói: “Huynh đài nếu không có việc gì khác, tại có thể cáo từ đi trước?” Liên thanh đều là ôn nhuận dễ nghe.

Hắn sững sốt, đột nhiên nói: “Minh chủ xin cứ tự nhiên... không biết tôn tính đại danh minh chủ, có thể cho biết hay không?” hắn ngày thường nói chuyện vốn không phải nhã nhặn hữu lễ như thế, nhưng nhìn thân ảnh như ngọc trước mặt, không tự chủ mà chú ý chọn lọc ngữ khí, sợ mạo phạm đối phương, hoặc là đối phương xem thường.

“...” Người nọ hiển nhiên cũng ngắc ngứ cả người, không nghĩ tới người này nửa đêm tới thăm hỏi, chẳng nói lời nào liền cũng mình giao đấu, vậy mà cư nhiên ngay cả tên mình cũng không biết, hiện tại cư nhiên lại muốn hỏi. Bất quá y phản ứng lại rất nhanh, tao nhã đáp: “Tại hạ Trầm Mạch Bạch, không biết quý tính đại danh, lại vì chuyện gì mà đến?”

“...” Vô Na ngắc ngứ người, hắn bất tri bất giác mà nghĩ, mình làm thế nào đáp lời đây? Dù sao cũng không thể nói, ta là người Miêu Kim Cốc, phụng mệnh đến ám sát người đó.

Trầm Mạch Bạch đợi chốc lát, thấy Vô Na vẫn không mở miệng, liền khẽ cười cười: “Nếu huynh đài có điều khó thì quên đi, tại hạ không ép buộc. Nếu không có chuyện khác, trước xin cáo từ.” Nói xong xoay người muốn đi.

“Từ từ!” Vô Na buột miệng.

Trầm Mạch Bạch quay đầu lại, yên lặng dùng ánh mắt dò hỏi hắn.

Vô Na linh quang chợt lóe, cắn răng nói: “Tại hạ Vô Na, thường nghe nói minh chủ văn võ song toàn phong thái hơn người, đặc biệt đến đây bái phỏng. Sơn dã thôn nhân không hiểu quy củ phép tắc, quấy nhiễu đến minh chủ, xin được thứ lỗi.” Hắn tự nhận là đã nói vô số lời nó dối, nhưng chỉ có lúc này đây chợt dạ không thôi, thấp thỏm bất an.

“...” tên Vô Na, vừa nghe liền biết là tên giả, Trầm Mạch Bạch lại giống như không hề lưu tâm, mỉm cười nói: “Nguyên lai là Vô Na huynh. Tại hạ võ công thiển cận, thật sự không bằng một phần mười huynh đài, thật đã hổ thẹn rồi. Về phần văn chương cũng là qua loa thường thường, chẳng qua là các bằng hữu tán thưởng, đã để huynh đài chê cười rồi.”

Vô Na say sưa nhìn y tao nhã mỉm cười, bất giác nói: “Minh chủ, không biết về sau ta còn có thể may mắn được bái kiến minh chủ không?”

Trầm Mạch Bạch cười nói: “Đương nhiên có thể. Tại hạ thực bội phục võ nghệ của huynh đài, đúng là cầu còn không được —— bắt quá lần sau trở lại cũng đừng tới đêm khuya như vậy, đến cổng sơn trang ta báo một cái danh thiếp là có thể.” Nói xong nhanh nhẹn rời đi.

38. Chương 37: Mê Chướng (hạ)

Biên tập | Kỳ Lam

Nhiệm vụ ám sát thất bại, ngoài việc ba hộ pháp vui sướng cười nhạo khi hấn gặp họa. Cốc chủ cũng phi thường bất mãn, nghe nói võ lâm minh chủ thanh danh tuy lớn, nhưng võ công kỳ thực cũng không phải đứng đầu, Vô Na ở trong cốc võ công xếp thứ hai, đứng ngay sau mình, tại sao lại tay không trở về, ngay cả đả thương y cũng không thể.

Vô Na im lặng không nói gì, không một lời biện giải.

Từ ngay sau lúc đó, hấn luôn luôn nhớ tới nam tử như ngọc kia, có cơ hội ra khỏi cốc, liền luôn nhìn không được mượn cơ hội đến nhìn y.

Bọn họ thường tùy ý mà giao thủ mấy chiêu, sau đó dưới ánh trăng uống mấy chén, thiên địa nam bắc tán gẫu một trận. Có đôi khi hứng khởi lên, không chỉ một lần suýt chút nữa bại lộ thân phận, Vô Na lúc nào cũng tức khắc lắng sang chuyện khác, sau đó lén lút quan sát Trầm Mạch Bạch, chỉ sợ y đa nghi. Trầm Mạch Bạch lại giống như cái gì cũng không lưu tâm, tùy ý hấn đem câu chuyện chuyển hướng, tự nhiên tiếp tục tán gẫu.

Cũng không rõ y biết, hay là không ——

Cũng không biết chính mình đối với y là cái dạng tâm tình gì, y lại xem mình như thế nào.

Vấn đề tuy nghĩ không thông, Vô Na cũng chưa bao giờ lo lắng suy nghĩ. Chỉ cần hấn hiểu rõ mình muốn gặp y, Trầm Mạch Bạch cũng nguyện ý cho hấn gặp, cho dù một năm cũng chỉ gặp vài lần, vậy cũng là đủ rồi.

Hấn vốn nghĩ thời gian cứ như vậy kéo dài mãi mãi, cho đến cái đêm mười bốn năm trước đó.

Đêm đó, hấn hoàn thành xong nhiệm vụ cốc chủ giao phó, vội vàng chạy tới Kim Lăng, nghĩ muốn gặp mặt Trầm Mạch Bạch một lần nữa trước khi về cốc. Bởi vì thời gian đã quá muộn không muốn quấy rầy y, liền tới miếu thổ địa cách vách Trầm gia dự định ở tạm một đêm, lại vô tình phát hiện hai đứa nhỏ đang hấp hối, trong đó có một đứa trên mặt còn bị đao rạch đến biến dạng.

Nhớ tới thời thơ ấu tao ngộ tương tự, hấn nhất thời vô tình, sinh lòng trắc ẩn, liền hỏi: “Muốn sống ư?” Bé trai kia đáp: “Muốn.” Hấn lại hỏi: “Muốn báo thù không?” Đứa bé kia cho dù đang hấp hối, trên mặt huyết nhục mơ hồ, nhưng trong ánh mắt vẫn kiên cường tràn ngập thù hận: “Muốn.” Lúc ấy hấn lập tức nghĩ tới: chỉ có lòng thù hận ngập tràn mới khiến con người trở nên cường đại, đứa nhỏ này có lẽ có thể làm đồ đệ hấn, vì thế liền dùng độc môn bí được của Miêu Kim Cốc cứu hai đứa.

Ngày hôm sau, khi hấn an bài ổn thỏa cho hai hài tử, liền giống như thường lệ đến Trầm gia đưa bái thiếp thì lại phát hiện có chút bất thường. Tuy rằng thoạt nhìn không có dị tượng gì lớn, nhưng ngoài cổng lại không một bóng người, bên trong cũng tản ra một loại im yên tĩnh lạnh lẽo đến quỷ dị, không khí trầm lắng.

Trong lòng hần đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu, lập tức nhẹ nhàng lên vào, chứng kiến bên trong thi thể đầy đất, có hai người ăn mặc kiểu giang hồ đang kiểm tra từng khối thi thể, nghe đối thoại dường như là huynh đệ của Trầm Mạch Bạch.

Hần càng nghe trong lòng càng thắt chặt lại, lặng lẽ tìm vào phòng ngủ của Trầm Mạch Bạch, chỉ thấy người nọ tuy rằng dung mạo như ngọc vẫn như cũ, nhưng sắc mặt trắng bệch, cùng thê tử mặc áo ngủ gấm nằm dưới đất, đã ngừng thở!

“Ai!” Trong viện tử đột nhiên có người quát to, cùng hướng bên này chạy đến.

Nguyên lai là trong nháy mắt trong lòng hần cảm xúc kịch liệt đau đớn không khống chế được, không che giấu được khí tức chính mình, bị người phát hiện hành tung.

Bước chân đã rất nhanh tới gần, người tới công phu không kém, tình thế cấp bách hần trở mình nhảy ra cửa sổ mà đi, cũng không cẩn thận đánh rơi lệnh bài Miêu Kim Cốc.

Sau đó hần ở xung quanh Trầm phủ lưu lại mấy ngày, muốn dò la xem đầu mối về cái chết của Trầm Mạch Bạch nhưng không thu hoạch được gì. Ngược lại bị người khác phát hiện hành tung, vì thế lời đồn nổi lên tứ phía, thiên hạ nhao nhao truyền nhau là Miêu Kim Cốc đã hạ thủ.

Hần nhả mặt nhú mày, không có cách nào, đành mang hai hài tử quay về cốc.

Hần ngày một uể oải tinh thần, hai đứa nhỏ thương thế lại dần tốt lên. Hần vốn không có ý định đi tra xét thân thể hài tử, cũng không muốn nhúng tay vào cừu oán của chúng, thậm chí chỉ đơn giản mà dạy võ công cho chúng. Nhưng trong lúc vô tình nghe được hai đứa nhỏ đối thoại thì phát hiện thân thể của chúng.

Nó cư nhiên lại là nhi tử của Trầm Mạch Bạch!

Trầm Mạch Bạch cư nhiên là bị một người huynh đệ của mình hại chết!

Hần vốn dĩ cực kỳ hận cái gọi là danh môn chính phái, nghe xong lời nói của Trầm Nghiên Hàm càng thêm căm hận, hần đối Trầm Nghiên Hàm nho nhỏ nói: “Đổi một cái tên đi, từ nay về sau người chính là người của Miêu Kim Cốc, là đồ đệ của ta, cũng là nhi tử của ta! Nghĩa phụ muốn đem điều tốt nhất cho người. Phụ tử chúng ta hai người cùng nhau san bằng bạch đạo, giết sạch những tên ngụy quân tử ngoài mặt một vẻ sau lưng lại vụng trộm kia, báo thù cho cha người!”

Trầm Nghiên Hàm kích động mà hướng hần bái lạy, tâm hần một lần nữa cũng xúc động.

Hần nhìn thấy Hàn Nghiên Trầm một ngày lại một ngày lớn lên, thêm một ngày càng giống với cái người xinh đẹp nho nhã tựa như ngọc kia, thì hần thêm một ngày càng tưởng niệm người đó.

Vì sao lại nhớ mãi không quên.

Nếu như người đó còn sống....

Nếu như người đó còn sống, hần có thể làm gì hơn, lại muốn làm gì được đây.

Giả thiết vô nghĩa cứ miệt mài theo đuổi hần, liền như nan đề mà hần sẽ không hao tâm tổn trí suy nghĩ.

Hần chỉ cần tưởng niệm người đó là tốt rồi, chỉ cần đem nhi tử của người đó hảo hảo mà nuôi dưỡng.

Đáng tiếc là, người đó vĩnh viễn ôn văn tao nhã, không giống như Hàn Nghiên Trầm, luôn lạnh lùng âm đạm, ngàn dặm băng giá cự tuyệt người tới gần.

Nhìn khuôn mặt hiện ra giống hệt nhau như khí chất hoàn toàn bất đồng, hần mỗi lần cảm khái lại tiếc hận.

Trầm Mạch Bạch, huynh đã thấy chưa? Nhi tử của huynh đã trưởng thành, đã có năng lực tự tay báo thù cho huynh. Nó còn muốn lập tức giết sạch đám ngụy quân tử giả bộ thần nhiên đạo mạo kia, san bằng những tên tiểu nhân ty tiện vì tư dục cá nhân mà tổn thương huynh, huynh có vì nó mà kêu ngạo không?

Năm đó ta không có gì có thể cho huynh, hiện tại cũng không có gì có thể cho nó —— chỉ có cốc chủ vị này. Cho dù hiện tại có người không phục, cho dù sẽ khiến nó có thêm bao nhiêu địch nhân, thế nhưng nó là con của huynh, nó nhất định có năng lực phục chúng, trở thành cốc chủ Miêu Kim Cốc uy chấn thiên hạ khiến bạch đạo nghe tiếng mà sợ mất mặt, ta tin tưởng nó!

39. Chương 38: Nỗi Gió (thượng)

Biên tập | Kỳ Lam

Hàn Nghiên Trầm theo sau bốn vị hộ pháp, chậm rãi ra khỏi đại sảnh.

Lưu Ba đi phía trước đột nhiên ngừng cước bộ, xoay người lại nói: “Chúc mừng thiếu chủ, Lưu Ba mong Thiếu chủ giường cờ tất thắng, thuận lợi bước lên cốc chủ vị.”

Thu Thủy hơi nghiêng lại một bên mặt mi mắt cười như loan nguyệt nói: “Chuyện đó có muốn y cũng phải đánh thắng trận này trước, còn mệnh trở về a —— nghe nói thiếu chủ vì để giết cả nhà Tô gia mà không tiếc đổ máu, trúng độc, còn bị thương rất nặng, không biết hiện tại đã khôi phục thế nào rồi. Không biết —— độc kia đã giải hết chưa ——” Nói xong tình tế đánh giá dung nhan lạnh lùng tuyệt lệ của Hàn Nghiên Trầm trước mặt, cười đến ái muội.

Phá Vân nghe vậy hiểu kỳ hỏi han: “Thật sao? Là loại độc gì? Có bị thương nặng không?”

Thu Thủy che miệng cười khê: “Cái này a —— nếu như ngươi ngẫu nhiên xuất cốc đi giải khuây, đến ngồi quán trà ở trấn bên, tự nhiên sẽ nghe được.”

Phá Vân nhìn về phía Hàn Nghiên Trầm, “Thiếu chủ, rốt cuộc là độc gì? Nói ra để chúng ta cùng đề phòng một chút.”

Hàn Nghiên Trầm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lạnh lùng đáp: “Đa tâm rồi, ta rất khỏe.”

Lưu Ba cũng ảm đạm cười, nhẹ trách mắng: “Lời đồn vớ vẩn gì đó, sao có thể đem nói lung tung. Thiếu chủ là người ra sao, thế nào có thể như bọn tiểu nhân đó nói?”

Thu Thủy thấp giọng xuống, nói: “Thật không? Đều là lời đồn truyền lưu rất rộng rãi, vừa mới rồi nghe tin. Xin thỉnh thiếu chủ chờ để tâm.”

“Quá lời rồi.” Hàn Nghiên Trầm đơn giản đáp một tiếng, không muốn nhiều lời.

Phá Vân vẫn còn chưa từ bỏ ý định mà đuổi theo Lưu Ba Thu Thủy hỏi, ba người một đường dây dưa rời đi.

Cầu Hồn một mực im lặng ở bên khinh thường mà hừ một tiếng, cười lạnh bước đi.

Hàn Nghiên Trầm một đường trở lại viện lạc của mình, vừa mới bước vào thư phòng, Tổ Khanh liền đưa lên một tờ giấy, “Thiếu chủ, vừa mới thu được.”

“Sao.” Y tiếp nhận tờ giấy mở ra, chỉ thấy bên trên có bốn chữ: đại ca, truyền lệnh.

Y trầm tư hỏi: “Những người khác có tin tức không?”

“Người của ta ẩn ở phái Hoa Sơn, Điểm Thương sơn lần lượt đưa thư về, nói Diệp Thanh Dương không muốn tiếp nhận vị trí võ lâm minh chủ, bọn họ quyết định tạm thời để Tô Kỳ Dung đứng đầu, mấy vị trưởng môn theo bên cạnh hiệp trợ, thay cha báo thù, ra chiêu bài diệp tận gốc tà giáo, đang ở trên giang hồ chiêu gọi các môn phái.”

Hàn Nghiên Trầm suy tính trong chốc lát, trải ra một trang giấy, đề bút viết: Hai mươi tám, Cận Xuyên, giao cho Tổ Khanh. “Giao cho Tô Liễm Dung, để người của chúng ta tiếp tục báo cáo tin tức từ Diệp gia.” Tiệp tay đem tờ giấy Tô Liễm Dung truyền đến xé nát.

Tổ Khanh lĩnh mệnh lui ra, thư phòng nháy mắt an tĩnh lại.

Hàn Nghiên Trầm nhắm mắt tựa vào chiếc ghế sau bàn, thở ra một hơi thật dài, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Chỉ có thời gian mười ngày.

Mười ngày sau, y sẽ cùng bạch đạo chính thức khai chiến.

Đối phương tuy không có Thiếu Lâm, Võ Đang các đại phái làm người đứng đầu, phái Hoa Sơn, Điểm Thương Sơn cùng mấy môn phái tụ tập lại thực lực cũng không thể coi thường. Tứ đại hộ pháp phụng mệnh hiệp trợ y lại bằng mặt không bằng lòng, chỉ cần không ngầm ngầm liên hợp ám toán sau lưng y sẽ không sai lầm. Nếu như bỏ đi tứ đại hộ pháp cùng thủ hạ của họ, chân chính đối với mình một lòng bất quá cũng chỉ có hai người Tổ Khanh cùng Hoàn Quân, tối đa cũng chỉ có thêm vài cốc dân tự nguyện báo danh, võ công của Tổ Khanh còn chưa thập phần cao cường, tuy rằng am hiểu ám khí cùng dịch dung, nhưng chính diện đối chiến tất nhiên chịu thiệt. Cho dù có Tô Liễm Dung cùng thủ hạ phục kích, cũng không nhất định có thể dễ dàng đắc thủ....

Tính toán như vậy, tuy rằng bạch đạo lực lượng không mạnh, y thật ra cũng không chiếm ưu thế, bất quá là yếu đánh yếu mà thôi. Trận này tính ra quả thực khó khăn trùng trùng, biến số rất lớn.

Nhưng y không muốn đợi thêm nữa.

Y không quan tâm gánh nặng chiến thắng trận chiến này, không quan tâm có giữ được tính mạng mà kế thừa cốc chủ vị hay không, không quan tâm nghĩa phụ vì sao phải chấp nhất muốn đem vị trí đó truyền cho y như thế.

Y chỉ muốn báo thù, lập tức trả thù, đem mấy kẻ dư nghiệt cuối cùng của Tô gia đều giết sạch, đem hết thảy ân oán này chấm dứt, tốc chiến tốc thắng.

Điểm này, y chắc chắn làm được.

Chỉ cần vậy là đủ rồi.

Hiện tại, điều duy nhất y muốn làm, chính là chậm rãi điều tức, lẳng lặng chờ đợi tứ nguyệt nhị thập bát tới.

Lúc này tại Diệp gia lại một mảnh náo nhiệt.

Nghiêm túc mà nói, là khách nhân của Diệp gia một đám đang náo nhiệt.

Mọi người vừa mới từ trong thất vọng bởi Diệp Thanh Dương sống chết không chịu rời núi mà phấn chấn lại tinh thần, chấp nhận chuyện đứng đầu là quân tử kiếm Tô Kỳ Dung, nhưng bọn họ vẫn hi vọng Diệp Thanh Dương có thể ở thời điểm cuối cùng thay đổi chủ ý, cho nên vẫn tiếp tục ở lại Diệp gia không chịu xuất phát, nghiêm nhiên đem Diệp gia làm đại bản doanh cho liên minh đồng minh lần này.

Diệp Thanh Dương cũng không hề tức giận, ngược lại vì bọn họ mà đặc biệt chuẩn bị một viện lạc, ba lần bảy lượt còn mời bọn họ chơi cờ thưởng trà.

Có điều mọi người hiển nhiên không có cái dật thủ nhàn hạ như Diệp Thanh Dương, giờ phút này bọn họ đang tụ họp một chỗ cùng thảo luận bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Tô Kỳ Dung thương thế đã dưỡng khá tốt, khuôn mặt vẫn như trước khiêm cung tao nhã, chẳng qua là ai cũng cảm giác được rằng, bên dưới vẻ nhất quán ôn văn lại càng thêm sắc bén chấp nhất.

Hắn tuy rằng trên danh nghĩa là người đứng đầu, nhưng không dám ngồi lên thượng vị, mà là ngồi ở ghế bên tay phải, để Nguyên Tiểu cùng Tề Trần đạo nhân tiến qua thượng vị. Thiên Hà Quan Cận Hà tiên tử, Quan Đông kiếm khách, Đán Dương môn môn chủ, Khánh Ngọc đường đường chủ cùng mấy vị trưởng môn, môn chủ khác ngồi ở bên phải. Diệp Lăng Vân, Cố Lưu Ngọc, Tô Liễm Dung, Tô Tường Dung cùng vài người thanh niên lần lượt ngồi bên Tô Kỳ Dung.

Lúc này mọi người đều chau mày.

Tô Kỳ Dung bất đắc dĩ mà nói: “Trước mắt vấn đề lớn nhất chính là không ai biết đích xác Miêu Kim Cốc vị trí cụ thể ở đâu. Chỉ nghe nói nó nằm ở khu vực vùng núi Xuyên Thục, vị trí hẻo lánh. Nhưng Xuyên Thục lớn như vậy, nên bắt đầu tìm từ đâu? Không biết Nguyên sư bá, Tề Trần sư bá có cao kiến gì không?”

Nguyên Tiểu cùng Tề Trần đạo nhân nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương thấy được vẻ không biết làm thế nào.

40. Chương 39: Nỗi Gió (hạ)

Biên tập | Kỳ Lam

...

Mình sắp gặp với mấy bác đại hiệp này quá *ôm trán*

Nguyên Tiểu chân chừ nói: “... Có thể, có cách gì khác có thể dẫn bọn chúng chủ động hiện thân không?”

Quan Đông kiếm khách tiếp lời: “... Nói ví dụ như, phóng tin đồn, nói chúng ta đã bắt được thiếu chủ Huyết Nghiên công tử của bọn họ, một lần nữa hạ Uyên Mộng với hắn, ngày ngày lăng nhục? Ta cũng không tin Huyết Nghiên công tử tâm cao khí ngạo kia sẽ nhẫn được chuyện này!” Hắn ngày đó bị Hàn Nghiên Trầm trước mặt quần hùng bẽ gãy Khiếu Long Kiếm, hơn nữa lại chỉ trong có một chiêu, thật sự là mất hết mặt mũi, lần này vừa nghe thấy mọi người muốn diệt trừ tận gốc Miêu Kim Cốc, lập tức không nói hai lời cầm vũ khí mới chạy tới. Vũ khí mới của hắn vẫn là một thanh trường kiếm, tuy rằng thanh kiếm này so ra thua kém thanh Khiếu Long Kiếm đã thành danh, nhưng kiếm khí thanh liệt, cũng không hổ là một thanh bảo kiếm, lần này hắn đem nó đặt tên là Phá Huyết kiếm, thề phải dùng kiếm này diệt Huyết Nghiên công tử.

Những người ngày ấy đa phần đều ở đây, phần lớn đều hiểu rõ chuyện Uyên Mộng, nghĩ đến khuôn mặt thanh lãnh mỹ lệ tuyệt trần của Hàn Nghiên Trầm, đáy lòng âm thầm mắng đê tiện đồng thời cũng khê động, sinh một loại cảm giác khác thường. Cận Hà tiên tử thân là nữ tử, cũng không nghĩ tới kiếm khách tại thời điểm như thế này lại đưa ra một chủ ý như vậy, không khỏi đỏ mặt, ngượng ngùng mà cúi đầu. Chỉ có Tô Tường Dung bởi vì hiểu biết giang hồ không nhiều, không quá minh bạch, tò mò mà nhẹ hỏi Diệp Lăng Vân, “Uyen Mộng là cái gì?”

Diệp Lăng Vân nghe vậy nhíu mày, nhẹ giọng đáp: “Không phải thứ tốt gì, nữ hài tử không được hỏi bậy.”

Tô Tường Dung ánh mắt vẫn hoang mang, lại cảm nhận được không khí ở đây có chút cổ quái, ngoan ngoãn không hỏi nữa.

Tất cả mọi người chăm chú vào Nguyên Tiểu cùng Tể Trần đạo nhân.

Nguyên Tiểu cùng Tể Trần đạo nhân lại quay mặt nhìn nhau, như trước đồng thời không biết làm thế nào.

Hồi lâu, Tể Trần đạo nhân do dự nói, “Nếu như không có biện pháp nào khác,... Đây cũng là một cách dẫn xà xuất động...”

“Thế nhưng biện pháp này không có quang minh lỗi lạc, đánh mất đạo nghĩa quân tử của chúng ta a.” Tô Kỳ Dung nhin không được nói.

Quan Đông Kiếm khách trắng mắt nói: “Chớ quên, ngày đó hạ Uyên Mộng cho Huyết Nghiên công tử chính là lệnh tôn đại nhân.”

Tô Kỳ Dung bị ghen không thể nói, cúi đầu xuống.

Tất cả mọi người nhìn Nguyên Tiểu, chờ hắn quyết định.

Nguyên Tiểu trước ánh mắt chờ đợi của mọi người bất đắc dĩ nói, “... Nếu như.... Thật sự không còn cách nào khác...”

“Về vị trí cụ thể của Miêu Kim Cốc, ta thật ra có nghe nói.” Tô Liễm Dung một mực im lặng không lên tiếng đột nhiên mở miệng, lập tức thu hút lực chú ý của mọi người.

“Nói nghe một chút.” Nguyên Tiểu ra hiệu nói.

Tô Liễm Dung một bên vừa nhớ lại vừa nói: “Dường như trước đây ta có nghe qua phụ thân nói, nó đại khái là ở giữa rặng núi Long Môn sơn của Xuyên Thục có một bồn địa gọi là Cận Xuyên.”

Tô Kỳ Dung không khỏi giật mình: “Cha khi nào thì nói qua? Tại sao ta một chút đều không biết?”

“Khi đó cả nhà Trần thúc thúc vừa mời gặp bất hạnh, rất nhiều người đồn đại là Miêu Kim Cốc đã hạ thủ, cha từng tỉ mỉ điều tra về Miêu Kim Cốc. Ta cũng vô tình nghe cha đề cập qua, nhưng nhớ cũng không rõ lắm, cũng không biết là thật hay giả, vậy nên vừa rồi cũng không nói gì.”

“Nguyên lai là như vậy. Vậy Tô minh chủ có từng tự mình đến nơi đó chưa? Huyết án nhà Trần lão minh chủ có phải thực sự có liên quan đến Miêu Kim Cốc không?” Nguyên Tiểu hỏi.

Tô Liễm Dung lắc đầu, “Cái này thì ta thực sự không biết. Đại ca, người có nhớ gì không?”

Tầm mắt mọi người lại đổ lên người Tô Kỳ Dung, Tô Kỳ Dung cảm thấy trên mặt có chút nóng, bất đắc dĩ nói: “Hổ thẹn. Chuyện này ta một chút cũng không nhớ được.” Hắn vừa nghi hoặc vừa xấu hổ, chuyện trọng yếu như vậy, nếu như phụ thân thật sự nói qua, vì sao hắn không biết một chút nào.

Tô Liễm Dung vội nói: “Ta cũng là đột nhiên cảm thấy dường như đã nghe qua cha nói, bất quá đó cũng là chuyện của mười mấy năm trước rồi, có thể là cha căn bản chưa từng nói qua. Có lẽ dẫn xà xuất động vẫn đỡ hơn một chút.

Sự tình quay một vòng, lại trở về điểm khởi đầu.

Tô Kỳ Dung còn đang cúi đầu hồi tưởng phụ thân có từng đề cập qua chuyện liên quan đến Miêu Kim Cốc không, Nguyên Tiểu cùng Tế Trần đạo nhân trao đổi ánh mắt một chút, nói: “Nếu như thực sự có thể tra ra vị trí xuất phát cụ thể của Miêu Kim Cốc, tập kích bất ngờ, tất nhiên so với dẫn xà xuất động thì ổn thỏa hơn. Phùng đường chủ, Khánh Ngọc Đường các vị không phải vừa vặn nằm ở vùng Thục sao, có thể để đệ tử nội đường đến phụ cận Cận Xuyên nghe ngóng một phen không? ta sẽ thông tri cho phái Thanh Thành cùng Đường môn ở Xuyên Thục, hi vọng bọn họ có thể hỗ trợ dò la một chút.”

Khánh Ngọc Đường đường chủ Phùng Ngọc Cửu bị điểm danh vội vàng nói: “Được, ta lập tức cho người đi tìm hiểu, một khi có tin tức liền lập tức báo cho mọi người.”

“Được. Vậy ngày hôm nay tạm dừng thương nghị ở đây.”

Mọi người đông loạt ôm quyền, đang muốn rời đi, quản gia Diệp phủ Diệp Hải Viễn từ xa đi tới nói: “Lão gia nói mọi người nghị sự cả ngày, rất vất vả, đã thiết yến ở Phương Ngoại lâu, các vị nếu buổi chiều không có việc gì xin mời đến nếm thử tay nghề của Phương Ngoại lâu chúng ta, mặt khác thưởng ngoạn phong cảnh Tây Hồ.”

Mọi người ngẫm lại sự tình cuối cùng cũng thương lượng ra một chút sáng tỏ rồi, liền vui vẻ đi.

Diệp Thanh Dương cố ý đem Phương Ngoại lâu ra, không ngoài kinh thương, sắp đặt vài bàn tiệc lớn. Mọi người tuy rằng âm thầm oán giận lão không để tâm tình nghĩa giang hồ khoanh tay đứng nhìn, nhưng thấy ông miễn phí cung cấp chỗ ăn ở, phân phó hạ nhân hầu hạ ân cần, lại thường mang lên mấy bàn lớn thức này, cũng không thể nói gì hơn.

Qua ba tuần rượu, khách chủ tận hoan, bóng ma Miêu Kim Cốc trong lòng mọi người giữa men say mà tạm thời tán đi, bầu không khí càng thêm sôi nổi.

Mãi cho đến khi đêm đã khuya, mọi người mới say khướt rời đi.

41. Chương 40: Tiếng Tiêu Dưới Trăng (thượng)

Biên tập | Tiểu JaeJae

...

Diệp Lăng Vân nằm ở trên giường, lặn qua lộn lại không ngủ được.

Gần đây, hắn thường thường mất ngủ.

Thân ảnh thanh lãnh tuyệt trần của Hàn Nghiên Trầm luôn hiện ra trong tâm trí hắn có muốn xua đi cũng không được, một chốc hắn lại nghĩ đến hỷ sự ngày đó của Tô Viễn Dung cùng với ngân huyết hoa ngoan độc vô tình Huyết Nghiên công tử, một chốc lại nghĩ đến dung nhan thanh lãnh nhưng không kịp che dấu đau lòng của y ngày đó khi đi thăm mộ Trầm gia, trong chốc lát lại nghĩ tới mới trước đây Trầm Nghiên Hàm nhu thuận trong sáng luôn ngọt ngào kêu Lăng Vân ca kia.

Hắn vốn muốn cùng Diệp Thanh Dương giống nhau không quan tâm, lại không biết mọi người trù hoạch chuyện này như thế nào, đành phải tham dự vào, hy vọng có cơ hội âm thầm ra tay giúp đỡ.

Kế hoạch ngày càng rõ ràng, thời gian đối địch ngày càng tới gần. Lòng hắn đã tràn đầy chờ mong cùng Hàn Nghiên Trầm tương kiến lần nữa, lại vạn phần không muốn lấy loại thân phận này gặp lại trên chiến trường.

—— muốn cho y buông xuống tất cả chuyện này, dứt bỏ cừu hận, dứt bỏ Miêu Kim cốc, muốn y chịu tiếp nhận mình, cùng mình cao chạy xa bay.

Cũng biết mong muốn này là không có khả năng, cho dù có mai hoa lệnh kia.

Hắn đưa tay vươn vào trong ngực, tinh tế vuốt ve tấm mai hoa lệnh kia, đường vân hoa mai kia bởi vì thường niên vuốt ve đã muốn trở nên mềm mại mượt mà —— y còn thiếu hắn một cái hứa hẹn.

Nhưng là việc hắn muốn y làm, y tuyệt đối không có khả năng đáp ứng. Cứ cho y có thể đáp ứng, thì trong lòng y cũng không hề sở nguyện.

Ánh trăng thanh lãnh như nước, lẳng lẳng chiếu xuống, lại làm hắn nghĩ đến một đêm kia, bên ngoài sơn động truyền đến tiếng tiêu bi thương.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ thật sự truyền đến một trận tiếng tiêu xa thẳm, tuy rằng không như trong trí nhớ thê lương tiêu điều, nhưng lại có một cỗ bi thương uyển động lòng người khác, làm cho Diệp Lăng Vân hô hấp đột nhiên cứng lại.

Hắn lập tức phi thân đứng dậy, hướng về nơi tiếng tiêu truyền đến quan sát, chỉ thấy nóc nhà xa xa phía trên có một thân ảnh bạch sắc cúi người ngồi, che đi một góc bóng trăng tròn phía sau.

Diệp Lăng Vân trái tim thỉnh thoảng đập loạn, ngay cả áo ngoài cũng không kịp khoác, thả người bay lên, mấy bước liền tới trước mặt người nọ.

Chỉ thấy người nọ một thân bạch y, dù cho tùy ý mà ngồi cũng không thể che hết một thân tao nhã phong tư. Y hơi hơi nghiêng đầu, tóc đen tùy ý thả xuống, mắt phượng tuyệt đẹp hơi nhếch lên, giấu đi mâu quang linh động lưu chuyển, Tử Ngọc địch trong tay vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ, lộ ra quý khí lịch sự tao nhã nhàn nhạt.

Nguyên lai không phải y...

Diệp Lăng Vân không thể không thở dài, nội tâm nảy lên mất mát mãnh liệt, nhưng mà đã đến rồi thì cứ ngồi lại, dù sao cũng là không ngủ được, hắn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Cố Lưu Ngọc, ngửa đầu nhìn sao trời, lẳng lẳng nghe y thổi tiêu.

Một hồi noãn ý từ Diệp Lăng Vân bên cạnh tỏa ra, tiếng tiêu của Cố Lưu Ngọc thoáng dừng lại một chút, rất nhanh lại tiếp tục thổi.

Diệp Lăng Vân nghe khúc không nhiều lắm, nghe được nhiều nhất đó là tiếng tiêu của Hàn Nghiên Trầm. Hắn cũng không hiểu âm luật, lại cảm thấy được khúc này tuy không đạt tới thê lương tiêu điều như Hàn Nghiên Trầm, cũng lộ ra nồng đậm bi ai bất đắc dĩ, tựa hồ tâm sự nặng nề không thể giải quyết, không giống như phong cách của Cố Lưu Ngọc trong ấn tượng của hắn.

Hắn không khỏi nghiêng đầu nhìn.

Khuôn mặt Cố Lưu Ngọc gần trong gang tấc, tuần dật như ngọc.

Có lẽ là bởi vì ánh trăng quá mức thanh lãnh, có lẽ là bởi vì tiếng tiêu quá mức ai uẩn, Cố Lưu Ngọc cho dù nhắm mắt thổi tiêu vẫn phong nhã như cũ. Rõ ràng sắc mặt thần nhiên không chút biểu tình, lại thực sự làm cho Diệp Lăng Vân nhìn ra một cỗ bi ai cùng bất đắc dĩ, cực kỳ giống Hàn Nghiên Trầm khi đó.

Diệp Lăng Vân trong tâm đầu tiên là giật mình, sau đó đau xót.

Hai người bọn họ... Vốn là vài phần tương tự.

Bề ngoài có thể dịch dung, vẻ mặt có thể tương tự, có điều tiếng tiêu thì không lừa được người.

Tiếng tiêu Hàn Nghiên Trầm là chuyện cũ, tiếng tiêu Cố Lưu Ngọc cũng là tâm sự.

— mà chính mình cũng không phải là đang đầy bụng tâm sự đây sao?

Diệp Lăng Vân một lần nữa nhìn về phía sao trời, suy nghĩ xuất thần.

Một khúc vừa xong, Cố Lưu Ngọc buông cây tiêu, cũng theo tầm mắt Diệp Lăng Vân hướng nhìn về phía sao trời, mấy ngôi sao nho nhỏ cô tịch điểm xuyết bên cạnh trăng tròn, lãnh lãnh thanh thanh.

“Có tâm sự?” Diệp Lăng Vân lẳng lặng mở miệng.

“...” Cố Lưu Ngọc không khẳng định cũng không phủ định, hỏi ngược lại: “Khuya như vậy sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được, nghe thấy có người thổi tiêu liên qua xem... Không hổ là thiên hạ vô song Minh Nguyệt công tử, trên đời này đến tột cùng là còn thứ gì người có thể không biết không?”

“... Tùy ý thổi thôi. Ta không có gì... Kỳ thực rất hiếm khi...”

“...”

“Muốn uống rượu không? Chúng ta đã lâu không có nâng chén đối ẩm.”

“Tối hôm nay không phải là mới uống qua?”

“... Ta là nói hai người chúng ta. Huynh còn nhớ hồi trước hay không, chúng ta thường xuyên trộm rượu của cha huynh leo lên trên nóc nhà uống, luôn khiến cha huynh tức giận muốn chết.”

Diệp Lăng Vân nghe vậy cười rộ lên: “Khi đó thật sự là... Rõ ràng không biết uống rượu, lại không nên học bộ dạng đại nhân nâng chén đối ẩm, uống chưa được vài chén liền say đến từ trên mái hiên té xuống mặt đất, ngã đến mặt mũi bầm dập.”

“Buồn cười nhất chính là khi đó khinh công còn rối tinh rối mù, đành phải chọn phương pháp tốt nhất để lên mái nhà, dựa vào thang bò lên —” nghĩ tới chuyện lý thú hồi trước, Cố Lưu Ngọc ngữ khí cũng thoải mái vài phần.

“Người xem đồng mái ngói nát này, giống như chính là chỗ mái nhà này đi?” Diệp Lăng Vân chỉ vào một khối mái ngói trước mắt hai người họ nói.

Cố Lưu Ngọc nhưng lại không có nhìn đồng mái ngói kia, hần bỗng nhiên thở dài một hơi nói: “Ngày trước uống rượu là tò mò, hiện tại mới biết được, rượu tuy rằng ngọt ở trong miệng, nhưng lại khổ ở trong lòng.”

“... A Ngọc...”

“... Ân...”

“Có tâm sự gì không ngại nói ra.”

“... Hay là cùng ta uống rượu đi.” Nói xong, Cố Lưu Ngọc từ trong lòng ngực xuất ra một cái bầu rượu Dương Chi Tế Cảnh cùng một chén rượu Dương Chi bạch ngọc. Y đem chén rượu rót đầy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó đưa tới trước mặt Diệp Lăng Vân: “Trúc Diệp Thanh thượng hạng, đáng tiếc chỉ mang theo một cái chén, không ngại chứ?”

Diệp Lăng Vân tiếp nhận cái chén, cúi đầu uống non nửa chén, khen: “Quả nhiên là Trúc Diệp Thanh lâu năm, hảo tửu!”

Cố Lưu Ngọc luôn lẳng lặng nhìn động tác Diệp Lăng Vân, đợi hần uống xong, lại đem cái chén cầm lên, nhìn ánh trăng mờ hồ chớp lên trong chén, đột nhiên nói: “Nếu huynh yêu một người không nên yêu, vậy phải làm sao?”

42. Chương 41: Tiếng Tiêu Dưới Ánh Trăng (hạ)

Biên tập | Tiểu JaeJae

...

“...” Cố Lưu Ngọc lời nói không chậm, nhưng từng chữ từng chữ lại giống như đập vào trong lòng Diệp Lăng Vân. Làm hắn cứng ngắc tại chỗ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cố Lưu Ngọc lại tựa hồ như cũng không có ý chờ hắn trả lời, cứ thế nói tiếp: “Kỳ thật, nếu biết rõ là người không nên yêu, thì ngay từ đầu không yêu là tốt rồi, có phải hay không?”

“...” Nếu là tâm người có thể không chế —— Diệp Lăng Vân im lặng nhìn Cố Lưu Ngọc, y như cũ không có ngẩng đầu, đang cúi đầu nhẹ nhàng thưởng thức chén ngọc trong tay.

“Chính là, nếu như có thể chế ngự được mà nói, có lẽ liền không phải là yêu ——” Cố Lưu Ngọc rút cục chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm, từ từ nói.

Nếu là có khả năng chế ngự....

Hai người đều ngẩng đầu nhìn phương xa, nhất thời ai cũng đều không nói gì.

Hồi lâu sau, Diệp Lăng Vân cúi đầu nói: “... Kỳ thật trên đời này, làm gì có cái gì là người không nên yêu.... Yêu chính là yêu, chỉ cần người nguyện ý nói cho hắn biết... Chỉ cần hắn nguyện ý tiếp nhận...”

Thanh âm của hắn rất thấp rất chậm, cũng không biết là nói cho Cố Lưu Ngọc nghe, hay là nói cho mình nghe.

Cố Lưu Ngọc nghe vậy lại đột nhiên quay đầu qua, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Diệp Lăng Vân, “Là thực? —— Diệp Lăng Vân, nếu như ta nói...”

Khuôn mặt của y vốn là tuấn dật như ngọc, lúc này ở dưới ánh trăng thanh lãnh lại càng thêm trong sáng bằng thanh, dạ phong khiến cho hai gò má y nổi lên ửng đỏ nhàn nhạt, màu quang trong suốt trên đôi mắt phượng tuyệt đẹp, bình tĩnh nhìn lại ánh mắt Diệp Lăng Vân, vốn dĩ đã tràn đầy chờ mong, lại cẩn thận dè dặt.

Hắn khẩn trương vạn phần lại lưỡng lự không chắc mở miệng: “Lăng Vân —— nếu ta nói ——”

Diệp Lăng Vân bỗng nhiên không dám nhìn hắn.

Cố Lưu Ngọc như vậy khiến hắn thấy xa lạ, càng làm cho hắn lúng túng.

Ánh mắt sáng rực nóng bỏng trong cặp mắt phượng kia phát ra tình cảm nồng nàn thiêu đến hắn phát đau, làm hắn không tự chủ được muốn trốn tránh.

Chờ hắn ý thức được thời điểm, hắn đã muốn nghiêng đầu, tránh đi tầm mắt của Cố Lưu Ngọc.

“...”

“... Quên đi, chúng ta uống rượu.” Cố Lưu Ngọc thấy thế ảm đạm cười, không nói gì nữa, hơi ngửa đầu đem chén rượu chỉ còn một nửa trong tay uống một hơi cạn sạch, lại châm một ly đưa cho Diệp Lăng Vân, “Uống”.

Diệp Lăng Vân không khỏi cảm thấy một chút áy náy, theo lời nhận lấy một ngụm uống cạn.

Cố Lưu Ngọc nhìn theo Diệp Lăng Vân phóng khoáng uống hết, bất mãn bĩu môi: “Từ giờ phải uống tiết kiệm, ta chỉ mang theo một hũ này thôi.”

Diệp Lăng Vân âm thầm thả lỏng nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng chêu trọc cười nói: “Mời người uống rượu chính là người, không cho người uống rượu cũng chính là người —— A Ngọc, ta không thiếu người cái gì đi? Người là cố ý đùa giỡn ta sao?”

“Trong thiên hạ người muốn bị Minh Nguyệt công tử ta đùa bỡn còn nhiều lắm —— ” Cổ Lưu Ngọc nhú mào, nâng chén nhét vào trong tay Diệp Lăng Vân, xuất ra Ngọc Cốt phiến ở bên hông liền “Xoát” một tiếng mở ra, đặt ở trước ngực chậm rãi lay động, tựa hồ lại biến trở về công tử phong lưu phóng khoáng ngày thường, làm cho Diệp Lăng Vân không khỏi hoài nghi chẳng lẽ mới vừa rồi là hấn hoa mắt sao?

Tuy rằng cảm giác có chỗ nào không đúng lắm, nhưng là Cổ Lưu Ngọc như vậy không thể nghi ngờ càng thêm dễ dàng ở chung, Diệp Lăng Vân áp chế cảm giác mặc danh kỳ diệu cùng quái dị trong lòng, cúi đầu uống rượu, bắt đầu cùng y thiên nam hải bắc nói chuyện phiếm.

Đại khái là ở Phương Ngoại lâu đã uống tới ngà ngà say vài phân, đại khái là có người một lòng cầu say, không quá bao lâu, Cổ Lưu Ngọc đã muốn say bảy tám phần, chệnh vênh một cái mà từ trên nóc nhà ngã nghiêng lăn xuống.

Diệp Lăng Vân nhanh tay nhanh mắt giữ chặt y, đem y vớt trở về.

Vừa mới giúp y ngồi yên, Diệp Lăng Vân vừa buông tay ra, y liền lại nghiêng ngã trượt xuống dưới.

Diệp Lăng Vân bắt đắc dĩ, đành phải để cho y dựa vào trên người mình.

Cổ Lưu Ngọc lập tức chủ động hướng trong lòng Diệp Lăng Vân nhích lại gần, thậm chí đem mặt chôn ở cổ Diệp Lăng Vân.

Mùi đàn hương nhàn nhạt trên người hấn theo hành động thân mật mà không ngừng truyền đến, xen lẫn mùi rượu thoang thoảng cùng với hơi thở nóng hầm hập không ngừng phun ở bên tai Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân không khỏi có chút không được tự nhiên, hấn nhẹ nhàng mà đẩy Cổ Lưu Ngọc một chút, kêu: “A Ngọc?”

Cổ Lưu Ngọc cúi đầu “Ân” một tiếng, đem thân mình xấp lại gần hơn một ít, sau đó thò một bàn tay vòng ở eo Diệp Lăng Vân, “Mỹ nhân...”

“ ... ”

Diệp Lăng Vân bắt đắc dĩ ôm lấy Cổ Lưu Ngọc, xoay người hạ xuống.

Nơi bọn hấn ngồi chính là trên nóc khách phòng của Cổ Lưu Ngọc.

Diệp Lăng Vân đem Cổ Lưu Ngọc phóng ở trên giường, khom lưng thay y cởi giày nới ra ngoại y lại đắp kín mền, xong xuôi muốn xoay người rời đi. Không nghĩ tới Cổ Lưu Ngọc lại gắt gao ôm hông của hấn như thể nào cũng không chịu buông, trong miệng còn liên tục mơ mơ hồ hồ kêu, “Mỹ nhân, không cần đi...”.

Một hấn từ tối nay đến giờ còn luôn vì y lo lắng, sợ y vì tình mà khổ sở.

Diệp Lăng Vân bắt đắc dĩ xoa xoa trán, từng ngón từng ngón đem tay y tách ra, sau đó bỏ vào trong chăn, đóng cửa lại rồi đi ra.

Hấn không quay đầu lại, đương nhiên không có chứng kiến trên giường Cổ Lưu Ngọc lạng lẽ xoay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt minh minh ám ám.

Bởi vì ban đêm đi ngủ muộn, Diệp Lăng Vân ngủ thẳng tới khi ánh mặt trời sáng rõ mới rời giường.

Suy đi nghĩ lại, hấn vẫn còn có chút không yên lòng về Cổ Lưu Ngọc, liền dự định đi xem y.

Vừa vặn mới đi ra sân viện của mình, nhìn thấy Cổ Lưu Ngọc đang tựa người trên hành lang nhìn hoa đến xuất thần, Ngọc Cốt phiến nâng lên hạ xuống từ từ trong tay hấn.

Hấn vừa động, cổ ý ho hai tiếng, sau đó tiến lên trước hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

Cổ Lưu Ngọc phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt, bộ dạng uể oải nói: “Không nhìn cái gì. Huynh đi đâu vậy?”

Diệp Lăng Vân cũng không muốn vạch trần, cười nói: “Sợ ngươi tối hôm qua uống quá nhiều, tối thăm ngươi một chút.”

“Ta không sao cả. Đã lâu không cùng ngươi uống rượu, nhất thời vui vẻ mà thôi.”

“...” Nếu hắn đã không muốn nhắc lại những lời đêm qua, Diệp Lăng Vân tự nhiên lại càng không muốn nói tới, vỗ vỗ bờ vai y, cười nói: “Cái này dễ thôi, khi nào muốn uống rượu, chỉ cần cùng ta nói một tiếng là được!”

Cố Lưu Ngọc đưa mắt nhìn cái tay hắn đang để trên vai mình, nói: “Hiện tại yên tâm đi? Ta cũng không phải tiểu hài tử.”

Diệp Lăng Vân mỉm cười nói: “Tốt lắm. Ta đây đi tới chỗ cha vẫn an. Trễ như vậy, chỉ mong ông sẽ không phát hỏa.”

“Ân. Nhanh đi.” Cố Lưu Ngọc luôn dõi theo hắn rồi đi, trong mắt lại nổi lên một tầng lãnh đạm không thể làm gì, thẳng đến thân ảnh hắn xa tới nhìn không thấy, mới xoay đầu lại, tiếp tục nhìn về phía hoa viên của Tô Trưởng Dung, cúi đầu thở dài.

43. Chương 42: Mạc Khả Nại Hà (không Thể Làm Gì)

Biên tập | Tiểu JaeJae

...

Diệp Lăng Vân tiến vào vẫn an Diệp Thanh Dương.

Diệp Thanh Dương đang ngồi sau thư trác lau chùi Thanh Minh kiếm.

Thanh kiếm này đã theo ông vào sinh ra tử, tung hoành giang hồ từ thuở thiếu thời. Những năm gần đây tuy rằng ông đã muốn rút lui khỏi giang hồ, vô công nhưng lại chưa bao giờ sao lãng, đối với thanh kiếm này lại ngày ngày lau chùi là bất ly thân.

Kiểm phong ba thước, thanh thoát như nước, nghĩ đến cuộc sống giang hồ tự tại năm đó, ông không khỏi ngâm khê nói: “Nộ mã nhập giang hồ, tiên y đập phong lưu* ——”.

*‘Nộ mã nhập giang hồ’ = thúc ngựa tiến nhập giang hồ, ‘tiên y đập phong lưu’ đại khái là vạt áo lướt qua những phong lưu. Cả câu thì chắc là miêu tả đại hiệp tuổi trẻ tung hoành trên giang hồ trải qua nhiều sự đời. Chậc, mấy câu thơ thần này khó nhằn quá.

Đây là câu thơ năm đó khi ba người kết bái Trầm Mặc Bạch đã ngâm.

Ba thiếu niên cùng nhau cưỡi ngựa cất cao tiếng ca dưới trăng tựa như vẫn còn rõ ràng trước mắt, giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Chỉ chớp mắt, cũng đã cảnh còn người mất.

Ông buông Thanh Minh kiếm xuống, xoay người nhìn về một góc thư phòng nơi đang thờ hai tòa bài vị, xúc động thở dài.

Diệp Lăng Vân lúc tiến vào, chính là chứng kiến một cảnh này.

Hắn sợ quấy rầy phụ thân, thẳng đến Diệp Thanh Dương xoay người lại mới cung kính nói: “Cha, con tới thỉnh an người.”

“Ừ. Chuyện tình tấn công Miêu Kim Cốc thương nghị thế nào rồi?” Diệp Thanh Dương cũng không để ý tới, mệt mỏi hỏi han.

Từ ngày đó sau khi Diệp Lăng Vân đem sự thực về huyết án Trầm gia thuật lại cho ông nghe, tuy rằng ông đã thực sự chuẩn bị tốt tâm lý, khi chính tai nghe được vẫn cứ cảm thấy ngán không được đau lòng cùng ngùi lạnh trong lòng, mỗi khi nhớ tới liền cảm thấy thật vô cùng mệt mỏi. Muốn mặc kệ tất cả mà bỏ lại một bên, lại không bỏ được Trầm Nghiên Hàm đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Diệp Lăng Vân sao lại không biết tâm tư phụ thân, hần lập tức đáp: “Có người nói Miêu Kim cốc có thể nằm ở bồn địa Cận Xuyên trong dãy núi Long Môn ở vùng Xuyên Thục, hiện tại mấy môn phái ở Xuyên Thục đang điều tra, nếu là thật, có thể mấy ngày này tới sẽ tấn công. Cha yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt Hàm nhi.”

“Được, làm việc phải cẩn thận. Kỳ Dung bọn nó cũng không sai, chớ để thương tổn chúng.” Diệp Thanh Dương lo lắng dặn dò.

“Vâng... Cha, con suy đi nghĩ lại, có nhất định phải đánh một trận hay không?” Diệp Lăng Vân cau mày nói: “Hàm nhi vì báo thù giết Tô bá phụ bọn họ, Tô đại ca lại vì báo thù mà muốn giết Hàm nhi. Hiện tại người thực sự có tội đã bồi mạng, chỉ còn lại một đám người vô tội oan oan tương báo, còn không biết là phải chết thêm bao nhiêu người nữa. Nếu chúng ta đem chân tướng năm đó công bố cho hậu thế, trả lại cho Trầm gia một cái công đạo, vậy Hàm nhi sẽ có thể thoát khỏi thù hận buông tha cho Tô gia, bắt đầu một lần nữa hay không, Tô gia cũng có thể buông tha báo thù, hai bên thanh toán xong?”

“..” Diệp Thanh Dương nhìn nhi tử, im lặng lắc đầu.

“Nhưng mà cha, vì truyện này đã có nhiều người vô tội phải chết rồi, con không muốn lại phải nhìn thêm nhiều người chết nữa.”

Diệp Thanh Dương thở dài thật sâu, nói: “Ta làm sao lại muốn như vậy. Nhưng chân tướng năm đó đích thực khi nghe sồn cả tóc gáy, Hàm nhi hiện giờ lại thân là Huyết Nghiên công tử, nói ra sẽ có mấy người tin tưởng? Không cần nói tới ai khác, người cảm thấy được Kỳ Dung, Tưởng Dung bọn chúng có thể chấp nhận sao? Cho dù do ta ra mặt làm người bảo đảm, để Hàm nhi tự mình chỉ ra và xác nhận, cũng đã chết không có đối chứng... Cho dù có người bán tín bán nghi, sợ là cũng sẽ không bỏ qua đại cơ hội tốt này, bọn hần hy vọng có được bảo tàng bí tịch, thần binh lợi khí trong truyền thuyết của Miêu Kim cốc sớm đã không phải là một sớm một chiều.... Nói ra chân tướng không chỉ có lợi bất cập hại, chỉ sợ còn có thể kéo Diệp gia chúng ta đi vào chỗ chết. —— ta cũng không sợ đem Diệp gia đi vào chỗ chết, chỉ là sợ về sau này đối với Hàm nhi cùng Trầm gia càng thêm bất lợi.”

“ ... ”

Chân tướng ra sao cũng không trọng yếu.

Sẽ không ai tin tưởng.

Lời nói của Diệp Thanh Dương cùng lời nói của Hàn Nghiên Trầm không hẹn mà trùng hợp, làm cho Diệp Lăng Vân cảm thấy đau lòng cùng bất đắc dĩ sâu sắc.

Diệp Thanh Dương nhìn biểu tình thất vọng của nhi tử, cảm khái nói: “Lăng Vân, trải qua chuyện này, con còn chưa nhìn thấu sao? Cái gì gọi là chính, cái gì gọi là tà, há lại có ranh giới tuyệt đối?... Contrước tiên hãy đi đi, có tiến triển gì tiếp tục nói cho ta biết.”

Diệp Lăng Vân gật đầu, im lặng lui ra.

Nếu một trận đánh này không thể tránh, vậy cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, hảo hảo mà ứng phó thôi.

Diệp Lăng Vân hít sâu một cái, muốn tạm thời đem đồng cảm xúc hỗn loạn cùng lo lắng này bỏ ra sau đầu.

Hần quay lại hành lang dài, đi tới nơi mới vừa rồi gặp Cố Lưu Ngọc, y cũng đã không còn ở nơi này.

Trong hoa viên phía trước hình như truyền đến từng trận thanh âm múa kiếm, hần theo hướng đó liếc nhìn, lại phát hiện Cố Lưu Ngọc đang cùng Tô Tưởng Dung so chiêu.

Cố Lưu Ngọc như trước y phục trường bào thuần trắng, đường viền trên vạt áo và cổ tay đều thêu ngân tuyến ám vân, theo động tác của y thỉnh thoảng phát ra nhiều điểm ngân quang. Y ngọc thụ lâm phong, Ngọc Cốt phiến trong tay thoát lên thoát xuống, nhẹ nhàng ở trên mặt đất tung bay, quả nhiên là tiêu sái vô cùng.

Tô Tưởng Dung thì mặc váy áo hồng đào, dáng người nhỏ gầy, nhẹ nhàng như chim yến, nửa tóc đen sau đầu rải ra, lọn tóc hai bên mỗi cái đều có một cái chuông bạc tinh xảo, theo động tác của nàng trước sau

đúng đưa, không ngừng phát ra tiếng chuông thanh thúy. Tay nàng cầm một thanh trường kiếm, tuy rằng nội lực rõ ràng không đủ, chiêu thức nhưng lại có thể ra hình ra dạng.

Hai người này nam tuấn tú, nữ tiểu lệ, một trắng một đỏ, một tiến một lui, ở trên nền cỏ xanh nhẹ nhàng tung bay, nói là so chiêu, lại càng giống đang khiêu vũ.

Thật sự là một đôi bích nhân.

Nếu A Ngọc thật sự đối Tượng Dung có tâm, hẳn lập tức vui vẻ rút lui khỏi hôn ước thành toàn cho một đôi giai nhân này, ba người bọn hắn chẳng phải là tất cả đều vui vẻ?

Nghĩ đến việc tốt này, Diệp Lăng Vân tâm tình thật tốt, khoe miệng hân hoi hơi giương lên, một bên nghiêng đầu nhìn bọn họ một bên bước nhanh rời đi, không muốn tiếp tục quấy rầy bọn họ.

Tô Tượng Dung khoe mắt dư quang vừa đúng lúc thấy Diệp Lăng Vân, nàng lập tức thu trường kiếm trong tay, cực kỳ nhanh nhẹn hướng Diệp Lăng Vân chạy tới, trong miệng ngọt ngào kêu: “Lăng Vân ca ca —— mau tới đây theo giúp ta luyện kiếm!”.

Diệp Lăng Vân lại đành phải đi qua, cười nói: “Không phải có A Ngọc cùng người luyện sao?”

Tô Tượng Dung lôi kéo cánh tay Diệp Lăng Vân, “Ta mới không cần y theo giúp ta, ta chỉ muốn Lăng Vân ca ca theo giúp ta!”

Cổ Lưu Ngọc đang chỉnh lý vài lọn tóc tán loạn, y nghe vậy dừng lại động tác, dùng Ngọc Cốt phiến gõ nhẹ lên một bên bàn tay, bất đắc dĩ nói: “Tượng Dung muội muội nói chuyện thật sự là làm cho ta rất thương tâm. Tốt xấu gì ta cũng cùng người luyện lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao đi.”

Tô Tượng Dung phớt mím mím khoe miệng nói: “Là do tự bản thân người muốn nên mới theo ta giúp ta luyện tập, ta không có cầu người ——” bởi vì lúc trước Hàn Nghiên Trầm đã giả dạng thành bộ dạng Cổ Lưu Ngọc giết chết nương, nàng mặc dù biết không thể trách Cổ Lưu Ngọc, nhưng là đối với y thủy chung nói chuyện không thể bình tĩnh.

Cổ Lưu Ngọc cười khổ một cái.

44. Chương 43: Thác Ý (hiểu Lâm) :

Biên tập | Tiểu JaeJae

...

Ánh mắt Diệp Lăng Vân ở trên mặt của hai người đảo quanh, đem tay của Tô Tượng Dung đẩy ra một chút, cười nói: “Thật sự là đang có phúc mà chẳng biết —— Muội có biết hay không có bao nhiêu người tha thiết mong chờ ngóng trông có thể cùng A Ngọc gặp mặt một lần nói một câu, huống chi là cùng muội so chiêu?”

“Ta mới không gì lạ! Ta chính là muốn Lăng Vân ca ca theo giúp ta —— ta ở trước linh vị cha nương phát thệ, nhất định phải luyện hảo võ công giết chết Huyết Nghiên công tử kia vì họ báo thù!” Tô Tượng Dung lại ôm Diệp Lăng Vân, tràn đầy chờ mong nhìn lại hắn.

Cổ Lưu Ngọc nhìn thấy bộ dạng hai người gắt gao dựa sát vào nhau, ánh mắt buồn bã, lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác.

Diệp Lăng Vân mặc dù đang cùng Tô Tượng Dung nói chuyện, lại vẫn âm thầm chú ý tới phản ứng của Cổ Lưu Ngọc, thấy thế lập tức đem Tô Tượng Dung đẩy ra, xoa xoa xái trán của nàng nói: “Chính là Lăng Vân ca ca lúc này còn có chuyện khác, không thể giúp muội. Tượng Dung ngoan, để A Ngọc cùng muội luyện kiếm, mệt mỏi thì nghỉ ngơi, chuyện báo thù cứ giao cho chúng ta là được rồi, muội chỉ phải bảo vệ hảo chính mình là tốt rồi.”

Tô Tường Dung vẫn là rất không cam lòng, nàng giữ chặt tay Diệp Lăng Vân, ủy khuất nói: “Chính là, kể từ khi cha đi rồi, huynh đã muốn thật lâu không có bởi qua ta —— Lăng Vân ca ca, huynh không quan tâm đến ta sao?”

Diệp Lăng Vân có chút chột dạ, muốn giải thích lại không biết nên giải thích thế nào, muốn nhân cơ hội nói rõ ràng, lại cảm thấy được thời điểm thời cơ cũng không thích hợp, chỉ đành cười dỗi dành nói: “Vì chuyện cha muội, gần đây tất cả mọi người bề bộn nhiều việc. Không có chú ý đến tâm tình của muội là ta không đúng, Lăng Vân ca ca bồi tội với muội. Sau này, nếu có thời gian, ta nhất định cùng muội luyện kiếm được không?”

Tô Tường Dung ủy khuất hừ một tiếng, nói: “Vậy được rồi. Lăng Vân ca ca nhất định không thể nuốt lời nha.”

“Nhất định”.

Cố Lưu Ngọc thủy chung nhìn về hướng khác, trong tai nghe hai người đối thoại, từng đợt đau lòng xen lẫn ghen tị nảy lên.

Diệp Lăng Vân lại xoa nhẹ tóc Tô Tường Dung, quay lại kêu: “A Ngọc!”

Cố Lưu Ngọc xoay đầu lại, trên mặt đã lại là tiêu sái như thường, phe phẩy Ngọc Cốt phiến trong tay, nhú mắt nhìn hẩn đang chờ ở đoạn dưới.

“A Ngọc, người tới đây một chút, ta có mấy câu muốn nói với người.” Nói xong hẩn hướng Tô Tường Dung nói: “Muội ở chỗ này chờ một chút, ta có chuyện nói với A Ngọc rồi sẽ lập tức lại để A Ngọc trở về cùng muội luyện kiếm.”

Diệp Lăng Vân mang Cố Lưu Ngọc đi tới một góc khác của hoa viên, rồi mới lên tiếng: “A Ngọc, người còn nhớ rõ câu hỏi đêm qua người hỏi ta không?”

“... Không nhớ rõ.” Cố Lưu Ngọc nhìn nơi khác, thản nhiên nói.

“Mặc kệ người có phải thật hay không đã quên, ta lại nhớ rõ.”

“... Vậy thì thế nào?”

“Ta một mực nhớ lời người nói.... Ta cảm thấy được, kia chưa chắc là người người không nên yêu. Chỉ cần người nguyện ý nói cho người nọ nghe —— ” Diệp Lăng Vân cẩn thận cân nhắc từng chữ, chậm rãi nói.

Cố Lưu Ngọc nghe vậy lập tức quay đầu nhìn thẳng Diệp Lăng Vân, vừa kinh hãi vừa không dám tin nói: “Ý của người nói là... Người là nói —— Lăng Vân, chẳng lẽ người nguyện ý —— ”.

Bởi vì quá mức ngoài ý muốn, thanh âm Cố Lưu Ngọc có chút phát run, nửa câu sau tắc nghẹn ở cổ họng không nói ra được, như thế nào cũng nói không hoàn chỉnh.

Diệp Lăng Vân nhìn y, còn thật sự gật gật đầu: “Đúng.”

“Lăng Vân —— thật tốt quá! Ta là đang nằm mơ sao?!” (JaeJae: ko phải anh nằm mơ là do anh Vân a ý bị mắc chứng hoang tưởng) Cố Lưu Ngọc mắt phượng càng sáng, phát ra thần thái trong suốt rực rỡ, ngũ quan tuấn đạt càng phát ra chói mắt, hai má cũng bởi vì kích động mà nhiễm lên đỏ ửng nhàn nhạt.

Y kích động ôm bả vai Diệp Lăng Vân, vừa định ôm lấy hẩn hôn môi, Diệp Lăng Vân lại tiếp tục nói: “Các người thực xứng đôi. Không cần băn khoăn ta, chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Miêu Kim cốc ta liền sẽ khuyên giải Tường Dung từ hôn.”

“...” Cố Lưu Ngọc hai tay khoát trên vai Diệp Lăng Vân, ngay lập tức cứng lại.

Y ngơ ngác nhìn Diệp Lăng Vân, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Giống như có một chậu nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống, kinh hãi chỉ ở trong nháy mắt, thất vọng lại tới nhanh chóng mãnh liệt như vậy, mà ngay cả đau đớn cũng không kịp cảm nhận, làm y nói không ra lời.

Diệp Lăng Vân cho là y quá mức kinh hãi, cũng không có chú ý, mỉm cười tiếp tục nói: “Tường Dung là một cô nương tốt, cũng giống như muội muội của ta, người cần phải hảo hảo đối đãi nàng.”

“ ... ”

Cố Lưu Ngọc thất vọng buông ra Diệp Lăng Vân, cũng không rõ trong lòng là cái tư vị gì —— ít nhất, Diệp Lăng Vân nguyện ý buông tha cho Tô Tường Dung, đã nói lên hẳn đối Tô Tường Dung không có ý gì —— đây có thể tính là một tin tốt lành hay không?

Y cúi đầu, khóe miệng gợi lên chua xót.

Hồi lâu...

“A Ngọc?” Kinh hỉ hẳn là loại phản ứng này sao? Chẳng lẽ là hẳn đã đoán sai? Diệp Lăng Vân cảm thấy được có chút không đúng, chần chờ kêu.

Cố Lưu Ngọc chậm rãi ngẩng đầu lên, cố cười nói một câu: “... Đa tạ. Tường Dung muội muội còn đang chờ ta, ta đi trước.”. Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

“...” Lưu lại Diệp Lăng Vân một người vẫn đứng nguyên tại chỗ nghi hoặc, vẫn là cảm thấy được có chỗ nào không đúng.

Cố Lưu Ngọc bước về hướng lúc đầu đi tới, xa xa liền chứng kiến thân ảnh hồng sắc hồng đào của Tô Tường Dung xinh đẹp đứng thẳng.

Nàng là nữ tử a, cũng là hôn thê của Diệp Lăng Vân.

Cho nên nàng có thể chẳng kiêng nể dựa vào bên cạnh hẳn, có thể nói ra thích hẳn tưởng niệm hẳn, nói ra bất mãn của nàng với y cho hẳn nghe, có thể chẳng phải để ý bất cứ cái gì yêu cầu quan tâm ấm áp của hẳn, có thể quang minh chính đại cầm tay hẳn tươi cười nhận chúc phúc của mọi người.

Chính mình lại chỉ là huynh đệ.

Hiểu rõ hâm mộ cùng ghen tị lại nảy lên trong lòng, y chặt chẽ nhìn chăm chăm Tô Tường Dung, cây quạt trong tay kìm lòng không được mà nắm càng thêm chặt, lại tiếp tục nắm chặt, thẳng đến trong lòng bàn tay truyền đến đau đớn, lại cùng trong ngực truyền đến liên tục không ngừng buồn đau.

—— hiểu lầm, cũng tốt đi.

Ít nhất không cần nhìn hai người bọn họ thân thiết.

Y nghĩ tới điều này, hít một hơi thật sâu, dấu đi đủ loại cảm xúc phức tạp trong mắt, đi đến trước mặt Tô Tường Dung, bá một tiếng mở ra cây quạt, khom người cười nói: “Để Tường Dung muội muội đợi lâu, tiểu sinh này cúi đầu hữu lễ.” Lại là cái phong lưu tao nhã Cố Lưu Ngọc ngày thường.

Tô Tường Dung chờ đã sớm không còn kiên nhẫn, giờ kiếm liền đâm tới, trong miệng kêu: “Hãy bớt sàm ngôn, đến đây đi!”

Cố Lưu Ngọc vội vàng lật cổ tay dùng quạt tránh đi, hai người có qua có lại, rất nhanh đánh thành một đoàn.

45. Chương 44: Chuẩn Bị Khởi Hành

Biên Tập | Tiểu JaeJae

...

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời mới vừa sáng, Phùng Ngọc Cửu liền hưng phấn mà ở trong sân lần lượt gõ cửa, lớn tiếng hô: “Có tin tức! Có tin tức! Nhanh đến phòng nghị sự tập hợp!”

Mọi người ồn ào chạy tới phòng nghị sự, vừa mới ngồi xuống, Phùng Ngọc Cửu liền khẩn cấp nói: “Tin tốt lành a! Đệ tử môn hạ của ta mới vừa rồi báo lại, nói là quả thật đã thấy đám người Huyết Nghiên công tử ở tại Cận Xuyên thường xuyên ra vào! Chỗ kia không phải Miêu Kim cốc cũng nhất định thoát không khỏi liên quan với bọn chúng! Nguyên chủ môn, chúng ta cũng nên đánh đi?”

Mọi người đều là vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới tin tức thuận lợi như vậy, ngược lại có chút bất ngờ.

Tô Kỳ Dung theo bản năng nhìn về phía Tô Liễm Dung, chỉ thấy đệ đệ của hắn cùng mọi người một dạng vẻ mặt kinh hãi, lại cảm thấy đằng sau ánh mắt của y còn có sự đắc ý hướng hắn khiêu mi.

Quan Đông kiểm khách một phen án trụ Phá Huyết kiểm bên hông, kích động đứng lên gào lên: “Thật tốt quá! Chúng ta cũng nên đi Cận Xuyên đánh cho bọn chúng thất bại thảm hại!”

So với mọi người, Nguyên Tiểu bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn chậm rãi nói: “Bình tĩnh một chút chứ vội, việc này chỉ bằng vận phần cẩn thận, vả lại chờ thêm lát nữa tin tức của phái Thanh Thành cùng Đường Môn.”

Phùng Ngọc Cửu trên mặt có chút không nhịn được, giận dữ nói: “Nguyên chưởng môn nếu hoài nghi năng lực làm việc của Khánh Ngọc đường chúng ta, ngay từ đầu liền không cần gọi chúng ta đi thăm dò.”

Nguyên Tiểu nói: “Phùng Đường chủ hiểu lầm, chính là từ vài thập niên trước Miêu Kim cốc đã từng bị công phá, bọn chúng liền dời đi địa phương khác tận lực dấu kín, mặc chúng ta tiếp tục như thế nào truy xét đều tìm không thấy địa phương chính xác. Hiện tại bỗng nhiên lại dễ dàng điều tra ra như vậy, Phùng đường chủ không thấy là quá mức xảo hợp sao?”

Hừ —— Tô nhị công tử cung cấp manh mối, còn có thể trá?” Phùng Ngọc Cửu vẫn là nhẫn nhịn đầy bụng khí.

Đúng lúc này, tiểu đệ tử Phương Nghĩa phái Hoa Sơn chạy vào, đưa cho Nguyên Tiểu hai tờ giấy.

Nguyên Tiểu mở ra nhìn một chút, gật gật đầu cười nói: “Phái Thanh Thành cùng Đường Môn cũng đã báo tin trở về, nói cũng tại Cận Xuyên đã phát hiện tung tích của Huyết Nghiên công tử. Phùng đường chủ, xin lỗi, xem ra lão phu suy nghĩ quá nhiều.”

“Hừ! Nếu Miêu Kim cốc ngay tại Cận Xuyên, hiện tại cũng có thể đi đánh rồi chứ?” Phùng Ngọc Cửu nói.

Tế Trần đạo trưởng lắc đầu nói: “Không nhất định. Có lẽ Cận Xuyên bất quá chỉ là một phân đà, hoặc là một trạm gác gì đó.”

“Nhưng là ít nhất nhất định cùng Miêu Kim cốc có quan hệ. Dù sao cũng vẫn là một cửa cần phá bỏ, đúng không?” Cận Hà tiên tử ôn nhu nói.

Nguyên Tiểu gật gật đầu, nói: “Không sai. Nếu mọi người không còn ý kiến gì, chúng ta liền lập tức khởi hành đuổi tới Cận Xuyên, quyết định thế. Thế nào?”

Tô Liễm Dung nói: “Mặc kệ nơi đó đến cùng là đúng hay không Miêu Kim cốc, chúng ta hẳn là nên nhân lúc bọn chúng không đề phòng lặng lẽ tiến vào, giết bọn chúng chúng trở tay không kịp! Nếu có thể một lần hành động bắt sống được Huyết Nghiên công tử là tốt nhất!”

“Tô nhị công tử quả nhiên sốt ruột báo thù! Kỳ Dung nghĩ như thế nào?” Nguyên Tiểu hỏi.

Tô Kỳ Dung chấp tay nói: “Vấn bối hết thảy đều nghe theo các vị tiền bối.”

Nguyên Tiểu nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền vừa gấp rút lên đường vừa thương lượng đi. Ăn qua bữa trưa liền khởi hành.”

Mọi người sôi nổi đồng ý, đều tự trở về phòng mình thu dọn đồ đạc.

Diệp Lăng Vân chờ mọi người dời đi gần hết, lặng lẽ gọi lại Cố Lưu Ngọc: “A Ngọc, một chuyến này quá mức hung hiểm, ngươi lại chưa tính là người giang hồ, không cần phải... cùng chúng ta đi mạo hiểm như vậy, vẫn là không nên đi. Ta cũng để Tưởng Dung lưu lại, cố gắng chiếu cố nàng.”

“Ta như thế không tính người giang hồ sao? Lại nói tiếp, ta hình như phải gọi ngươi một tiếng sư huynh đi. Bồi sư huynh vào sinh ra tử chính là bốn phận nên tận của sư đệ.” Cố Lưu Ngọc tao nhã phe phẩy cây quạt, cười đến cực kỳ vô tội.

“Lần này cũng không giống với bình thường, sinh tử khó dò, ta không thể đem ngươi bảo hộ chu toàn được. Nếu như xảy ra chuyện gì, có thể như thế nào hướng cha ngươi trả lời?”

Cổ Lưu Ngọc nghe vậy gọi lên khoe miệng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nguyên lai sư huynh luôn đem ta cùng nữ nhân giống nhau bảo hộ a? —— cũng không biết trong lòng sư huynh, ta là trọng yếu? Hay là Tướng Dung muội muội trọng yếu?”

Diệp Lăng Vân dở khóc dở cười, xoa trán thở dài: “Bây giờ ngươi còn có tâm tư nói giỡn? Ngươi nếu gọi ta một tiếng sư huynh, phải nghe lời sư huynh nói.”

Cổ Lưu Ngọc mấp máy khoe miệng, thở dài: “Được rồi, nghiêm túc mà nói. Coi như ta đồng ý, Tướng Dung muội muội sẽ đồng ý sao? Ta còn đi theo các ngươi bảo hộ nàng đi.”

“Tướng Dung chỉ cần ta đi nói, nàng sẽ đồng ý.”

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng mềm mại gọi: “Lăng Vân ca ca —— ” Tô Tướng Dung cười đến ngọt ngào chạy tới nói: “Lăng Vân ca ca, ta vừa rồi cùng đại ca nói qua, hần đồng ý cho ta và ngươi cưới cùng một con ngựa.”

Diệp Lăng Vân mỉm cười nói: “Tôi vừa lúc, ta đang muốn đi tìm muội đây. Tướng Dung, chuyện báo thù giao cho chúng ta là được rồi, muội ngoan ngoãn ở tại nơi này phụng dưỡng bài vị cha nương muội được không? A Ngọc sẽ lưu lại cùng muội.”

Tô Tướng Dung tươi cười liền lập tức sụp xuống: “Các huynh đều đi, vì cái gì không cho ta đi? Ta cũng là người Tô gia, cũng phải vì cha nương cùng tam ca báo thù! Đại ca cũng không có ngăn cản ta, vì cái gì huynh muốn ngăn cản ta? Ta không nghe! Ta chính là muốn đi!”

“Tướng Dung ngoan ——”

Diệp Lăng Vân lời vừa nói ra được phân nửa, đã bị Tô Tướng Dung cắt đứt: “Ta mặc kệ! Mặc kệ huynh nói cái gì, lần này ta cũng sẽ không nghe lời huynh!”

Cổ Lưu Ngọc ở một bên chậm rãi phe phẩy cây quạt xem cuộc vui, vẻ mặt mang biểu tình “Ngươi xem ta đã nói rồi mà!”

Diệp Lăng Vân không có cách nào, đành phải thỏa hiệp nói: “Được rồi. Muội có thể đi. Bất quá muội phải đáp ứng ta, không được đi lên phía trước, không được cùng A Ngọc tách ra, để cho y bảo hộ ngươi.”

“Vì cái gì? Ta là vị hôn thê của huynh, ta muốn cùng huynh một chỗ!” Tô Tướng Dung nhìn thoáng qua Cổ Lưu Ngọc vẫn đang ở bên cạnh lắc cây quạt, tiến lên xả ống tay áo Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân thấy Cổ Lưu Ngọc trưng ra khuôn mặt vui mừng, lập tức thu hồi tay áo của mình, ôn nhu dỗ nói: “Tướng Dung, ta muốn cùng ca ca muội đi ở phía trước, không có biện pháp phân tâm chiếu cố muội. Đáp ứng ta, không để cho ta phải lo lắng cho muội.”

Tô Tướng Dung nhìn nhìn Cổ Lưu Ngọc, lại nhìn nhìn Diệp Lăng Vân, giậm chân, “Được rồi, ta cố gắng.”

Diệp Lăng Vân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu chiếu cố Lưu Ngọc.

Cổ Lưu Ngọc ngay lập tức cười nói: “Rõ, cần tuân mệnh lệnh của sư huynh!”

“Ngươi nha —— ” cả hai người đều không ai làm cho hần bớt lo. Mà nghĩ đến cái người khiến hần lo lắng nhất Hàn Nghiên Trâm, ngực vừa khổ sở lại vừa ngọt ngào.

46. Chương 45: Bất An

Biên tập | Kỳ Lam

...

Lúc này, trong khách phòng của Tô thị huynh đệ, Tô Kỳ Dung thấy đệ đệ bận rộn vội vàng thu thập hành lý, có chút dăm chiêu.

Tô Liễm Dung đem bao y phục đã giặt sạch đặt lên bàn, cười hỏi: “Đại ca đã thu thập xong rồi?”

Tô Kỳ Dung nhìn ánh mắt đệ đệ, từng chữ từng chữ nói: “Liễm Dung, người nói dối.”

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

“Hả?” Tô Liễm Dung nhất thời không phản ứng lại, “Cái gì?”

“Hai ngày nay ta đã nghĩ rất nhiều, cha căn bản là chưa từng nói qua chuyện Miêu Kim Cốc ở Cận Xuyên. Lúc ấy cha vì để báo thù cho Trầm thúc thúc đã từng tra xét vị trí cụ thể của Miêu Kim Cốc, nhưng một điểm manh mối cũng không có, qua thời gian lâu liền bỏ qua. Chính cha cũng không biết chuyện đó thì làm thế nào có thể nói cho người. Người vì sao lại muốn nói dối? Là ai nói cho người biết Miêu Kim Cốc ở Cận Xuyên?”

Tô Liễm Dung trừng lớn hai mắt, ngượng ngùng mà cười rộ lên, “Đại ca, ta thực sự đã quên mất là từ đâu nghe được, còn tưởng rằng là cha nói qua. Nếu như đại ca đã khẳng định chắc chắn như vậy thì nhất định là ta nhớ nhầm rồi, ta cũng không phải cố ý. Bất quá nghe được từ nơi nào không trọng yếu, quan trọng là Cận Xuyên thực sự cùng Miêu Kim Cốc có liên quan, mối thù của cha rốt cục có thể báo! Huynh không vui sao?”

Tô Kỳ Dung bán tín bán nghi mà nhìn Tô Liễm Dung, khấn thiết nói: “Liễm Dung, chúng ta là thân huynh đệ. Cha mẹ cũng Viễn Dung đã mất, còn lại ba người chúng ta chính là người thân nhất trên đời này, đừng gạt đại ca.”

Tô Liễm Dung bắt đắc dĩ mà thở dài, “Đại ca huynh suy nghĩ quá nhiều rồi, ta thực sự không có gì gạt huynh.”

“Thật chứ? Chỉ mong là đại ca đã suy nghĩ nhiều ——” Tô Kỳ Dung thở dài.

Lúc còn nhỏ, vốn dĩ đệ đệ này cùng mình thân thiết nhất, ngày ngày bám phía sau mình, cho dù bị mình khi dễ thì vẫn luôn yêu mình nhất, luôn luôn cười đến khờ dại mà thẳng thắn. Thế nhưng một ngày sau huyết án Trầm gia kia, từ khi y cùng cha trở về từ Trầm gia, y cả người đều thay đổi. Y bắt đầu trở nên không thích nói chuyện, luôn luôn lẳng lẳng một mình suy nghĩ. Hắn rất muốn hỏi y ngày đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, rồi lại sợ gợi lên hồi ức không vui của y nên cứ chần chừ, cuối cùng cái gì cũng không hỏi. Tưởng rằng, đối với một đứa nhỏ mà nói, chuyện của Trầm gia ngày ấy quá mức kích thích, có lẽ qua một thời gian sẽ ổn thôi, hắn đã an ủi bản thân như thế. Thế nhưng thời gian ngày lại ngày qua đi, Tô Liễm Dung cuối cùng cũng không trở lại như cũ. Tuy rằng y một lần nữa nở nụ cười, lại bắt đầu cùng nói cười với mình, nhưng dù thế nào vẫn cảm thấy cùng tiểu hài tử ngày trước không giống nhau. Nhưng rốt cuộc không giống ở chỗ nào, Tô Kỳ Dung cũng nói không được. Dần dần, hai người từ từ xa cách, Tô Kỳ Dung trái lại càng thân cận Tô Viễn Dung hơn.

Hắn nhìn nụ cười trước mắt có vài phần tương tự, rõ ràng là tuấn đạt nho nhã như vậy, lại khiến người khác đoán không ra tâm tư.

Thế nhưng bất luận nói thế nào, y vẫn luôn là đệ đệ của mình, hắn nên tin tưởng y.

“Người phải nhớ kỹ, bản thân là người của Tô gia, nhất định không được để cho phụ mẫu nơi cửu tuyền mất mặt.” Tô Kỳ Dung dè xuống bất an ẩn ẩn trong lòng, dặn dò nói.

“Đó là đương nhiên, điều này sao có thể quên? Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ không quên lời cha dặn ——” Tô Liễm Dung cười đáp, đáy lòng không kiềm chế nghĩ: Tô gia? Tô gia có gì mà phải sợ mất thể diện? Huynh nếu biết rõ cha chúng ta nơi cửu tuyền là cái dạng người gì, không biết đại ca huynh còn cười được không?

Sau giờ ngo, trước lúc khởi hành, Diệp Lăng Vân vào bái biệt Diệp Thanh Dương cùng Diệp phu nhân.

Diệp Thanh Dương hết lần này đến lần khác dặn dò: “Chiếu cố chính mình, chiếu cố tốt Hàm nhi. Nếu có cơ hội thì đem nó về nhà, cha muốn gặp nó.”

Diệp phu nhân sớm đã từ chỗ Diệp Thanh Dương biết đương hết thấy mọi việc, nghĩ đến lại càng lo lắng khó chịu, nói thêm: “Nếu như Hàm nhi nguyện ý, để nó dọn đến nhà chúng ta cùng ở đi. Đứa nhỏ đáng thương, mấy năm nay một mình chịu không biết bao nhiêu khổ sở ——”

Diệp Lăng Vân gật đầu, khom người quỳ gối hành lễ: “Dạ. Con đi rồi, cha mẹ giữ gìn sức khỏe.”

Diệp Thanh Dương gật đầu nói: “Mọi thứ phải cẩn trọng, bình an là quan trọng nhất. Đi đi, ta cùng con đi từ biệt Nguyên sư đệ bọn họ.”

Khi phụ tử hai người sóng vai đi ra cửa, nhân mã các phái từ lâu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chuyến này hung hiểm, quý tinh bất quý đa (quan trọng là tinh nhuệ, không quan trọng số lượng), các phái nhiều ít chỉ có trường môn nhân tiến vào, chỉ có phái Hoa Sơn, Điểm Thương Sơn mấy đại phái thì dẫn theo nhiều đồ đệ tinh anh, còn thêm Tô gia huynh muội, Cố Lưu Ngọc cùng Diệp Lăng Vân, một nhóm bất quá cùng hơn mười người.

Diệp Thanh Dương hướng về phía mọi người chấp tay: “Chúc các vị thuận lợi diệt trừ tà giáo, bình an trở về. Tại hạ không tiện đi cùng, liền để tiểu nhi thay thế, thỉnh các vị cứ việc sai bảo. Chờ chư vị trở về, nếu không chê thì mời đến Phương Ngoại lâu ngồi, tại hạ chờ vì chư vị khánh công tẩy trần!”

Mọi người đều ồn ào đáp lễ, miệng nói đa tạ.

Nguyên Tiểu đứng ở đầu đội ngũ, chấp tay nói: “Thanh Dương huynh khách khí rồi, vốn là chúng ra gây khó, vẫn xin đừng trách tội. Mượn lời Thanh Dương huynh, lại có thể mặt dày đến nơi này uống một chén.”

Diệp Thanh Dương vội vàng nói: “Nói chi vậy, từ xưa tà bất thắng chính, chỉ miễn là chư vị một lòng vì bách tính chính đạo, nhất định có thể bình an trở về.”

Nguyên Tiểu cười nói: “Ha ha, nói hay lắm! Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta phải lên đường rồi. Thanh Dương huynh, sau này còn gặp lại!”

“Sau này còn gặp lại!”

Mọi người giong roi đánh ngựa, một đường thẳng tiến về Xuyên Thục.

Dưới sự phản đối kiên quyết của Diệp Lăng Vân, Tô Tường Dung vẫn là không thể ngồi cùng một con ngựa với Diệp Lăng Vân, mà là tự mình cưỡi một con, gắt gao theo sát ở bên người Diệp Lăng Vân.

Cố Lưu Ngọc cũng không để ý tháp tùng, thủy chung đi một bên Diệp Lăng Vân, song song cùng tiến.

Vì thế dọc đường đi, Diệp Lăng Vân vẫn liên tục xen giữa hai người Tô Tường Dung cùng Cố Lưu Ngọc, hai người đều tranh nhau nói chuyện cùng hắn, một người ánh mắt nóng bỏng tràn ngập ái ý cùng vui vẻ, người còn lại thường tựa tiểu phi tiểu lại xen lẫn thần tình có chút ảm đạm tổn thương, khiến Diệp Lăng Vân quả thực ăn không tiêu.

47. Chương 46: Nhập Ứng

Biên tập | Kỳ Lam

Trên đường đi qua một quán trà, mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi, Diệp Lăng Vân nhân cơ hội gọi Cố Lưu Ngọc sang một bên, nói: “Ta nói này a Ngọc, đệ cứ theo ta tán chuyện cũng vô dụng a, đệ cần phải chủ động trực tiếp hơn nữa, không cần phải băn khoăn về ta ——”

Cố Lưu Ngọc lại vẫn một bộ dáng phong lưu phóng khoáng tự tiểu phi tiểu như cũ, nháy nháy cặp mắt phượng lông lánh lưu chuyển, cười đáp: “Hả? vậy a ——”

Thế nhưng chờ đến khi bọn họ một lần nữa lên đường, Cố Lưu Ngọc lại y như cũ, chỉ lo cùng mình nói chuyện, ngẫu nhiên cùng Tô Tường Dung nói thêm vài câu, nhưng trên cơ bản đều là cãi nhau, khiến Diệp Lăng Vân vừa lắc đầu vừa thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tô Liễm Dung xa xa theo sát phía sau, yên lặng mà nhìn ba người Diệp Lăng Vân, trong mắt thủy chung lạnh như băng.

Mọi người màn trời chiếu đất, suốt ngày đêm gấp rút lên đường, rất nhanh đã tiếp cận rặng núi Long Môn. Càng đi vàng hiểm trở, dân cư ngày càng thưa thớt.

Mọi người trước kia chưa từng đến qua vùng này, nếu không phải có đồ đệ Khánh Ngọc Đường đã tra xét qua Cận Xuyên đến tiếp ứng dẫn đường, không biết phải đi nhằm bao nhiêu con đường.

Vong vèo như vậy, từ lúc tiến vào vùng núi, bởi vì sơn đạo khó đi, mọi người không thể không vứt bỏ ngựa, vì để tiết kiệm thể lực lại không thể sử dụng khinh công quá độ, cước trình giảm đi rất nhiều.

Ngày hai mươi tám tháng tư, đúng đến thời gian ước định của Hàn Nghiên Trầm và Tô Liễm Dung, nhưng mọi người vừa mới tiến vào một thôn nhỏ, cách Cận Xuyên còn một đoạn nữa.

Tô Liễm Dung cũng không nóng nảy, hần hiểu rõ, nếu hần đã đưa mọi người đến gần Cận Xuyên, Hàn Nghiên Trầm tự khắc sẽ có biện pháp biết được hành tung của mọi người mà tùy cơ ứng biến, hiện tại việc duy nhất phải làm là dò xét đường phượng án tiến công cuối cùng sau đó nghĩ cách thông tri cho Hàn Nghiên Trầm.

Thanh La thôn nói là một thôn xóm, kỳ thật rất nhỏ, toàn bộ thôn tính cả trưởng thôn bắt quá cũng chỉ có bốn năm hộ dân, lấy cày cấy làm kế mưu sinh.

Lúc này trời chiều đã ngả về tây, đồ đệ Khánh Ngọc Đường Yên Sở nói: “Chư vị tiền bối, đây là thôn trang cuối cùng đi ngang qua để đến Cận Xuyên, đối chiếu tốc độ hiện tại đại khái đi thêm hai ngày là có thể đến Cận Xuyên.”

Thiệt Ngọc Môn môn chủ Thiệt Hạc Khiếm nói: “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, thương lượng tốt bước tiếp theo nên đi thế nào.”

Nguyên Tiểu suy nghĩ một chút gật đầu nói: “Cũng tốt, chạy nhiều ngày đường như vậy mọi người cũng mệt mỏi rồi, đêm nay liền ở trong thôn trang này tá túc một đêm đi.”

Tô Kỳ Dung nói: “Không bằng trước tiên bàn bạc xem làm sao có thể tá túc lại, để tránh quấy nhiễu đến những thôn dân kia, không gặp khó khăn.”

Nguyên Tiểu cười nói: “Vẫn là Kỳ Dung nghĩ chu toàn, mọi người có chủ ý gì không?”

Tô Liễm Dung nói: “Ta nói, nên nhẹ nhàng lên vào, hạ thủ giết bọn họ trở tay không kịp.”

Cận Hà tiên tử lại nói: “Thế nhưng người ở đây rất ít, chúng ta nhiều người như vậy cùng đi lên thì quá mức lộ liễu, nếu như Cận Xuyên thật sự là địa bàn của Miêu Kim Cốc, chỉ e không đợi chúng ta tiếp cận đã bị bọn họ phát hiện, vậy làm thế nào lặng lẽ lên vào chứ —— nói không chừng, chúng ta hiện tại cũng đã bị theo dõi ——”

“...” Mọi người đều cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh, nháo nhác nhìn xung quanh, đương nhiên ngoại trừ núi non cùng thôn xóm thì cái gì cũng không thấy.

Quan Đông kiếm khách thấy bộ dáng mọi người nhìn quanh, khinh thường mà nói: “Nhìn lên nhìn xuống, sợ cái gì! Còn chưa có thương lượng cái gì a, thừa dịp hiện tại Huyết Nghiên Công tử bị thương nặng chưa lành, trực tiếp giết hần đi đỡ thêm phiền!”

Tể Trần đạo nhân lắc đầu nói: “Chính là từ ngày Huyết Nghiên công tử bị trọng thương đã qua gần một tháng rồi, cho dù là ta, người cũng đã khôi phục bảy tám phần, mà đầu kia luyện tà pháp, nếu như thương thể của y đã khôi, cứng rắn tấn công như vậy quá mức nguy hiểm.”

Đán Dương môn môn chủ Quan Hiển cười nói: “Tể Trần đạo nhân có phần suy nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta thụ thương bất quá là nội thương thông thường, Huyết Nghiên công tử nhưng lại là trúng Uyên Mộng, sao có thể so với nội thương bình thường. Ngày ấy y cố chấp vận công lâu như vậy, nhất định đã bị thương nghiêm trọng, cho dù có linh đan hiệu nghiệm cổ quá đi nữa, cho dù có thể hồi phục bảy tám phần, vẫn là đan điền khô kiệt không thể kéo dài, công lực đại suy không nói, nếu như y không hảo hảo điều dưỡng mà năm lần bảy lượt miễn cưỡng vận công, còn có thể tổn hại đan điền tự phế vô công. Như cái loại thương thể này của y, ít nhất cũng phải bế quan một năm rưỡi mới có thể hoàn toàn khôi phục như cũ. Lúc này thời gian mới không đến một tháng, đạo trưởng lại lo lắng không yên cái gì chứ?”

“Lời tuy là như thế....” Tể Trần đạo trưởng vẫn còn băn khoăn chông chát.

Quan Đông kiếm khách hừ giọng nói: “Đánh lén sẽ bị phát hiện, đón đánh lại lo này lo kia, vậy chúng ta còn ngàn dặm xa xôi chạy đến đây một chuyến làm gì?”

“....”

Tô Kỳ Dung cân nhắc một hồi lâu rồi cuộc hạ quyết tâm, ôn thanh nói: “Chư vị tiền bối xin nghe ta một lời, nếu theo như chư vị nói, chúng ta đã tiếp cận gần Cận Xuyên, nói không chừng đã bị Miêu Kim Cốc phát hiện, cũng chỉ có thể như vậy. Chúng ta đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, dưỡng đủ tinh thần, chờ đánh một trận ác liệt này.”

Quan Đông kiếm khách cười ha hả nói: “Vẫn là Tô thiếu hiệp thống khoái nhất, quả nhiên có phong thái của Tô minh chủ! Quyết định như vậy đi, không cần ở trong này lãng phí thời gian nữa.”

Đệ tử Khánh Ngọc Đường dẫn đường, mọi người đi đến nhà thôn trưởng tìm chỗ ngụ lại.

Bởi vì trước đó không lâu Yến Sở vừa tới dò đường, cũng từng ở nơi này tá túc qua, thôn trưởng vừa thấy đúng là người quen, không nói hai lời mở rộng cửa mời mọi người vào, nhiệt tình vạn phần.

48. Chương 47: Sát Khí Bủa Vây

Biên tập | Kỳ Lam

...

Thôn trưởng tự xưng họ La, là một trung niên ba bốn mươi tuổi, tươi cười đôn hậu, trong lời lẽ cử chỉ có một cỗ khí phách rất hào sảng, cười dẫn mọi người vào phòng.

Vốn dĩ căn phòng cũng không nhỏ thoáng chốc tiến vào nhiều người như vậy, có vẻ hơi chật chội.

Nguyên Tiểu nhìn hần mặc dù mặc quần áo vải thô như nông dân bình thường, dưới chân lại vững vàng hữu lực, giống như luyện qua võ công, nghĩ đến sắp đến gần Cận Xuyên, nói không chừng đã đi vào phạm vi thế lực của Miêu Kim Cốc, đáy lòng âm thầm đề phòng, thăm dò hỏi: “Thôn trưởng La là người địa phương sao? Vẫn luôn ở nơi này trồng trọt mưu sinh?”

La thôn trưởng cười đáp: “Đến đây cũng được bốn năm năm rồi, tại nơi thâm sơn cùng cốc này không trồng trọt thì còn có thể làm gì?”

Nguyên Tiểu cười nói: “Xin thứ cho lão phu tò mò, ta thấy thôn trưởng tuần tú lịch sự, nói năng rất có kiến thức, không biết vì sao lại cam tâm dọn đến nơi thôn nhỏ này mưu sinh bằng trồng trọt, chẳng phải là rất lãng phí nhân tài ư?”

La thôn trưởng thở dài, cười nói: “Không gặt gì người, lúc đầu cũng rất không cam lòng, bất quá thời gian lâu dần cũng thành quen, ngược lại cảm thấy cứ giống như bây giờ dựa vào sức lao động của chính mình kiếm miếng cơm ăn cũng rất ổn định.”

“Không biết thôn trưởng trước đây làm nghề gì, và vì sao lại chuyển đến đây?”

“Chuyện trước kia thực sự không muốn nói, bất quá đã qua bốn năm năm rồi, nói cho các người cũng không hại gì. Thật không dám giấu diếm, ta cũng biết chút võ nghệ, trước kia cũng giống như các vị ở trên giang hồ lẩn lộn kiếm miếng cơm ăn, có điều sau đó xảy ra chút sự tình, vì để tránh họa mà phải mai danh ẩn tích đi tha hương nơi đất khách. Ta vốn muốn đi Miêu Kim Cốc ở ẩn, thế nhưng những năm gần đây Miêu Kim Cốc luôn muốn gây lên nhiều sóng trên giang hồ, cùng nơi thế ngoại đào viên lúc trước khác nhau rất xa, vậy nên sửa lại chủ ý. Có một ngày trong lúc vô tình đến nơi này, phát hiện thôn nhỏ hẻo lánh trong núi, liền đổi tên thôn, cải tên thành La Thanh an cư tại đây. Thôn dân mông muội không đuổi đi, năm trước lại để cho ta làm trưởng thôn. Rồi xa đánh đánh giết giết, bình yên an ổn sống như bây giờ cũng rất không tồi.” La Thanh cười cười, trên mặt có một cỗ vui vẻ thỏa mãn.

Nguyên Tiểu thấy hấn không e dè mà nói thẳng như thế, ngược lại có chút ngượng ngùng. Đã vì tránh họa, đương nhiên cũng không muốn hỏi thêm cái gì nữa, chỉ đành nói mấy câu: “La thôn trưởng thật sự là người thẳng thắn, lão phu đã mạo muội hỏi, xin được tạ tội.”

La Thanh khoát khoát tay, hào sảng cười: “Người không biết không trách! Ta từ lúc đến nơi này thật nhiều năm không gặp bằng hữu trên giang hồ rồi, gặp các người trong lòng cũng cảm thấy thực thân thiết. Đáng tiếc nơi này điều kiện đơn sơ, không có gì chiêu đãi, sợ là đã ủy khuất các vị ——”

Nguyên Tiểu cười nói: “Nói chi vậy, có một mảnh ngói che gió che lạnh, so với ăn gió ngủ đường đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần, đa tạ thôn trưởng đã thu nhận.”

“Các vị đã ăn cơm chưa, ta nơi này chỉ có rau xanh đậu phộng với màn thầu, mời các vị trước tiên ngồi tạm, ta lập tức đi chuẩn bị.”

Nguyên Tiểu cùng Tể Trần đạo trưởng liếc nhau, mở miệng nói: “Thôn trưởng không cần vội vàng, chúng ta nhiều người ở đây quấy rầy như vậy, có thể tá túc một đêm đã vô cùng cảm kích, sao có thể không biết xấu hổ lại để thôn trưởng chuẩn bị cơm? Chúng ta đều có mang theo lương khô.”

La Thanh kinh ngạc nói: “Điều này sao được, các vị dọc đường đã liên tục ăn lương khô rồi, nếu đã đến đây như thế nào có thể để các vị tiếp tục ăn lương khô? Chờ một chút, ta làm rất nhanh là xong.” Nói xong liền đến sài phòng ôm củi chuẩn bị nhúng lửa nấu cơm.

Nguyên Tiểu vội vã ngăn cản: “Thực sự không cần.” Vừa nói vừa từ trong bao y phục lấy ra lương khô ăn.

Mọi người cũng đều từ chối, tự lấy ra lương khô ăn.

La Thanh bất đắc dĩ, cào cào tóc nói: “Ta đây nấu cho các vị một chút cháo đi.”

Nguyên Tiểu do dự một chút, nói: “Không dám nhọc thôn trưởng động thủ, chúng ta tự mình làm được.”

Hấn vừa dứt lời, Tể Trần đạo trưởng liền mở miệng nói: “Thủ Thường, đến đun cho mọi người một chút nước ấm để uống đi.”

Thủ Thường là môn hạ đắc ý nhất của Tể Trần đạo nhân, hấn đáp lời, đi đến trước mặt La Thanh.

La Thanh dẫn hấn đi lấy nước, lại chỉ cho hấn dụng cụ ở phòng bếp, liền trở lại gian phòng cùng mọi người nói chuyện phiếm.

Hấn thuận miệng hỏi: “Các vị đây là muốn đến Cận Xuyên sao? Hai ngày trước vị Yên huynh đệ này còn cố ý tới hỏi đường. Bất quá Cận Xuyên chính là địa bàn của Miêu Kim Cốc, các vị tốt nhất vẫn đừng nên đi.”

Nguyên Tiểu nói: “Thôn trưởng có từng đến qua Cận Xuyên?”

La Thanh gật đầu: “Khi ta còn chưa sống an ổn ở chỗ này, vì để tránh nạn nên chỉ nhằm những địa phương hẻo lánh nhất đi, đánh bậy đánh bạ lại đến Cận Xuyên.”

“Nga? Vậy chỗ đó chính là Miêu Kim Cốc?” Phùng Ngọc Cửu hỏi.

“Không rõ lắm. Bên ngoài Cận Xuyên có người canh gác, không thể tùy ý đi lại. Xem phục sức bọn họ đều là cách ăn mặc của Miêu Kim Cốc, ta cũng không có dũng khí lưu lại, lập tức ly khai.”

“A ——” Tất cả mọi người không tránh khỏi có chút thất vọng.

Lúc này Thủ Thường đã đun nóng nước, mọi người uống hết liền dự định nghỉ ngơi.

Nhà La Thanh cũng không lớn, không có nhiều phòng trống có thể ngủ lại. Hấn liền đem tất cả đồ đạc trong phòng đều thu dọn ra ngoài, trên mặt đất bày tốt chăn đệm để mọi người nghỉ ngơi, ngay cả phòng ngủ của chính hấn cũng an bài hai ba người. Tuy rằng thực túng thiếu, nhưng cuối cùng cũng dàn xếp ổn thỏa.

Diệp Lăng Vân, Cố Lưu Ngọc, Tô Kỳ Dung, Tô Liễm Dung bốn người được phân một gian kho nhỏ chất đồng nông cụ.

Bọn họ vừa mới chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy trong viện một mảnh huyền não, có người chạy qua chạy lại không ngừng gõ cửa.

Diệp Lăng Vân cảnh giác mà lên đến cửa, đang định từ khe hở cánh cửa nhìn ra bên ngoài, đột nhiên một bóng đen che khuất khe hở, có người vừa gõ cửa vừa gọi: “Các vị đại hiệp mở cửa, ta vội tới đem nước nóng cho các vị tắm rửa.”

Diệp Lăng Vân cẩn thận mở cửa, quả nhiên trông thấy hai người thôn dân gánh một thùng nước nóng lớn đứng ở ngoài cửa, một người trong đó nói: “Nghe trưởng thôn nói hôm nay có khách quý tới nghỉ trọ, thôn xóm chúng ta nghèo nàn, không có gì chiêu đãi, mấy người liền đun nước nóng để các vị đại hiệp giải tỏa mệt nhọc.”

Diệp Lăng Vân hướng trong viện nhìn lại, chỉ thấy mấy người thôn dân đang đi từng gian phòng đưa nước nóng, La Thanh đang đứng ở trong viện nói chuyện, ngoảnh đầu lại thấy Diệp Lăng Vân liền cười nói: “Mau tẩy rửa đi, mọi người có chút tắm lòng, lạnh rồi sẽ không tốt lắm. Mỗi người một thùng, tắm hết bọn họ sẽ giúp các vị đổi nước.”

Hai người thôn dân đem thùng nước đặt xuống, hàm hậu nói: “Đại hiệp từ từ dùng, bọn ta lại trở về đun, một lát nữa thì mang nước tới đổi cho các ngài.”

Nói xong liền đi.

Cổ Lưu Ngọc đi tới giúp Diệp Lăng Vân đem nước nâng vào nhà, vỗ tay cười nói: “Nghĩ thực chu toàn. Ai tới trước nào?”

49. Chương 48: Bất Ngờ Không Kịp Phòng Bị

Biên tập | Kỳ Lam

...

Tô Kỳ Dung nói: “Khoan đã, nơi này đã tới gần Cận Xuyên, mọi sự đều phải cẩn trọng.” nói xong lấy ra ngân châm mang theo bên người cẩn thận kiểm tra.

Tuy rằng vẫn không kiểm tra được gì, nhưng nhìn thùng nước không ngừng bốc hơi tỏa nhiệt khí kia, hẳn vẫn rất không yên lòng.

Diệp Lăng Vân từ trong ngực lấy ra vài tiền dược phân cho ba người: “Đây là tị độc đan phòng được trăm loại độc, uống vào rồi tắm, đảm bảo. Các người tắm trước, ta đem thuốc phân cho các tiền bối khác.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Đội hắc đem tị độc đan phân cho từng người rồi trở lại cửa kho hàng, đã thấy Tô thị huynh đệ đứng ở ngoài cửa.

Không đợi hắc hỏi ra miệng, Tô Liễm Dung liền chỉ chỉ cửa phòng, nói: “Lưu Ngọc đang tắm, y bảo chúng ta tránh ở ngoài.”

“.... A Ngọc này, quy củ luôn luôn nhiều hơn so với người khác.” Diệp Lăng Vân cười cười, đã đến trước cửa, ba người câu được câu không mà nói chuyện phiếm.

Đội bốn người tắm xong, sắc trời đã tối đen.

Mấy ngày bốn ba liên tiếp, màn trời chiếu đất, tối nay lại có thể thư thư phục phục mà tắm nước nóng, bốn người chỉ cảm thấy toàn thân thư thái lưỡi nhấc không thôi, toàn tâm cũng lơ lửng xuống, cơn buồn ngủ lập tức ồ ồ kéo đến tập kích.

Tô Thị huynh đệ rất nhanh đã tiến nhập mộng đẹp.

Diệp Lăng Vân cũng rất mệt mỏi, nhưng vẫn không ngủ được.

Trong đầu Diệp Lăng Vân cứ nghĩ đi nghĩ lại lời nói lúc ban ngày của Đán Dương môn chủ, nếu lời hắn nói là thật, Hàn Nghiên Trầm nhất định phải bế quan tĩnh dưỡng một năm mới có thể hoàn toàn khôi phục như cũ, nếu như ngay lúc này cùng đám người Nguyên Tiểu đối kháng, không chỉ không hề có phần thắng, ngược lại có thể vì vận công quá độ mà tự phế võ công.

Thế nhưng người kiêu ngạo như Hàn Nghiên Trầm nhất định không chịu ngoan ngoãn mà trốn sau lưng người khác, này phải làm gì mới tốt?

Nghĩ đến ngày ấy y cuồng vọng tự hao hết nội lực không ngại tự tổn thương thân thể mà thổi Thịnh hồn mộng sinh khúc, sau đó lại cải trang thành Cố Lưu Ngọc đến ám sát, sau đó nữa lại đến Trầm gia bái tế, một tháng ngắn ngủi này cơ hồ liên tục bốn ba, căn bản là không có cơ hội nghỉ ngơi điều dưỡng, nhin không được lại lo lắng đau lòng.

Y nhìn qua chắc chắn không giống một người hiểu được quý trọng bản thân.

Diệp Lăng Vân thở dài trong lòng, tâm can trần trọc khó mà ngủ được.

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng ngâm nhẹ, một làn hương đàn hương bay vào chóp mũi, có cái gì đó nhẹ nhàng phát qua trên mặt Diệp Lăng Vân, băng băng lãnh lãnh.

Hắn mở to mắt, chỉ thấy Cố Lưu Ngọc vốn dĩ nằm ngủ bên cạnh hắn đã trở mình ngồi dậy, đang cúi người lẳng lặng nhìn hắn, sợi tóc đen thật dài rơi xuống trên mặt hắn, mắt phượng sáng sánh lân quang như thu thủy, hắc bạch phân minh, cách hắn trong gang tấc, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

“Người...” Diệp Lăng Vân bất giác rất lúng túng, quay đầu nhìn về hai bên, không dám nhìn ánh mắt rực rỡ trong đêm của y.

Y truy đuổi ánh mắt Diệp Lăng Vân, nhẹ nhàng nói: “Lăng Vân, huynh có tâm sự?” Y mở miệng một cái, hơi thở liền nhẹ nhàng phát lên mặt Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân đành phải nhắm mắt lại, xấu hổ mà nói: “A Ngọc, người ngồi gần quá rồi ——”

“...” Cố Lưu Ngọc khẽ thở dài một hơi gần như không nghe thấy, đem thân mình nâng lên một chút, “Giờ thế nào?”

“... A Ngọc, người...” Muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì. Hắn cảm thấy tay chân có chút luống cuống.

“...” Cố Lưu Ngọc bình tĩnh nhìn hắn, tựa như đang đợi hắn nói.

“Người...” thực sự phải nói chút gì đó, Diệp Lăng Vân chần chờ mở miệng, còn chưa có nghĩ thông rốt cuộc nên nói gì, đột nhiên từ trong viện truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó có người hét lên the thé: “Coi chừng! La thôn trưởng là —— hự!” Còn chưa kịp nói xong sinh mệnh đã đứt.

!

Diệp Lăng Vân cùng Cố Lưu Ngọc liếc mắt một cái, vội vàng nhảy dựng người lên, Diệp Lăng Vân một cước đá văng cửa phòng phi thân vào trong viện, Cố Lưu Ngọc lại đi gọi Tô thị huynh đệ còn đang trong giấc mộng.

Tuy rằng thanh âm rất lớn, nhưng chỉ thoáng qua quá nhanh, vì quá mệt mỏi, Tô thị huynh đệ chỉ ậm ừ một tiếng, trở mình một cái, cũng không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Đáng chết!” Cố Lưu Ngọc thấp giọng rửa một tiếng, dùng móng tay hung hăng đâm vào đầu ngón tay bọn họ, tay đứt ruột xót, Tô thị huynh đệ kêu đau một tiếng, rốt cục cũng tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Tô Liễm Dung nhu nhu mắt, trong đầu còn có chút mơ màng.

“Mau đứng lên! Có mai phục!” Cố Lưu Ngọc nói xong lập tức lao ra cửa phòng.

Tô thị huynh đệ nhìn nhau, lập tức cầm kiếm cũng vọt ra ngoài sân.

Trong viện một mảnh hắc ám, bốn người sóng vai đứng ở cổng, chỉ nghe thấy từ mỗi gian phòng không ngừng truyền ra tiếng kêu rên cùng tiếng đánh nhai, ngay sau đó cửa một gian phòng bị phá tan, mọi người lần lượt phá cửa mà ra, ở trong sân giao đấu.

Một đạo pháo hiệu rực rỡ bay lên bắn vào giữa đêm đen, đêm đêm tối chiếu rọi sáng rõ như ban ngày, tuy rằng chỉ ngăn ngừa trong chốc lát, đã đủ cho bốn người phân biệt trọn vẹn tình thế trong sân.

Chỉ thấy đám người Nguyên Tiểu y phục bất chỉnh đầu bù tóc rối, trên người mang theo ít nhiều vết thương chảy máu, lộ rõ vẻ đang nằm trong mộng đột nhiên bị người tập kích bất ngờ.

Cùng giao thủ với họ là những người mặc y phục vải thô của nông dân, cư nhiên chính là những thôn dân vừa rồi đưa nước ấm.

La Thanh đứng ở cửa phòng ngủ của hắn, trong tay cầm một thanh đại đao, máu tươi từ trên thân đao không ngừng uồn lượn chảy xuống, ở trên mặt đất phía dưới mũi đao đọng thành một vũng máu.

Hắn chăm chú nhìn vào tình hình trong viện, khoe miệng chậm rãi câu lên, đột nhiên vung tay lên đem một chút máu đọng cuối cùng trên thân đao vẩy đi, nhún người nhảy vào vòng chiến.

Pháo hiệu nổ rộ trong nháy mắt, lại có thêm mười mấy người từ bốn phương tám hướng dừng mảnh gia nhập vào chiến đoàn, cùng bọn Nguyên Tiểu đấu một chỗ.

Bốn người Diệp Lăng Vân nghĩ sơ lược một cái liền hiểu đầu đuôi ngọn ngành, lập tức nhảy vào giữa sân trợ chiến.

50. Chương 49: Địch Ta Khó Phân

Biên tập | Kỳ Lam

...

Tô Liễm Dung hạ thủ âm thầm lưu tình, lúc đánh lúc lùi, một đường đánh tới trước mặt La Thanh.

Trường kiếm trong tay hắn kìm chặt đại đao của La Thanh, vốn định đánh vài cái làm bộ, không ngờ tới La Thanh lực cánh tay thật lớn xuống tay cực ngoan độc, đành phải xuất ra chín thành công lực cùng hắn so chiêu, đồng thời cúi đầu nói: “La thôn trưởng, vừa bước vừa nói chuyện.”

La Thanh một đao dùng sức đẩy trường kiếm của Tô Liễm Dung ra, tay kia ngũ chỉ khép lại ngực hắn đánh tới, miệng quát, “Ta với ngươi không có gì để nói!”

Tô Liễm Dung âm thầm kêu khổ, đành phải lập tức xoay người về bên trái một cái, để chường phong kia nghiêng theo bờ vai mà lướt qua, bên phải cùng hắn đánh trả, tận lực dẫn hắn đến chỗ ít người, thấp giọng nói: “Ta là Tô Liễm Dung, thiếu chủ nhà ngươi không nhắc qua với ngươi sao?”

La Thanh sửng sốt, chiêu thức trong tay lập tức hoãn xuống, nói: “Tô Liễm Dung, Tô gia nhị công tử?”

“Đúng vậy. Thiếu chủ nhà ngươi có thể có nói cái gì muốn người truyền cho ta? Ta nhất định làm theo.” Tô Liễm Dung thấy Hàn Nghiên Trầm quả nhiên có đề cập qua về mình với thủ hạ của y, không khỏi có vài phần vui vẻ.

“Thật sự không có lời gì truyền cho ngươi, lời y nói đều là lệnh cho ta.” La Thanh đơn giản triệt hạ nội lực, chỉ dùng đại đao cùng hắn khoa chân múa tay vài chiêu thức làm bộ, liếc mắt quét qua hắn một cái, thần nhiên nói, “Thiếu chủ lệnh cho ta, phạm là họ Tô đều lưu lại cho y tự mình hạ thủ —— vì thế Tô nhị công tử, thứ cho tại hạ không thể phụng bồi rồi.” Nói xong vung một đao hư chiêu, phi thân trở về giữa viện tử, hỗ trợ đồng đội cùng Tể Trần đạo nhân giao thủ.

Lưu lại Tô Liễm Dung đứng một mình tại chỗ, trong lòng vừa đau đón lại vừa thất vọng, vừa yêu vừa hận.

Nghiên Trầm, người quả nhiên nhẫn tâm vô tình đến tận mức này.

Không hổ là Miêu Kim Cốc huyết nghiên công tử ——

Hắn đột nhiên đem tầm mắt hướng vào trong viện, cẩn thận tìm kiếm thân ảnh Diệp Lăng Vân, sau đó hung hăng mà nhìn chăm chăm.

Hắn có thể chịu được Hàn Nghiên Trầm đối với hắn không thêm đếm xỉa, bởi vì người kia vốn lạnh lùng vô tình như thế, cũng không vì bất luận một ai mà để tâm.

Hắn không thể chịu đựng được chính là, có một ngày ánh mắt bằng giá vô tình bắt đầu nhìn về phía người nào đó, mà người đó lại không phải là hắn.

Hàn Nghiên Trầm, nếu như trong lòng người có một tồn tại đặc biệt nào, mặc kệ là yêu hay hận, người đó chỉ có thể là ta!

Hắn lặng lẽ mò tay vào trong ngực, chạm đến vài cây ngân châm cực mảnh, từ trong đó rút ra một cây giấu ở trong tay.

Đó là Đào Hoa châm mà nửa năm trước hắn xin được từ chỗ Tổ Khanh, mặt trên tẩm độc Bích nhan.

Ngân quang độc châm chợt lóe lên dưới ánh trăng rồi biến mất, lẳng lẳng không tiếng động đánh lên về phía Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân đang cùng hai người giao đấu một chỗ, phía sau còn che chở cho Tô Tường Dung nội lực không ra gì.

Đột nhiên một trận gió rít dị thường đánh úp tới, hắn theo bản năng nghiêng thân về phía bên cạnh, nhưng lại đưa Tô Tường Dung phía sau ra trước mặt ngân châm, đành phải phi thân về chỗ cũ, cũng không kịp thời gian đánh rơi ngân châm nữa.

Mắt thấy ngân châm kia sẽ đâm xuyên vào cơ thể Diệp Lăng Vân, một thanh ngọc cốt phiến từ một bên vươn ra, thay hắn đánh rơi ngân châm.

Hắn cảm kích mà nhìn thoáng qua Cổ Lưu Ngọc, một bên tiếp tục cùng đối thủ triển đấu, một bên phân tâm nhìn ngân châm.

Màn đêm rất tối, nhìn không rõ ràng, chỉ có thể loáng thoáng mà nhìn ra đường như hoa đào được dính lên ngân châm.

Là Tổ Khanh?!

Như vậy Nghiên Trầm có thể cũng tới đây?!

Diệp Lăng Vân kinh hỉ mà nhìn khắp xung quanh, bốn phía một mảnh đao quang kiếm ảnh, mờ mờ ảo ảo, nhưng nào có tìm thấy thân ảnh bạch sắc thanh lãnh cao ngạo kia? Thậm chí ngay cả y phục xanh biếc của Tổ Khanh cũng không nhìn thấy.

Hắn không khỏi thất vọng một hồi.

“A —— Tô Tường Dung bởi vì hắn phân tâm mà bị người đâm trúng, kinh hô một tiếng.

Diệp Lăng Vân vội vàng thu lại tâm thần, đem thất vọng sâu sắc áp chế xuống, tiếp tục chuyên tâm đối địch.

Tô Liễm Dung xa xa nhìn, thấy một kích không trúng, không khỏi cắn răng oán hận. Lúc này có kẻ hướng đến giết, lòng hắn đang tràn đầy căm phẫn không có chỗ phát tiết, lập tức giơ kiếm đỡ lấy, chiêu chiêu liên mạng, hạ thủ không lưu tình.

Phùng Ngọc Cửu đang cùng Yến Sở kẻ vai chiến đấu, bọn họ bị bốn năm người vây trong vòng tròn, tuy rằng lấy ít địch nhiều nhưng vô cùng ăn ý, một bộ Khánh Ngọc kiếm pháp chống đỡ lẫn nhau, ẩn ẩn còn chiếm chút thượng phong.

Phùng Ngọc Cửu hướng về bên trái đạp một khôn vị (một vị trí trong thế trận), Yến Sở hướng về bên phải phía sau đạp một cần vị, đây là chiêu thức thứ chín trong Khánh Ngọc Kiếm pháp ngọc tiên tứ phương khởi thức, là chiêu thức song kiếm cùng đánh.

Chỉ cần xuất ra một chiêu này, cho dù Yến Sở tu vi còn thấp cũng sẽ được hưởng uy thế, ít nhất cũng có thể đánh bại thương một hai người trong đó.

Phùng Ngọc Cửu đề khí lên kiếm đang chuẩn bị đánh về phía trước, đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận đau nhức, một cỗ lạnh giá thấu tận tâm can mà ra, hần vô thức ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Yến Sở khoe miệng hiện ra một tiểu ý lãnh khốc, trường kiếm trong tay đổi hướng, đang vững vàng đâm giữa tim hần.

“Người ——!” Hần không kịp chất vấn, lập tức điểm huyết trên ngực mình cùng đại huyết quanh thân, đồng thời cắn răng nhảy về phía trước để rút mũi kiếm ra, xoay tay trả lại một kiếm, đâm thẳng Yến Sở.

Yến Sở không dự đoán được hần trong tình huống như vậy còn có thể phản kích, cuống quýt xoay kiếm về tự bảo hộ.

Phùng Ngọc Cửu nhân cơ hội này quát lên một tiếng, xuất ra chiêu thức đồng quy vu tận ngọc toái sơn khuynh, kiếm quang lướt qua, Yến Sở cùng người của Miêu Kim Cốc đều đồng loạt thối lui bốn năm bước, ít nhiều đều bị nội thương.

Phùng Ngọc Cửu cũng phun ra một ngụm máu tươi, từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Hần nửa chết nhìn chằm chằm Yến Sở, hỏi: “Vì cái gì?!”

Yến Sở cách hần gần nhất, bị thương khá nặng, bưng ngực cười lạnh nói: “Vì cái gì sao? Ta vốn dĩ chính là người của Miêu Kim Cốc!”

Phùng Ngọc Cửu trong lòng một mảnh đau đớn, “Yến Sở đâu? Người giết hần rồi?”

“Ta chính là Yến Sở của Khánh Ngọc Đường các người, cũng là Yến Sở của Miêu Kim Cốc!” Yến Sở thở hổn hển một hơi lại lần thứ hai tấn công, có điều lúc này y đã thay đổi chiêu thức, tuy rằng vẫn là kiếm pháp, nhưng không còn là Khánh Ngọc kiếm pháp của Khánh Ngọc Đường.

Y ẩn núp ở Khánh Ngọc Đường đã lâu, biết rõ nội tình chiêu thức của Phùng Ngọc Cửu, tuy rằng nội lực thua xa Phùng Ngọc Cửu thâm hậu, thế nhưng thắng ở chỗ biết người biết ta, nhất thời cũng không rơi xuống hạ phong.

Bốn năm người của Miêu Kim Cốc vừa rồi bị đánh lui lại tiến lên lần nữa, mấy người đem Phùng Ngọc Cửu bao vây xung quanh.

Vết kiếm đâm ở ngực Phùng Ngọc Cửu không ngừng chảy máu, dần dần rơi vào tử lộ.

Quan Đông kiếm khách ở ngay bên Phùng Ngọc Cửu không xa, mặc dù có tâm đến cứu giúp, thế nhưng nhình mình cũng bị ba người cuốn lấy thoát ra không được.

Đúng lúc này, Diệp Lăng Vân vừa vận một kiếm kết liễu đối thủ của mình, quay đầu phát hiện ra tình huống nguy hiểm bên này, lập tức đánh tới cứu viện, lúc này mới cứu được một mạng của Phùng Ngọc Cửu.

51. Chương 50: Quan Chiến

Biên tập | Kỳ Lam

...

Trong viện đao quang kiếm ảnh đánh đến gần một canh giờ, số người còn đang chiến đấu ngày càng ít, song phương đều tử thương rất nhiều.

Tính toán lại, bạch đạo một bên tuy rằng bị thương rất nhiều, nhưng chết không nhiều lắm, trừ bỏ mấy người ngay từ đầu đã bỏ mình trong phòng ngủ vì bị La Thanh tập kích đánh lén như Hoàng Hà bang chủ,

Thiết Ngọc Môn môn chủ, chưởng môn Vương Ốc phái (chém), một Yến Sở làm phản. Miêu Kim Cốc một bên tuy rằng nhân số nhiều, tử thương cũng nhiều.

Bởi vì đám người Nguyên Tiểu mặc dù võ công không hơn Hàn Nghiên Trầm cùng Tứ đại hộ pháp, nhưng so ra vẫn cao hơn các cốc dân một bậc. Mọi người ban đầu chỉ vì quá mức thả lỏng cảnh giác mà bất ngờ bị đánh lén mới nhất thời rơi xuống thế hạ phong, về sau càng đánh càng thanh tỉnh, từng bước phát huy ra thực lực ngày thường, lấy một địch nhiều cũng miễn cưỡng đánh thành ngang tay.

Nguyên Tiểu cuối cùng cũng tiêu diệt được La Thanh, ôm ngực đánh giá tình hình chiến đấu bốn phía, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trận chiến này mặc dù hung hiểm, nhưng chung quy cũng chưa đến mức bị thua.

Chỉ là Huyết Nghiên công tử và tứ đại hộ pháp còn chưa có hiện thân, bọn họ đã bị thương nặng như vậy, ngày sau chiến đấu e rằng càng gian nan trùng trùng.

Hắn suy nghĩ như vậy, vừa mới thả lỏng tư tưởng lại nhắc đến liền đến, nội thương bị cường ngạnh áp chế chấn động phế mạch, ho thật mạnh ra một búng máu tươi.

Đột nhiên một trận tiếng gió xa xa truyền đến, vài bóng người phi thân đập lên ánh trăng mà đến, ung dung mà dừng lại trên nóc nhà cao nhất, đáp xuống không tiếng động.

Người ở giữa bạch y khe phất, mi mục như họa, tựa như một bức tranh thủy mặc nhiễm một vầng ánh sáng nhàn nhạt, mi gian thanh lãnh nhưng còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng sau lưng.

Y đương nhiên chính là Huyết Nghiên công tử Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm thần nhiên quét mắt nhìn toàn cảnh, tay trái khe vung lên, Tổ Khanh, Hoành Quân, Phá Vân ba người ở bên cạnh liền nhảy xuống nóc nhà, bắt đầu động thủ.

Lần này, cục diện cân bằng thật vất vả để duy trì lập tức bị phá vỡ, Miêu Kim Cốc mơ hồ chiếm thế thượng phong.

Nguyên Tiểu thầm nghĩ không ổn, còn chưa kịp kêu khổ, Phá Vân đã nhảy tới trước mặt hắn, không nói một lời, một thanh trường thương sáng ngời thẳng tắp đâm tới, khí thế rất mãnh liệt, khiến hắn không thể không tận lực ứng phó.

Nghiên Trầm!

Thân ảnh bạch sắc kia nháy mắt liền nhìn thấy, Diệp Lăng Vân cùng Tô Liễm Dung liền kích động không ngớt cơ hồ muốn gọi to thành tiếng, hai đạo ánh mắt nóng bỏng từ hai góc độ nhìn chăm chú vào y.

Hàn Nghiên Trầm chấp tay mà đứng, từ nóc nhà cao cao liếc nhìn xuống dưới, ánh mắt băng lãnh kia khi tiếp xúc đến tầm mắt bọn họ thì thần nhiên mà quét qua, tuyệt không dừng lại, trong mắt tựa như không có bất cứ điều gì.

Diệp Lăng Vân cùng Tô Liễm Dung đều không khỏi có chút ảm đạm, nhưng lại không chịu cam tâm, hai tay mặc dù không ngừng nghỉ, ánh mắt lại thường xuyên nhìn chăm chú vào hắn, nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Câu Hồn hai tay ôm cánh tay, đứng ở bên cạnh Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng mở miệng: “Thiếu chủ dự định khi nào thì ra tay? Nếu như muốn thổi khúc tiêu hiệp hồn kia, ta liền bảo cốc dân trước tiên đóng chặt tâm tư.”

Hàn Nghiên Trầm nhìn hắn một cái, vẫn không mở miệng.

Câu Hồn cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Chẳng lẽ là thương thế chưa lành, không có cách nào thổi được?”

Hàn Nghiên Trầm lần này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

Câu Hồn thấy thế đắc ý cười khẩy vài tiếng.

Lưu Ba ở bên tiếp lời: “Câu Hồn tiền bối chứ có như vậy. Nghe nói thiếu chủ ngày đó trúng chính là Uyên Mộng, lại đơn thương độc mã dốc sức chiến đấu quần hùng, nếu đổi lại là người có thể đã chẳng còn mạng trở về.”

Nói xong tựa như nhìn Hàn Nghiên Trầm chứng thực.

Câu Hồn vốn khinh thường không thèm đáp lại tiểu bối, lần này lại phá lệ tiếp lời: “Thật sao? Nếu trúng chính là Uyên Mộng, vậy thì thuộc hạ suy xét không chu toàn rồi. Thiếu chủ nếu như bây giờ ngay cả năng lực bảo vệ mình cũng không có, không cần phải cố gắng chống đỡ, hảo hảo đứng trên nóc nhà này trốn đi.” nói xong còn không thèm nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái, cười chế nhạo, mở ra song chưởng như một con đại ưng vút lên hướng về phía Tể Trần đạo nhân, phía sau xoáy lên một đạo khí lưu ác liệt, đem y bào của Hàn Nghiên Trầm thổi bay phấp phới.

Hàn Nghiên Trầm vạt áo bị thổi bay lên phất xuôi xuống, diện vô biểu tình như cũ.

Lưu Ba cười nói: “Đối thủ là mấy tên già yếu như vậy, cho dù thiếu chủ thần công không còn cũng không đáng để tự thân xuất thủ, đợi thuộc hạ thay người xử lý.” Nói xong đối Thu Thủy nháy mắt một cái.

Thu Thủy đột nhiên tiến đến bên cạnh Hàn Nghiên Trầm thấp giọng nói: “Thuộc hạ kỳ thật vẫn rất hiểu kỳ, không biết khi nào bên cạnh thiếu chủ lại có thêm một thiếp thân hộ vệ, lại càng không rõ thiếu chủ làm thế nào trong thời gian ngắn ngủi có được giải dược của Uyên Mộng —— trong trận này đa phần người ngày đó đều có mặt ở đây, thuộc hạ sẽ không ngộ thương người nào đó chứ?” Nói xong cong môi cười khê, cũng Lưu ba dắt nhau nhảy xuống nóc nhà.

Trên nóc nhà rốt cuộc chỉ còn lại một mình Hàn Nghiên Trầm.

Sóng mắt của y đột nhiên tinh tế mà lưu động một chút, ánh mắt không tự chủ mà phiêu hướng Diệp Lăng Vân, lại trong lúc ánh mắt cùng hần tương giao mà nảy sinh xung động.

Y nhũm mày quay đầu, chẳng lẽ nội lực tổn thương thì định lực cũng bị thương theo sao? Y sao lại bị Thu Thủy nói năm ba câu liền rối loạn tâm thần.

Hàn Nghiên Trầm thấp giọng rủa một tiếng, một bên quan sát chiến trận một bên âm thầm đề khí.

Tuy rằng công lực đã khôi phục bảy tám thành, nhưng y tự biết những chân khí hư phụ tán loạn này bất quá chỉ là chân khí không có căn cơ, không có đan điền làm căn nguyên, nếu muốn động thủ, đừng nói đến sử dụng thính hồn sinh mạng khúc, ngay cả dùng ngân ti huyết hoa cũng chống đỡ không được nửa canh giờ.

Y vốn không biết dư lực về sau của Uyên Mông cư nhiên lại bá đạo đến thế, nhưng ngày giỗ Trầm gia đêm đó vì để bức lui Tô Liễm Dung, mới chỉ có hơn mười chiêu, nội lực trong người cơ hồ muốn kiệt quệ, cuối cùng thôi động cũng không xuất ra được.

Vừa rồi y một đường đề khí chạy gấp lại hao phí không ít tinh lực, hiện tại không thể không mượn thời cơ quan sát thế cục mà âm thầm điều tức tụ khí, chỉ hi vọng có thể chống đỡ thêm một chút thời gian.

Ba tên dư nghiệt còn lại của Tô gia tất cả đều ở tại đây.

Bọn chúng là mối hận của Trầm gia, sao có thể mượn tay người khác?

Câu Hồn dùng trường câu hung hăng đâm vào vai Tể Trần đạo nhân, Tể Trần vận khí vươn tay cầm chặt móc câu, hai người giằng co một chốc.

Câu Hồn nhân cơ hội ngẩng đầu nhìn hướng Hàn Nghiên Trầm trên nóc nhà, ý cười trào phúng trên khóe miệng càng sâu.

Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng liếc mắt nhìn lại hần một cái, dưới chân điểm một chút, phi thân đáp xuống trước mặt Tô Kỳ Dung.

Hoàn Quân vốn dĩ đang cùng Tô Kỳ Dung giao thủ nhìn thấy thiếu chủ tiến đến, hiểu rõ tâm ý thiếu chủ, lập tức nhường Tô Kỳ Dung ra, tự đi tìm đối thủ khác.

Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng nhìn Tô Kỳ Dung đã đấu hồi lâu có chút thở hổn hển, quanh thân sát khí bao trùm.

Thừa dịp hần còn có chút khí lực trước tiên giải quyết luôn Tô Kỳ Dung, những người khác tự mình xử lý tốt.

52. Chương 51: Bảo Hộ

Biên tập | Kỳ Lam

...

Cách tốt nhất hiện tại, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Ánh mắt y đột nhiên sắc bén vô cùng, vung tay xuất ra ngân ti (sợi tơ bạc) trong cây tiêu, nhanh đến độ căn bản không thể né tránh, trong nháy mắt liền lưu lại trên cổ Tô Kỳ Dung một vết máu thật sâu, máu tươi chảy ròng ròng.

Ngân ti vung đi chưa hết, Hàn Nghiên Trầm lại đột nhiên cuộn lại cổ tay, ngân ti tựa như linh xà sào chơi giữa không trung, nháy mắt đã từ sau đầu Tô Kỳ Dung chuyển tới trước mặt hần, đột nhiên hóa thành một cây ngân châm cực mảnh cực dài trực tiếp đâm hương tới cắm vào giữa trán Tô Kỳ Dung.

Tô Kỳ Dung căn bản không có thời gian thở dốc cùng suy xét, vội vàng nghiêng đầu về một bên né tránh, dưới chân lảo đảo cơ hồ muốn ngã ra đất.

Ngân ti kia thẳng tắp xuyên qua tai trái hần, khí lưu kéo theo đem mấy sợi tóc bên tai hần cắt đứt một mảng lớn.

Nếu như là thường ngày, hai chiêu này đã đủ đoạt mệnh đối phương.

Đáng tiếc lúc này nội lực không đủ, góc độ, tốc độ cùng sức mạnh của ngân ti đều kém vài phần, lúc này mới giúp Tô Kỳ Dung nhặt về một mạng.

Hàn Nghiên Trầm cổ tay run lên, ngân ti kia rạch khỏi ta trái của Tô Kỳ Dung văng vẳng mà thu hồi lại trong tay. Huyết châu theo sợi ngân ti vung lên bắn tung tóe lên tà áo trắng không nhiễm bụi trần cùng đường cổ thon dài, y cúi đầu nhìn một chút, lạnh lùng câu lên khóe miệng, nổi lên một mặt tiểu ý tàn nhẫn thị huyết.

Tô Kỳ Dung bất chấp miệng vết thương, không hề chớp mắt mà theo dõi y, sợ y tức khắc lại ra tay.

Thế nhưng Hàn Nghiên Trầm cư nhiên bất động.

Y cười lạnh nhìn thẳng Tô Kỳ Dung, giống hệt như thợ săn nhìn chăm chăm con mồi, âm thầm tính toán phương hướng góc độ chờ đợi thời cơ ra tay tốt nhất. Lúc này không thể giống như dĩ vãng, y không thể không tận lực tiết kiệm nội lực.

Chính là lúc này!

Hàn Nghiên Trầm tay trái xuất ra ngân ti tay phải khê động ngọc tiêu, vừa định vận khí phát lực, đột nhiên có người hô to “Dừng tay” ở sau lưng giữ chặt hai tay y, đem y giam cầm trong một cái ôm ấm áp.

Lưng y đứng kề sát trong lòng ngực người phía sau, thân nhiệt kẻ khác làm y chán ghét vạn phần, y âm thầm vận khí để nội lực chạy toàn thân, dự định liều mạng đẩy mạnh người nọ ra.

Người nọ dường như nhận ra ý đồ của y, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Là ta!”

Hàn Nghiên Trầm ngẩn người, cảm thấy thanh âm có phần quen tai, dựa theo khí tức đưa đến lại càng quen thuộc —— người dám cả gan đối với y làm như vậy chỉ có Diệp Lăng Vân.

Y nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy cái ôm sau lưng cùng hơi ấm cơ thể tựa hồ cũng không còn chán ghét như vậy nữa, ngược lại sinh ra vài phần khiến người khác quyến luyến.

Y thở dài trong lòng, nhưng thanh âm vẫn lạnh lùng như trước, “Buông tay!”

Diệp Lăng Vân cố chấp không chế hai tay của y không chịu rời lỏng, “Không được. Ta một khi buông tay người lại muốn động thủ với Tô đại ca. Người hiện tại không thể vận công.”

Nói đùa, hẳn thật vất vả mới đem Tô Tường Dung kính nhờ giao cho Cố Lưu Ngọc chạy thoát thân lại đây, đã lâu không như vậy không gặp lại, nhất định phải ôm nhiều một chút.

“Buông tay! Để ta báo thù!” Người này dựa vào cái gì thay hẳn chủ trương! Hàn Nghiên Trầm tức giận đến mức phải quay đầu lại nhìn Diệp Lăng Vân, giọng nói lại càng băng lãnh.

“...” Diệp Lăng Vân ôn nhu cười, đang định nói gì đó, đồng tử đột nhiên co lại, cực kỳ sợ hãi.

Nguyên lai Tô Kỳ Dung thừa dịp hai người giằng co đã bình ổn hơi thở, nhìn thấy Hàn Nghiên Trầm bị kiểm trụ, trường kiếm trong tay liền hướng thẳng ngực y đâm tới.

Khoảng cách bọn họ gần như vậy, lúc này dù có buông Hàn Nghiên Trầm ra y cũng tránh không kịp, Diệp Lăng Vân nghĩ cũng không buồn nghĩ, bản năng đem Hàn Nghiên Trầm gắt gao ôm vào trong lòng, ôm y quay một vòng, dùng chính lưng mình chặn lại thanh kiếm kia.

“Cẩn thận!”

Tô Kỳ Dung ngây người ngẩn ngơ, kinh hô ra tiếng, muốn thu kiếm cũng đã không kịp nữa, mũi kiếm đâm thật sâu vào bả vai Diệp Lăng Vân, lại xuyên qua trước ngực hẳn, cuối cùng đâm vào sau lưng Hàn Nghiên Trầm.

Thân thể Diệp Lăng Vân chấn động một chút, hẳn lập tức cúi đầu nhìn vết thương của Hàn Nghiên Trầm, cũng may kiếm thế sau khi xuyên qua thân thể mình đã suy yếu, chỉ hơi đâm vào vài phần.

Hàn Nghiên Trầm trong lòng rối loạn, ngoài miệng vẫn lạnh lùng nói: “Còn không buông tay! Thích làm tấm lưng của người khác như vậy sao?”

Diệp Lăng Vân sợ mũi kiếm trên người sẽ đâm bị thương y, vội vàng thuận thế buông tay, thối lui vài bước, che ngực mà kịch liệt ho khan, thanh kiếm cắm trên người theo động tác của hắn rung rung, nhỏ xuống càng nhiều máu tươi.

Tô Kỳ Dung vội vàng tiến đến đỡ hắn, không dám tùy tiện rút kiếm ra, đành phải một tay giúp hắn ổn định thân kiếm, ân hận nói: “Thực xin lỗi, ta không biết y sẽ dùng người để chắn kiếm ——”

Thật không ngờ Tô Kỳ Dung lòng dạ thẳng thắn vô tư, không hoài nghi mình chút nào.

Diệp Lăng Vân khoát khoát tay, nhẹ nhàng thở ra, lại đối Tô Kỳ Dung sinh vài phần hổ thẹn.

Hàn Nghiên Trầm thừa dịp khi hai người nói chuyện một lần nữa xuất thủ, còn đem ngân ti huyết châu nhanh nhẹn lướt qua Diệp Lăng Vân hướng đến Tô Kỳ Dung mà đâm.

Kiếm của Tô Kỳ Dung còn cắm ở trên người Diệp Lăng Vân, muốn ngăn cản đã không kịp nữa.

Diệp Lăng Vân trong lúc gấp gáp nâng tay dùng kiếm của chính mình cuốn lấy ngân ti, ngân ti mang theo nội lực thông qua thân kiếm truyền vào người Diệp Lăng Vân, khiến cho hắn tâm phé vốn đã bị thương lại bị thương thêm lần nữa, nhịn không được nặng nhọc ho ra một búng máu.

“Tránh ra!” Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng nhìn hắn, nhíu mày. Nhìn thấy máu tươi trên người nhiều như vậy, không hiểu vì sao, lại cảm thấy vết máu bên khóe miệng hắn đặc biệt chói mắt.

Diệp Lăng Vân đối Hàn Nghiên Trầm lắc đầu, khuyên nhủ: “Như vậy đủ rồi, hẳn là người vô tội.”

Hàn Nghiên Trầm nheo lại con mắt: “Tránh ra, nếu không ngay cả người ta cũng giết.”

Tô Kỳ Dung cũng đoạt lấy trường kiếm trong tay Diệp Lăng Vân, nói: “Lăng Vân người tránh ra, ta phải vì Tô gia báo thù!”

Hai người ai cũng không chịu bỏ qua cho đối phương, nhất định phải đấu đến người chết ta sống.

Diệp Lăng Vân đau đầu vô cùng, miếng cường giả khỏi Tô Kỳ Dung, vừa ho khan vừa trấn giữa hai người, khẩn thiết lại lo lắng mà nhìn Hàn Nghiên Trầm.

Luôn miệng nói thương y, muốn vì y chia sẻ tất cả, không giúp y báo thù thì thôi, ngược lại khắp nơi gây cản trở cho y, này chính là yêu trong miệng người sao?

Hàn Nghiên Trầm trong lòng không hiểu sao bốc hỏa, lạnh lùng nói: “Ta nói một lần cuối cùng, tránh ra!”

Diệp Lăng Vân vẫn ngang ngạnh mà che trước mặt Tô Kỳ Dung, nói: “Không được. Người không thể vận công.”

Hàn Nghiên Trầm tức đến phát cười, còn không thèm mở miệng, ngân ti trong tay khẽ rung động, vẽ ra một đường cong chói mắt đánh thẳng về hướng trước ngực Diệp Lăng Vân, chớp mắt liền cắt ra vô số vết máu trên người hắn.

Động tác tuy rằng ác độc, nhưng chung quy không hề đặt vào bao nhiêu nội lực bên trong.

Chợt nghe Diệp Lăng Vân “A” một tiếng, thân thể đột nhiên chấn động, Tô Kỳ Dung vội vàng từ bên cạnh đỡ lấy.

Hàn Nghiên Trầm cũng ngừng tay, lãnh đạm nói: “Chống đỡ không được thì mau tránh ra!”

53. Chương 52: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Biên tập: Kỳ Lam

...

Diệp Lăng Vân lại ho ra mấy ngụm máu tươi, thở hổn hển lấy hơi.

Vừa rồi vai trái đột nhiên mát lạnh, dường như bị vật gì đó sắc nhọn đâm vào, không đau không ngứa cũng không tê dại, có phần rất giống như cảm giác lúc trước bị mai hoa châm của Tổ Khanh đâm trúng.

Hắn cố hết sức nâng tay lên tìm, quả nhiên trên vai trái sờ thấy một vật thật nhỏ bé có khắc hoa văn cánh hoa đào.

Lúc này khi Tổ Khanh chưa tới, cũng có người dùng đào hoa châm đánh lên mình. Rốt cuộc là ai có thể lấy được đào hoa châm của Tổ Khanh, lại ba bốn lần dùng châm này đẩy mình vào chỗ chết?

Bất quá so với những việc này, làm thế nào để Tô Kỳ Dung và Hàn Nghiên Trầm tạm thời đình chiến hiển nhiên quan trọng hơn.

Diệp Lăng Vân lại ho khan mấy tiếng, dứt khoát đem trọng lượng toàn thân đều giao cho Tô Kỳ Dung, tựa nghiêng trên người hắn làm hắn vô pháp động thủ, đồng thời khẩn thiết nhìn phía Hàn Nghiên Trầm.

Nghiên Trầm, ngừng tay đi.

Không chỉ vì Tô đại ca, lại càng vì người.

Người sao có thể uống phí thân thể mình mà tùy tiện làm bừa như thế?

Hàn Nghiên Trầm cũng nhìn hắn.

Đáng chết, y vậy mà đọc hiểu được hàm ý trong ánh mắt Diệp Lăng Vân.

Y sao có thể không hiểu thân thể mình, há lại không biết hậu quả của việc miễn cưỡng.

Nhưng y lại càng minh bạch, nội lực bản thân không phải mười ngày nửa tháng là có thể khôi phục bình thường, thời cơ lại không ngừng trôi qua. Bỏ lỡ ngày hôm nay, có lẽ kiếp này y không còn cơ hội báo thù tốt như vậy nữa.

Nghĩ đến điều này, Hàn Nghiên Trầm âm thầm ngưng thần đề khí, tính toán đánh cho Tô Kỳ Dung một kích trí mạng, dù cho có phải dẫm lên tính mạng Diệp Lăng Vân cũng không tiếc.

Diệp Lăng Vân, không phải người yêu ta sao?

Nếu đã yêu ta liền thành toàn cho ta đi —— cho dù vì ta mà chết thì người cũng không hối hận có đúng hay không?

Cùng lắm thì ta đáp ứng người, cả đời này chỉ tương ái một mình người, không bao giờ dính đến hồng trần tình ái nữa.

Ta đối với người như vậy, người có chết cũng được nhắm mắt đi?

Hàn Nghiên Trầm nhìn Diệp Lăng Vân, khuôn mặt vẫn lãnh đạm lạnh lùng không một tia tiểu ý như trước, đáy mắt lại hiện lên vài phần ôn nhu sùng nịnh ngay cả chính y cũng không phát hiện ra.

Thần sắc kia khiến Diệp Lăng Vân hơi thất thần, nhưng cũng ần ần dấy lên một dự cảm bất hảo.

Tô Liễm Dung một mực ở bên cạnh quan sát vừa rồi ám toán Diệp Lăng Vân thành công, vẻ mặt đắc ý còn chưa rút đi, giờ phút này nhìn thấy bộ dáng hai người bọn họ nhìn nhau hoàn toàn bất đồng với thần sắc Hàn Nghiên Trầm trong dĩ vãng, đổ kỵ dầy xéo cõi lòng, hận không thể lập tức lao lên kết liễu Diệp Lăng Vân.

Lúc này, Câu Hồn đang nắm song câu trong tay đem Tể Trần đạo nhân bức lui từng bước ra sau.

Trên người Tể Trần nơi nơi đều là vết thương do song câu vẽ ra, máu tươi rùng rùng, y phục rách nát, nhưng vẫn không lùi bước mà kiên trì chống đỡ, trên mặt một vẻ chính khí dâng trào.

Câu Hồn cười nhạo nói: “Ta còn tưởng là cái tuyệt đỉnh cao thủ gì, chẳng qua cũng chỉ là như thế —— có chút năng lực nhãi ranh ấy mà cũng muốn chạy ra tìm chết?”

Tể Trần đạo nhân nỗ lực dùng bụi bặm che đi một thân vết máu loang lổ, lạnh lùng nói: “Thắng bại còn chưa phân rõ, đừng vội càn rỡ!”

Câu Hồn cười lạnh một tiếng, không còn nhẫn nại thêm nữa, song câu đồng thời xuất thủ từ xa, vậy mà xuyên thấu hai cổ tay của Tể Trần đạo nhân, đem lão ghim trên cây.

Cổ tay bị lưỡi dao sắc bén xuyên thấu, đau đớn ập tới, Tể Trần quả thực không hừ nổi một tiếng, chỉ có thể phẫn nộ mà nhìn thẳng Câu Hồn, lẩm liệt nói: “Bản lĩnh không bằng người, bản đạo không có gì để nói. Mệnh này người cứ việc đoạt đi. Ác giả ác báo, bản đạo ở trên đường hoàng tuyền chờ người ——”

Câu Hồn thấy lão vô luận như thế nào cũng không chán nản nhục nhã, vẻ mặt vẫn lăm liệt không khuất phục, giận dữ mà cười, vận khởi tâm pháp Điểm Thương sơn đã lâu không còn dùng qua, đem tay phải nhẹ nhàng đặt lên giữa ngực Tể Trần, lòng bàn tay khẽ động, nội lực độc hữu của tâm pháp Điểm Thương sơn liền theo tâm mạch Tể Trần chạy khắp tứ chi bách hài lão. Tuy mỏng manh nhưng không mờ nhạt, tựa như đã bị hoang phế đã lâu, nhưng đủ để kinh mạch toàn thân lão từng tắc từng tắc nứt vỡ đau đớn.

“Người là ai?! Vì sao lại dùng tâm pháp của Điểm Thương Sơn chúng bọn ta?!” Tể Trần kinh ngạc mà mở to hai mắt, gât gao nhìn thẳng Câu Hồn trước mặt, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra người này đến tột cùng là ai.

Câu Hồn thu hồi nội lực, khóe miệng nổi lên tiểu ý băng lãnh thỏa mãn.

Pháp môn này nhiều năm không luyện, lúc này dùng đến không khỏi có chút cố sức. Nhưng mà có thể chứng kiến Tể Trần cuối cùng không thể bình thần nghiêm nghị, hần cảm thấy phi thường đáng giá.

Hần lạnh lùng mà nhìn Tể Trần trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, trong miệng không ngừng phun ra tiên huyết, hơi thở dần dần mong manh, đến cuối cùng còn bị song câu của mình ghim trên cây, tiểu dung lại càng tăng thêm.

Đợi đến một khắc kia ý thức Tể Trần tán loạn, hần cúi xuống bên lão, thấp giọng ghé vào lỗ tai nói: “Được đây, tiểu sư tổm người ở trên đường hoàng tuyền chờ ta ——”

Tể Trần hai mắt đột nhiên trợn to, lộ ra thần tình không thể tin được, tâm kích liệt rung chuyển, ho ra càng nhiều bọt máu, miệng há to, nhưng cái gì cũng không kịp nói liền nuốt xuống một hơi cuối cùng, hai mắt vẫn còn mở to.

Câu Hồn nhỏ xuống song câu, nhìn thân thể Tể Trần tùy tiện ngã xuống bị máu tươi nhuộm đỏ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời cười dài.

Đây là lão thiếu nợ hần!

Mười tám năm trước, lão nói trong lòng hần có tà niệm đáng sợ lưu lại át có chuyện xấu, khiến cho sư phụ hần đem hần trục xuất khỏi Điểm Thương Sơn, thân là đồ đệ bị vứt đi chịu đủ mọi khuất nhục, bắt đả dĩ chạy trốn đến Miêu Kim Cốc.

Mười tám năm sau, hần đã chương mắt cái vị trí chương môn của Điểm Thương Sơn nho nhỏ kia, hần muốn làm cốc chủ của Miêu Kim Cốc, chỉ một cái dặm chân thì cả võ lâm chính đạo đều rung chuyển ba phần.

Những kẻ cản đường hần đều phải chết.

Hần hung hăng đá Tể Trần một cước, ngoảnh đầu lại nhìn về phía ba người Hàn Nghiên Trầm, Diệp Lăng Vân, Tô Kỳ Dung còn đang giằng co —— cái tên thiếu chủ vô năng này, ngay cả hai kẻ trọng thương như thế mà cũng rề rà giải quyết không xong, đừng có mơ tưởng hần sẽ cam lòng khuất phục!

Nếu y đã làm không được, liền để cho kẻ thuộc hạ này làm thay đi.

Câu Hồn cuồng tiếu lướt đến chỗ ba người, nâng tay đem trường câu đâm vào ngực Diệp Lăng Vân, cũng định bụng thuận thế xoay người xé ra.

Tà tà tiến thẳng vào, câu tâm đoạt hồn.

Mắt thấy trường câu sẽ đem trái tim cùng sinh mệnh Diệp Lăng Vân khoét ra, trong lúc mảnh chỉ treo chuông, một sợi ngân ti tinh tế quán lên trường câu, đồng thời thanh ngọc tiêu cắt về phía cổ họng Câu Hồn.

Chưa tập hợp đủ nội lực thì không thể đối kháng với tập kích của Câu Hồn, chỉ có thể ngăn trở ngăn trở tốc độ hần một chút.

Một thoáng này cũng đã đủ để Tô Kỳ Dung có đủ thời gian bắt được huyết đạo ở cổ tay Câu Hồn, làm trường câu của hần rời tay, cứu được một mạng Diệp Lăng Vân.

“Thiếu chủ đây là ý tứ gì?!” Câu Hồn tức giận cực độ, chất vấn.

54. Chương 53: Lời Nói Vô Tình

Biên tập: Kỳ Lam

...

Hàn Nghiên Trầm nhún người nhảy vào giữa Diệp Lăng Vân và Câu Hồn, không dấu vết đem Diệp Lăng Vân che chở phía sau, lạnh lùng nói: “Hần là nhi tử của Diệp Thanh Dương, lưu lại so với giết thì hữu dụng hơn.”

“Diệp Thanh Dương thì như thế nào? Ngươi sợ hần, ta đây thì không sợ!” Câu Hồn cười khinh miệt nói.

“Nghĩa phụ nói lần hành đông này toàn bộ do ta phụ trách.”

“Ngươi —— hừ!” Chẳng qua chỉ là ý vào uy danh của cốc chủ mà thôi, chuyện này hần ghi nợ nhất định nhớ kỹ.

Hàn Nghiên Trầm làm bộ như không liếc mắt đếm xỉa đến Diệp Lăng Vân một cái, tiếp tục nói: “Ta thấy hôm nay dù có đánh tiếp cũng không được kết quả gì, truyền lệnh xuống dưới, lập tức rút quân.”

Câu Hồn nặng nề hừ một tiếng: “...Tuân mệnh. Phiền thiếu chủ tránh ra, để thuộc hạ thu hồi binh khí của mình.”

Hàn Nghiên Trầm đoán chừng hắc cũng không dám trực tiếp kháng lệnh, liền nghiêng người tránh gia.

Câu Hồn khoát tay thu hồi trường câu đâm vào ngực Diệp Lăng Vân, trường câu từ ngực xé ra, kéo theo một chuỗi huyết châu thật dài, thân thể Diệp Lăng Vân lay động một chút, bị thể kéo ra của móc câu kéo ngã về phía trước.

Hàn Nghiên Trầm vừa định đỡ lấy hắc, đã thấy Câu Hồn khiêng hắc như mặc áo lên vai rồi đi trước, trường kiếm của Tô Kỳ Dung vẫn còn cắm trên mình hắc, theo động tác của Câu Hồn mà không ngừng rung động, y phục trên người hắc tràn đầy màu đỏ sẫm, sớm đã nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Diệp Lăng Vân!

Một khắc hoảng hốt kia không cách nào hình dung, Hàn Nghiên Trầm thấy trái tim đột nhiên nhảy sai một nhịp, cái gì cũng không kịp nghĩ, gọi người rút quân liền vội vã đuổi theo.

Mãi đến khi xa xa nhìn thấy Câu Hồn khiêng Diệp Lăng Vân tập tễnh bước vào cửa thôn của Miêu Kim Cốc, y mới thoáng an tâm.

Mất thấy Câu Hồn trực tiếp hướng về phía phủ đệ của nghĩa phụ mà đi, Hàn Nghiên Trầm vội vàng đề khí đuổi sát vài bước, rốt cuộc ở cửa chủ thính ngăn lại Câu Hồn.

“Đã làm phiền sư bá rồi, chuyện còn lại liền giao cho ta đi.” Hàn Nghiên Trầm chắn trước cửa, ngữ khí vẫn băng lãnh trước sau như một, dư quang khóe mắt đánh giá Diệp Lăng Vân vẫn nằm không nhúc nhích trên lưng Câu Hồn, tâm trạng dấy lên vài phần nôn nóng.

“Không được. Thiếu chủ không phải nói người này là nhi tử của Diệp Thanh Dương sao, tất nhiên là phải giao cho cốc chủ xử lý.”

“Nghĩa phụ công việc bận rộn, loại việc nhỏ này không cần quấy nhiễu người.”

“Nếu như là việc nhỏ, không bằng đơn giản một đao giết hắc cho xong.” Câu Hồn cười cười, đem Diệp Lăng Vân ném lên mặt đất, rút ra song câu làm bộ muốn giết hắc.

Kiểm kia thuận thế lại đâm sâu thêm ba phần.

Diệp Lăng Vân nhưng vẫn không hề nhúc nhích, ngay cả một tiếng cũng không phát ra, nguyên lai đã hôn mê từ lâu.

“Người!” Hàn Nghiên Trầm biết rõ Câu Hồn chẳng qua là muốn làm bộ làm tịch, những vẫn thiếu chút nữa liền nhịn không được xuất thủ.

Đang lúc giằng co, đám người Thu Thủy đã đuổi tới, cười nói: “Nếu như thiếu chủ đã quan tâm tới người này như thế, vẫn nên trao trả cho thiếu chủ đi. —— nghe nói người này cũng có mặt trong ngày hỉ yến, nói không chừng.... thiếu chủ còn nhận qua ân tình của hắc ấy chứ.” Nói xong, Thu Thủy ám muội nháy con mắt.

Hàn Nghiên Trầm cũng không thèm liếc mắt nhìn hắc một cái, vẫn nhìn chăm chăm Câu Hồn nói: “Sư bá, đem hắc giao cho ta xử lý.”

Câu Hồn còn muốn nói thêm gì đó nữa, đột nhiên bên trong cửa truyền đến thanh âm uy nghiêm của Vô Na, đánh gãy lời nói của hắc.

“Nếu đã đến đây vì sao lại không tiến vào, đứng ở ngoài cửa làm cái gì.” Đại môn theo đó mà mở ra.

Câu Hồn đắc ý cười cười, một cước đem Diệp Lăng Vân đá vào đại sảnh.

Hàn Nghiên Trầm bất đắc dĩ, đành phải theo vào.

Vô Na ngồi ở tọa ỷ trên cao nhìn quanh mọi người, trông thấy Diệp Lăng Vân đầy người huyết tinh hôn mê bất tỉnh, hỏi: “Kẻ này là ai? Vì sao lại mang đến đây?”

Câu Hồn đáp: “Bẩm cốc chủ, vừa rồi chúng ta cùng đám tiểu nhân chính đạo giao thủ, tên này là Diệp Lăng Vân nhi tử duy nhất của Diệp Thanh Dương, bị thuộc hạ bắt sống, cốc chủ dự định xử trí thế nào?”

“A? Nhi tử của Diệp Thanh Dương?” Vô Na từ trên cao nhìn xuống đánh giá bộ dạng chật vật của Diệp Lăng Vân, đắc ý nói, “Nhi tử của Diệp Thanh Dương cư nhiên lại rơi vào tình cảnh này, Câu Hồn, làm tốt lắm! Người muốn xử trí thế nào?”

“Thuộc hạ cho rằng nên đem hắc mồi tìm móc phổi, thi thể treo bảy ngày ngoài cửa cốc hảo hảo làm cho bọn tiểu nhân bạch đạo kia nhục nhã một trận!”

“Được —— cứ như vậy đi, người chuẩn bị, ngày mai tiến hành. Vừa rồi thắng bại như thế nào hả?” Hắc khoát tay chặn lại, tỏ ý Đoạt Hồn trước tiên đem Diệp Lăng Vân kéo xuống, tránh ô uế chỗ của hắc.

Hàn Nghiên Trầm đáp: “Bọn họ tử thương một nửa, chỉ còn vài người Nguyên Tiểu, cũng bị trọng thương, có điều chúng ta cũng có thương vong.”

“Được, đều lui xuống nghỉ ngơi đi, nghĩa phụ chờ người đem một trận thắng hoàn hảo trở về.”

“Rõ, Nghiên Trầm xin cáo lui trước.” Hàn Nghiên Trầm cúi đầu thi lễ, lại trông thấy vết máu Diệp Lăng Vân lưu lại trong sảnh, thần sắc ngữ điệu mặc dù vẫn giống như bình thường, trong lòng lại càng thêm nôn nóng.

“Thuộc hạ cáo lui.” Thu Thủy, Lưu Ba, Phá Vân đồng loạt lui ra.

Hàn Nghiên Trầm vừa mới đi tới cửa, chợt nghe Vô Na gọi: “Nghiên Trầm.”

“Nghĩa phụ.” Y ngoảnh đầu lại, nhưng thấy Vô Na không biết từ lúc nào đã rời khỏi tọa ỷ, đã đứng sau lưng y.

Vô Na tinh tế mà nhìn tỉ mỉ khuôn mặt y, giữa ân cần mang theo một tia si mê, nhãn thần sáng rực.

Giống, lại vừa không giống.

Nếu như, nét mặt này ôn hòa sinh động một chút, khóe miệng lại mang theo vài ý cười yên bình nhàn nhạt....

Mạch Bạch ——

Hắn kim lòng không được mà vươn tay đi, muốn chạm vào ngọc diện khiến hắn tưởng niệm sâu sắc.

Ngay trong chớp mắt gần chạm đến, Hàn Nghiên Trầm lui về phía sau một bước, mở miệng nói, “Nghĩa phụ, làm sao vậy?”

Thanh âm lãnh liệt thanh đạm kia, không phải là ôn nhã hòa ái như trong trí nhớ của hắn.

Hắn hoảng hốt thu hồi tay, nói: “Không có gì. Sắc mặt người có chút tái nhợt, cố gắng nghỉ ngơi thêm.”

Nói xong, cũng không liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm một cái, xoay người bước ra sau tọa ỷ, khoanh tay thưởng thức thư họa.

Đợi tiếng bước chân Hàn Nghiên Trầm rời xa, hắn thôi động nội lực đem cửa lớn đóng nhanh lại, xoay chuyển một bên tay nắm cửa tọa ỷ, bức thư pháp kia chậm rãi cuộn lên, lộ ra một điện thờ, thờ một bài vị bạch ngọc, bên trên viết ba chữ lớn “Trầm Mạch Bạch.

Vừa rồi hắn rốt cuộc không khống chế được.

Những năm gần đây, cùng với Hàn Nghiên Trầm ngày một lớn lên, ngày một giống với người nọ, vọng niệm của hắn càng sâu, muốn thử cảm giác được chạm vào dung nhan ấy một lần như thế nào.

Năm đó hắn đối với người nọ kính nhược thiên nhân (tôn kính tiên nhân), đừng nói là chạm vào, ngay cả suy nghĩ cũng không dám, có đôi lúc kề bên thật gần, cảm nhận được hơi thở ôn nhu của người nọ phất qua bên người, liền đã cảm thấy vui vẻ thỏa mãn mong ước.

Ngay cả hắn cũng không biết ý nghĩ ngông cuồng này làm thế nào lại lặng lẽ bí mật phát sinh, đợi lúc nhận ra được đã quá muộn.

Cho dù là chạm tới rồi, vậy thì như thế nào chứ?

Y chung quy cũng chỉ là nhi tử của người nọ, chính mình đến tột cùng là làm sao vậy?

55. Chương 54: Lời Nói Vô Tình (hạ)

Biên tập: Kỳ Lam

...

Hàn Nghiên Trầm trở về tiểu viện của mình, Tổ Khanh cùng Hoành Quân sớm đã chờ đợi từ lâu, trông thấy trên bạch y của Hàn Nghiên Trầm vậy đầy vết máu, Tổ Khanh lo lắng hỏi han: “Thiếu chủ bị thương? Thuộc hạ giúp thiếu chủ thương được.”

Hàn Nghiên Trầm cúi đầu liếc mắt nhìn trên ngực mình một mảng vết máu lớn, đa số là Diệp Lăng Vân bắn lên, càng cảm thấy thấp thỏm nóng vội.

Y được xưng là ngân ti huyết hoa Huyết Nghiên công tử, xưa nay hạ thủ luôn vô tình, chưa từng ra tay mà không dính đầy máu đối phương, đem mình một thân bạch y nhiễm đen loang lổ vết máu.

Nhưng duy độc lần này tâm lại loạn như thế.

“Vết thương nhỏ, bị máu bắn lên.” y cố gắng khiến cho thanh âm của mình nghe ra đậm nhạt hồ hững.

“Thiếu chủ bây giờ bất đồng với dĩ vãng, người ngàn vạn lần đừng quá cậy mạnh khiến cho thuộc hạ lo lắng.”

“....Ừ. Đánh cả đêm đều mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi.” Y thản nhiên lên tiếng, khoát tay áo.

“... Cái đó, thiếu chủ...” Tổ Khanh muốn nói lại thôi, lưỡng lự nói, “Nghe nói Diệp thiếu hiệp bị bắt về cốc? Không biết hẩn ——?”

Hàn Nghiên Trầm khiêu mi, thanh âm đột nhiên có chút bất ổn: “Người rất quan tâm hẩn?” <- ghen=“”>

Tổ Khanh cuống quýt nói: “Không có, thiếu chủ. Ta chỉ là, chỉ là...”

“...Quên đi. Thay ta đem chút nước nóng, đun thêm mấy thùng, ta muốn thanh tẩy thay y phục.” Từng đợt nôn nóng nảy lên khiến y mất đi kiên nhẫn, không kiên nhẫn mà ngắt lời Tổ Khanh, phân phó xong bước nhanh vào phòng.

Đã thay đổi đến ba thùng nước.

Vết kiếm nhọt nhọt trên ngực đã ngừng chảy máu, nước sạch sẽ, không còn màu hồng chói mắt của máu.

Hàn Nghiên Trầm dựa vào vách thùng, nhìn làn sương trắng bông bông lan tỏa, rõ ràng đã tắm sạch sẽ đến như thế, nhưng dường như vẫn ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt như cũ.

—— lần này vậy lên y là máu của Diệp Lăng Vân.

Hàn Nghiên Trầm nhìn tay mình đến xuất thần.

Nước ấm thư giãn cũng không khiến nổi lòng y bình lặng xuống, ngược lại càng thêm thấp thỏm không yên.

Còn nhớ rõ trong nháy mắt trường câu kia đâm vào trái tim Diệp Lăng Vân mà đáy lòng trời dậy nỗi sợ hãi không thể hình dung.

Một khắc kia đầu óc y trống rỗng, đã quên nhân cơ hội trừ bỏ Tô Kỳ Dung không hề phòng bị đứng một bên, cũng quên kẻ tập kích Diệp Lăng Vân cũng là người của mình, Miêu Kim Cốc bọn họ vốn đang cùng bạch đạo quyết một trận tử chiến, thậm chí quên rằng một khắc trước y còn dự định tự tay mình giết chết Diệp Lăng Vân.

Một khắc kia y cái gì cũng bỏ mặc, trong lòng chỉ có một ý niệm: Hẩn không thể chết!

Y cam tâm tình nguyện buông tha cơ hội báo thù tốt nhất, không chút nào ân hận, thế nhưng nghĩ mà sợ.

—— chỉ sợ không kịp cứu hân.

Từ lúc nào, Diệp Lăng Vân đã trở nên quan trọng đến như vậy trong lòng y?

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Lăng Vân thời điểm đó y liền hiểu rõ hân là một người nguy hiểm, hân dùng ôn nhu cùng thương tiếc mê hoặc y, dùng bá đạo cùng chân thành bức ép y, giống như ánh mặt trời ấm áp giữa mùa đông, khiến cho y muốn chiếm lấy muốn trầm luân, không tự chủ mà muốn tin tưởng.

Y đem vài sợi tóc bông bênh trên mặt nước vắt ra sau đầu, nghĩ đến đêm hôm đó Diệp Lăng Vân từng vì y nâng lên mái tóc này, tinh tế chải từng sợi.

Cho dù tự mình nói chỉ mong kiếp này không hề gặp lại, nhưng hân vẫn không quan tâm mà hô lớn, nói hân yêu y.

“Hàn Nghiên Trầm, ngươi không muốn nghe ta càng muốn nói! Bởi vì ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi! —— Ngươi đừng nghĩ có thể trốn chạy!”

Chính là dù muốn trốn chạy, có thể chạy tới đâu?

Thoát được hân, lại trốn không được lòng mình.

—— cho dù không thể gặp nhau, y đã đặt hân trong đầu.

Trong khi không thể đoạn tuyệt, quả nhiên chịu đủ rối loạn.

Nếu như ngay từ đầu có thể ngoan tuyệt giết hân thì tốt rồi!

Hàn Nghiên Trầm đem thân thể trầm xuống, cảm thấy nước ngập qua đầu y, lay động nhẹ nhàng quanh thân y.

Người sống vì cừu hận như y, kẻ chưa hề có tâm như y cư nhiên cũng sẽ biết yêu một người?

Thật hoang đường nực cười đến cỡ nào!

Y ở trong nước gắt gao nắm chặt tay, dùng sức đến từng cái gân xanh đều bạo khởi, nắm vào lại buông ra, buông ra lại nắm vào, cuối cùng cũng chán nản mà thả tay, một lần nữa trôi lên khỏi mặt nước, thở dài.

Đêm khuya, Hàn Nghiên Trầm dự định ra ngoài, vừa mới đẩy cửa liền trông thấy Tổ Khanh ngồi ở cửa phòng y ngủ gật, trông thấy y đi ra, lập tức đứng lên thấp giọng nói: “Thiếu chủ.”

Hàn Nghiên Trầm có chút ngạc nhiên: “Đã trễ thế này, ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi, ở chỗ này làm cái gì?”

“Thiếu chủ có phải muốn đi cứu Diệp thiếu hiệp hay không? Hãy để thuộc hạ đi theo.”

“Ngươi...? Không được, một mình ta là đủ rồi, ngươi trở về đi.”

Thấy y không phủ nhận, Tổ Khanh khẽ cười, kiên trì nói: “Thiếu chủ, Diệp thiếu hiệp là trọng phạm, không biết trong ngục tình hình thế nào, nhiều người chia ra hữu hiệu hơn a.”

“.....Được rồi. Nhớ kỹ, hiện tại hân bị đưa vào tử lao, ngày mai chính ngục đem đến mộ anh hùng phía tây cốc moi tìm móc phổi. Nếu như đêm nay không cứu người ra, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp thông tri cho Tô Kỳ Dung cùng Tô Tường Dung đến trong cốc cứu người, về phần Tô Liễm Dung.... tốt nhất cái gì cũng không nói cho hân biết.”

“Thiếu chủ? Rõ” Tổ Khanh chung quy vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng vẫn lưu tâm nhớ kỹ.

“Tổ Khanh, thực xin lỗi. Ta vẫn nói với ngươi vì báo thù phải trả giá hết thảy, thế nhưng hiện tại chính ta lại mâu thuẫn... Nếu như lần này ta không trở lại, ngươi hãy cùng Hoành Quân ly khai đi, muốn đi đâu liền đến nơi đó, tìm một địa phương ngươi muốn mà sinh sống.”

“Thiếu chủ, người ——?!” Tổ Khanh vừa muốn hỏi, một cỗ nội lực tập kích huyết đạo của nàng, khiến nàng yếu ớt ngã vào trong lòng Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm đem nạng đặt vào phòng, thấp giọng nói: “Tổ Khanh, ta đã thiếu nợ người nhiều lắm. Cứu hần không phải chuyện của Trầm gia, cũng không phải chuyện của Miêu Kim Cốc, là việc của chính Hàn Nghiên Trầm ta. Vì thế ta tự mình đi.”

Nói xong, một mình hướng tử lao đi đến.

56. Chương 55: Vi Tâm Chi Thống (dối Lòng Đau Đớn)

Biên tập: Tiểu JaeJae

...

Tử lao Miêu Kim Cốc ở phía sau núi, bởi vì Miêu Kim Cốc từ trước tới nay ra tay rất ít khi lưu lại người sống, tử lao cơ hồ không được sử dụng qua.

Dọc theo con đường ngoằn ngoèo đầy bụi bặm hướng vào trong, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc.

Lúc này Diệp Lăng Vân đang bị trói ở trên giá hình, không hề nhúc nhích.

Lưu Ba đang đứng đối diện với hắn, lạnh lùng nhìn hắn, tựa hồ đang tính toán điều gì.

Thu Thủy tùy tiện nhặt trên mặt đất một cái roi, trên không trung quất vài cái, từng trận tro bụi dâng lên, y khẽ nhếch miệng, vẻ mặt căm ghét ném đi rất xa.

Quay đầu lại nhìn Lưu Ba, thở dài: “Thực không có ý nghĩa, từ trước tới giờ luôn luôn là như vậy không chết thì cũng không sống, hôn mê bất tỉnh, làm cho ta ngay cả hứng thú dụng hình với hắn cũng đều dần lên không nổi ——”

Lưu Ba nghe vậy cười nói: “Không vội, tới nay nhất định sẽ có kịch hay để xem.”

“Làm sao người biết?” Nghe nói có kịch vui để xem, Thu Thủy ánh mắt lập tức phát ra quang mang.

Lưu Ba trước giờ luôn lạnh lùng nay lại lộ ra vẻ mặt cung chiêu, càng thêm vẻ tuần tú, cười nói: “... Chỉ cần như vậy như vậy ——”

“Haha, rất thú vị!” Thu Thủy vui vẻ ôm Lưu Ba một cái, liền tiến tới đem trường kiếm đang cầm trước ngực Diệp Lăng Vân đột nhiên rút ra, tùy ý vút xuống một bên.

Diệp Lăng Vân kịch liệt ho khan vài cái, lại rất nhanh gục đầu xuống, không có bất cứ động tĩnh gì.

Chỉ có máu tươi là không ngừng theo miệng vết thương mà ồ ạt chảy ra.

Thu Thủy nghĩ nghĩ, điểm vào mấy đại huyệt ở trên ngực Diệp Lăng Vân, để máu chảy chậm lại. Lại nghĩ nghĩ, tiếp tục điểm vào mấy huyệt đạo nữa, máu cuối cùng chậm rãi đình chỉ.

“Cái tên này người sẽ không chết nhanh như vậy chứ?” Thu Thủy lăm bầm lâu bầu, sau đó đẩy mái tóc rối bởi rủ xuống của Diệp Lăng Vân sang hai bên, lộ ra khuôn mặt của hắn, tinh tế đánh giá một hồi: “Bộ dạng coi như không tồi, Thiếu chủ ánh mắt còn tạm.”

Sau đó lớn tiếng nói: “Diệp Lăng Vân, hỷ yễn Tô gia Thiếu chủ nhà ta có phải hay không trúng uyên mộng?”

“...”

“Y là làm sao tìm được giải dược? —— hay chính là, y căn bản không hề tìm được giải dược, là người giúp y giải độc?”

“...”

“Tên họ vệ kia kỳ thật chính là người đi? Ta ở trong cốc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua Thiếu chủ có cận vệ nào.”

“ ... ”

“Ha ha, người nếu không nói, ta coi như người ngầm thừa nhận. Người cũng coi như một đời hậu nhân của danh môn, hảo hảo đại hiệp không làm, cố tình tới cứu Thiếu chủ chúng ta —— ta nói, không phải là người cũng là bị sắc đẹp của y mê hoặc đấy chứ?”

Nhìn Thu Thủy một người tự hỏi tự đáp, hứng trí vẫn bùng bùng, Lưu Ba bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Diệp Lăng Vân, ta biết người đã tỉnh. Người không muốn trả lời cũng được, liền yên lặng nghe chúng ta nói đi.”

“ ... ” Diệp Lăng Vân như cũ không có chút phản ứng nào.

Lưu Ba không không để tâm, tiếp tục nói: “Người hẳn là sớm đã nghe qua, thiếu chủ cũng không phải con ruột của Cốc chủ, chỉ là nghĩa tử. Tuy rằng cốc chủ dốc sức dạy bảo, thiếu chủ võ công cũng coi như không tồi, nhưng trong Miêu Kim Cốc lại có quá nhiều kẻ thâm tàng bất lộ, ở nơi này chỉ nhận võ công không nói thân phận, cốc chủ đối thiếu chủ càng tốt, dẫn tới chỉ trích cùng oán giận ngày càng nhiều.”

“ ... ”

“Thực không dám giấu, trừ cốc chủ chúng ta, trong cốc này căn bản không có mấy người cam tâm chịu phục đem y giống như thiếu chủ mà đối đãi, thậm chí có người còn nói y bất quá là nhờ vào khuôn mặt, dựa vào sắc dụ để được ngồi yên ở vị trí hiện tại”.

“ ... ”

“Miêu Kim Cốc cốc chủ luôn luôn là lấy phương thức tỷ thí ra để chọn cốc chủ mới, hai ngày trước cốc chủ lại nói sẽ truyền trực tiếp ngôi vị cho thiếu chủ, trong cốc người không phục ngày càng nhiều, khó bảo đảm là những lão gia hỏa kia không làm ra chuyện gì.”

“ ... Vì sao lại nói cho ta biết những thứ này?” Diệp Lăng Vân cố gắng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Lưu Ba cùng Thu Thủy, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng từng từ lại rất có lực.

“Rốt cục cũng nguyện ý nói chuyện.” Lưu Ba cười lạnh nói.

“Hãy bớt sàm ngôn đi. Người đến tốt cùng là muốn nói cái gì?”

“Diệp thiếu hiệp xin chớ tức giận. Ta cũng không có ác ý, chẳng qua là thay thiếu chủ của chúng ta lo lắng mà thôi. Vốn trong cốc đã không có mấy người chịu phục y, nếu lại bị người biết y và người một kẻ chính đạo nhân sĩ có mối quan hệ mờ ám —— người nói, y sẽ như thế nào?”

“Câm miệng! Không được vũ nhục y!”

“Vũ nhục? Chẳng lẽ người muốn nói các người trong lúc đó là trong sạch sao? Mọi người trong lòng đều biết rõ đi.”

“Người ——” Diệp Lăng Vân vừa muốn nói gì, bỗng nhiên từ ngoài cửa lao truyền vào một trận tiếng bước chân dồn dập.

Lưu Ba cùng Thu Thủy liếc nhau, cười nói: “Tới nhanh như vậy.” Lập tức liền ẩn vào một góc trong phòng giam liền kề, che giấu khí tức.

Thu Thủy không quên nhô đầu ra nói, “Diệp Lăng Vân, thiếu chủ của chúng ta đối với người tốt như vậy, người nhưng chớ có hại y ——” còn chưa nói xong, liền bị Lưu Ba ấn trở về.

Tiếng bước chân dần dần lại gần, Diệp Lăng Vân miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy hướng kia thân ảnh bạch sắc mà hần vẫn ngày đêm tưởng niệm đang vội vàng tiến đến, vẫn là thanh lãnh tuyệt trần như vậy, giống như là có một vầng sáng nhàn nhạt tỏa ra từ một bức tranh thủy mặc thuần khiết, chính là vẻ mặt không còn lãnh đạm ngày xưa nữa, mang theo một ít lo lắng cùng quan tâm, nhiều hơn một chút hương vị hồng trần, càng làm lòng người thương tiếc.

Lo lắng cùng quan tâm...

Là hần mất nhiều máu quá nên bị hoa mắt sao?

Y vì sao phải tới nơi này?

Y ở đây chính là vì lo lắng cho mình hay sao?

Nhưng, nếu mới vừa rồi hai người kia nói đều là sự thật —— nghĩ đến thái độ của Đoạt Hồn đối với Hàn Nghiên Trầm đêm hôm qua, Diệp Lăng Vân trong lòng lại nổi lên thật sâu thương tiếc cùng lo lắng, Nghiên Trầm, ta rốt cục nên làm như thế nào?

Hàn Nghiên Trầm rất nhanh liền đi tới trước mặt hắn, không nói gì, chỉ là xé mở y phục trên người Diệp Lăng Vân, lộ ra trên người hắn chỉ chút miệng vết thương, nhúu mào, lấy ra kim sang được trong lòng bắt đầu bôi thuốc.

“Nghiên Trầm...”

“Câm miệng. Tiết kiệm chút khí lực đi, còn ngại chết không đủ nhanh sao?” vẫn là thanh âm băng lãnh như cũ, nhưng lại làm cho Diệp Lăng Vân trong lòng cảm thấy ấm áp.

“... ừ.”

“Đây là cái gì? Người cư nhiên còn trúng bích nhan? Tên hỗn đản nào!” Hàn Nghiên Trầm chứng kiến cây châm hoa đào châm vào đầu vai Diệp Lăng Vân, mào nhúu lại càng chặt hơn.

“Không phải Tổ Khanh, đừng trách nàg!”

Hàn Nghiên Trầm kinh ngạc nói: “Người biết là ai?”

“Không biết nhưng tuyệt đối không phải là Tổ Khanh.”

“Được. Khoản nợ này, ta sẽ giúp người đòi lại.” Hàn Nghiên Trầm uy hắn ăn giải được, lại lấy ra một đồng được hoàn nhét vào trong miệng hắn: “Trị nội thương.”

“... Nghiên Trầm, người đi đi.”

“Hảo.” Hàn Nghiên Trầm đem các vết thương to nhỏ trên người hắn đều băng bó cho thỏa đáng, đem trường kiếm rơi trên mặt đất cái ở bên hông Diệp Lăng Vân, liền động thủ cởi trói ở trên cổ tay hắn.

57. Chương 56: Vi Tâm Chi Thống (dối Lòng Đau Đớn) Hạ

Biên tập: Tiểu JaeJae

...

Diệp Lăng Vân giãy nhẹ người một cái: “Đừng động vào ta, một mình người đi đi.”

“Người đây là ý gì?” Nói xong, lại tiếp tục cởi ra dây thừng.

Diệp Lăng Vân giãy dựa càng mạnh, vết thương trên ngực bị đụng đến ả ả đau, hắn không khỏi ho khan vài tiếng.

“Dừng tay, Nghiên Trầm, ta không đi.”

Hàn Nghiên Trầm dừng tay, nhìn chằm chằm Diệp Lăng Vân: “Vì sao? Người cũng biết ngày mai bọn họ sẽ giết người.”

“Khụ khụ, mơ hồ nghe được.”

“Vậy người còn không đi? Diệp Lăng Vân, ta không biết người lại đang tính toán cái chủ ý quái quỷ gì, bắt quá ta cho người biết, nơi này thực bí mật, vị hôn thê kia của người có muốn cứu người cũng không thể đi ra ngoài được.”

“Ta không phải ——”

“Còn có, nói cái gì mà không muốn liên lụy ta, bắt đầu từ lúc người nói yêu ta thì đã liên lụy ta rồi, bây giờ có nói gì cũng đã muộn!” Hàn Nghiên Trầm trừng mắt liếc nhìn Diệp Lăng Vân một cái, lại động thủ tiếp tục cởi trói dây thừng.

Diệp Lăng Vân nhìn thoáng qua hướng của Lưu Ba cùng Thu Thủy ẩn thân, cắn chặt răng nói: “Dừng tay! Hàn Nghiên Trầm, ta không muốn đi theo người, không phải sợ liên lụy người, mà là không muốn gặp lại người! Người nghe rõ chưa?”

Hàn Nghiên Trầm lặng đi một chút, nhìn hắn: “Người nói cái gì?”

“Ta nói, ta không muốn gặp lại người.”

“Là ai nói muốn vì ta đòi lại công đạo, là ai nói muốn cùng ta chia sẻ hết thảy, là ai nói muốn để cho ta buông xuống cừu hận cùng hắn ra đi? Diệp thiếu hiệp, những lời do chính miệng người nói, không phải đều quên hết đi?”

“Ta...” Diệp Lăng Vân tư tưởng đấu tranh mạnh mẽ, không dám nhìn vào ánh mắt Hàn Nghiên Trầm.

Hàn Nghiên Trầm ép buộc hắn phải nhìn mình, gần từng chữ: “Diệp Lăng Vân, người thắng. Người hãy nghe cho kỹ, ta tin tưởng người, ta buông hết thảy cùng người rồi đi.”

“Nghiên Trầm... Ta...”

Rốt cục đã nói ra được lời đè nặng trong lòng, Hàn Nghiên Trầm cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi, vẻ mặt càng phát ra dịu dàng, ngữ khí cũng chậm lại rất nhiều: “Lăng Vân, đi thôi.”

Diệp Lăng Vân trực giác liền muốn gật đầu, lập tức muốn xông lên trước ôm lấy y, kìm lòng không được vươn tay ra, lại bị dây thừng đang trói trên cổ tay chặn lại động tác, làm cho hắn tỉnh táo lại.

Hắn chần chờ một chút, nghiêng đầu sang một bên, tâm địa cứng rắn hơn, nói: “Hàn Nghiên Trầm, cảm ơn người. Chính là, đã quá muộn, ... Ta mệt mỏi.... Thực xin lỗi...”

Thực xin lỗi, Nghiên Trầm, bất kể là vì cái gì, cuối cùng vẫn là thương tổn người. Ta không cần người tha thứ, không cần người hiểu và bỏ qua, chỉ cần còn có cơ hội sống sót đi ra ngoài, ta nhất định trăm ngàn lần hồi báo người, trăm ngàn lần đối với người tốt.

Chỉ cần có cơ hội.

Nghiên Trầm ——

Hàn Nghiên Trầm sững sốt một chút, mạnh mẽ đem đầu Diệp Lăng Vân quay lại, bức hắn phải nhìn chăm chăm vào mình, chăm chú nhìn vào mắt hắn.

Diệp Lăng Vân cũng chăm chú nhìn lại y, cố gắng làm cho mặt mình không chút biến sắc.

Sau một lát, Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng cười lộ lên: “Thôi được. Sớm phải biết các người này chính đạo nhân sĩ luôn luôn là lật lọng không tin được.” Y dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Thế nhưng đã muộn, Diệp Lăng Vân, mặc kệ người có muốn hay không, ta đều đã quyết định!” Nói xong, y cũng không phân tâm tiếp tục cởi trói dây thừng, rất nhanh liền cởi xong một bên.

Diệp Lăng Vân tay phải vừa được tự do, liền đem tay Hàn Nghiên Trầm hất ra, nhả tâm nói: “Ta đây thà chết!”

“Người!” Hàn Nghiên Trầm không ngờ được hắn sẽ đột nhiên ra tay, nhìn chăm chăm hắn nửa ngày, thanh âm lạnh lùng nói: “Được lắm! Diệp Lăng Vân, người điên rồi!”

Sau đó cũng không liếc hắn một cái, phất tay áo bỏ đi.

“Khụ, khụ —— nhị vị còn không ra? Thấy thế có vừa lòng không?” Chờ sau khi Hàn Nghiên Trầm rời khỏi, Diệp Lăng Vân lại ho ra máu, hướng tới nơi Lưu Ba cùng Thu Thủy ẩn thân nói.

Bá! Bá! Bá!

Lưu Ba vỗ tay đi tới, nói: “Vừa lòng, rất vừa lòng. Không hổ là chính đạo đại hiệp, tâm địa tàn nhẫn cự tuyệt thật là ngoan độc, ngay cả chúng ta là ma đạo mà cũng cảm thấy hổ thẹn.”

Diệp Lăng Vân hừ một tiếng: “Vây còn không mau mau trở về ngủ? Nếu sợ ta chạy mất, thì cứ việc đem ta trói lại.”

Lưu Ba nói: “Không sợ. Cho dù cởi trói toàn bộ thì đã sao? Ta tin tưởng Diệp thiếu hiệp là người thông minh.”

Nói xong, còn thật sự đi ra phía trước đem toàn bộ dây thừng còn lại trên người Diệp Lăng Vân cởi ra hết, nói: “Đi thôi, Thu Thủy.”

Thu Thủy cười cười: “Tốt lắm, Diệp Thiếu hiệp yên tâm, chúng ta này liền trở về nói cho mọi người, nói thiếu hiệp cùng Thiếu chủ kỳ thật trong lúc đó trong sạch vô cùng ——”

Lưu Ba cười lạnh một cái, sau đó liền cùng Thu Thủy rời đi.

Diệp Lăng Vân ôm ngực, thở gấp trong chốc lát, âm thầm vận khí, phát hiện lần này thực sự là bị thương không nhẹ, một mạng này cũng đã rút mất chín phần, nếu không phải mới vừa rồi Hàn Nghiên Trầm uy hấn đan được, chỉ sợ sớm đã duy trì không được.

Cũng không biết chính mình còn có thể chịu đựng được bao lâu, chí ít, cũng muốn gặp Hàn Nghiên Trầm một lần.

Cho dù y không tha thứ, có dùng sáo đánh hấn cho hả giận cũng được.

Hắn cười khổ một phen, cố gắng lấy sức, lão đảo đi ra phía ngoài, còn chưa bước được vài bước, liền đầu hoa mắt choáng, té ngã trên mặt đất.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất thở dốc từng ngụm lớn, Nghiên Trầm, chẳng lẽ ngay cả gặp người một lần cũng không còn cơ hội sao?

58. Chương 57: Ngộ Dạ Mật Báo (mật Báo Đêm Khuya)

Biên tập: Tiểu JaeJae

...

Lưu Ba cùng Thu Thủy ra khỏi tử lao liền hướng Miêu Kim cốc cốc chủ phủ đệ đi đến.

Thu Thủy có chút bất an: “Muộn như vậy đi quấy rầy cốc chủ, người có thể trách móc chúng ta hay không?”

Lưu Ba nhẹ nhàng cầm tay Thu Thủy, nói: “Yên tâm đi, sự tình liên quan đến Thiếu chủ, cốc chủ nhất định sẽ đặc biệt quan tâm, đâu dễ dàng trách tội chúng ta.”

Thu Thủy gật gật đầu, an tâm hơn chút, đi được một lát lại hỏi: “...Làm như vậy thật sự hữu dụng sao?”

Hai người đi tới cửa phòng Vô Na, Lưu Ba thấp giọng nói: “Hữu dụng hay không, cứ phải làm mới biết được.” Rồi sau đó liền cung kính nói: “Cốc chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Vô Na quyết định mọi chuyện luôn luôn chưa từng thay đổi, tới giờ cũng chỉ có thể tính toán, hiện tại cũng chỉ có biện pháp làm cho Vô Na nảy sinh bất mãn đối với Hàn Nghiên Trầm, mới có thể khiến cho hắn thay đổi chủ ý không đem ngôi vị cốc chủ trực tiếp truyền cho Hàn Nghiên Trầm, như vậy mấy người bọn họ mới có cơ hội.

Hắn không giống với Câu Hồn, có một số việc, không thể chỉ dựa vào võ công, mà là đầu óc.

Bên trong im lặng, không một chút tiếng động.

Lưu Ba đề cao âm lượng lại nói: “Cốc chủ, đã trễ thế này thuộc hạ vốn không muốn quấy rầy, thế nhưng sự tình thực sự nghiêm trọng, không thể không lập tức bẩm báo. Thiếu chủ y ban đêm xông vào tử lao, muốn tự mình đem nhi tử Diệp Thanh Dương mang đi.”

Cửa phòng theo tiếng mở ra, thanh âm của Vô Na từ từ truyền ra: “Tiến vào nói.”

“Dạ.”

“Việc này là thực?” Vô Na chờ hai người kia tiến vào, hỏi.

Lưu Ba cùng Thu Thủy nói: “Thuộc hạ hai người tận mắt nhìn thấy, tuyệt không dám lừa gạt cốc chủ.”

Vô Na nhíu nhíu mày: “Àn... Vậy các người cũng biết nguyên nhân là gì?”

“Chuyện này ——” hai người nhìn nhau, cúi đầu xuống, “Thuộc hạ không dám nói.”

“Hừ —— hiện tại đã có lá gan đứng ở chỗ này, tất nhiên là dám nói. Nói đi, ta không trách tội các người.” Vô Na có chút không kiên nhẫn.

Lưu Ba cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, ngữ khí vẫn là cực kỳ kính cẩn: “Nghe nói... Nghe nói người nọ cùng Thiếu chủ đã sớm quen biết, quan hệ không tầm thường, còn có người nói...”

Thu Thủy nói tiếp: “Thậm chí có người nói, người nọ cùng Thiếu chủ trong lúc đó có chuyện quan hệ bất chính...”

“Đều là ai nói?”

“Thiếu chủ ngày ấy ở hỉ tiệc của Tô gia đã trúng uyên mộng, mọi người ở đấy đều chứng kiến người là được một cái thị vệ mang mặt nạ cứu đi. Chuyện này ở trên giang hồ vốn đã truyền khắp. Thậm chí có người nói Thiếu chủ căn bản là không tìm được giải dược của uyên ương mộng, độc kia.... Nhưng thật ra là thị vệ đó dùng thân thể giúp người giải độc ——” nói tới đây, Lưu Ba lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Vô Na một cái, thấy mặt hắn diện vô biểu tình cũng không giận dữ, lúc này mới tiếp tục nói: “Chính là Thiếu chủ nào có thị vệ bên người bao giờ? Nếu không phải người nọ thân phận bất tiện, thì tại sao lại mang mặt nạ?”

“Àn... Ta mặc dù không thường xuất cốc, trên giang hồ đồn đại cái gì cũng không phải là hoàn toàn không biết.” Trong lòng lại dấy lên đau đớn mơ hồ, xen lẫn một chút phiền muộn vô cớ.

Dù cho giống nhau, y chung quy cũng không phải người nọ.

Y là nhi tử người nọ, hắn đã thề những gì có thể cho đều đem cho y, muốn đem mọi thứ tốt nhất cho y. Hiện tại, y bất quá cũng chỉ là coi trọng một người nam nhân.

—— Nam nhân cùng nam nhân thì sao chứ? Bọn họ Miêu Kim cốc từ trước tới nay hành sự chỉ bằng chính mình yêu thích, làm sao phải băn khoăn tới cái gì lễ nghi luân thường? Bất quá là một người nam nhân, quản hắn là thân phận gì, y muốn, hắn liền cho.

Này tựa hồ là qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên Nghiên Trầm chủ động nghĩ muốn cái gì.

Qua nhiều năm như vậy, trái tim luôn bị cừu hận giam cầm đó, luôn lạnh băng lãnh đạm, ngay cả tươi cười cũng là lạnh như băng.

Nghiên Trầm, nếu bắt hắn cho người, người sẽ vui vẻ sao?

Có thể biết cười ôn nhã ấm áp, giống như người nọ năm đó?

Nghĩ tới điều này, lại âm thầm nảy sinh một chút chờ mong.

Vô Na cố ý xem nhẹ đau đớn cùng buồn bực trong lòng, thản nhiên nói: “Nói như vậy, Nghiên Trầm là nhìn trúng hắn? ____ kia cũng không phải là cái gì đại sự, nếu y thích, liền đem người cho y, theo y vui vẻ đi.”

Lưu Ba cùng Thu Thủy liếc nhau, đều có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Vô Na chẳng những không tức giận, ngược lại lại theo ý Hàn Nghiên Trầm như vậy.

“Chính là người nọ thân phận đặc thù, là Diệp Thanh Dương nhi tử a.”

“Diệp Thanh Dương nhi tử thì sao? Nếu Nghiên Trầm thích, chính là hoàng đế lão tử ta cũng mang về cột vào giường y tùy theo y xử trí.” Vô Na khinh thường nói.

“Vâng, vâng, cốc chủ là ai, tự nhiên cái gì cũng không cần sợ. Chính là, chính là người nọ không biết điều cự tuyệt Thiếu chủ, nói Thiếu chủ là tưởng ai cũng mê mình.” Lưu Ba không ngừng cố gắng nói.

Vô Na cuối cùng cũng tỏ ra chút tức giận: “Cái gì?! Là thực?!”

“Thiếu chủ muốn dẫn hần đi, thế nhưng hần lại nói là hần thà rằng chết. Đây là thuộc hạ tận mắt nhìn thấy chính tai nghe thấy, quyết không dám lừa gạt.” Lưu Ba trả lời.

“Thật sự là to gan! Sắp chết đến nơi, đích thân ta rất muốn nhìn rõ ràng hần rốt cuộc là hạng người gì. Đi, theo ta vào tử lao!”

Vô Na vỗ bàn, đi ra trước tiên.

Lưu Ba cùng Thu Thủy vội vàng đuổi theo.

Trong tử lao, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc đau đớn của Diệp Lăng Vân.

Hần cố gắng hướng phía ngoài đi tới, đi không được vài bước liền không thể không dừng lại nghỉ ngơi một chút, công phu phân nửa đều đã tiêu hao, ngẩng đầu lên nhìn, cửa còn rất xa.

Ai ——

Hần khẽ thở dài, lại cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này cửa lao truyền đến tiếng mở cửa, mặt thân ảnh bạch sắc kia vốn đã dời đi lại quay trở lại, bước nhanh đến trước mặt hần, mang đến một trận hơi thở mát lạnh.

“Nghiên Trầm ——” hần nhẹ giọng gọi y, lòng tràn đầy áy náy cùng vui mừng nhất thời không biết biểu đạt như thế nào.

Hàn Nghiên Trầm cau mày nhăn mặt, khuôn mặt đã lại khô phức nhất quán bằng lãnh hờ hững. Y đem thứ gì đó đặt trên mặt đất, lại lấy ra một viên thuốc uy Diệp Lăng Vân nuốt vào, rồi sau đó diu hần ngồi xuống.

Diệp Lăng Vân lúc này mới nhìn rõ, đặt trên mặt đất chính là rượu.

Bầu rượu bạch ngọc cùng tửu chén, bên trên vẽ một nhánh mai nhàn nhạt.

Hàn Nghiên Trầm rót hai chén rượu, đem một ly đưa cho Diệp Lăng Vân: “Đây là dùng hoa mai trong viện cùng với tuyết thủy để ủ, ở dưới tàng cây mai chôn hai năm, tự tay Tổ Khanh ủ, không mạnh lắm, đối với miệng vết thương rất có lợi, nếm thử.”

Diệp Lăng Vân một tay đón chén rượu, nói: “Nghiên Trầm, thực xin lỗi, mới vừa rồi ta ——”

Hàn Nghiên Trầm lại tự tay lấy rượu đưa tới bên miệng hần, ngăn chặn lời của hần: “Uống rượu”

59. Chương 58: Tửu Ý Mê Ly

Biên Tập | Kỳ Lam

Y lạnh lùng nhìn Diệp Lăng Vân bị ép nuốt xuống rượu trong miệng, nói: “Người thật sự rất có lỗi với ta, vừa rồi người nói rất nhiều lời xin lỗi với ta. Cho nên hiện tại ta không muốn nghe thêm lời dư thừa nào nữa. —— Hương vị rượu này thế nào?”

“Uhm, mát lạnh ngát hương, hương vị không tệ.” Diệp Lăng Vân nghĩ nghĩ, đáp.

“Vậy uống thêm nhiều một chút.” Hàn Nghiên Trầm ngửa đầu uống cạn một chén, lại bắt đầu rót rượu.

Diệp Lăng Vân thấy Hàn Nghiên Trầm lại khôi phục bằng lãnh khi xưa, ngôn từ lãnh đạm, ngàn dặm xa cách hần, thập phần bất an, lại nói: “Nghiên Trầm, nghe ta giải thích, vừa rồi bởi vì ——”

Hàn Nghiên Trầm không kiên nhẫn điểm huyết đạo của hắn, khiến hắn rốt cuộc nói không nên lời, cũng vô pháp nhúc nhích.

“....” Nghiên Trầm, cho ta một cơ hội giải thích đi. Diệp Lăng Vân nhìn Hàn Nghiên Trầm, lại khổ sở ngay cả chớp mắt cũng không làm được.

Hàn Nghiên Trầm thản nhiên nói: “Ta hiện tại không muốn nghe người giải thích.” Nói xong lại đem một chén rượu dốc vào trong miệng Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân, ta không cần bất luận lời giải thích nào của người, uống đi, như thế này, ta muốn biết, người tốt cùng là yêu hay không yêu ta!

Một chén rượu bị cưỡng chế ép xuống.

Mai hoa tửu này mới vào miệng thì thập phần tươi mát, còn lộ ra một cổ lãnh hương nhàn nhạt, vậy mà uống lâu, dần dần trở nên cay nóng vô cùng, liền giống như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt giữa bụng Diệp Lăng Vân, nóng rát.

Diệp Lăng Vân ánh mắt trở nên mơ màng, cảnh vật dần dần mơ hồ, chỉ nhìn thấy dung nhan như họa của Hàn Nghiên Trầm đung đưa trước mắt, trong trẻo lạnh lùng, lại mê người khó nói.

“....Nghiên Trầm....”

Hắn lắc lắc đầu đến gần Hàn Nghiên Trầm, vô thức lặng lẽ gọi tên y.

Hàn Nghiên Trầm đột nhiên cười lạnh với hắn, ngậm một ngụm rượu, nghiêng thân độ nhập vào miệng hắn.

Diệp Lăng Vân đầu óc phút chốc nổ tung rồi.

Hắn chỉ cảm thấy rượu trong miệng tựa như liệt hỏa đốt cổ khô, một đường đốt thẳng tới bụng dưới, khiến toàn thân hắn sôi sục, dục hỏa thiêu đốt.

Nghiên Trầm!

Hắn khẩn thiết muốn hôn trụ đôi môi băng giá kia, không muốn Hàn Nghiên Trầm thối lui, lại khổ nỗi không thể nhúc nhích, hữu tâm bất lực.

Hàn Nghiên Trầm tựa hồ cảm nhận được khát vọng bức bách của Diệp Lăng Vân, không chỉ không từ trong miệng hắn thối lui, ngược lại ngoan ngoãn mà đem toàn bộ thân thể đều dán lên, chủ động liếm mát đầu lưỡi hắn.

Nghiên Trầm! Nghiên Trầm!

Diệp Lăng Vân đã hoàn toàn không còn khả năng suy nghĩ, toàn bộ tâm trí đều sa vào sự thân cận hiếm có của Hàn Nghiên Trầm.

Giải khai huyết đạo của ta —— hiệu lực của dược hoàn cùng rượu ở trong người hắn tùy ý chạy loạn, khiến hắn đột nhiên lại tràn đầy sức lực. Hắn không nhận được mà thở hổn hển, khí huyết sôi sục, liều mạng muốn giải khai huyết đạo, dục vọng dưới thân đã sớm cứng rắn như thép.

Hàn Nghiên Trầm nhận thấy biến hóa dưới thân thể hắn, thỏa mãn nở nụ cười.

Y giải khai huyết đạo trên người Diệp Lăng Vân, một tay cầm dục vọng của hắn khê niết khê khiêu, một bên thở hổn hển nói: “Diệp Lăng Vân, không phải ngươi rất mệt mỏi sao? Ngươi không phải không cần ta nữa sao? Vậy hiện tại là như thế nào?” Thanh âm y luôn thanh lãnh lại bởi vì kiềm chế mà so với bình thường khàn khàn đi rất nhiều.

Diệp Lăng Vân chỉ cảm thấy máu toàn thân đều tụ họp tới dưới đầu ngón tay Hàn Nghiên Trầm, căn bản là không nghe ra Hàn Nghiên Trầm nói gì, vừa được thả tự do liền đem Hàn Nghiên Trầm áp trên mặt đất, cúi đầu liều mạng mà xé rách y phục y, ở đầu vai y không ngừng gặm cắn, tay kia khẩn cấp mà hướng về giữa hai chân y tìm kiếm.

“A ——” Hàn Nghiên Trầm không khỏi rung rẩy một chút, phát ra tiếng rên rỉ không kiềm chế.

Không được, không được nhanh như vậy, y còn chưa có được đáp án của hắn.

Hàn Nghiên Trầm nỗ lực tập trung tâm thần, dùng tay kia đè lại bàn tay Diệp Lăng Vân đang tác quái dưới thân mình, thở gấp nói: “Nói đi, Diệp Lăng Vân! Thừa nhận người vẫn còn yêu ta như thế đúng không?”

Diệp Lăng Vân cái gì cũng không nghe được, không thể dừng lại được.

Hắn chỉ nhìn thấy người hắn mê luyến thật sâu ở trước mắt, thầm nghĩ hung hăng mà đâm vào thân thể y, để y rốt cuộc trốn không thoát.

Hắn bắt mãn mà hung hăng cắn mạnh Hàn Nghiên Trầm một ngum, làm y đau đến rên rỉ một tiếng, dưới tay liền không khỏi thả lỏng ra.

Diệp Lăng Vân thừa cơ giãy khỏi tay y, không cho y bắt luận chút thời gian chuẩn bị nào, liền trực tiếp đâm thẳng hai ngón tay vào.

“A ——” Hàn Nghiên Trầm kịch liệt đau đớn đến cong cả thân thể lên, ngửa đầu há miệng thở dốc.

Đau, thực đau!

Nơi kia vốn dĩ không nên dùng để làm chuyện như thế, lần này vừa không có xuân dược trợ giúp lại cũng không đủ tiền hí cùng bôi trơn, Hàn Nghiên Trầm không hề chuẩn bị tâm lý, đau đến ứa ra mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ được kia phân lượng hạ quá nhiều rồi? Y hốt hoảng nghĩ.

Diệp Lăng Vân không cho y nhiều thời gian, chỉ qua loa ở bên xoa nhẹ trấn an vài cái, liền rút ngón tay khỏi, hoàn toàn tiếp nhập y.

Nương theo đau đớn xé rách là một cổ dịch thể ấm nóng trào ra.

Lần này Hàn Nghiên Trầm đau đớn đến kêu cũng không kêu được một tiếng nữa.

Y chỉ có thể liều mạng mà bám trụ lấy bả vai Diệp Lăng Vân, cố sức bám chặt, móng tay ở trên lưng hắn cào ra từng đạo vết máu.

“Người —— Diệp Lăng Vân..... Ách, a ——” từng âm thanh vụn nát từ trong miệng y phát ra, Diệp Lăng Vân, cái tên hỗn đản người! Người không thể nhẹ một chút sao!

“Nghiên Trầm, Nghiên Trầm ——” Diệp Lăng Vân mỗi cái động thân, đỉnh tới chỗ sâu nhất của Hàn Nghiên Trầm, kích thích đến nỗi hắn đột ngột run lên.

Cảm giác nóng bỏng mà mềm mại khiến Diệp Lăng Vân dần dần bình ổn tâm tình, hắn cúi đầu tình tứ hôn lên những giọt mồ hôi lạnh trên trán Hàn Nghiên Trầm, nỉ non nói: “Nghiên Trầm, ta yêu người —— theo ta đi, để ta giúp người phân ưu ——”

“Lăng Vân ——” Hàn Nghiên Trầm chịu đựng đau đớn cố gắng nhìn đôi mắt Diệp Lăng Vân, ánh mắt kia tán loạn mơ màng, không hề có thần tình gì có thể nói, lại si ngốc mà nhìn chăm chăm mình, tất thấy đều tràn đầy quyến luyến cùng thương yêu.

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi.

Hắn cho y, cho dù là đau đớn, cũng là ấm áp.

Hàn Nghiên Trầm nhẹ nhàng cười rộ lên, cố gắng đem thân thể nhích lại gần hắn thêm một chút, ôm nhu nói: “Được, ta đi theo người.”

Diệp Lăng Vân giống như đạt được một loại kích lệ, ở trên mình y ra vào càng thêm kịch liệt.

Đau đớn dần dần chết lặng, một cổ cảm xúc tê dại ùn ùn kéo lên sau óc Hàn Nghiên Trầm, làm y thét chói tai thành tiếng.

Đang lúc hai người tình ý đang nồng đậm, cánh cửa tử lao đột nhiên lại bị mở ra lần nữa, thanh âm kinh ngạc của Vô Na vang lên ở cửa lao: “Các người đang làm cái gì?!”

60. Chương 59: Bộc Phát Đại Nộ

Biên tập | Kỳ Lam

Vô Na kinh hoàng nhìn hai người xa xa dây dưa trên mặt đất.

Kỳ thật hần cũng chưa thấy rõ ràng, chỉ thấy bọn họ gắt gao ôm chặt nhau một chỗ, y phục bất chỉnh, tứ chi giao triền, không ngừng pháp phồng cộ xát.

Nhưng cái mùi vị cổ quái lơ lửng như có như không trong không khí, còn có tiếng rên rỉ thở dốc tựa hồ tận lực kiềm chế khiến trong lòng hần không hiểu sao lại phiền muộn bất an.

Hàn Nghiên Trầm ở dưới thân Diệp Lăng Vân nỗ lực cong lên sống lưng, ngẩng mặt ngửa đầu về phía sau, làn da như ngọc ửng trở nên ửng hồng, dính vài giọt mồ hôi, trên mặt phủ đầy những dấu vết đỏ hồng nông sâu không đồng nhất, thần tình luôn thanh lãnh hờ hững trở nên động tình mơ màng, đôi môi mỏng hồng nhạt khép hờ, kịch liệt mà thở dốc, trong miệng thỉnh thoảng phát ra một vài âm tiết vô nghĩa, đầu mi nhưu chặt, tựa như vui sướng lại tựa như thống khổ.

Vô Na trong lòng đột nhiên cháy lên lửa giận.

Hần làm sao vậy?

Hần muốn nam nhân này thuận theo Hàn Nghiên Trầm, hần muốn Nghiên Trầm vui vẻ. Đây vốn là mục đích hần đi chuyến này.

Thế nhưng khi hần chứng kiến Hàn Nghiên Trầm cùng nam nhân kia dây dưa một chỗ, nhìn thấy bộ dạng Hàn Nghiên Trầm động tình xuất thần, lại cảm thấy không cách nào nhẫn nại được.

Khuôn mặt kia làm sao có thể vì kẻ khác mà lộ ra thần tình như vậy!

Lửa giận hóa thành lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm loạn trong bụng, Vô Na gầm lên thành tiếng, không khống chế được mà chém ngay một chưởng về phía Diệp Lăng Vân.

Tiếng rống giận cùng chưởng phong gào rít mà đến, Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm cơ hồ đồng thời cảm nhận được nguy hiểm quanh đầu lại nhìn.

Mắt thấy chưởng phong đã đánh về phía Diệp Lăng Vân, Hàn Nghiên Trầm cuối cùng cũng phản ứng nhanh hơn một bước, không chút nghĩ ngợi mà ôm Diệp Lăng Vân trở mình một cái, thay hần hứng lấy một chưởng, một ngụm máu tươi phun ra trên mặt Diệp Lăng Vân.

Lúc này Diệp Lăng Vân mới như tỉnh lại từ trong mộng, tìm về một tia thần trí.

“Người —— Nghiên Trầm người sao rồi?!” Diệp Lăng Vân ngơ ngác mà nhìn bộ dáng chính mình cùng Hàn Nghiên Trầm quần áo hỗn độn chặt chẽ tương liên, trí nhớ còn dừng lại ở một khắc vừa nãy mới còn uống rượu kia, không rõ chính mình như thế nào lại phóng đảng như thế, dưới tình huống như vậy lại muốn Hàn Nghiên Trầm.

Hần cuống quýt rời khỏi thân thể Hàn Nghiên Trầm, thay y đem y phục che lại cẩn thận, lo lắng nói: “Có bị thương nặng không?”

Hàn Nghiên Trầm quẹt quẹt vệt máu ở khóe miệng, miễn cưỡng cười cười, nói: “Không có việc gì, cũng không phải lần đầu tiên, không đau chút nào.”

“Người! Ta là đang nói người thay ta đỡ một chưởng kia!” Diệp Lăng Vân có chút đỏ khốc đỏ cười, lại nhìn đến vết máu trên vạt áo Hàn Nghiên Trầm, tâm trạng có chút chua xót.

Hàn Nghiên Trầm vẫn thản nhiên cười, đạm thanh nói: “Cũng không sao, dù sao cách cũng xa, không thương tổn được ta.”

Diệp Lăng Vân thay y bắt mạch, đau lòng nói: “Đều đã bị thương đến như thế còn nói không sao, những thuốc trị thương người đem cho ta còn không? Mau mau uống đi. —— Nghiên Trầm, người sao lại ngốc như vậy, lần sau không được như vậy nữa.”

Hàn Nghiên Trầm nhẹ nhàng cầm lại tay Diệp Lăng Vân, nói: “Đó là vết thương cũ của uyên mộng, người cũng không phải không biết.”

Vô Na yên lặng nhìn hai người bọn họ.

Trong nháy mắt hấn đánh trúng Hàn Nghiên Trầm liền hối hận, đứa nhỏ này vết thương cũ chưa lành, làm sao chịu được một chưởng vì cuồng nộ mà dùng hết sức của mình. Thế nhưng khi chứng kiến bộ dáng hai người tình ý liên miên ân cần săn sóc cho nhau, cổ phần nộ kia lại một lần nữa mãnh liệt cuộn trào lên.

Hấn sải bước đi tới, kéo áo Diệp Lăng Vân hung hăng mà ném hấn sang một bên, rồi hằm hằm nhìn Hàn Nghiên Trầm nói: “Nghiên Trầm, đây là chuyện gì?”

Diệp Lăng Vân ngã trên mặt đất, lại một trận khí huyết cuộn cuộn, cổ nén đầu vàng mắt hoa đối Hàn Nghiên Trầm cười cười, để y yên lòng.

Hàn Nghiên Trầm cũng quay lại cười với hấn, sau đó đối mặt Vô Na nói: “Nghĩa phụ, chính là những gì người nhìn thấy, con thích hấn.”

Tiểu ý trên mặt y chưa tan, tuy rằng vô cùng mờ nhạt, cũng nhìn không thấy một điểm lạnh lùng tàn khốc, hàn ý tan rã. Thanh âm tuy rằng vẫn thanh lãnh kiên định như cũ, cũng không như thường ngày lạnh băng ngàn dặm xa cách người khác.

Giống như gặp lại dung nhan trong mộng, đang đứng trước mặt hấn, đối hấn thần nhiên mỉm cười.

“Mạch Bạch...” Vô Na có chút hoảng hốt, cúi đầu mà lẩm bẩm, tay không khỏi duỗi về phía trước, muốn chạm vào y.

Hàn Nghiên Trầm lại hướng về bên cạnh một bước, lặp lại nói: “Nghĩa phụ, con yêu chính là hấn.”

“Lớn mật! Người là người của ta! Người chỉ có thể là của ta!”

Y* sao có thể yêu kẻ khác?!

Trước kia hấn không biết, hóa ra nam nhân cũng có thể yêu nam nhân. Hấn khổ sở tưởng niệm y* nhiều năm như vậy, hóa ra đều là bởi vì mình thương y*.

Thế nhưng hiện tại khuôn mặt này hướng mình nói, y* yêu kẻ khác.

(Những chỗ “y*” là bác Na đang lẩm tưởng bạn Trầm là bác Mạch Bạch nhé)

Lửa giận trùng trùng, lòng đổ kị đều trào lên, Vô Na mắt đỏ ngầu, thỉnh thoảng xoay người đánh một chưởng về phía Diệp Lăng Vân.

“Người dám yêu hấn, ta sẽ giết hấn!”

Hàn Nghiên Trầm phi thân lao qua, lại một lần nữa thay Diệp Lăng Vân trúng một chưởng, một ngụm máu tươi trào ra, y nặng nề mà ho khan vài tiếng, kiên trì che trước người Diệp Lăng Vân, ngẩng đầu nhìn Vô Na, “Cho dù người giết hấn, con vẫn cứ thích hấn.”

“Tránh ra! Bằng không ngay cả người ta cũng giết!”

“Vậy thì nghĩa phụ cứ giết đi.” Hàn Nghiên Trầm xoay người ôm lấy Diệp Lăng Vân, thấp giọng nói, “Diệp Lăng Vân, mạng của người chính là của ta, hiện tại chỉ e phải sớm giao cho ta rồi. Mai hoa lệnh người phải giữ tốt, kiếp này thiếu người một lời hứa, kiếp sau nhất định hoàn trả.”

Diệp Lăng Vân liếc mắt tránh khỏi Hàn Nghiên Trầm, nói: “Không được, ta muốn người phải thực hiện ngay bây giờ, ta muốn người đáp ứng ta, nhất định phải sống.”

Vô Na nhìn bộ dạng hai người khe khẽ thì thầm lại càng nộ hỏa công tâm, rốt cuộc kiềm chế không được, ra tay điểm huyết đạo của Hàn Nghiên Trầm, phân phó hai kẻ Lưu Ba cùng Thu Thủy ở một bên xem trò vui: “Đem y mang vào phòng ngủ của ta... A, lại chuẩn bị thêm một thùng nước, ta muốn đem toàn thân y trong ngoài đều tẩy sạch.” Sau đó nhìn chằm chằm Diệp Lăng Vân cười lạnh nói: “Nhờ kỹ y là của ta. Ta hiện tại không giết người, ta muốn người phải sống, nghĩ, tư vị y ở trên giường ta. Ha ha ha ——” Nói xong liền cười lớn rời đi.

Sau đó cách không điểm huyết đạo của hắn, nhìn hắn vật áo tăn loạn không khỏi nghĩ đến một màn vừa bắt gặp, oán hận mà dùng chỉ phong đâm lên người hắn mấy đạo, máu tươi chảy ròng ròng lại tổn thương da thịt, sau đó mới cuồng tiếu rời đi.

61. Chương 60: Dấu Có Gặp Lại

Biên tập: Kỳ Lam

...

Vô Na trở lại phòng ngủ, những người khác đều đã tự động lui ra, chỉ còn một mình Hàn Nghiên Trầm, bị ép ngồi trên giường, nghiêng người dựa vào một bên trụ giường.

Nhìn thấy thân ảnh đạm nhiên an tĩnh kia, Vô Na lòng tràn ngập lửa giận cùng nóng giận mất hết lý trí.

Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống đối mặt với Hàn Nghiên Trầm, lẳng lặng đánh giá ngọc diện ôn nhuận đạm nhiên, như họa trong trí nhớ. Miệng lẩm bẩm: “Mạch Bạch, nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn rất nhớ huynh.”

Khuôn mặt kia giờ phút này lạnh như băng, bởi vì huyết đạo bị chế trụ mà diện vô biểu tình, nhưng càng lộ ra vẻ vô tâm vô tình, băng lãnh mạc nhiên, ánh mắt giữa lạnh giá mang theo một tia mỉa mai cùng căm hận, không chút nào sợ sệt cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Không, Mạch Bạch của hắn không nên có biểu tình như vậy.

Vô Na có chút bối rối, ma xui quỷ khiến mà vươn tay chạm vào hai bên khóe miệng Hàn Nghiên Trầm kéo lên, muốn thay y về ra một ý cười thần nhiên, lại phát hiện càng giống như cười lạnh.

“Mạch Bạch, huynh không nhận ra ta sao?” Hắn buông tay, càng thêm hoảng loạn.

Hàn Nghiên Trầm trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Vô Na đứng lên, hai tay giữ chặt hai vai Hàn Nghiên Trầm, dùng ngữ khí ôn nhu mà Hàn Nghiên Trầm chưa từng nghe qua nói: “Mạch Bạch, có phải huynh hận ta khi đó không đi cứu huynh? —— thực xin lỗi, ta không biết, ta đến chậm, ta đến chậm... Mấy năm nay, huynh sống có tốt không?”

Hàn Nghiên Trầm vẫn lạnh lùng mà nhìn hắn như cũ, trong lòng dần dần hiện ra một suy đoán ngay cả chính mình cũng không dám tin.

“... Huynh quả nhiên không chịu tha thứ cho ta, ngay cả cười với ta một cái cũng không chịu.” Vô Na thở dài, nhẹ nhàng chạm lên hai má Hàn Nghiên Trầm, ngón tay di chuyển đến bờ môi của y, cẩn thận vuốt ve.

Cảm nhận được người bên dưới một trận cứng ngắc, Vô Na chưa xót cười, thu tay lại: “Huynh sợ ta sao? Huynh chán ghét ta chạm vào huynh sao? Yên tâm, ta không phải loại người cảm thú kia, huynh không muốn, ta tuyệt đối không cưỡng ép. Chỉ cần...” Hắn si ngốc mà nhìn Hàn Nghiên Trầm, “Chỉ cần huynh không bao giờ biến mất, giống như trước đây nhìn ta, cùng ta uống rượu tâm sự qua ngày.”

Vốn dĩ muốn đem y ôm chặt trong lòng hung hăng giày vò, khiến y hoàn toàn thuộc về mình, không bao giờ buông ra nữa. Thế nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt ngọc diện xuất trần, hắn liền tự thấy xấu hổ, không mấy may có lòng dạ nào làm những chuyện như bản, ngay cả nghĩ đến cũng không dám.

Không muốn miễn cưỡng y, Vô Na tựa như van nài mà nhìn Hàn Nghiên Trầm, nói: “Mạch Bạch, cùng ta, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng huynh, có được hay không?”

Hàn Nghiên Trầm nhìn hắn, mỉa mai cùng căm hận chậm rãi thối lui, băng giá trong ánh mắt lại có thêm mấy phần thương xót cùng sáng tỏ.

—— Thì ra là như vậy.

Vô Na nắm chặt hai tay, khẩn trương chờ đợi đáp án của y, một lúc lâu sau mới nhớ tới còn chưa giải huyết đạo cho y, vội vàng giúp y giải, tự giễu nói: “Trách không được huynh lại oán hận ta, huynh xem, ta ngay cả chuyện này cũng quên.”

Hàn Nghiên Trầm vừa được tự do liền đẩy Vô Na ra, từng chữ từng chữ nói rõ: “Nghĩa phụ, ta là Hàn Nghiên Trầm, không phải Trầm Mạch Bạch.”

“Không! Là huynh! Huynh chính là Mạch Bạch!”

“Ta không phải! Nghĩa phụ, người quên rồi sao? Trầm Mạch Bạch đã sớm bị họ Tô kia hại chết, ta chẳng qua chỉ là oan hồn không chết, lưu lại thay Trầm gia báo thù.”

“Không! Người là y! Khuôn mặt này ta làm sao có thể nhận nhầm!” Vô Na bắt đầu cuồng loạn, kích động nắm chặt bả vai y, quát: “Mạch Bạch, ta nhớ huynh như vậy, yêu huynh như vậy, vì cái gì muốn gạt ta, vì cái gì muốn trốn tránh ta!”

Hàn Nghiên Trầm cắn răng vặn những ngón tay kia, không biết làm sao vì Vô Na điên cuồng phần nộ mà dùng hết sức lực, thế nào cũng thoát không ra.

“Người là của ta! Người đừng mơ tưởng trốn thoát!”

Dưới sự vùng vẫy, vạt áo vừa rồi được Diệp Lăng Vân quần kỹ lại lần nữa mở tán loạn, lộ ra hồng ngân đậm nhạt bất đồng còn chưa tán đi. Vô Na lập tức nhớ tới một màn vừa rồi, khuôn mặt vốn dĩ xuất trần như ngọc kia ở dưới thân nam nhân mà thở dốc, ửng hồng.....

“Là vì hấn có phải không!” Hung bạo tái khởi, Vô Na hai mắt đỏ ngầu đem Hàn Nghiên Trầm một bả đẩy ngã trên giường, thô bạo mà xé rách y phục y, gào thét, “Người là của ta! Người là của ta! Người như thế nào có thể để cho kẻ khác chạm vào mình!”

Hàn Nghiên Trầm một bên liều mạng mà giãy dụa, một bên lặng lẽ ngưng tụ nội lực. Có điều vết thương cũ của y chưa lành lại thêm thương mới, vừa nãy bị điểm huyết đạo, khí huyết còn chưa hoàn toàn lưu thông, cố gắng nửa ngày mới gom lại được chút nội lực.

Thế nhưng Vô Na kia đã lột sạch y phục của y, bàn tay to lớn thô ráp đầy lửa nóng đang tùy tiện chạy loạn trên người y, một tay không ngừng tiến xuống dưới, rất nhanh sẽ chạm lên hạ thể y.

Hấn nặng nề thở dốc, phần nộ nói: “Trên người người người lập tức sẽ toàn bộ là vị đạo của ta, xem ta đem người tẩy sạch sẽ.”

Không được! Không đợi được nữa rồi!

Hàn Nghiên Trầm dưới sự chế trụ của hấn trong nháy mắt dốc hết sức lực đánh về phía ngực hấn, Vô Na lại chỉ cần động tay một cái, dưới tay ngắt y một cái trừng phạt khiến cho y đau đớn đến toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Vô Na thỏa mãn cười, thả lỏng tinh thần, vừa nấn vừa niết, đùa bỡn hạ thể y, cuồng vọng nói: “Cứ việc tới đi, để ta xem người đến tột cùng là có bao nhiêu bản lĩnh.”

“....” Hàn Nghiên Trầm không tiếng động mà hít sâu một hơi, muốn tái cố gắng tụ tập chút nội lực, lại phát hiện đan điền giữa đan điền trống rỗng, mặc y thôi động thế nào cũng không còn một tia phản ứng.

Hai ngày nay sợ là đã hao tổn quá độ rồi.

Hàn Nghiên Trầm cười khổ, cảm giác được cái tay kia còn đang đùa giỡn khiêu khích mình, mà tay còn lại cũng đã chạm đến phía sau, đang hướng tới cửa huyết dò xét.

Vừa rồi cùng Diệp Lăng Vân hoan ái mãnh liệt còn chưa hoàn toàn bình ổn, nơi đó vẫn cảm cùng nóng ẩm, còn lưu lại tinh thủy tình ái, cũng không biết là của y, hay là của Diệp Lăng Vân.

Bởi vậy ngón tay kia không cần tốn nhiều sức đã tiến vào tổng, cũng không gặp quá nhiều trở ngại.

Cảm thấy được nơi đó ẩm ướt, sưng tấy không như bình thường, lại muốn nhớ đến hình ảnh đã chứng kiến, Vô Na biến sắc, ba ngón tay dùng sức đâm vào, hung hăng đụng chạm.

Không may có một tia khoái cảm, cảm giác chán ghét nảy lên, dạ dày không ngừng xáo trộn, nguyên lai ngoại trừ Diệp Lăng Vân, kẻ khác chạm vào vẫn là ghê tởm như thế. Khiến y khó có thể chịu đựng được.

62. Chương 61: Khuất Nhục

Biên tập | Kỳ Lam

...

Ngón tay đột nhiên bị thu hồi, vật nóng rực kia đặt ở động khẩu vận sức chờ phát động, vô tình hữu ý mà ma sát cửa huyết, tiếng thở dốc ồ ồ vang lên bên tai y.

Y lại nhớ tới bộ dạng phụ thân năm đó ở dưới thân Tô Kinh Phong liều mạng giãy dụa, thống khổ như thế, tuyệt vọng như thế, mà y nhỏ nhỏ chỉ có thể đứng từ xa nhìn, kinh sợ cùng bất lực, cái gì cũng làm không được, chỉ có thể gắt gao nhìn xuống không dám phát ra một tiếng động.

Y nhớ tới ngay tại thời điểm y nghĩ chính mình chắc chắn phải chết, Vô Na tựa như thần tiên xuất hiện trước mặt, dạy y một thân công phu, cho y địa vị cùng tôn nghiêm, cho y cơ hội cùng năng lực báo thù.

Đã nhiều năm trôi qua, y không ngừng ép mình phải trở nên mạnh mẽ, ép bản thân phải lãnh huyết vô tình, không được sợ hãi, bất quá cũng là vì báo thù, vì báo ân.

Thế nhưng đến giờ mới biết được, đây mới là tất cả chân tướng.

Bất luận y nỗ lực như thế nào, cường đại như thế nào, y rốt cuộc vẫn phải đi trên con đường cũ của phụ thân, bị người mình tín nhiệm phản bội, bị ép buộc chịu đựng dục vọng dơ bẩn cùng khuất nhục, bất lực và mệt mỏi, phản kháng không được, vùng vẫy không xong.

Bất kể là hắc hay bạch, vốn dĩ căn bản chẳng có cái gì khác biệt, y thủy chung đều trốn không thoát.

Diệp Lăng Vân, có phải người không giống như bọn họ?

Có phải sau khi ta toàn tâm toàn ý tin tưởng, người cũng sẽ giống như bọn họ khiến ta thất vọng?

Phải không?

Sẽ như vậy sao?

Không thể nào ——

Cho tới tận bây giờ, ta vẫn cam nguyện tin tưởng người, tin tưởng trên cõi trần thế này còn sót lại một điểm chân thành ấm áp cuối cùng, cho dù, chỉ là một chút.

Bất luận ta làm cái gì, bất kể ta gặp phải chuyện gì, người nhất định vẫn mỉm cười chờ đợi ta, bất kể sinh hay tử, có phải hay không?

Như vậy đã đủ rồi.

Tất cả rất nhanh sẽ kết thúc.

Một mối sâu sắc cùng chán ghét dấy lên, Hàn Nghiên Trầm dứt khoát ngừng vùng vẫy, an tĩnh nằm ở đó mặc Vô Na kia muốn làm gì thì làm.

Ngay trong nháy mắt khi Vô Na định tiến vào, Hàn Nghiên Trầm rốt cuộc nhịn không được cuồng tiếu, khiến Vô Na dừng lại động tác.

Hắn nghi hoặc nhìn Hàn Nghiên Trầm cười điên cuồng không ngớt: “Ha ha —— ha ha —— thật nực cười, người luôn miệng nói yêu, cùng họ Tô kia có gì khác!”

Vô Na trong lòng đột nhiên động một cú, hét lớn: “Ta sao có thể cùng kẻ mặt người dạ thú kia giống nhau!”

“Có gì không giống, người hiện tại làm chuyện này với ta, có cái gì không giống! Ha ha ha —— muốn làm gì thì liền làm đi, cùng lắm, một lần nữa giết chết Trầm Mạch Bạch!”

“Không! Không! Mạch Bạch, huynh tin ta!”

Hàn Nghiên Trầm cũng không đáp lời hắn, chỉ cười, cười ra nước mắt, cười đến mức ho ra máu, mà vẫn tiếp tục cười.

Vô Na kinh hoảng từ trên người y thối lui, nhìn thần sắc điên cuồng tuyệt vọng trên khuôn mặt kia, điên cuồng hét lên: “Không! Không! Ta sao có thể như hắn! Sao có thể như hắn!”

Tiếp đó nghiêng ngả lão đảo trốn chạy khỏi phòng ngủ.

Hàn Nghiên Trầm một mình cười thật lâu, mãi đến khi thở không nổi mà ho ra máu, rốt cuộc mới dừng lại.

Y vật lộn xuống giường, đi tới tìm nước nóng Vô Na đã phân phó hạ nhân chuẩn bị trước, lung lay lão đảo mà bò vào trong dục dừng.

Dơ bẩn, toàn thân cao thấp đều là vị đạo của kẻ khác, ngoài vị đạo của Diệp Lăng Vân, y không thể chịu đựng được.

Y một lần lại một lần cố sức chà sát tẩy rửa, từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, máy móc lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, mãi đến khi nước ấm đã nguội lạnh, cái lạnh thấu tim xâm nhập vào da thịt, nhưng vẫn không ngừng tay.

Tẩy sạch một chút, sạch thêm một chút nữa, những thứ dơ bẩn như vậy, bảo y làm sao đối mặt với Diệp Lăng Vân.

Không, Diệp Lăng Vân còn đang ở trong tử lao chờ y tới cứu, không còn thời gian nữa rồi.

Hàn Nghiên Trầm tựa như ở trong mộng tỉnh lại, ào một tiếng từ trong nước lạnh đứng lên, miễn cưỡng bước ra khỏi dục dừng, từ trong tủ quần áo lấy ra một kiện y phục mặc vào, tất cả kinh mạch trống rỗng, toàn thân cứng ngắc vô lực, trước mắt tối sầm, trượt chân trên mặt đất.

Mê man thiếp đi, cũng không biết bao lâu, đột nhiên cánh cửa mở ra.

Có người nhẹ nhàng bước tới ngồi xổm trước mặt Hàn Nghiên Trầm, nhẹ nhàng gọi y: “Thiếu chủ, thiếu chủ —— tỉnh tỉnh ——” thấy y không phản ứng, liền dẫn dắt kinh mạch toàn thân y, trợ giúp kinh mạch y thông suốt.

Một cỗ nhiệt lưu ở trong kinh mạch chậm rãi di chuyển đi toàn thân, khiến y dần dần tỉnh táo lại.

Y cố gắng mở mắt nhìn, là Lưu Ba.

Hàn Nghiên Trầm thừa dịp hắn không chú ý liền chế trụ mệnh môn một tay hắn, tuy rằng nội lực vô dụng, nhưng mệnh môn bị nắm giữ, nói chung cũng có thể khiến Lưu Ba có vài phần lo ngại.

Lưu Ba thế nhưng không có chút ý định vùng vẫy, ngữ khí cực nhiên còn mang theo vài phần vui mừng: “Thiếu chủ tỉnh rồi, mau ăn cái này, ta đem thiếu chủ rời đi.”

Hàn Nghiên Trầm nỗ lực nhìn cho rõ đan dược hắn cầm trên tay, đích thực là đại hoàn đan của Miêu Kim Cốc, trân quý vô cùng, đặc biệt có lợi cho việc tu bổ nội lực thông kinh mạch.

Y cũng không vội vàng nắm lấy, ngược lại thần nhiên hỏi: “Người có ý gì?”

“Thuộc hạ chỉ muốn cứu thiếu chủ ra ngoài. Còn có Diệp thiếu hiệp, đã bị áp giải đến mộ anh hùng, thiếu chủ chẳng lẽ không muốn cứu hắn?”

Diệp Lăng Vân ——

Nghe ba chữ này, lòng Hàn Nghiên Trầm liền có một chút đau đớn, vừa nôn nóng vừa lo lắng, nhưng trong thời điểm này y càng phải trấn tĩnh, liền bất động thanh sắc nói: “Ta bị giam không phải hợp ý người sao? Minh nhân bất thuyết ám thoại (người quang minh không nói chuyện ám muội), nói đi, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lưu Ba khóe môi chậm rãi câu lên một nụ cười nhợt nhạt, nói: “Được lắm, khá cho ‘minh nhân bất thuyết ám thoại’, ta vốn dĩ cũng không muốn ở trước mặt thiếu chủ giấu diếm điều gì. Ta chính là muốn thiếu chủ cùng cốc chủ đoạn tuyệt, phản bội cốc chủ, ta mới có cơ hội đoạt được cốc chủ vị. Về phần thiếu chủ về sau sống hay chết, đối với ta không còn liên quan gì nữa. Thế nào, có đi hay không?”

“....” Hàn Nghiên Trầm lúc này mới buông lỏng mạch môn hãn, tiếp nhận đại hoàn đan trong tay hãn nuốt vào.

Lưu Ba đắc ý cười khê vài tiếng, từ trong ngực xuất ra thanh ngọc tiêu đưa qua, nói: “Cái này là nhật được trên mặt đất tử lao. Bình khí tùy thân cũng tùy ý vứt đi, thiếu chủ vừa rồi cũng thật là vong tình a ——”

Hàn Nghiên Trầm lạnh lùng liếc mắt nhìn hãn một cái, cầm lấy thanh ngọc tiêu giắt trên lưng, không nói thêm nữa, chỉ yên lặng vận công thúc động đan được, vất vả cảm nhận được trong đan điền có tụ tập được một chút nội lực, cũng không dám chậm trễ, đứng dậy bước đi.

Lưu Ba ở phía sau y nói: “Cốc chủ giờ này đang ở trong chủ thánh, thiếu chủ có nhất thiết đi ra, nếu như bị ngăn lại, đừng trách ta không cảnh báo người.”

63. Chương 62: Mạo Hiểm Cứu Người

Biên tập| Kỳ Lam

...

Hàn Nghiên Trầm vội vã chạy về hướng anh hùng trủng tại phía cốc tây.

Vì để tiết kiệm nội lực, y không mấy may dám dùng khinh công, chỉ một đường chạy điên cuồng.

Rốt cuộc xa xa nhìn thấy thân ảnh bị trói vào cọc gỗ trên đài cao, giữa vô số bia mộ xung quanh trông đặc biệt bắt mắt.

Người nọ đương nhiên là Diệp Lăng Vân.

Câu Hồn, Thu Thủy mang theo hơn mười cốc dân đứng trước cọc gỗ, đang cùng đám người Nguyên Tiểu giảng co.

“Chư vị bản lĩnh thật lớn, cư nhiên có thể tìm đến Miêu Kim Cốc nhanh như vậy, bội phục bội phục ——” Câu Hồn cười lạnh nói, trong lòng lại tính toán, chẳng lẽ có kẻ làm lộ vị trí của Miêu Kim Cốc? Nếu không bọn chúng làm sao có thể tìm đến đây nhanh như vậy, phá hoại chuyện tốt của hãn.

Nguyên Tiểu nói: “Không dám không dám, chẳng qua chỉ là bám theo các hạ cùng đứa nhỏ Lăng Vân kia một đường tới đây thôi. Không biết các hạ như thế nào mới đồng ý thả người.”

Câu Hồn bĩu môi, theo dõi? Bằng bản lĩnh của mấy người bọn họ còn chưa đến mức không bị mình phát giác. Đến tốt cùng người nọ là ai? Hàn Nghiên Trầm?! Hừ ——

Nghĩ đến đó, hãn cười nói: “Chỉ cần các vị chờ một lát, đợi ta móc ra tâm phế hãn, tể qua hồn ma các vị anh hùng hảo hán nơi này, xem cái người muốn đầu hay là muốn chân, ta tuyệt đối không nói hai lời hai tay dâng tặng.”

“Người! Nói vậy, người là không chịu thả người?” Tô Tướng Dung cả giận nói.

“Nguyên sư bá, có muốn động thủ cứu người hay không?” Cổ Lưu Ngọc cùng Tô Kỳ Dung liếc mắt nhìn nhau, mở miệng nói.

Nguyên Tiểu còn chưa đáp lời, thanh âm phía sau càng lúc càng lớn, “Động thủ đi! Cùng nhau xông lên! Không thể để bọn họ xem thường!”

Nguyên Tiểu nhìn phía sau, lúc này Tể Trần đã qua đời, bọn họ tổn thất rất nhiều cao thủ, còn lại hơn mười người đều toàn thân thương tích, giờ phút này đến đối đầu ở đây bất quá chỉ là muốn liều mình cứu một mạng Diệp Lăng Vân, không đến mức không còn mặt mũi nào trở về gặp Diệp Thanh Dương cùng chư vị đồng đạo trên giang hồ.

Tuy rằng đối phương bên kia nhân số không nhiều, nhưng đã có mấy kẻ cao thủ, lại ở trên địa bàn đối phương, nếu thật sự đánh tiếp còn chưa biết ai thua ai thắng.

Kế duy nhất bây giờ, nhất định phải đợi thời cơ tốt nhất.

Bởi vậy hần chưa vội trả lời, chỉ nhẹ nhàng phát tay ra hiệu cho mọi người an tĩnh chờ nóng vội, chặt chẽ theo dõi nhất cử nhất động của Câu Hồn.

Câu Hồn hiển nhiên cũng đem tình hình thực tế lúc này tính toán biến hóa một chút, đêm qua đã tổn hại nhân số, nếu tình huống không có cơ hội tất thắng thì hần cũng không nguyện ý ra tay tùy tiện.

Vì thế song phương cứ đứng sừng hàng giằng co.

Nơi này được gọi là anh hùng trũng (mộ), là khu mộ của Miêu Kim Cốc, nơi nơi đều là nấm mồ đá hoang vu, còn có nhiều thương tòng thúy bách (thông xám và bách xanh).

Hàn Nghiên Trầm đem thân hình che giấu ở phía sau đám cây cối to lớn, biết rõ chiếu theo tình huống hiện tại, Diệp Lăng Vân tạm thời vẫn an toàn, nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng cũng khôi phục lại bình tĩnh như cũ.

Nên làm thế nào mới có thể đem hần thoát thân an toàn khỏi nơi này?

Đột nhiên cảm giác có người xuất hiện ở bên cạnh, Hàn Nghiên Trầm còn chưa quay đầu lại nhìn, thanh ngọc tiêu đã đặt tại yếu điểm trước ngực người nọ.

Người nọ không chút nào phản kháng, chỉ nhẹ nhàng gọi: “Thiếu chủ.”

Hàn Nghiên Trầm ngoảnh đầu lại nhìn, nguyên lai là Tổ Khanh.

Tổ Khanh thấp giọng nói: “Đã theo phân phó của thiếu chủ đưa bọn người của Nguyên Tiểu tới, Hoành Quân đã ở bên cạnh chờ lệnh. Kế tiếp làm sao bây giờ? Thiếu chủ có ổn không?”

Hàn Nghiên Trầm thu hồi câu tiêu, nhìn xa xa có một góc vạt áo màu đen biến mất trong đám cành lá rậm rạp, gật đầu nói: “Được, làm tốt lắm. Còn lại để ta tới là được, các người đi đi.”

“Thiếu chủ! Chuyện của người cũng chính là chuyện của chúng ta, tối hôm qua người bỏ lại ta một mình mạo hiểm, phải biết chúng ta có bao nhiêu lo lắng.”

Hàn Nghiên Trầm thần nhiên cười: “Ta đã không còn tâm báo thù, chỉ muốn cứu hần rời khỏi giang hồ, như vậy người vẫn muốn đi theo ta sao?”

Tổ Khanh sững sốt một thoáng, liền cười nói: “Chúc mừng thiếu chủ cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Nguyên ý, thiếu chủ làm gì chúng ta đều đi theo người.”

Hàn Nghiên Trầm nhìn ánh mắt nàng hỏi: “Không trách ta lật lọng sao? Không oán ta?... Trong lòng người, kỳ thực vẫn yêu Tô gia lão tam sao?”

Tổ Khanh cười lắc đầu, lại vừa gật đầu. Nàng vốn dĩ cũng không muốn đối gạt y.

“Yêu a. Bởi vậy ta mới mừng thay cho thiếu chủ, thiếu chủ rốt cuộc cũng có thể không cần phải thương tâm như ta.”

“...” Hàn Nghiên Trầm thở dài một hơi nói, “Tổ Khanh, cùng Hoành Quân rời đi. Ta cùng Trầm gia đều đã nợ người quá nhiều... Chuyện Diệp Lăng Vân không cần các người nhúng tay vào.”

“Không được. Quá nguy hiểm, chúng ta không an tâm.”

Hàn Nghiên Trầm thanh âm đột ngột phát lạnh: “Nếu đã còn gọi ta một tiếng thiếu chủ, ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe sao? Hiện tại lập tức rời đi!”

“...” Tổ Khanh cắn môi, cuối cùng nói: “Vâng” thân ảnh màu xanh vừa ẩn đi, nháy mắt đã biến mất giữa rừng tùng bách xanh biếc.

Hàn Nghiên Trầm vận khí, bắt đầu lặng lẽ tiếp cận phía sau Diệp Lăng Vân, dùng mai hoa đao của thanh ngọc tiêu tới cắt dây thừng cột Diệp Lăng Vân.

Y tận lực thu liễm hơi thở, tản đi toàn bộ sát khí, khiến cho đám người Câu Hồn quay lưng về phía y không phát hiện.

Diệp Lăng Vân mê man, nhưng khi cảm nhận được hơi thở lạnh lạnh của Hàn Nghiên Trầm liền lập tức tỉnh táo lại, nhưng không có biện pháp ngăn cản, đành phải duy trì nguyên trạng, không dám có một động tác phát ra âm thanh nào, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

Hàn Nghiên Trầm động tác rất nhanh nhẹn, nháy mắt đã cắt dây ở hai chân và một tay, chỉ còn tay trái là xong việc.

Đám người Nguyên Tiểu đối mặt bọn họ, từ lúc y lên vào đây cắt dây thừng thì đã phát hiện ra y. Tuy rằng tất cả mọi người không hiểu vì sao Miêu Kim Cốc Huyết Nghiên công tử lâm trận lại làm ra loại sự tình này, nhưng thấy y là cứu Diệp Lăng Vân, đều mừng thầm trong lòng.

Tô Liễm Dung hiển nhiên cũng phát hiện.

Lửa giận cùng lòng đố kỵ ở trong lòng hắn đan xen, đôi mắt bùng cháy lửa đỏ.

Còn dám nói không yêu hắn!

Nếu như không yêu hắn, hiện tại ngươi đang làm cái gì!

Ngay cả tính mệnh bản thân mình cũng không muốn, thù này có phải hay không cũng không muốn báo nữa?!

Hắn thì có gì tốt! Hắn có năng lực vì ngươi làm gì!

Nghiên Trầm a Nghiên Trầm, ngươi giấu diếm ta thật khổ cực, hại ta thật khổ sở!

Tô Liễm Dung trên mặt biến sắc, vừa khổ không thể nói ra lời vạch trần Hàn Nghiên Trầm, liền cố tình làm ra biểu tình sưng sốt nhắc nhở Câu Hồn.

Câu Hồn là hạng người khôn khéo thế nào, lập tức liền ngoảnh mặt nhìn, liền chứng kiến Hàn Nghiên Trầm cắt đứt sợi dây cuối cùng trói Diệp Lăng Vân, đỡ hắn rời khỏi cọc gỗ.

Người của Miêu Kim Cốc đều cùng Câu Hồn quay người lại nhìn, không hiểu thiếu chủ vì sao lại thả Diệp Lăng Vân, đều ngạc nhiên người.

“Chính là lúc này!” Nguyên Tiểu hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm đâm thẳng Câu Hồn, song phương rất nhanh đã đánh loạn một chỗ.

64. Chương 63: Rửa Tội Trước Thiên Hạ (thượng)

Biên tập | Kỳ Lam

...

Hàn Nghiên Trầm cũng không thềm quần bọn họ, vận khởi khinh công, chuyên tâm mang Diệp Lăng Vân chạy vội ra ngoài.

Vừa mới chạy được vài bước, Lưu Ba lại dẫn theo mấy chục đệ tử chạy ra, ngăn trở đường đi của họ.

“Tránh ra. Ta lập tức xuất cốc, từ nay về sau tuyệt đối không bao giờ trở lại đây nữa, tuyệt đối sẽ không cùng người tranh đoạt vị trí cốc chủ kế tiếp.” Hàn Nghiên Trầm cảm thấy được hô hấp của Diệp Lăng Vân lúc sâu lúc nông rất không ổn định, tâm trạng liền sốt ruột.

Lưu Ba không nhanh không chậm nói: “Cái đó ai biết. Vạn nhất cốc chủ yêu quý của người làm căng, một lòng giữ người lại. Chỉ có người chết mới vĩnh viễn uy hiếp đến ta.” Nói xong nháy mắt một cái ra hiệu, mấy chục tên thủ hạ đệ tử đều nhao nhao nhảy tới, đem hai người vây ở giữa.

Hàn Nghiên Trầm thầm mắng một tiếng, đành phải giơ lên thanh ngọc tiêu ngừng thần ứng phó.

Đột nhiên có một đạo thân ảnh đen tuyền từ trên không hạ xuống cùng Lưu Ba giao thủ, xa xa ngân châm như lông trâu không ngừng bay tới, một mảnh kêu gào thảm thiết.

Đợi đến khi mấy chục đệ tử đều ngã nhào hết thảy, Tổ Khanh nhanh nhẹn tiến đến, cùng Hoành Quân tạm thời đối phó với Lưu Ba, miệng nói: “Thiếu chủ đi mau! Nơi này giao cho chúng ta!”

Hàn Nghiên Trầm không dám ham chiến, nói một tiếng bảo trọng liền dìu Diệp Lăng Vân rời đi.

Tô Liễm Dung một bên giao đấu, một bên nhìn Hàn Nghiên Trầm mang theo Diệp Lăng Vân thoát khỏi vòng vây chạy càng lúc càng xa, rốt cục cái gì cũng bắt chặp, đề khí thét to: “Hàn Nghiên Trầm! Người không được yêu Diệp Lăng Vân!”

Trên chiến trường vốn rất hỗn loạn, tiếng binh khí giao nhau cùng tiếng gào thét thảm thiết không dứt bên tai, một câu này của hắn âm thầm mang theo nội lực cao giọng thét ra, lại vượt qua hết thảy âm thanh, rành rành truyền vào tai mỗi người.

Bất kể là đám người Nguyên Tiểu, Cổ Lưu Ngọc hay bọn Câu Hồn đều có chút ngẩn ra, đám thủ hạ nhất thời đình chỉ động tác. Chỉ có Lưu Ba cùng Thu Thủy mỉm cười, tựa như sớm đã dự đoán được.

Hàn Nghiên Trầm cước bộ chỉ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục tăng tốc lao đi.

Tô Liễm Dung tức giận cực điểm, tiếp tục hét lên: “Diệp Lăng Vân hắn đã vi người làm gì?! Người ngoảnh đầu lại nhìn xem! Chỉ có ta mới có thể giúp người báo thù cho Trầm gia!”

Nói xong nhún mình nhảy đến trước mặt Tô Kỳ Dung cùng Tô Tường Dung, xuất thủ nhanh như chớp, vung tay đâm trường kiếm vào giữa tim họ đem trái tim móc ra, sau đó đâm vào tim chính mình.

Một chuỗi động tác lưu loát này phát sinh quá mức bất ngờ, mãi đến khi hai huynh muội Tô gia lần lượt ngã xuống đất phát ra một tiếng vang nặng nề, mọi người mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Hắn ra tay quá nhanh, Tô Tường Dung chỉ cảm thấy ngực một mảng trống rỗng, mờ mịt kêu lên: “.... Nhị ca?” Rồi sau đó một trận đau đớn ập tới, máu tươi ào ạt trào ra, liền không còn thanh âm nào nữa.

Tô Kỳ Dung không nói gì, chỉ thương xót mà nhìn thẳng đệ đệ của mình, đến chết cũng không dời mắt.

Cổ Lưu Ngọc cả kinh kêu lên: “Tô Liễm Dung! Người điên rồi sao!”

Nguyên Tiểu cũng không dám tin mà nhìn hắn, bởi vì quá mức kinh hãi, nhất thời chỉ biết há miệng nói không ra lời.

Hàn Nghiên Trầm nghe thấy phía sau một mảng yên tĩnh đến quỷ dị, rốt cuộc vẫn hoãn lại cước bộ, ngoảnh đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy Tô Liễm Dung trên ngực cắm bội kiếm của chính hắnm máu tươi từ khoe miệng không ngừng trào ra, cuồng tiếu mãnh liệt nói: “Ha ha ha —— ha ha ha —— Người cuối cùng của Tô gia lập tức sẽ chết! Nghiên Trầm, người xem, chỉ có ta mới có thể báo thù cho người! Chỉ có ta mới có thể vì người mà trả giá hết thảy!”

Nguyên Tiểu lấy lại phản ứng, hung hăng mà tát Tô Liễm Dung một cái: “Súc sinh! Người nói cái gì! Người có biết người rốt cuộc đang làm cái gì hay không!”

Tô Liễm Dung khê liếc mắt nhìn Nguyên Tiểu một cái, nói: “Sư bá, nếu như ngài biết đã từng làm gì với Trầm gia, nhất định sẽ không nói như vậy. Các người chẳng phải vẫn muốn biết Trầm gia mười năm trước diệt môn như thế nào sao? Hiện tại ta liền nói cho các người biết!”

“Người biết chuyện của Trầm gia?! Liễm Dung, khi đó người bất quá chỉ là một đứa nhỏ.” Đột nhiên nhắc đến chuyện huyết án Trầm gia, Nguyên Tiểu có phần nghi hoặc.

“Đương nhiên là biết rõ, ta tuy rằng chỉ là một đứa nhỏ, lúc đó lại ở ngay tại hiện trường thấy thanh thanh sở sở. Hiện giờ trên đời này sợ là không ai biết rõ chuyện này hơn ta nữa!”

Sự thật nhiều năm tìm kiếm lại ở ngay trước mắt, Nguyên Tiểu nội tâm lại dấy lên một loại sợ hãi không rõ lý do.

Lúc này ngay cả Câu Hồn cũng ra lệnh cho thủ hạ dưới chướng tạm ngưng, trong lúc đám bạch đạo chó mèo cắn nhau vì mấy chuyện thói nát, hần cũng chẳng buồn nghe.

Hàn Nghiên Trầm cuối cùng cũng ngừng hẳn, y quay đầu nhìn Tô Liễm Dung, đôi tay đỡ Diệp Lăng Vân có chút run rẩy, Diệp Lăng Vân vội vàng ôm lấy bờ vai y, nhẹ nhàng vỗ về.

Tổ Khanh cùng Hoành Quân cũng ngừng tay, ngoảnh đầu nhìn Tô Liễm Dung.

Tô Liễm Dung ôm ngực, vừa âm thầm cười xót xa, vừa ho khan, khàn giọng nói: “Các người có biết Trầm gia năm đó đến tột cùng là vì cái gì mà diệt môn? Ngày đó cha ta mang ta đi bái phỏng Trầm gia, âm thầm hạ độc trong rượu, Trầm Mạch Bạch không hề phòng bị huynh đệ sẽ hạ độc, do đó mới khiến cho toàn gia trúng độc, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Mà cha ta sở dĩ làm như vậy, cũng vì để cướp lấy vị trí minh chủ —— cùng Trầm Mạch Bạch! Hần yêu Trầm Mạch Bạch đến điên cuồng, lại bị cự tuyệt, đứt khoát dùng thủ thuật cưỡng ép Trầm Mạch Bạch cùng toàn bộ công lực của y! Cha ta nếu không vì để cắt đứt ý niệm trong đầu ta mà đem khuôn mặt nhi tử Hàn Nghiên Trầm của Trầm Mạch Bạch rạch nát, thì y cũng không thể thoát được một kiếp này.”

Mọi người đều biến sắc, ào ào bàn tán.

Nguyên Tiểu cũng không dám nghĩ sâu sa, trách mắng: “Tô Liễm Dung! Tô Minh chủ là vị minh chủ danh chấn thiên hạ, người thân là nhi tử sao có thể chửi mắng cha ruột! Niệm tình người khi đó còn nhỏ không nhớ rõ ràng, những lời này hôm nay chúng ta coi như chưa từng nghe qua. Sau này không được hồ ngôn loạn ngữ nữa!”

Tô Liễm Dung đem chuyện đã trải qua mười bốn năm trước vừa kể lại tỉ mỉ một lần, sau đó cười rít lên nói, “Ha ha ha —— ha ha ha —— Tuy rằng năm đó ta còn nhỏ, nhưng việc này là tận mắt nhìn thấy, từng chữ từng chữ đều là sự thật. Các người còn nhớ loại rượu trong hỉ yến của Tam đệ ngày ấy mà Hàn Nghiên Trầm đưa cho cha ta không? Còn nhớ rõ ngày ấy bọn họ nói gì không? Không sai, rượu độc năm đó cha ta đưa cho Trầm Mạch Bạch chính là Tích Hoa, là Tích Hoa dùng tuyết sâm cực bắc điều chế!”

Nguyên Tiểu tỉnh tể hồi tưởng lại, càng nghĩ càng kinh hãi, chỉ cảm thấy hết thảy đều vô vùng ăn khớp, không thể không tin. Hần xoay mặt nhìn đám người Cận Hà tiên tử bên cạnh, vẻ mặt tất cả mọi người đều trắng bệch, không còn lời nào để nói.

Quan Đông kiểm khách đột nhiên nói: “Huyết Nghiên công tử tên là Hàn Nghiên Trầm? Nói như vậy, chẳng lẽ y chính là nhi tử may mắn tránh thoát một kiếp của Trầm lão minh chủ Trầm Nghiên Hàm?”

65. Chương 64: Rửa Tội Trước Thiên Hạ (hạ)

Biên tập | Kỳ Lam

...

Dung mạo của Huyết Nghiên công tử trên giang hồ luôn luôn là một câu đố, nhưng tại hỉ yến của Tô gia Tam công tử ngày đó đã có rất nhiều người tận mắt nhìn rõ, lúc ấy đã có người mơ hồ cảm thấy y có chút giống với dung mạo tao nhã vô song của Trầm Mạch Bạch năm đó, nhưng bởi vì y thần sắc quá mức băng lãnh ngoan độc, tính tình quá mức lãnh khốc thị huyết, cùng Trầm mạch Bạch tao nhã ôn hòa ngày trước hoàn toàn là hai thái cực khác nhau, bọn họ nghĩ tới cũng liền quên đi, cũng không để trong lòng.

Lúc này truyện xưa nhắc lại, tiền căn hậu quả thôi thúc ý nghĩ, trong lòng bọn họ một lần nữa dấy lên nghi ngờ, nhưng bởi Huyết Nghiên công tử nợ máu đầy mình, chung quy cũng không muốn đem y cùng Trầm Mạch Bạch liên hệ với nhau, vì thế cũng thà rằng lặng lẽ nghi ngờ trong bụng, cũng không ai nguyện nói ra miệng. Bây giờ nghe Quan Đông kiếm khách thẳng thắn như thế cũng không khỏi giật mình, sắc mặt càng thêm trắng bệch, không hện mà cùng nhìn về phía Tô Liễm Dung.

Tô Liễm Dung đắc ý gật đầu nói: “Không sai! Huyết Nghiên công tử là nghĩa tử của Miêu Kim Cốc cốc chủ, danh tự là Hàn Nghiên Trầm, chính là hậu nhân Trầm gia may mắn chạy thoát năm đó Trầm Nghiên Hàm! Y muốn giết sạch cả nhà Tô gia cũng là chuyện kinh thiên địa nghĩa, đây vốn là Tô gia chúng ta thiếu nợ Trầm gia của y!”

Lời vừa nói ra, Hàn Nghiên Trầm thân thể đột nhiên run lên, gắt gao nắm chặt tay Diệp Lăng Vân, nắm đến hằn phát đau.

Câu Hồn nhìn sắc mặt trắng bệch á khẩu của đám người Nguyên Tiểu, cười nói: “Thú vị lắm! Ta đã nói là ai có gan lớn như vậy dám để Miêu Kim Cốc chúng ta chịu tiếng xấu thay hấn, còn tận mười bốn năm, hóa ra là có chuyện như vậy ——”

“...” Đám người Nguyên Tiểu thở dài, rốt cuộc không còn lời nào để nói.

Tô Liễm Dung lại tiếp tục cuồng tiếu vài tiếng, dùng sức đem trường kiếm trước ngực đâm sâu thêm một trận, không chớp mắt mà nhìn thẳng Hàn Nghiên Trầm, giọng nói cũng trở lên ôn nhu: “Người xem, Nghiên Trầm, chỉ có ta mới có thể thay người báo thù, chỉ có ta mới có thể giúp người vì Trầm gia lấy lại công bằng, chỉ có ta ——”

Thanh âm của hấn đột nhiên cao hơn vài phần, lộ ra sự thê lương vô tận, “Diệp Lăng Vân hấn tính là cái gì! Hấn có thể vì người làm gì! Cho dù không chiếm được tâm của người, ta cũng muốn người vĩnh viễn nhớ kĩ là Tô Liễm Dung giúp người báo huyết hải thâm thù, ta muốn người vĩnh viễn không quên được ta, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ta! Ha ha ha ——”

Tiếng cười im bất ngưng lại, Tô Liễm Dung ngã quỵ trên mặt đất, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười đắc ý cuồng loạn.

“...” Hàn Nghiên Trầm nhìn thoáng qua thi thể hấn, trong lòng đầy trống trải.

Tâm nguyện nhiều năm một khi được hoàn thành, vì sao y lại không mấy may cảm nhận được một chút thoải mái nào.

Chỉ thấy tràn đầy sự mệt mỏi vô hạn.

Y có chút mờ mịt mà đảo mắt qua thi thể Tô Kỳ Dung, Tô Tường Dung, đột nhiên có chút ước ao được giảo thoát như bọn họ.

Mấy năm nay bản thân cũng không dám ngoảnh đầu lại nhìn, cũng không dám nghĩ xem bản thân có còn xứng với bốn chữ hậu nhân Trầm gia hay không, không dám nghĩ tới một ngày nào đó cũng cha mẹ gặp lại dưới suối vàng, bọn họ có nguyện ý nhận lại một nhi tử như y hay không.

Không biết một kẻ đã thay đổi hoàn toàn như chính mình về sau sẽ sống sót vì cái gì.

Lúc này Diệp Lăng Vân ghé vào tai y ôn nhu nói: “Nghiên Trầm, đều đã là quá khứ rồi.”

“Người của Tô gia đều đã chết.... Người không muốn ta báo thù, thế nhưng bọn họ đều đã chết rồi....”

“... Đúng vậy, đều là quá khứ rồi. Không cần nhìn lại nữa. Sau này ta gọi người là Nghiên Hàm được không? Bất kể người làm cái gì cũng không có ai có thể trách người, người luôn luôn xứng với cái tên này.”

“... Đúng”

Diệp Lăng Vân đau lòng mà ôm chặt lấy y, để y vùi đầu vào lòng mình, tận lực áp chế đau đớn trong ngoài, thống khổ mà nhủ chặt hàng lông mày.

Thời gian của hấn đã không còn nhiều nữa.

Thế nhưng hiện tại Hàn Nghiên Trầm như thế thì làm sao có thể khiến hấn yên tâm?

Nguyên Tiểu gật gao nhìn Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm ôm nhau, nhất thời cũng không biết nói gì.

“Nguyên lại là như vậy... Hóa ra đây mới là người không nên yêu của huynh...” Cố Lưu Ngọc nhìn bọn họ, trong lòng nổi lên một tia đau đớn.

Chuyện này đến tột cùng là xảy ra lúc nào?

Từ nhỏ đến lớn, người này đối với mình gần gũi thế nào, rồi lại thủy chung xa cách thế nào.

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được tâm ý của mình.

Vĩnh viễn sẽ không.

Ít nhất ở trong lòng hắn, mình vẫn là người huynh đệ thân thiết nhất....

Mọi người trong lòng đều suy tư, toàn trường nhất thời yên lặng.

Mãi cho đến khi Câu Hồn hô ta một tiếng: “Truyền xuống mệnh lệnh của ta, Miêu Kim Cốc thiếu chủ Hàn Nghiên Trầm tư thông cùng bạch đạo, giết không tha!” Miêu Kim Cốc cốc dân lập tức nhao nhao tiến về phía Diệp Hàn hai người mà đuổi giết.

Cố Lưu Ngọc lập tức thu lại những tình tự rối loạn, cũng hét lớn một tiếng: “Bảo hộ Diệp Lăng Vân! Bảo hộ hậu nhân của Trầm gia!” Đồng thời xông lên phía trước.

Nguyên Tiểu thở dài, cũng dẫn đầu mọi người tiến lên phía trước.

Đội ngũ hai bên lại một lần nữa chém giết một chỗ.

Hàn Nghiên Trầm vội vã nâng Diệp Lăng Vân dậy, muốn dẫn hắn đột phá vòng vây.

Diệp Lăng Vân lại ngăn lại Hàn Nghiên Trầm, từ trong ngực lấy ra một mai hoa lệnh loang lổ vết máu đưa tới tay y, cười nói: “Người đi đi, đi tìm cha ta. Hảo hảo mà sống sót, lấy thân phận hậu nhân Trầm gia mà sống tiếp cho thật tốt. Cha ta chắc chắn sẽ che chở cho ngươi, người trong thiên hạ chắc chắn sẽ không làm khó ngươi. Đây là việc ta muốn ngươi làm cho ta... Hiện tại giao dịch đã kết thúc, mạng của ta ngươi cầm lấy đi.”

Hàn Nghiên Trầm sững sốt một chút, đem mai hoa lệnh đẩy về trong tay Diệp Lăng Vân, “Vậy còn ngươi?”

Diệp Lăng Vân cũng không hề đi tiếp, chỉ ôn nhu mà nhìn Hàn Nghiên Trầm, thanh âm như gió xuân ấm áp, chậm rãi nói: “Ta bất kể là sống hay chết, mãi mãi sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

Hàn Nghiên Trầm một chưởng đem mai hoa lệnh đập nát, cả giận nói: “Cái gì là sống hay là chết! Ta muốn ngươi tiếp tục sống ở bên ta! Nghe không!”

Diệp Lăng Vân gian nan đem mai hoa lệnh nhặt lên, động tác quá lớn tác động đến miệng vết thương, hắn lại phun ra máu bùm máu, bất đắc dĩ nói: “Đi một mình, dù sao sống vẫn tốt hơn là hai người cùng chết. Ngươi so với ta hẳn là thông hiểu hơn.”

“Đừng có nói cái gì liên quan khác. Hiện tại đại cừu ta đã báo, dù cho lập tức phải chết cũng không nuốt tiếc. Nhưng ngươi, không được đuổi ta đi, hay là muốn tới hoàng tuyền đuổi theo Tô Tướng Dung muội muội kia của ngươi. Hôm nay được sống thì cùng nhau sống, phải chết thì cùng nhau chết!”

Diệp Lăng Vân vừa bất đắc dĩ vừa cảm động, muốn khuyên y nữa, lại phát hiện ra mấy người Miêu Kim Cốc cốc dân đã thừa dịp lúc hai người giằng co mà đuổi theo, nếu không phải Tổ Khanh cùng Hoàn Quân ra sức chống cự lại, bọn họ đã lành ít dữ nhiều từ lâu.

Trường y xanh nhạt của Tổ Khanh đã dính đầy những vết máu, nàng một bên vừa tung chiêu một bên nôn nóng mà thúc giục: “Đi mau! Đừng chậm chạp nữa!”

66. Chương 65: Trụy Nhai (rơi Xuống Vách Núi)

Biên tập | Kỳ Lam.

“...” Diệp Lăng Vân yên lặng thở dài, nhẹ nhàng điểm mấy huyệt đạo của chính mình, nhất thời cảm thấy huyết lưu cuộn cuộn, nội lực điên cuồng trào lên, hướng Hàn Nghiên Trầm nói: “Đừng dùng nội lực, ta mang ngươi đi.” Rồi nhún người nhảy lên, mang theo Hàn Nghiên Trầm lướt đi trong khoảng không, chớp mắt đã chạy hơn mười dặm, rời khỏi Miêu Kim Cốc.

Hàn Nghiên Trầm vô cùng kinh ngạc, hoài nghi hỏi: “Người không phải bị thương rất nặng sao?”

Diệp Lăng Vân nói: “Lừa bọn họ thôi. Như vậy họ mới có thể buông lỏng cảnh giác.”

“Thực sự?” Hàn Nghiên Trầm bán tín bán nghi.

“Thật.” Diệp Lăng Vân nói, tiếp tục phát lực chạy băng băng.

Hắn nhất định phải nhân dịp cơ hội cuối cùng lúc này mà đem Hàn Nghiên Trầm đến nơi an toàn.

Cái gọi là “Phù dung sớm nở tối tàn”, hắn vừa rồi dùng công phu điểm huyệt mà mấy năm trước trong lúc vô ý học được từ cẩm thư “Đàm hoa chỉ”, có thể đem khí lực cuối cùng ở bên trong cơ thể trong thời gian ngắn kích phát đến tận cùng, nhưng khi phóng hết sức, một lát sau sẽ kiệt lực mà chết, lập tức mất mạng.

Hắn chưa bao giờ sử dụng qau, vốn chỉ định thử thời vận, không ngờ tới cư nhiên lại thật sự hữu dụng.

Tự biết mình thụ thương quá nặng, một chuyến này khó mà tìm được đường sống trong chỗ chết, hiện tại đối với hắn cũng không có gì khác biệt. Cái hắn lo lắng chính là công phu này không biết có thể duy trì được bao lâu, không biết có kịp mang Hàn Nghiên Trầm thoát khỏi nguy hiểm không.

Diệp Lăng Vân không chú ý gì mà mang Hàn Nghiên Trầm chạy điên cuồng, đối với nơi này lại không hiểu rõ, càng sốt ruột bất chấp phương hướng, cuối cùng cư nhiên lại chạy tới bên cạnh vách núi cao.

Hắn nhìn về phía Hàn Nghiên Trầm: “Người biết đây là đâu không?”

Hàn Nghiên Trầm đánh giá xung quanh một chút, “Hình như là Bách Trượng Nhai (vách núi cao trăm trượng). Nơi này đã ra khỏi thung lũng, Bốn phía vách núi dựng đứng rất nhiều, ta cũng không nhớ rõ lắm.”

“... Chúng ta quay lại một chút đi, tìm một mảnh rừng núi trốn tránh.” Diệp Lăng Vân định bụng quay trở lại.

Khi quay người mới phát hiện phía trước cách đó không xa có một người, chính là Miêu Kim Cốc chủ Vô Na kia.

Hắn đứng lặng yên, không biết đã ở đó từ bao giờ, ống tay áo theo gió tung bay kiệt ngạo, đem đường quay về của bọn họ chặn đứt.

Diệp Lăng Vân lập tức tiến lên một bước đem Hàn Nghiên Trầm hộ ở phía sau.

Vô Na chăm chú nhìn hai người bọn họ, từng bước từng bước đến gần, Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm đồng loạt lùi về sau, rất nhanh đã lui đến rìa vách núi.

“...” Vô Na đột nhiên thở dài một hơi, dừng bước, “Nghiên Trầm, phía sau là vách núi, nguy hiểm ——”

Hắn còn chưa nói hết, vạt đất dưới chân Hàn Nghiên Trầm đột nhiên lở ra, Hàn Nghiên Trầm chỉ thấy thân mình nghiêng một cái, liền rơi xuống vách núi vạn trượng

“Nghiên Hàm!” Diệp Lăng Vân hoảng loạn đưa tay kéo, lại chỉ nắm được một góc áo, cũng nhảy theo xuống dưới.

Hắn liều mạng mà dùng sức lao xuống, rốt cuộc ở giữa không trung kéo được tay Hàn Nghiên Trầm, vội vàng đem Hàn Nghiên Trầm kéo vào trong ngực, tay kia không ngừng hướng về những cây khô mùi đá chia ra bên vách đá, giảm được tốc độ rơi xuống của bọn họ, bàn tay rất nhanh đã bị cắt đến da tróc thịt bong, máu tươi tuôn trào.

“Người...” Hàn Nghiên Trầm thấy không an tâm, lại bị hấn một tay vững vàng ôm chặt trong ngực, giấy thể nào cũng thoát không ra.

Y không hiểu Diệp Lăng Vân bị trọng thương như vậy vì sao còn có khí lực lớn như thế.

Vách núi này không biết sâu bao nhiêu, bọn họ vẫn tiếp tục rơi xuống, cuối cùng cũng mơ hồ thấy được đáy.

Khi gần tới nơi, Hàn Nghiên Trầm thừa dịp Diệp Lăng Vân không chú ý vùng ra ôm lấy Diệp Lăng Vân, muốn thay hấn ngăn bớt va đập khi rơi xuống, nhưng ngay trong nháy mắt lúc tiếp xúc mặt đất, Diệp Lăng Vân lại một lần nữa đem y vòng trở lại trong ngực, chính mình thì cứng rắn ngã trên mặt đất, làm đem thịt cho y.

Chấn động cực mạnh một lần nữa làm thương tổn tâm phế Diệp Lăng Vân, khiến cho miệng vết thương trên ngực hấn vốn chưa khép miệng lại vỡ toạc ra, một cổ cổ huyết tinh ngồn ngọt xông lên yết hầu, hấn nhin không được mà nổi lên ho khan.

Hàn Nghiên Trầm bị hấn chặt chẽ giam trong lòng, đầu nằm trên ngực hấn, cảm giác được lồng ngực hấn dừng cơn chấn động kịch liệt, rồi sau đó phát ra một mảnh ẩm ướt.

Y cuống quýt chống tay tay động thân, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Diệp Lăng Vân trong miệng trào ra từng ngụm máu tươi, dọc theo cổ hấn chảy xuống, cùng máu chảy ra từ ngực hòa cùng một chỗ, cả thân y phục nơi nơi là vết máu, màu sắc mới cũ không đồng đều.

“Diệp Lăng Vân! Người sao rồi?” Y hoảng loạn đứng dậy, trong lòng vô cùng đau đớn, tựa như người bị trọng thương máu chảy không ngừng chính là mình.

Diệp Lăng Vân ho khan không ngừng được, không thể đáp lại y.

Đợi cho trận ho bình ổn lại, Diệp Lăng Vân lập tức ngoảnh đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là nơi núi hoang đầy cỏ thụ, không bóng người, chỉ có vài con thú nhỏ bị tiếng động hai người bọn họ ngã xuống làm cho sợ hãi đến độ vội vàng nhảy đi, lay động mấy phiến lá xanh, trên đầu là vách núi cao vạn trượng, mây trắng bay bay, phi điệp hót vang, nhất thời hấn là sẽ không bị người tìm được.

Xem ra tạm thời an toàn rồi.

Diệp Lăng Vân thả lỏng tâm, dùng bàn tay không trầy xước nhẹ nhàng lau đi vết máu bên tai Hàn Nghiên Trầm bị mình vấy lên, ngón tay ở trên khuôn mặt lưu luyến không rời, mỉm cười thở dài: “Thật đẹp ——”

“Để ta xem thương thế của ngươi!” Hàn Nghiên Trầm nghiêng người ngồi ở bên cạnh Diệp Lăng Vân, hai tay bắt lấy vật áo trước ngực hấn.

Diệp Lăng Vân dè dặt bàn tay y đặt trước ngực mình, lắc đầu, ra hiệu cho y lại gần mình chút nữa.

Mỗi một động tác thật nhỏ cũng khiến trong miệng hấn trào ra càng nhiều máu, cùng cả sinh mệnh cũng từ trong cơ thể hấn nhanh chóng xói mòn như gió cuốn, hấn cơ hồ đã không còn khí lực để nói chuyện nữa, chính là còn quá nhiều điều chưa kịp nói ra.

Hàn Nghiên Trầm nhìn thấy trong mắt hấn nhãn thần khẩn thiết hiếm thấy, cuối cùng vẫn thuận theo ý hấn, cường chế nỗi lòng tràn đầy sợ hãi nôn nóng không rõ, cúi xuống người hấn, cho đến khi cách nhau chỉ vài tấc, nghe thấy cả hơi thở của nhau.

Mái tóc Hàn Nghiên Trầm nhẹ nhàng rủ xuống, bị tiên huyết của Diệp Lăng Vân thấm ướt, cùng tóc trên đầu hấn dây dưa một chỗ, chẳng thể chia lìa

67. Chương 66: Người Tự Bảo Trọng

Biên tập | Kỳ Lam

...

Trên gương mặt Diệp Lăng Vân một lần nữa hiện ra nụ cười ảm áp như mặt trời phá vỡ ngày đông, khuôn mặt thoải mái giãn ra, càng sơ lãng ôn nhu, cố gắng vỗ nhẹ gương mặt như họa mắt, thanh âm rất thấp, cũng rất ôn nhu: “Nghiên Trầm, bất kể ngươi có tin hay không, từ cái ngày gặp ngươi nhiều năm trước ngươi đã ở trong lòng ta, chỉ là ta thực ngu ngốc, chẳng thể hiểu được tâm ý của mình, mãi đến vài năm sau khi gặp lại ngươi, ta mới nhận ra được.”

“....” Diệp Lăng Vân, có lẽ, ngày gặp ngươi lần đầu tiên tại mấy năm trước, ngươi đã ở trong lòng ta rồi, thế nhưng ta so với ngươi càng chậm chạp minh bạch...

“Ta vẫn hi vọng ngươi có thể buông xuống hết thảy, đem những chuyện phiền não đều giao cho ta, sống phải càng tự tại hơn nữa, càng giống như chính ngươi người... Có điều nói ra thật xấu hổ, cuối cùng người chân chính giúp ngươi giải thoát lại không phải là ta.”

“Diệp Lăng Vân, kỳ thực ta ——“

Diệp Lăng Vân cười khoát tay áo, ho khan vài tiếng, tiếp tục thấp giọng nói: “Trước nghe ta nói, có được không?... Mặc kệ như thế nào, có thể khiến ngươi chân chính buông xuống hết thảy quá khứ, ta vẫn rất vui lòng. Ở nơi này hảo hảo nghỉ ngơi, nhất định phải trở lại như trước đây, từ khi trúng Uyên Mộng ngươi vẫn chưa hề thật sự điều dưỡng. Hai ngày này còn liên tục sử dụng nội lực, nhất định phải cố gắng tĩnh dưỡng, ngàn vạn lần đừng hủy hoại chính mình. Đáp ứng ta ——“

“....Được.”

“Sau khi ra ngoài đến Hàng Châu tìm cha mẹ ta, cha ta năm đó bởi vì chuyện gia đình ngươi mà thất vọng rút khỏi giang hồ, những năm gần đây vẫn âm thầm tra xét chân tướng muốn vì các ngươi báo thù. Ngươi nếu như nguyện ý đi tìm người, người nhất định vô cùng cao hứng. Ở lại Diệp gia, hoặc là để cha ta giúp ngươi trùng hưng Trầm gia cũng được. Diệp gia với những gì của ta hết thảy đều là của ngươi.”

“Vậy còn ngươi? Ta không cần cha ngươi giúp ta, ta muốn ngươi giúp ta!”

“Ta a —— khụ khụ —— Nghiên Hàm, ngươi nhớ kỹ, ngươi chưa từng bôi nhọ Trầm gia, hết thảy trước kia đều tính lên đầu Tô Kinh Phong. Hiện tại mọi thứ đều đã trôi qua, ngươi vẫn là Trầm Nghiên Hàm trong sạch, nhất định phải sống là chính mình ——“

Nhìn thấy vệt máu trong miệng hần chảy ngày càng nhanh càng nhiều, Hàn Nghiên Trầm rốt cuộc không hề nổi sợ hãi trong lòng, dùng sức kéo vạt áo Diệp Lăng Vân, nôn nóng mà quát lên: “Ta nói! Vậy còn ngươi! Vậy còn ngươi?”

“Khụ khụ ta bị thương rất nặng, nhẹ chút ——“

“Không phải ngươi nói là ngươi lừa gạt bọn họ sao!? Thương thế của ngươi cũng không hề nặng có phải không! Đứng lên cho ta xem đi, đẩy ta cho ta xem đi!”

“Đẩy ngươi ra, ta như thế nào có thể cam lòng.” Diệp Lăng Vân thở hổn hển mấy hơi, cố sức nói, cười đến ôn nhu lại tình quái.

“Diệp Lăng Vân ngươi không hề lừa gạt bọn họ, ngươi lừa gạt chính là ta phải không! Ngươi cứ nhiên dám gạt ta! Cứ nhiên dám gạt ta! —— mạng của ngươi không phải là của ta sao, ta không cho ngươi chết, ngươi làm sao dám chết!” Y đột nhiên đặt tay lên mấy đại huyệt trên ngực Diệp Lăng Vân, lòng bàn tay tuôn ra nội lực vừa mới tích tụ không được bao nhiêu đều đưa vào tâm mạch Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân tâm muốn ngăn cản y nhưng vô lực, cảm giác được một cỗ nội lực lạnh lẽo thanh liệt dũng mãnh tràn vào tim, chỉ trào lên một lát rất nhanh liền tiêu thất không thấy.

“Đừng lãng phí khí lực nữa,... vô dụng rồi...”

Hần vô hạn lưu luyến mà nhìn Hàn Nghiên Trầm, thanh âm ngày càng mỏng manh đến không nghe thấy, “Ta thực luyến tiếc ngươi.. Ta còn muốn ngắm nhìn ngươi nhiều hơn nữa.. Còn muốn nghe thanh âm của ngươi nhiều hơn nữa... cố gắng.... cố gắng... sống tốt ——“

Khi bàn tay kia cuối cùng từ trên mặt Hàn Nghiên Trầm trượt xuống, Hàn Nghiên Trầm rốt cuộc không thể không được cuồng loạn sợ hãi cùng phần nộ điên cuồng trào lên, ngửa mặt thét dài.

Y tựa hồ lại nhớ tới cái đêm mười bốn năm trước đột nhiên mất đi hết thấy, lại tựa hồ so với khi đó càng thêm tuyệt vọng.

Khi đó, ít nhất còn có hận thù chống đỡ, làm bạn với y.

Thế nhưng hiện tại thế nào, cái gì cũng không còn, đều mất hết, chỉ có y một mình lẻ loi mà lưu lại.

Nếu đã cho y ấm áp, cho y hi vọng, vì sao lại muốn thu hồi?

Y điên cuồng muốn hướng thân thể trầm trầm tử khí của Diệp Lăng Vân đẩy vào nội lực, lại phát hiện chính mình đã sớm trống rỗng.

Khi Vô Na vịn theo vách núi xuống tới nơi, trông thấy chính là Hàn Nghiên Trầm ôm Diệp Lăng Vân ngẩn người.

Hắn đi tới trước mặt Hàn Nghiên Trầm, cúi người nhìn hai người bọn họ, Hàn Nghiên Trầm ngẩng đầu nhìn hắn một cái, dường như thấy được, lại dường như không hề nhìn thấy.

“Hắn đã chết?” Tỉ mỉ nhìn Diệp Lăng Vân hồi lâu, Vô Na mở miệng hỏi.

Tuy là câu hỏi, ngữ khí lại thập phần chắc chắn.

“...Không, hắn không có. Ta còn chưa cho phép hắn chết, hắn sẽ không chết.”

“——Nghiên Trầm, hắn đã chết rồi.” Vô Na thở dài nói.

Hắn đã nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên từ bé, nhìn qua mọi dáng vẻ của y, nhìn y bộ dáng tâm ngoan thủ lạt, nhìn bộ dáng y vô tình tàn khốc, lại duy độc chưa từng nhìn thấy thần sắc y yếu đuối.

Đứa nhỏ này luôn luôn đem những yếu đuối của mình giấu đi thật sâu, khiến cho người ta muốn thương lại không biết làm thế nào để thương, cuối cùng có một ngày quên mất y cũng có thời điểm cần được thương tiếc.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như tranh thủy mặc tản ra vầng sáng, giờ phút này lại tái nhợt yếu ớt một chút sinh khí cũng không có, thật giống như mười bốn năm trước hắn nhìn thấy người nọ lẳng lặng nằm trên giường, khuôn mặt như họa vẫn ôn nhu nhã tĩnh như trước, lại đồng dạng tái nhợt mong manh không chút sinh khí.

Mười bốn năm trước hắn cứu không được người nọ, mười bốn năm sau hắn lại thương tổn đứa con duy nhất của người đó.

Một trận đau đớn quen thuộc tràn ra.

Trầm ngâm hồi lâu, hắn tiến lên từng bước một nói, “Để ta nhìn hắn một chút.”

“Không. Các người đều muốn hắn chết.” ánh mắt Hàn Nghiên Trầm rớt cuộc tụ lại chút tiêu cự, nhìn thấy Vô Na, đem Diệp Lăng Vân trong lòng càng ôm chặt hơn nữa.

“Để ta nhìn một cái. Xem hắn có thể cứu không ——”

“Người có biện pháp?”

“Không biết, trước tiên con phải để ta nhìn hắn —— Nghiên Trầm, ta từng làm sai, ta thực tạ lỗi với con, ta hướng con nhận lỗi. Mặc kệ con có thể tha thứ cho ta hay không, mặc kệ con cũng không gọi ta một tiếng nghĩa phụ, ta vĩnh viễn đem con coi như nhi tử của mình, vĩnh viễn cho con vui vẻ, muốn đem hết thấy những gì tốt nhất cho con.” Hắn tạm ngưng một chút, tiếp tục nói, “Ta cũng không muốn giấu giếm con —— tất cả đều là vì con là nhi tử của y.”

Hàn Nghiên Trầm sắc mặt càng thêm tái nhợt vài phần, y nhìn chăm chăm Vô Na hồi lâu, cuối cùng hiện ra một chút thả lỏng, ôm Diệp Lăng Vân đi tới trước vài bước, nhẹ nhàng đem hắn đặt trên mặt đất trước mặt Vô Na, chính mình cũng ngồi xổm xuống theo.

Y nhìn Vô Na đặt tay lên mạch môn của Diệp Lăng Vân, ngưng thần dùng chân khí tra xét, nhin không được hỏi: “Người thương y sao? Người.... muốn y sao?”

“Yêu —— Hân là yêu đi, ta thích nhìn y cười, thích nghe y nói, như vậy là tốt rồi, ta cho tới bây giờ chưa hề có lúc nào không muốn y. Nhưng ta không xứng, không thể bắt đầu.” Trên khuôn mặt luôn luôn uy nghiêm của Vô Na hiện ra vài phần nhu hòa hiếm thấy, “——lại nói, trên đời này làm gì có người nào xứng với y đâu chứ? Thật đáng hận —— Ai —— đêm đó ta nhất thời tẩu hỏa nhập ma, Nghiên Trầm, ta thực xin lỗi con ——”

“... Người cùng cái tên họ Tô kia không giống.”

68. Chương 67: Kiếp Này Đồng Mệnh

Biên tập | Kỳ Lam

Vô Na thoáng rung rẩy, cúi đầu tiếp tục chuyên tâm chú ý Diệp Lăng Vân, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Sau một lúc lâu, hướng Hàn Nghiên Trầm nói: “Đưa tay ra đây, để ta xem tình hình của

con.” Hàn Nghiên Trầm lắc đầu nói: “Con không sao, không nên lãng phí thời gian nữa, Diệp Lăng Vân có còn cứu được không?”

Vô Na nói: “Nếu như muốn thử cứu hân thì con phải nghe theo lời ta. Bằng không mới thực sự là lãng phí thời gian.”

Hàn Nghiên Trầm đành phải vươn tay ra, nhìn Vô Na bắt mạch cho mình, vùng lông mày càng nhíu chặt, tim không khỏi vọt lên cuống họng.

“Rốt cuộc thế nào? Còn có thể cứu hay không?”

Vô Na thở dài một hơi, nói: “Nói thật, ta không nắm chắc thành công.”

“Vậy nghĩa là nói còn có một tia hi vọng có thể cứu đúng không? Phải làm thế nào, người mau chỉ cho con ——!”

“... Nghiên Trầm, nếu như không những không cứu sống được hân, rất có thể còn muốn đem tính mạng của chính con thêm vào?”

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy ảm đạm cười, như phi hoa lược ảnh, xuất trần tuyệt tục, “Vậy cũng vừa khéo, vốn con cũng dự định đi theo bồi hân.”

“Ai ——” Vô Na lại thở dài một hơi, trong lòng hiểu rõ Hàn Nghiên Trầm đã quyết định chuyện gì thì nhất định khó lòng thay đổi, mặc y khẳng khẳng làm vậy còn không bằng mạo hiểm thử một lần. Đành phải từ trong người lấy ra một cái ống trúc nhỏ màu nâu, nói, “Trong này chính là một đôi cổ trùng, gọi là Đồng Mệnh cổ. Hai người bị trúng đồng mệnh cổ, nếu như một người trong đó bị thương nặng, người kia có thể dùng tinh huyết của chính mình giúp đối phương chữa thương, dựa vào cổ trùng mà đồng sinh đồng cảm, cho dù một bên đã đoạn khí, chỉ cần cổ trùng trong cơ thể còn chưa chết thì vẫn còn một đường sinh cơ. Nhưng nếu cứ như vậy, vì hân bảo toàn tính mệnh thì người kia cũng đại thương nguyên khí, nói không chừng không chỉ không cứu được người còn có thể khiến hai người cùng bỏ mạng. Nếu như một bên chết đi trước, người còn lại cũng bị cổ trùng trong cơ thể cắn nuốt hết khí huyết, không lâu sau cũng sẽ chết đi. Bởi vậy cổ này được gọi là Đồng Mệnh cổ, vốn là thứ mà những nữ tử Miêu Cương si tình hạ trên người tình lang để đồng sinh cộng tử. Diệp Lăng Vân ngừng thở đã bao lâu?”

Hàn Nghiên Trầm nói, “Có lẽ cũng khoảng một khắc rồi, con cũng không chú ý. Hiện tại hạ cổ có được nữa không?”

Vô Na nói tiếp, “Vốn dĩ cổ này chỉ hạ trên cơ thể người sống. Có điều sau khi hân tắt thở con tựa hồ vẫn một mực truyền nội lực vào thân thể hân, tuy rằng rất ít, nhưng cũng không ngừng tác động đến kinh mạch hân. Vừa rồi ta mới dò xét thử, khí huyết của hân còn chưa hoàn toàn ngừng lưu động, nếu như cho hân đủ máu cùng tinh khí, có lẽ... còn có khả năng.”

“Con phải làm thế nào?” Hàn Nghiên Trầm thúc giục nói.

“Cổ này một khi bị hạ thì cả đời không có cách nào lấy ra, cho đến tận khi song phương cùng chết đi. Nghiên Trầm, con có hiểu rõ ràng không?”

Hàn Nghiên Trầm gật đầu, “Có thể cùng hắc đồng sinh cộng tử chính là mong muốn trong lòng con. Việc này không nên chậm trễ nữa, mau mau bắt đầu đi!”

Vô Na lắc đầu, “Đừng nóng vội, còn chưa được. Với tình huống thân thể con hiện tại, nếu như cứ như thế này lập tức đi cứu hắc thì tuyệt đối là đi tìm đường chết. Ngồi quay lưng lại phía ta.”

“Vâng”

Hàn Nghiên Trầm nghe theo, vừa mới ngồi xuống liền cảm giác được bàn tay Vô Na đặt áp lên lưng mình, nội lực cuộn cuộn không ngừng đem rót vào trong thân thể mình.

“Nghĩa phụ!” Y cả kinh kêu lên, nhận không được quay đầu nhìn.

“Đứng nhúc nhích! Cẩn thận tẩu hỏa nhập ma. Muốn cứu hắc thì không được di chuyển.” Vô Na ở phía sau y thản nhiên nói.

Hàn Nghiên Trầm không biết làm sao, đành phải đem thân thể ngồi thẳng lại.

Không biết qua bao lâu, Vô Na rút cuộc rút tay rời khỏi, nói, “Được rồi.” Thanh âm so với bình thường có chút hư nhược.

Hàn Nghiên Trầm vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy Vô Na sắc mặt tái nhợt mà nhìn lại y, nói, “Ta cũng chỉ có thể làm được như vậy, kế tiếp phải xem vận may của hai người.”

“Nghĩa phụ, người... Cảm tạ người!”

Vô Na lắc đầu, buồn bã nói, “Ai —— Cũng chẳng biết nói cho con biện pháp này, rốt cuộc là đang giúp hay là đang hại con... Thôi được rồi, đưa tay qua đây đi.”

Vô Na đâm một lỗ nhỏ trên ngón tay Hàn Nghiên Trầm, lấy vài giọt máu nhỏ vào ống trúc đựng cổ trùng, lại lấy từ vết thương trên người Diệp Lăng Vân chút máu bỏ vào, sau đó đem ống trúc đóng kín, lắc qua lắc lại vài cái, đưa cho Hàn Nghiên Trầm giữ, lại truyền cho Diệp Lăng Vân một chút nội lực, bảo lưu khí huyết trong cơ thể hắc không bị đông lại.

Một lát sau, Vô Na đem ống trúc mở ra, chỉ thấy hai con cổ trùng đẫm máu cào cào bò ra, cái bụng tròn xoe, máu tươi mới rồi cho vào đã bị hút sạch sẽ.

Vô Na đem con lớn hơn một chút chọn ra, hướng Hàn Nghiên Trầm nói, “Bây giờ để cứu hắc, chỉ có thể đem mẫu cổ đặt trên người con. Thế nhưng mẫu cổ càng thêm thương tổn thân thể, con... Nghiên Trầm, ta hỏi lại một lần cuối, con thật sự hiểu rõ chứ?”

Hàn Nghiên Trầm vươn tay nói: “Vâng.”

Vô Na lại thở dài một hơi, đem mẫu cổ đặt lên vết thương bị chích máu trên tay, chỉ thấy cổ trùng kia lung lay lão đảo mà hút lấy miệng vết thương vừa mới đông lại, Hàn Nghiên Trầm chỉ thấy đầu ngón tay một trận tê dại như kim châm, con cổ trùng kia liền từ miệng vết thương chui vào trong thân thể y.

Vô Na bắt lấy con cổ trùng còn lại đặt lên miệng vết thương của Diệp Lăng Vân, có lẽ là Diệp Lăng Vân đã tắt thở, khí huyết chuyển lạnh, con cổ ở trên ngực hắc luẩn quẩn một vòng rất lâu, chậm chạp không muốn chui vào.

Vô Na thấy thế liền lắc đầu.

Ngay thời điểm hai người sắp bỏ cuộc, con cổ trùng kia rốt cuộc từng chút từng chút mà chui vào thân thể Diệp Lăng Vân.

Vô Na thở phào nhẹ nhõm nói: “Từ giờ trở đi, con chỉ cần mỗi ngày cho hắc uống ba chén máu, cách một canh giờ truyền nội lực cho hắc, nếu như hắc có thể tỉnh, liền đổi thành mỗi ngày một chén máu, nếu như một tháng sau còn không tỉnh ——”

Hàn Nghiên Trầm cười nhẹ, nói: “Đa tạ nghĩa phụ thành toàn, chuyện còn lại nghĩa phụ không cần quan tâm nữa, đa tạ ——”

Nói xong lập tức đưa cổ tay cắt một vết lớn, ôm lấy Diệp Lăng Vân, đem dòng máu nóng hồi uy vào miệng hắn.

Vô Na nói: “Con cứ an tâm cùng hắn ở trong này tĩnh dưỡng, bên ngoài ta đã truyền lệnh xuống, sẽ không để bọn họ làm khó dễ con. Qua mấy ngày nữa ta sẽ đem được liệu cùng thức ăn xuống cho.”

Hắn nhìn thần sắc Hàn Nghiên Trầm toàn tâm toàn ý một mực uy huyết, cũng không đem lời nói của mình đặt vào tai, chỉ đành lo lắng mà nói: “Ba chén là đủ, có thêm nữa cũng không có tác dụng gì. Nghiêm Trầm, cứu người quan trọng, cũng nhất định phải chiếu cố chính mình. Con nghìn vạn lần phải nhớ kỹ, mấu cổ ở ngay tại trong cơ thể, nếu con miễn cưỡng, ngược lại chính là hại hắn.”

Hàn Nghiên Trầm gật đầu, nói: “Nghĩa phụ yên tâm.”

Vô Na lại nhìn y một lần, lặng lẽ thở dài một hơi, phi thân lên vách núi mà rời đi.

69. Chương 68: Năm Tay Nhau Cùng Trở Về

Biên tập | Kỳ Lam

Đảo mắt đã qua một năm đến ngày mừng bảy tháng tư.

Trong thành Kim Lăng vừa đúng độ xuân sắc, oanh phi liễu rủ.

Từ cửa thành có hai nam tử trẻ tuổi đi vào, một thanh một bạch, sóng vai nhau cùng đi.

Hai người này dung mạo khí độ đều thập phần xuất chúng, mỗi người lại có một vẻ riêng, cho dù đang đi giữa phố xá sầm uất người qua lại tới lui cũng vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác. Nam tử áo xanh kia ôn nhuận tuấn lãng, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời ấm áp, khiến cho người khác vừa thấy trong lòng liền nảy sinh tin cậy. Nam tử áo trắng bên cạnh thì lại thanh nhã như bức họa, dung mạo như viễn sơn đình vân, sắc mặt thản nhiên, có một vẻ thanh lãnh tuyệt trần.

Khuôn mặt nam tử áo xanh vẫn luôn mang theo ý cười, thỉnh thoảng nghiêng đầu nói điều gì đó bên tai nam tử áo trắng. Nam tử áo trắng mặt dù rất ít mở miệng đáp lại, nhưng khóe miệng vẫn thường xuyên cong lên khe khẽ.

Hai người một mạch đi đến trước cửa trà lâu, nam tử áo xanh nói: “Đã đi một quãng đường xa như vậy, thân thể ngươi có chịu được không? Có muốn nghỉ chân một chút hay không?”

Nam tử áo trắng nhìn biển hiệu trà lâu một chút, nói: “Trời vẫn còn sớm, vậy vào đây uống chén trà đi.”

Hai người cùng nhau lên lầu, chọn một bàn gần khung cửa sổ mở mà ngồi, lại gọi một bình trà.

Nam tử áo trắng nhìn về phía cửa sổ, có chút xuất thần.

Nam tử áo xanh rót trà cho cả hai, hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

Nam tử áo trắng hồi phục tinh thần, khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, “Khi còn bé, cha cũng từng đem ta cùng nương tới đây uống trà, khi đó chỗ rẽ đằng kia có một sạp thuyết thư, nhưng cha ta bảo những gì người đó nói phân nửa đều là giả, không nên tin, không muốn ta đi nghe.”

Nam tử áo xanh cười cười: “Muốn nghe thuyết thư sao? Đợi lát nữa ta nói cho ngươi nghe, tuyệt đối đều là sự thực.”

Nam tử áo trắng lắc đầu nói: “Cũng không phải là muốn nghe. Chẳng qua ta đang nghĩ, những điều cha nói quả nhiên là thật, những điều từ miệng người khác nói ra phân nửa đều là giả, không thể tin được.”

Nam tử áo xanh nói tiếp: “Ta cũng đâu phải kẻ khác, những điều ta nói với ngươi, toàn bộ đều là sự thực.”

Nam tử áo trắng nghe vậy hơi nhú mồm nhăn nhó: “Thật sao? Người dám nói cho tới giờ người chưa hề nói dối ta một câu nào không?”

“... Tình thế bất buộc, khi đó, thật sự là tình thế bất buộc ——”

Hai người một câu lại một câu tán chuyện, mấy người khách giang hồ mới đến ngồi ở bàn bên cạnh, uống vài chén trà lót bụng, bắt đầu ngồi tán gẫu chuyện giang hồ.

Một hán tử trong đám nói: “Lại nói tiếp, hôm nay là ngày mừng bảy tháng 4, là ngày giỗ Trầm lão minh chủ.”

Nam tử khác than thở: “Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, ai có thể ngờ Trầm lão minh chủ một đời anh hùng nghĩa hiệp, cư nhiên lại bị chính huynh đệ kết nghĩa của mình hại tới kết cục này —— một chúng ta còn gọi hắn là Tô minh chủ nhiều năm như vậy.”

Nam tử áo trắng đang uống trà nghe đến mấy câu này, thân thể đột nhiên cứng đờ, đem chén trà đặt trở lại lên bàn.

Nam tử áo xanh cười nhẹ xoa lên tay y, nắm chặt.

Lại có một thanh âm khàn khàn nói: “Mà cái Huyết Nghiên công tử hay tay đầy máu cư nhiên lại là hậu nhân Trầm gia may mắn sống sót, lại có thể vì báo huyết hải thâm thù cho Trầm gia mới mai danh ẩn tích chịu nhục vì Miêu Kim Cốc giết người, những chuyện trên đời này, thật sự là khó nói —— Lúc ấy vì thay ngục quân tử họ Tô kia báo thù, còn hại chết Tể Trần đạo trưởng cùng mấy vị anh hùng, quả là oan uổng. Nghe nói Nguyên trưởng môn phái Hoa Sơn sau khi công bố với thiên hạ sự việc này thì vẫn bẽ quan không ra, cũng đã gần một năm rồi. Đúng rồi, các người ngày đó chưa từng tham gia hỉ yến con trai thứ ba Tô gia, thật sự là đang tiếc. Ngày đó ta cũng có mặt, đem bộ dạng Huyết Nghiên công tử —— không đúng, nên đổi gọi là Trầm tiểu công tử —— đem bộ dạng Trầm tiểu công tử nhìn nhất thanh nhị sở, cùng Trầm lão minh chủ đã tạ thế quả thực là từ một khuôn đúc ra, thật là kinh ngạc a!”

Người nam tử thứ hai cười chế giễu nói: “Đáng tiếc cái gì, nghe nói những người có mặt ngày đó nghe thỉnh hồn sinh mệnh khúc của Trầm tiểu công tử, người nào cũng làm trò hề, may mắn lắm mới giữ được cái mạng trở về. Không biết Phan lão ca ngày đó có hay không so với người khác mất mặt hơn ——”

Người nam tử thứ nhất nghe thế cũng cười ha hả.

Người bị gọi là Phan lão ca tựa hồ mắt nhắm không nhẹ, xấu hổ khụ khụ mấy tiếng, lập tức nói sang chuyện khác: “Các người nói Trầm tiểu công tử kia có còn trên nhân thế nữa hay không? Nghe những người có mặt ngày đó nói y ủy thân vào Miêu Kim Cốc tất cả là để báo thù, sau khi giết Tô gia huynh muội liền bỏ tà theo chính, cùng Diệp thiếu hiệu kẻ vai chiến đấu đối phó lại Miêu Kim Cốc, cuối cùng đồng thời bị trọng thương thể nào không rõ, hiện giờ không một chút tin tức, chẳng lẽ đã chết sao?”

Nam tử thứ nhất ngừng cười nói: “Ai biết. Bất quá Diệp lão tiên bồi lại tin tưởng bọn họ còn sống. Huyết án Trầm gia đã công bố chân tướng, có thể nói là mối nhục nhã lớn nhất của bạch đạo võ lâm, sĩ khí toàn bộ bạch đạo đều giảm sút, cũng may Miêu Kim Cốc bên kia cũng không biết vì sao gần đây cũng không có động thái gì. Mấy tháng trước có người cung thỉnh Diệp lão tiên bồi rời núi gánh trọng trách võ lâm minh chủ, để trừng trị uy danh bạch đạo, lão nhân gia lại nói bản thân không hỏi chuyện giang hồ đã lâu, vô tâm vô lý, tân minh chủ nên do Trầm tiểu công tử khổ nhục nhiều năm đảm nhiệm mới phải, bất quá bị triển quán hồi lâu, mới đáp ứng tạm thời thay Trầm tiểu công tử giữ chức võ lâm minh chủ, chỉ cần y vừa xuất hiện liền trao trả lại cho y. Thế nhưng Trầm tiểu công tử dù sao cũng đã từng là Huyết Nghiên công tử, giết người như ma, hai tay dính đầy máu cũng không phải là giả, các huynh nói, nếu như y thật sự trở về, nếu như y thật sự muốn trở thành minh chủ võ lâm của chúng ta, các huynh có phục hay không?”

Phan lão ca nói: “Y trước kia cũng là bất đắc dĩ đi. Nếu như các huynh gặp qua bộ dáng y, tuyệt đối sẽ không đem y cũng đại ma đầu kia liên hệ với nhau.”

Nam tử thứ hai nói: “Cho dù chúng ta không để tâm, trong bạch đạo nhiều môn phái như vậy đều cùng y có nợ máu, đến lúc đó phải làm sao, ai biết được ——”

Nam tử áo trắng vốn vẫn đang lẳng lặng lẳng nghe, đột nhiên rút tay khỏi tay nam tử áo xanh, đem chén trà cầm lên uống một hơi cạn sạch, cách một tiếng đặt lên bàn, đứng dậy rời đi.

Nam tử áo xanh vội hỏi, “Nghien Hàm, đợi ta một chút ——” vội vàng đặt tiền nước xuống, đứng dậy đuổi theo.

Khi hai người đi qua bàn bên cạnh, Phan lão ca vô tình ngẩng đầu liếc mắt một cái, vừa trông thấy khuôn mặt nam tử áo trắng, tuy rằng chỉ thoáng qua, lại khiến hắn chấn động.

Hắn chỉ vào bóng dáng hai người, càm lăm nói: “Y, y, y không chết.... Huyết Nghiên công tử, không, là Trầm tiểu công tử, y không chết! Diệp thiếu hiệp cũng không chết ——”

Hai người ngồi cùng bàn vội vàng nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy hai bóng dáng một xanh một trắng phi thân cực nhanh rồi đi, ở góc tường vừa chuyển hướng, liền không nhìn thấy nữa.

Hàn Nghiên Trầm đi đường không nói lời nào, Diệp Lăng Vân ngăn cản vài lần rồi cuộc đem y chặn lại, nói: “Nghien Hàm, quá khứ đã qua, không cần để trong lòng.”

Hàn Nghiên Trầm dừng lại, thanh âm phát ra có vài phần phẫn hận: “Ta không xứng võ lâm minh chủ! Ta chán ghét cái vị trí đó, ta hận cái vị trí đó. Nếu skhoong phải vì nó, Trầm gia sao có thể trở thành như vậy?!”

“Được rồi. Chúng ta không quan tâm nữa.” Diệp Lăng Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y trấn an nói.

“Giang hồ này quá lớn, nhân tâm quá mệt mỏi. Ta trước đây gây nhiều sát nghiệt, nếu như bọn họ nguyện ý buông tha ta, từ nay về sau, ta chỉ muốn cùng người không hỏi đến sự đời, bình yên sống qua ngày.”

“Được —— vậy học theo cha ta thoái ẩn đi. Tìm một nơi sống an phận, mở tửu quán hay võ đường? Người thích làm nghề gì?”

Hàn Nghiên Trầm lắc đầu nói: “Cũng không được. Ta muốn tìm một nơi non xanh nước biếc ẩn cư, một mình chúng ta tự cấp tự túc.

“Vậy trước hết chúng ta đi thăm ngũ hồ, vừa ngoạn vừa xem, đi tới nơi nào người thấy thích, liền định cư tại đó có được không?”

“Được.” Hàn Nghiên Trầm mỉm cười. Gần đây y cười càng ngày càng nhiều, thường khiến Diệp Lăng Vân si mê không ngớt.

Nghĩ đến vẫn là ban ngày ban mặt, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Diệp Lăng Vân khó khăn lắm mới tìm được thần trí trở về, ngẩng đầu nhìn bầu trời nói: “Trời còn sớm. Không bằng chúng ta đổi một chỗ khác ngồi đi? Nơi này là gia hương của người, khi còn bé có thích ăn gì không? Ta cùng người đi ăn/”

Hàn Nghiên Trầm lắc đầu nói: “Không được, còn nhiều thời gian. Đến nhà của ta trước đi.”

Diệp Lăng Vân có chút kinh ngạc: “Sớm như vậy? Không phải người luôn tới giờ tý mới đến bái tế sao?”

Hàn Nghiên Trầm nhìn Diệp Lăng Vân, nói: “Những năm gần đây, hàng năm đều có người tới đây tế bái... Nếu như ta đoán không sai, hẳn là cha người đi?”

Y không đợi Diệp Lăng Vân đáp lại, nói tiếp: “Một năm không tin tức gì, cha người nhất định rất lo lắng. Đi thôi, đi gặp ông ấy, để ông ấy được an tâm.” Nói xong liền một mình dẫn trước hướng về phía viện trạch cũ của Trầm gia đi tới.

“...” Diệp Lăng Vân sửng sốt một chốc, nhìn y càng đi càng xa, liền vội vàng đuổi theo, “Nghien Hàm, chờ ta một chút. Cám ơn người ——”

Hàn Nghiên Trầm cũng không nói gì, chỉ dừng chân chờ hắn, trên mặt thủy chung mang theo ý cười nhàn nhạt.

70. Chương 69: Vĩ Thanh

Biên tập: Kỳ Lam

Bất kể huyết án Trầm gia mười mấy năm trước khiến cho người giang hồ cảm thấy bất an như thế nào, bất kể khi sự thật kia bị bóc trần khiến võ lâm kinh hoàng như thế nào, ở chốn giang hồ chưa bao giờ thiếu phong ba cùng thị phi này, cho dù từng gây nên sóng gió dữ dội cỡ nào, đều rất nhanh bị chuyện khác thay thế, rất nhanh sẽ chìm trong quên lãng.

Vùng ngoại ô phía Nam thành Kim Lăng, viện trạch Trầm gia môn đình vẫn nguyên vẹn như trước, chính giữa hiện ra một tấm hoành phi, viết bốn chữ lớn “Hiệp nghĩa vi tiên” (lấy nghĩa hiệp làm đầu). Lồng đèn rách nát hai bên đã được đổi mới, chụp đèn đỏ thắm, mang chữ “Trầm” ngay ngắn. Một cảnh hồng hạnh từ tường bao bên cạnh nghiêng nghiêng nhô ra, vừa mới nở hoa.

Bên trong cây cỏ xanh tươi, mái ngói chín chu sạch sẽ, tuy rằng so với cảnh tượng khí phái trước đây không bằng, nhưng cũng tiêu trừ đi không khí chết chóc, xuân ý dạt dào, khắp nơi hiện ra một mảnh sức sống xanh biếc an bình.

Trong viện có một tiểu nam hài bốn năm tuổi đang nắm một cây kiếm gỗ mà khoa tay múa chân, trong miệng hét thành tiếng, cân bằng còn chưa nắm vững, nội lực lại chẳng có chút nào, nhưng chiêu thức vung lên cũng ra hình ra dạng.

Nó nghe thấy có người từ bên ngoài tiến vào, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn, đợi thấy rõ người tới liền hưng phấn và kêu lên: “Nghĩa phụ!” Rồi sau đó chạy ào lên vài bước, một phen nhảy lên nhào thẳng vào lòng người mới tới.

Diệp Lăng Vân cười khom lưng ôm lấy nó, khen: “Tô nhi thật lợi hại, một năm không gặp công phu đã tiến bộ nhiều như vậy!”

Tô nhi cười tươi ôm cổ Diệp Lăng Vân: “Nghĩa phụ năm nay sẽ tặng cho Tô nhi quà gì thế?”

Diệp Lăng Vân cười nói: “Tô nhi muốn quà gì? Nói thử xem, nghĩa phụ tặng cho con.”

Tô nhi lắc đầu nói: “Cũng không đặc biệt muốn cái gì, chỉ cần là nghĩa phụ cùng công tử phụ thân tặng, Tô nhi đều thích.”

Diệp Lăng Vân xoa xoa đầu nó, đem nó thả xuống mặt đất, tiếp nhận gói quà thật dài Hàn Nghiên Trầm bên cạnh đưa qua đặt vào tay nó, nói: “Nhìn xem có thích hay không.” Ngừng lại một chút, lại nói: “Đã bảo bao nhiêu lần không được gọi y là công tử phụ thân rồi, trực tiếp gọi thẳng phụ thân hoặc nghĩa phụ là được, tại sao còn gọi như vậy?”

Tô nhi vừa mở lớp bọc quà vừa nói: “Là nương nói a, nương nói lễ tiết không được bỏ, nhất định phải gọi công tử ——” đợi nó thấy rõ thanh trường kiếm giữa bọc, không khỏi reo hò một tiếng, “Oa! Tạ ơn nghĩa phụ! Tạ ơn công tử phụ thân!” Nói xong liền muốn rút kiếm ra luyện một bài. Diệp Lăng Vân vội vàng ngăn nó lại, “Trước tiên hãy mang theo vỏ kiếm luyện đi, tuy rằng có nặng một chút nhưng an toàn, kiếm này đối với con quá mức sắc bén, con còn chưa có cách khống chế nó.” Nói xong liếc mắt nhìn Hàn Nghiên Trầm vẫn một mực yên lặng bên cạnh, lại cười nói: “Vốn định vài năm nữa mới cho con, thế nhưng công tử phụ thân thương con vô cùng, nhất định phải năm nay đưa, ta cũng không lay chuyển được ý định.”

Tô nhi “Dạ” một tiếng, nắm chặt trường kiếm đi tới trước mặt Hàn Nghiên Trầm, ôm lấy chân y, nói: “Cảm ơn công tử phụ thân.”

Hàn Nghiên Trầm mặc dù không nói gì, nhưng khóe miệng lại khẽ cười.

Diệp Lăng Vân khom người hỏi: “Cha nương con đâu?”

Tô nhi sung sướng vuốt ve trường kiếm vừa nói: “Nương đang nghỉ trưa, cha ở thư phòng đọc sách. Để con đi gọi bọn họ.”

Vừa dứt lời, liền thấy Hoàn Quân từ trong đại đường đi ra, bộ dáng vẫn một thân hắc y trầm mặc ít lời như trước, nhưng giữa ánh mắt đã nhu hòa đi rất nhiều, mang theo một cỗ thỏa mãn nhàn nhạt.

Hắn bước nhanh đi ra, cúi đầu nói: “Thuộc hạ kiến quá công tử cùng Diệp thiếu hiệp.”

Hàn Nghiên Trầm thở dài, nghiêng người tránh đi, nói: “Không phải đã nói rồi sao, ta đã không còn thiếu chủ Miêu Kim Cốc, người cũng không cần tự xưng thuộc hạ.”

Hoành Quân nghiêm túc nói: “Hoành Quân cùng Tổ Khanh cũng không còn là người Miêu Kim Cốc. Công tử hiện tại là chủ nhân Trầm gia, thuộc hạ là đây tớ Trầm gia. Thuộc hạ nguyện đi theo công tử, mãi mãi phục vụ cho công tử.”

Hàn Nghiên Trầm lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân cười đem Hoành Quân nâng dậy: “Cái gì mà hạ nhân với không hạ nhân, mấy năm nay ta vẫn cùng Nghiên Trầm phiêu du, nếu không có người cùng Tổ Khanh để tâm, Trầm viên này không biết đã hoang phế thành bộ dạng gì nữa, lại nói tiếp, chúng ta phải đa tạ hai người. Hiện giờ Trầm gia cũng không còn lại mấy người, không cần phải giữ lễ tiết như vậy. Tổ Khanh có khỏe không?”

Hoành Quân nói: “Ngày mai chính là sinh nhật Tô nhi, nàng biết công tử cùng Diệp thiếu hiệp thế nào cũng sẽ trở về, nên đã trông mong vài ngày rồi, sáng nay còn nhắc tới. Thế nhưng trước đó vài ngày lại mang thai, có chút mệt mỏi, hiện giờ đang nghỉ ngơi, thuộc hạ đi gọi nàng.”

Hàn Nghiên Trầm nghe vậy cũng không bàn cãi xưng hô thế nào nữa, trên mặt hiện ra nét cười nhàn nhạt, nói: “Không cần đâu, để nàng nghỉ ngơi đi.”

Diệp Lăng Vân vui vẻ nói: “Chúc mừng hai người! Đứa nhỏ này bất kể là nam hay nữ nhưng nhất định phải mang họ người, lần trước chúng ta được một hài tử Tô nhi thông minh lanh lợi, ta cùng Nghiên Trầm thật sự vui mừng vô cùng, nhưng cũng băn khoăn không yên.”

Hoành Quân chấp tay nói: “Ta từ nhỏ theo phụ thân lưu vong đến Miêu Kim Cốc, ngay cả chính mình họ gì cũng không biết, ít nhất công tử cũng ban tên cho thuộc hạ. Đứa nhỏ này may mắn được theo họ Trầm, lại được công tử ban tên, là phúc khí mà kẻ khác cầu còn không được. Nếu như công tử không chê, liền để đứa nhỏ tiếp theo là con thừa tự Trầm gia đi.”

Hàn Nghiên Trầm lắc đầu: “Hoành Quân, nếu đã gọi ta một tiếng công tử thì hãy nghe ta nói, hai người cho chúng ta một Tô nhi đã đủ rồi.”

Hoành Quân còn muốn nói nữa, đã thấy Trầm Tô giờ thanh kiếm chạy nhanh tới, miệng vui vẻ kêu: “Cha! Cha! Mau nhìn xem! Nghĩa phụ cùng công tử phụ thân tặng quà sinh nhật cho con!” Nó dấu sao cũng chỉ là một hài tử bốn năm tuổi, có được thứ yêu thích liền kiêu ché không được muốn mang đến khoe khoang với cha mình một chút, đứng một bên kích động chờ bọn họ nói chuyện đã thật lâu, lúc này rốt cuộc không nhịn được nữa.

Hoành Quân tiếp nhận trường kiếm rút ra khỏi vỏ, liền cảm thấy một cổ hàn khí bức người, kiếm phong lạnh như nước, kiếm khí thấm sâu lạnh tận xương, trên thân kiếm phản chiếu một tầng quang mang như làn nước, không khỏi khen một tiếng: “Hảo kiếm! Không biết kiếm này tên gì? Công tử cùng Diệp thiếu hiệp đã quá sủng ái Tô nhi rồi, nó mới bao nhiêu tuổi, sao có thể dùng nổi bảo kiếm này!”

Hàn Nghiên Trầm nhàn nhạt cười, nói: “Chúng ta tặng Tô nhi đương nhiên phải đem một thanh hảo kiếm rồi.”

Diệp Lăng Vân cười giải thích: “Năm trước ta cùng Nghiên Trầm ở băng cốc tại Tuyết Sơn Cực Bắc trong lúc vô tình tìm được một khối huyền băng ngàn năm, liền thỉnh quý tà đại sư rèn thành kiếm này, vừa mới hoàn thành, còn chưa kịp đặt tên. Đợi Tô nhi lớn lên thì tự mình đặt đi.”

“Chính là quý tà đại sư đã ẩn cư nhiều năm kia sao? Tô nhi theo công tử cùng Diệp thiếu hiệp thật đúng là có thiên đại phúc khí.” Hoành Quân than thở, lại một lần nữa ngắm nghía một phen, tra lại kiếm vào vỏ, dặn dò Trầm Tô tạm thời cất thanh kiếm, qua vài năm nữa luyện thành kiếm chiêu rồi hãy dùng.”

Trầm Tô nhu thuận gật gật đầu, coi kiếm như bảo bối mà ôm về phòng mình để cất.

Hai người nhìn bóng lưng Trầm Tô, hai tay nắm chặt nhau, cũng không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Kết thúc rồi lại tái sinh, hết đông thì xuân lại tới.

Có thể nắm tay nhau thật chặt như thế này, rời xa thị phi, bình an sống qua ngày, còn cầu gì hơn nữa?
~ Chính văn hoàn ~

71. Chương 70: Phiên Ngoại 1 | Về Nhà - Thượng :

Biên tập | Kỳ Lam

...

Gần đến ngày cuối năm, Diệp gia từ trên xuống dưới đặc biệt kích động.

Nhất là Diệp phu nhân, mỗi ngày đều bấm đốt tay tính toán, chờ đợi đêm trừ tịch mau mau đến.

Bởi vì nửa tháng trước đứa con bất vô âm tín từ lâu Diệp Lăng Vân rốt cuộc cũng nhờ người đưa thư về nhà, nói là đêm trừ tịch sẽ đem theo Trầm tiểu công tử quay về Diệp phủ đón năm mới.

Từ hơn một năm trước Diệp Lăng Vân theo đám người Nguyên Tiểu tiến vào Miêu Kim Cốc liền cùng Trầm tiểu công tử đồng thời mất tích, sinh không thấy người chết không thấy xác. Người làm mẹ như bà lo lắng chưa một đêm an giấc, mỗi ngày đều đòi tự mình tiến nhập giang hồ dò la tin tức con trai. Năm đó, bà cũng là nữ hiệp một đời nổi danh trên giang hồ, cùng Diệp Thanh Dương phu xướng phụ tùy hành hiệp trượng nghĩa, mãi cho đến khi Trầm gia gặp chuyện không may, bà hiểu rõ tâm tư trượng phu, liền theo trượng phu cùng nhau rút khỏi giang hồ, chuyên tâm quản lý Diệp phủ cùng việc làm ăn của Phương Ngoại lâu.

May mắn hơn nửa năm trước trong ngày giỗ Trầm gia, Diệp Thanh Dương khi bái tế ở Trầm gia trang thì gặp được Diệp Lăng Vân thương thế vừa lành cùng Trầm tiểu công tử Trầm Nghiên Hàm, trở về đem tin tức này nói cho Diệp phu nhân, nói với bà ông tận mắt nhìn thấy nhi tử khỏe mạnh, chân tay đầy đủ, Diệp phu nhân lúc này mới bỏ ý định, nhẫn nại ở nhà chờ.

Một lần này, lại là hơn nửa năm không hề có tin tức gì.

Diệp Thanh Dương nói con trai cùng Trầm Nghiên Hàm đi du sơn ngoạn thủy, xem phong cảnh ngũ hồ, qua một thời gian nữa sẽ về nhà, để Diệp phu nhân yên lòng. Nhưng dù sao cũng lâu như vậy không tận mắt nhìn thấy con mình, lại vừa trải qua một hồi ác chiến như thế, vô luận thế nào cũng không khiến Diệp phu nhân an tâm, vẫn cứ lo lắng không yên.

Lúc này, rốt cuộc cũng có hi vọng rồi.

Thật vất vả chờ đến trời tối, nhà nhà đều lên đèn, tuyết đọng ánh lên một màu hồng quang mơ hồ, rất ấm áp xinh đẹp.

Ở cuối con phố dài, Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm hai tay giao nhau, đập lên tuyết quang, chậm rãi cùng đi đến.

Hàn Nghiên Trầm vốn cũng không định đến Diệp phủ đón năm mới. Tuy rằng đây là nhà của Diệp Lăng Vân, nhưng dẫu sao cũng không phải nhà y. Tuy rằng khi còn nhỏ phụ phụ Diệp Thanh Dương cũng từng đến nhà y, nhưng y dù sao cũng còn nhỏ tuổi, ấn tượng cũng không quá sâu. Về sau y trải qua kinh biến, tính tình thay đổi, ngẫu nhiên hồi tưởng lại những năm tháng còn nhỏ, ngoại trừ huyết hải thâm thù, còn lại đều mơ hồ không nhớ rõ. Tất cả những ngày tháng thơ bé ấm áp hạnh phúc được ỷ ỏi dưới gối cha mẹ, đều xa xôi vô cùng, huấn chi vợ chồng Diệp Thanh Dương chỉ có vài lần duyên tri ngộ.

Thế nhưng Diệp Lăng Vân lại hi vọng y theo mình cùng nhau trở về nhà đón năm mới, một là để phụ mẫu an tâm, hai là đem y chính thức ra mắt với cha mẹ, muốn để y trở thành người nhà Diệp gia bọn họ.

Thân là nam tử, cùng nam tử thân mật, danh phận như thế nào, kỳ thực y cũng không so đo, cũng không muốn thấy hẳn phải chịu ủy khuất. Nếu đây là một phen hảo ý của Diệp Lăng Vân, y đương nhiên cũng không muốn làm trái.

Vì vậy hôm nay y mới có thể cùng Diệp Lăng Vân xuất hiện ở nơi này.

Mắt thấy đại môn Diệp phủ đã ở phía trước, Hàn Nghiên Trầm nhẹ nhàng kéo lại bàn tay cùng tay Diệp Lăng Vân mười ngón đan nhau giấu vào tay áo, nói: “Đến nhà người rồi, buông ra đi.”

Diệp Lăng Vân lại đem tay nắm càng thêm chặt: “Tại sao đến nhà của ta lại phải buông ra?”

Hàn Nghiên Trầm phì cười: “Người không sợ bị người khác trông thấy sao?”

“Thấy được thì sao? Lần này trở về ta chính là muốn nói cho bọn họ biết.” Diệp Lăng Vân dứt khoát kéo tay y qua gối lên, tay áo mỏng manh theo động tác của bọn họ mà trượt xuống cánh tay, lộ ra hai bàn tay giao nhau, nhìn không sót chút nào.

Hàn Nghiên Trầm có phần bất đắc dĩ, cố gắng tránh khỏi tay hắn, nói: “Người thật sự định nói cho cha mẹ người biết sao? Bọn họ có thể tiếp nhận không? Lăng Vân, người biết mà, ta một chút cũng không để tâm.”

Diệp Lăng Vân bắt lấy tay y, chụp phải khoảng không, liền đổi thành ôm cả bờ vai y, mỉm cười nói: “Thế nhưng ta lại để tâm. Yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ tiếp nhận được.” Tay còn lại đã gõ cửa đại môn Diệp phủ.

“...”

Hàn Nghiên Trầm còn muốn nói nữa, người gác cổng đã đem đại môn mở ra, nhìn thấy hai người ngoài cửa, lập tức quay đầu vào trong hô lớn: “Là thiếu gia! Thiếu gia đã trở về!”

Toàn bộ mọi người ào ào chạy về đây, Diệp Lăng Vân một bên mang theo Hàn Nghiên Trầm đi về hướng đại sảnh, một bên lại cùng mọi người hỏi thăm sức khỏe.

Trong đại sảnh, Diệp Thanh Dương và Diệp Phu Nhân đã nóng lòng muốn chạy ra cửa, khi nhìn thấy Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm đi tới, Diệp phu nhân lập tức liền rơi nước mắt.

Bà đi tới phía trước, lùi kéo đứa con trai nhìn phải xem, xác định con trai thật sự không có việc gì, hoàn toàn khỏe mạnh mà đứng trước mặt mình, rốt cuộc nhịn không được nghẹn ngào quở trách: “Người đứa nhỏ này, tại sao đi lâu như vậy mà không có tin tức gì? Người đã lớn như vậy, không khiến người khác bớt lo chút nào!”

Diệp Lăng Vân thành khẩn nói: “Thực xin lỗi, con đã sai rồi, đã khiến cha mẹ lo lắng rồi.”

Đợi đến khi Diệp phu nhân ngừng rơi lệ, Diệp gia nhị lão cùng đứa con hàn huyên xong, Diệp Lăng Vân đem Hàn Nghiên Trầm vẫn lặng lẽ đứng phía sau kéo đến trước, nói: “Cha, nương, đây là nhi tử của Trầm thúc thúc Trầm Nghiên Hàm.”

Hàn Nghiên Trầm cúi chào một cái, nói: “Nghiên Hàm bái kiến Diệp bá phụ, Diệp bá mẫu.”

Diệp phu nhân nhìn thấy Hàn Nghiên Trầm trước mắt, nước mắt thật vất vả ngừng lại bùng lên, “Hài tử ngoan, Hàm nhi, những năm qua đã khổ cực cho con rồi. Để ta nhìn kĩ con ——”

Bà giữ chặt Hàn Nghiên Trầm, tỉ mỉ mà quan sát gương mặt y, thở dài nói: “Giống, thật giống —— Thanh Dương, ông xem, khuôn mặt nó cùng Mạch Bạch thật giống —— ta thực đau lòng Mạch Bạch cùng đệ muội a ——” Nói xong lại càng khóc không thành tiếng.

Ngũ quan Hàn Nghiên Trầm vốn dĩ giống hệt Trầm Mạch Bạch, chỉ là vẫn luôn lãnh khốc thị sát, trên người chung quy vẫn mang một cỗ khí tức sát nồng đậm, lạnh lùng xa cách người khác ngàn dặm, khí chất so với Trầm Mạch Bạch ôn nhu nho nhã năm đó hoàn toàn bất đồng. Hơn một năm nay y cùng Diệp Lăng Vân du sơn ngoạn thủy, cừu hận đã dần dần nhạt đi, lệ khí cùng sát khí đã tiêu tán, tuy rằng tính tình vẫn lạnh nhạt hờ hững với người khác như trước, nhưng so với năm đó đã ôn hòa hơn rất nhiều, lại càng ngày càng giống Trầm Mạch Bạch.

Ngay cả Diệp Thanh Dương trông thấy y cũng nhịn không được xúc động.

Diệp Lăng Vân thừa cơ nói: “Cha, nương, con đã quyết ý sẽ chăm sóc cho Nghiên Hàm suốt đời, hy vọng cha mẹ cho phép.”

Diệp phu nhân giữ chặt Hàn Nghiên Trầm không nỡ buông tay, nói: “Phải như thế. Hàm nhi, nếu con không chê, liền coi nơi này như nhà của mình, từ nay về sau con cùng Lăng Vân chính là huynh đệ, chúng ta chính là người một nhà.”

Hàn Nghiên Trầm có phần chột dạ, chần chừ nói: “Bá mẫu, con —”

Diệp Lăng Vân nhanh chóng ngắt lời nói: “Nếu đã là người một nhà, còn gọi bá mẫu gì nữa?”

Diệp phu nhân cũng nói: “Đúng vậy, Lăng Vân nói rất đúng. Nếu đã là người một nhà, nếu như không chê, sau này con liền giống như Lăng Vân đều gọi chúng ta là cha mẹ đi. Thanh Dương, ông nói xem thế nào?”

Diệp Thanh Dương gật đầu, “Chỉ miễn là Hàm nhi không chê là được.”

72. Chương 71: Phiên Ngoại 1 | Về Nhà - Trung

Biên tập | Kỳ Lam

...

“Nghiên Hàm nhất định sẽ không từ chối, đúng không? Mau gọi cha mẹ đi —” Diệp Lăng Vân không ngừng thúc giục.

“...” Biết rõ tiếng cha mẹ trong lời Diệp phu nhân cùng cha mẹ theo lời Diệp Lăng Vân hàm ý khác nhau rất lớn, Hàn Nghiên Trầm hé miệng vài lần, nhưng vẫn không gọi ra được một tiếng.

Diệp phu nhân thất vọng nhìn về phía Diệp Thanh Dương, Diệp Thanh Dương vỗ nhẹ bờ vai của bà, an ủi nói: “Đừng để tâm, Hàm nhi mấy năm qua cũng không dễ dàng gì.”

Diệp Lăng Vân thì ghé vào bên tai Hàn Nghiên Trầm nhẹ giọng nói: “Nghiên Hàm, chúng ta đã nói rõ trước rồi mà, nghe lời ta, mau gọi đi —”

Nhiệt khí nhẹ nhàng thổi tới bên tai Hàn Nghiên Trầm, khiến cho y cảm thấy nóng bừng.

Ngẩng đầu nhìn về mặt thất vọng của Diệp gia nhị lão, y cuối cùng khẽ cắn môi, mở miệng nói: “Cha, mẹ.”
Đợi đến lúc gọi xong, cảm thấy cả khuôn mặt đều nóng bỏng, không khỏi cúi đầu.

Diệp phu nhân kinh ngạc vô cùng, vui vẻ nói: “Hàm nhi — Hàm nhi ngoan của ta!”

Diệp Lăng Vân đầu tay lấy một chén trà nhỏ bên cạnh đặt vào tay Hàn Nghiên Trầm, nói: “Mau kính một ly trà đi.” Nhân tiện lại thì thầm nói, “Đây là quy củ.”

“Người —” Hàn Nghiên Trầm dưới đáy lòng âm thầm mắng, cắn răng, vẫn tiếp nhận chén trà nhỏ, kiên định nói: “Cha, mẹ, dùng trà.”

Diệp phu nhân không nghĩ nhiều như vậy, vui vẻ mà tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, đáp lời: “Hàm nhi, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà, cùng Lăng Vân tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, càng phải chiếu cố chính mình, không nên làm chuyện khiến cha mẹ lại lo lắng nữa.”

“Vâng.” Hàn Nghiên Trầm khó khăn đáp từng câu, trong lòng kỳ thực đã xấu hổ muốn chết.

Y hung hăng trừng mắt liếc Diệp Lăng Vân một cái, lại phát hiện Diệp Lăng Vân đang ở bên cạnh nhìn mình, con mắt vui vẻ đã hí thành một đường, không khỏi càng thêm bức tức, trên mặt đỏ ửng, cũng không biết là xấu hổ hay là buồn bực nữa.

Diệp Thanh Dương ở bên cạnh nhìn, nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy không tìm ra vấn đề ở chỗ nào.

Đêm trừ tịch này Diệp gia cả nhà sum họp, lại nhận thêm Trầm tiểu công tử làm nghĩa tử, Diệp gia từ trên xuống dưới hiển nhiên đều vô cùng vui mừng, ước chừng nháo đến canh năm mới tản đi.

Diệp Lăng Vân uống không ít rượu, đi lại ngã trái ngã phải.

Hàn Nghiên Trầm lo lắng, liền đưa hân trở về phòng.

Đem Diệp Lăng Vân đỡ đến trên giường đắp chăn cẩn thận, Hàn Nghiên Trầm xoay người dự định quay về gian phòng chuẩn bị tạm thời cho mình, không ngờ bị Diệp Lăng Vân một phen giữ chặt cánh tay, thoáng cái liền bị kéo tới giường, đang nằm trên người Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân hừ một tiếng, đem đầu Hàn Nghiên Trầm kéo xuống, hé miệng liền hôn.

Hàn Nghiên Trầm nghĩ đang ở Diệp gia, sợ bị người trông thấy, cố sức giãy dụa. Tiếc rằng Diệp Lăng Vân uống có phần hơi nhiều, khí lực vô cùng lớn, liều mạng không để tâm gì, y làm thế nào cũng tránh không thoát, ngược lại càng vùng vẫy càng khiến Diệp Lăng Vân sinh hứng thú, dứt khoát một phen kéo tuột áo y.

Liều mạng tránh né bàn tay Diệp Lăng Vân đang vói vào trong vạt áo y tác quái, Hàn Nghiên Trầm thở hổn hển nói: “Lăng Vân, dừng tay. Nơi này là Diệp gia —— người, dừng —— A!!!”

Diệp Lăng Vân dùng vài phân thần trí còn sót lại nói: “Diệp gia thì làm sao, nơi này cũng là nhà của người. Trà làm dâu cũng đã mời qua, người là người của ta.” Nói xong đem cả người Hàn Nghiên Trầm kéo vào trong chăn, tiếp tục khai mở.

“A —— Người —— nếu như bị nhìn thấy, không nên ——”

Diệp Lăng Vân thoát một cái đã dập tắt ánh nến, hôn y nói: “Nghiên Hàm, ta yêu người. Ta vĩnh viễn đều không thấy đủ ——”

“Lăng Vân……” Hàn Nghiên Trầm thở dài, vì câu thổ lộ này của hân mà cũng động tình. Bất kể đã nghe qua bao nhiêu lần, y vẫn không cách nào kháng cự lại ôn nhu này.

Nơi này là Diệp gia, nếu Diệp Lăng Vân đã không sợ, vậy thì y có gì để lo lắng.

Nghĩ như vậy, y chủ động đem hai chân quần lên lưng Diệp Lăng Vân, cố gắng nâng thắt lưng nghênh hợp.

Diệp Lăng Vân cảm nhận được sự đáp lại của người dưới thân, càng thêm nhiệt tình bức thiết.

Bọn họ cứ như vậy ban ngày thì dạo quanh phụ cận thành Hàng Châu, đêm xuống lại xuân tiêu trường noãn, chớp mắt đã qua mười lăm tháng giêng.

Cũng may Hàn Nghiên Trầm cự tuyệt ý tốt phái hạ nhân đến của Diệp phu nhân, Diệp Lăng Vân cũng không cần tới hạ nhân hầu hạ, nhiều ngày trôi qua vẫn không có ai phát giác hai người bọn họ vẫn luôn qua đêm cùng nhau.

Hai người bàn bạc dự định đi Tuyết sơn ở cực bắc thăm thú, liền bái biệt Diệp gia nhị lão, cũng từ đó hàng năm đều quay về đây đón năm mới.

Diệp phu nhân tuy rằng luyến tiếc, nhưng con trai lớn cũng không thể luôn giữ bên người, đành lòng cho phép, trước khi xuất môn ngày ngày đều dặn dò, muốn bọn họ nhất định phải chăm sóc chính mình.

Năm tháng vội vàng qua.

Mất thấy Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm tuổi tác mỗi năm mỗi lớn, nhưng chung quy không thấy bọn họ nói đến chuyện nữ nhi, việc thú thê, Diệp phu nhân dần dần lo lắng không yên.

Trước là vì bọn họ gặp phải chuyện hung hiểm, ở Miêu Kim Cốc tìm được đường sống trong chỗ chết, sợ là nhất thời không có tâm tình gì, Diệp phu nhân cũng không đề cập đến.

Sau lại nghĩ đến Tô Tướng Dung đã chết, nàng cùng Diệp Lăng Vân từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau cảm tình không tồi, sợ là Diệp Lăng Vân tức cảnh sinh tình, Diệp phu nhân cũng không đề cập đến.

Sau nữa bọn họ đều gần tuổi ba mươi, danh khí bên ngoài, trên giang hồ mà nói người đến thân hôn dập đáp đổ cửa Diệp gia, Diệp phu nhân quyết định, chuyện này vô luận thế nào cũng phải nhắc tới.

Giao thừa năm nay, đội Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm về được một hồi, Diệp phu nhân nói thẳng: “Lăng Vân, Hàm nhi, các con cũng đã trưởng thành rồi, thích kiểu nữ tử thế nào, nói cho mẹ một chút, năm tới thì đem chuyện này ra quyết định đi.”

Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm liếc nhìn nhau, Diệp Lăng Vân nói: “Mẹ, không phải con đã nói rồi sao, con muốn chăm sóc Nghiên Hàm cả đời.”

Diệp phu nhân nói: “Mẹ cũng đồng ý mà, nhưng chuyện này cùng chuyện kết hôn cũng không ảnh hưởng. Về sau có nhiều thêm hai người ở bên chăm sóc cho các con không phải tốt hơn sao? Hàm nhi, nhất là con, con chính cốt nhục hậu nhân cuối cùng của Trầm gia rồi, bất hiếu có tam, đệ nhất là vô hậu đấy.”

Hàn Nghiên Trầm lại liếc mắt nhìn Diệp Lăng Vân, vẫn tiếp tục không lên tiếng.

Diệp Lăng Vân nói: “Mẹ, lúc con mang Nghiên Hàm trở về, không phải cha mẹ cũng đã gọi rồi sao, trà cũng kính rồi, con còn tưởng là, người cũng cha đều hiểu rõ rồi chứ.”

“Hiểu rõ cái gì?” Diệp phu nhân thực hoang mang.

Diệp Lăng Vân cầm tay Hàn Nghiên Trầm, mười ngón nắm chặt, kiên định nói: “Mẹ, con đã quyết định cùng Nghiên Hàm ở bên nhau, nắm tay nhau trải qua cả đời, quyết không phụ y!”

Hàn Nghiên Trầm mặc hấn nắm tay, cúi đầu không dám nhìn Diệp phu nhân.

Diệp phu nhân biết được cũng tốt, trong lòng y rất áy náy, biết rõ loại sự tình này vốn không dung hậu thế, sợ là không có mấy người có thể tiếp nhận được.”

“...” Diệp phu nhân sững sốt hồi lâu, có phần hiểu được ý tứ của đứa con, lại có chút không rõ, hé miệng nhưng lại không nói nên lời, hồi lâu lẩm bẩm nói: “Lăng Vân, Hàm nhi.... các con, các con???”

Hàn Nghiên Trầm cúi đầu càng thấp hơn, hổ thẹn nói: “Mẹ — chúng con —”

Diệp phu nhân lần đầu tiên cảm thấy tiếng mẹ này nghe vào tai lại có phần chói tai như vậy.

73. Chương 72: Phiên Ngoại 1 | Về Nhà -hạ

Biên tập | Kỳ Lam

...

Lúc này Diệp Thanh Dương từ bên ngoài trở về, vừa vào cửa liền phát hiện bầu không khí có phân bất thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp phu nhân nhìn về phía trưởng phu cầu cứu, “Thanh Dương, ông xem bọn chúng —” Câu kế tiếp không biết nên nói như thế nào

Diệp Lăng Vân dứt khoát thoải mái đem những lời vừa rồi nói thêm một lần, bàn tay từ đầy đến cuối vẫn nắm chặt tay Hàn Nghiên Trầm.

Diệp Thanh Dương nhíu mày, đột nhiên nhói tới đêm trừ tịch vài năm trước khi lần đầu tiên cùng trở về, hiện tại ông rốt cuộc biết không ổn chỗ nào.

Ông nên sớm phát giác giữa hai đứa con trai có một loại thân mật khác với bình thường.

Thở dài, Diệp Thanh Dương hỏi: “Đã bao lâu?”

Diệp Lăng Vân cũng không giấu diếm, đem chuyện hai người nói thẳng ra, sau đó nói: “Cha, mẹ, con biết làm như vậy thực có lỗi với hai người, nhưng con cũng đã thử qua, con quả không được chính mình, từ năm đó lần đầu tiên gặp được y đã không ngăn được mình lại gần. Hy vọng cha mẹ có thể đồng ý.”

Diệp Thanh Dương nói: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Diệp Lăng Vân nói: “Hai người đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng được, lòng con đã quyết, cũng không thể thay đổi, chẳng qua con vẫn hy vọng có thể được hai người chúc phúc, có nhà để trở về.”

“Hừ, nếu không thì ngay cả nhà cũng không muốn về sao?” Diệp Thanh Dương gần giọng nói, ngoảnh đầu hỏi Hàn Nghiên Trầm, “Con thì sao? Tâm ý của con cũng như vậy? Chuyện này quan hệ trọng đại, về sau cho dù muốn hối hận cũng đã muộn, con có tưởng tượng được không?”

Hàn Nghiên Trầm gật đầu nói: “Vâng, xin cha mẹ tác thành. Con muốn cùng hẳn một chỗ, tuyệt không hối hận.”

Diệp phu nhân khóc ròng nói: “Các con sao có thể hồ đồ như vậy?”

Diệp Lăng Vân nói: “Hoặc là cả hai người chúng con, hoặc là một người cũng không. Hy vọng cha mẹ ngẫm lại cẩn thận.”

Diệp phu nhân cố kéo một chút hy vọng, tiếp tục giảng co, “VẬY con cái thì thế nào? Diệp gia cùng Trầm gia vô hậu thì phải làm sao bây giờ?”

Diệp Lăng Vân cười nhẹ: “Chuyện con cái không cần quan tâm, sang năm con liền ôm về cho hai người hai tôn tử kháu khỉnh.”

Diệp phu nhân nghi hoặc nhìn sang Diệp Lăng Vân, lại nhìn sang Diệp Thanh Dương, không biết nên thế nào cho phải.

Bất kể rốt cuộc có tôn tử hay không, Diệp gia nhị lão vẫn phải bắt đắ dĩ mà tiếp nhận sự thực này, hai đứa con trai chung quy so với một đứa cũng không có vấn đề tốt hơn.

Đêm trừ tịch hai năm sau, Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm quả nhiên đúng hẹn ôm về hai đứa con trai. Một đứa đã năm sáu tuổi, thông minh lanh lợi, đứa kia bộ dạng hai ba tuổi, được Hàn Nghiên Trầm ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù còn chưa trưởng thành, nhưng dung mạo đã như tranh vẽ, thanh lệ vô cùng, lại có vài phần tương tự với Hàn Nghiên Trầm, sau này lớn lên tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân bại hoại.

Diệp Lăng Vân chỉ vào đứa nhỏ lớn hơn nói: “Đứa này tên là Trầm Tô. Lại đây, Tô nhi, gọi bà nội đi.”

Trầm Tô nho nhỏ phi thường nhu thuận, ngọt ngào gọi: “Bà nội —”

Diệp phu nhân còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Lăng Vân lại ôm đứa nhỏ trong lòng Hàn Nghiên Trầm qua nhẹ nhàng mà đặt vào trong lòng Diệp phu nhân, lại cười nói: “Đứa nhỏ này họ Diệp, hơn hai tuổi, nữ danh là Tiểu Phàm, đại danh còn chưa có, chờ mẹ cho nó một cái tên. Nào nào, Tiểu Phàm, gọi bà nội đi.”

Bé con tò mò mà nhìn Diệp phu nhân, đột nhiên cười rộ lên vui vẻ, nãi thanh nãi khí mà gọi to: “Bà nội, bà nội —” Bàn tay bé nhỏ nắm lấy tóc Diệp phu nhân, chơi đùa đến húng khởi.

Hàn Nghiên Trầm thấy thế vội nói: “Tiểu Phàm, không được kéo tóc của bà.”

Bé con không vui mà buông ra, nói: “Dạ, cha —” Sau đó ngoan ngoãn buông tay. Diệp phu nhân vội hỏi: “Đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi đâu, kéo cũng không đau.”

Bà nhìn Trầm Tô đang đứng, lại nhìn Tiểu Phàm trong lòng, cao hứng mà cười tươi.

Có điều mà vẫn hơi nghi hoặc, hỏi: “Hai đứa bé trai này rốt cuộc là sao? Cha mẹ chúng không để ý chứ?”

Diệp Lăng Vân cười nói: “Tô nhi là do gia phó Trầm gia Tổ Khanh cùng Hoàn Quân sinh ra, tự nguyện cho Trầm gia làm con thừa tự, ngày thường đều theo cha mẹ nó. Về phần Tiểu Phàm thì —”

Hắn nhẹ nhàng ghé vào bên tai Diệp phu nhân nói vài câu, Diệp phu nhân ánh mắt tròn trĩnh, nhìn thẳng Hàn Nghiên Trầm, thấy Hàn Nghiên Trầm trên mặt đỏ ửng, rốt cuộc không đứng lại được, tức khắc chạy khỏi đại sảnh.

“Lăng Vân, con nói là thật sao?! Chuyện này, chuyện này quá huyền diệu rồi!” Diệp phu nhân ngược lại sững sờ nhìn chằm chằm Tiểu Phàm trong lòng.

Diệp Lăng Vân xoa xoa khuôn mặt Tiểu Phàm, cười nói: “Đương nhiên là thật, mẹ xem nó vừa giống con vừa giống Nghiên Hàm. Đừng nói là mẹ, lúc đầu chúng con cũng không dám tin mà.”

Diệp phu nhân nhìn lại nhìn, càng nhìn càng giống, liên thanh nói: “Giống! Thật giống! Ông trời có mắt, ông trời có mắt!” Nhịn không được hôn lên mặt bé con một cái.

Bé con kia cũng không sợ hãi, cười rộ lên khanh khách.

Trầm Tô nhìn đệ đệ được yêu thương như vậy, trong lòng có chút bất bình, bước gần vài bước đến bên Diệp phu nhân, nhuyễn thanh gọi: “Bà nội ——”

Diệp phu nhân ôm Tiểu Phàm ngồi xổm xuống, dùng tay kia vuốt đầu Trầm Tô, yêu thương nói: “Ôi —— Tô nhi thật ngoan ——”

Diệp Lăng Vân nói: “Sao rồi? Con cái cũng có rồi, lần này mẹ không phản đối nữa chứ?”

“Con a —— Đúng rồi, Hàm nhi đâu? Hàm nhi đâu rồi? Nhanh gọi nó trở về, ta có rất nhiều điều muốn hỏi nó mà.”

—— Về Nhà * Hoàn ——

74. Chương 73: Phiên Ngoại 2 | Sinh Tử Thiên 1

Miêu Kim Cốc, phủ đệ của Vô Na, trong gian phòng Hàn Nghiên Trầm từng sống.

Sắc trời đã sớm sáng tỏ, rất nhanh đã đến buổi trưa, Hàn Nghiên Trầm vẫn tiếp tục nằm trên giường lim dim ngủ.

Gần đây y thường hay buồn ngủ, lười biếng, trong một ngày khoảng thời gian nằm trên giường chiến hơn phân nửa.

Cảm giác được có người bước nhẹ nhàng về phía giường, y trong lúc nửa tỉnh nửa mê theo phản xạ tung về phía người nọ một chưởng. Đây là thói quen nhiều năm hành tẩu giang hồ dưỡng thành, cho dù bây giờ rất ít khi xuất thủ, nhưng thói quen đã xâm nhập vào cốt tủy, muốn sửa cũng không được nữa.

Một chưởng này lại đánh vào khoảng không.

Người nọ tựa hồ đã rất quen thuộc chiêu thức của y, thoải mái mà né đi, khi leo lên giường, đem y ôm vào trong lòng, một tay duỗi đến trước người y cao thấp vuốt ve phần bụng lộ ra, một bên thấp giọng hỏi: “Con hôm nay quấy người sao?”

Hơi thở kia thực quen thuộc, giọng nói kia lại càng quen thuộc hơn.

Y không chút nào phản kháng, đem thân thể điều chỉnh tư thế một chút cho càng thêm dễ chịu, uể oải đáp: “Khá tốt.”

Vừa nói xong, liền cảm giác trong bụng có gì đó mạnh mẽ đập một cái, không khỏi “A” một tiếng, buồn ngủ cũng tiêu tán một chút.

“Tiểu tử kia lại động? Khí lực lớn như vậy, nhất định là một nam hài —— Nghiên Hàm, có vất vả quá hay không?” Diệp Lăng Vân cảm nhận được đứa nhỏ dưới tay ra sức nhu động, nghĩ một cái tiểu hài nhi như vậy cư nhiên là Hàn Nghiên Trầm vì hấn dục, trong lòng vạn phần cảm động.

“Nó là vội vã muốn ra chứ gì.” Hàn Nghiên Trầm cau mày chịu đựng khó chịu trong bụng, có chút bất đắc dĩ, thật hi vọng nó chịu ra nhanh một chút.

Đến nay ngấm lại, vẫn còn cảm thấy thật bất khả tư nghị.

Nếu không phải đứa nhỏ trong bụng ngày một lớn lên, ngày ngày ở trong bụng y ra sức duỗi tay đá chân, hướng y tuyên bố rõ ràng sự tồn tại của mình, y quả thực không dám tin, thân nam tử mình cư nhiên lại có thể đựng được một hài tử, một đứa nhỏ của Diệp Lăng Vân.

Chín tháng trước, y cùng Diệp Lăng Vân đến địa phận Lĩnh Nam dạo chơi, vừa đến Lộc Thành, cảm thấy có chút vắng đầu. Y cũng không có đem chuyện này để trong lòng, tưởng do không quen với khí hậu Lĩnh Nam, qua vài ngày sẽ không việc gì, vẫn như cũ hứng trí bưng bưng cùng Diệp Lăng Vân thưởng thức cảnh sắc cùng những sự khác biệt giữa dân phong tập tục bản địa với Trung Nguyên.

Nhưng mấy ngày sau, triệu chứng ngày càng nặng.

Ngày nọ đến gần giữa trưa, Hàn Nghiên Trầm đang đi trên đường, đột nhiên một trận chóng mặt mãnh liệt ập tới, y nhất thời đầu vầng mắt hoa, cước bộ dừng lại.

Diệp Lăng Vân cảm thấy bất thường, quay lại chứng kiến Hàn Nghiên Trầm sắc mặt tái nhợt đỏ trán, thân thể có chút lung lay.

“Làm sao vậy Nghiên Hàm?” Hần bắt chập trên đường có nhiều người, ôm ngang Hàn Nghiên Trầm, hỏi.

Hàn Nghiên Trầm khoát khoát tay, cảm thấy chóng mặt dần dần qua, nói: “Không việc gì, có chút vắng đầu, hiện tại đã ổn rồi.”

“Choáng đầu? Có phải tối qua còn chưa nghỉ ngơi tốt hay không? Năm đó người vì cứu ta hao tổn bao nhiêu khí huyết, bị thương nặng, cũng không được cậy mạnh. Chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ ngơi xem sao.”

Hàn Nghiên Trầm nói không cần, không hiểu sao lại cảm thấy choáng váng, đành phải đáp ứng.

Hai người tìm tửu lâu ở phụ cận, Diệp Lăng Vân đỡ Hàn Nghiên Trầm ngồi xuống, gọi người đem đồ ăn lên, nhìn khí sắc Hàn Nghiên Trầm thủy chung không tốt lắm, liền vì y bắt mạch.

Mạch tượng ngược lại không có chút nào suy yếu, nội lực không có vấn đề gì, Diệp Lăng Vân cũng thoáng thả lỏng tâm trạng.

Bản thân Hàn Nghiên Trầm cũng từng hoài nghi có phải vết thương cũ tái phát hay không, hai năm trước sau khi y trúng uyên mộng không chỉ không kịp thời điều dưỡng, trái lại liên tục bôn ba lại cố gắng vận công, sau lại vì cứu Diệp Lăng Vân gần hấp hối cơ hồ mất phân nửa mạng, mặc dù có linh đan bảo mệnh của Miêu Kim Cốc, thân thể bên trong vẫn cứ tổn thương, nội lực tuy rằng đã khôi phục, nhưng thực tế rất dễ dàng mệt mỏi, quả thật là không được như xưa. Mấy ngày nay y liên tiếp vận công vài lần, phát hiện thấy không có trở ngại, bởi vậy cũng không quá để tâm.

Chỉ chốc lát, đồ ăn đã đưa lên, đều là đặc sản địa phương, ở Trung Nguyên rất khó thấy.

Diệp Lăng Vân gấp một đĩa bỏ vào bát Hàn Nghiên Trầm, “Ta trước kia từng ném qua món này, rất không tồi. Nếm thử đi.”

Hàn Nghiên Trầm thật ra vẫn còn chút choáng váng từng cơn, cũng không có hứng thú ăn uống, nhưng không đành lòng phật ý Diệp Lăng Vân, gạt đầu gấp vào trong miệng.

Đồ ăn mới vào đến miệng, dạ dày bên trong một trận giảo loạn xông thẳng lên, y không khỏi phun ra, che miệng liều mạng nôn khan.

Diệp Lăng Vân sợ hãi, vội vàng giúp y vỗ vỗ lưng, đợi y xuôi xuống một chút thì đưa nước trà lên, nói: “Sao thế? Ăn không quen?”

Hàn Nghiên Trầm súc miệng, nói: “Không phải. Có thể nơi này chương khí quá nặng, gần đây cũng không có khẩu vị ăn uống.”

“Tại sao không nói sớm cho ta biết? Thân thể người quá hư nhược rồi, phải tắm bổ một hồi.” Diệp Lăng Vân nói xong, đem đầu ngón tay chính mình cắn đứt, nhỏ vài giọt máu tươi vào giữa chén trà.

Hàn Nghiên Trầm bật cười, “Nào có hư nhược đến thế? Người đang đem chính mình biến thành thuốc bổ sao, động một chút là bảo ta uống máu của người.”

Diệp Lăng Vân nói: “Cái gọi là đồng mệnh, đồng sinh cộng mệnh. Uống một chút đối với người có lợi, đừng lãng phí, nghe lời đi.”

Hàn Nghiên Trầm bắt đắc dĩ, đành phải tiếp nhận chén trà, vừa mới định uống, chỉ cảm thấy một trận mùi máu tươi xông vào mũi, liền phun thẳng ra, ngay cả buổi sáng ăn gì đều cũng nôn hết.

Diệp Lăng Vân quả thực luống cuống tay chân, đợi Hàn Nghiên Trầm hoãn lại một chút, cơm cũng không muốn ăn, khăng khăng phải lúi y đi tìm lang trung.

Hàn Nghiên Trầm lắc đầu, “Không phải người đã xem qua mạch của ta sao, cũng không phải chuyện gì quá lớn, qua vài ngày tự nhiên sẽ ổn thôi, tìm lan trung làm gì.”

Diệp Lăng Vân kiên trì nói, “Chúng ta sù sao cũng không phải lang trung, khí hậu nơi này khác với Trung Nguyên, nói không chừng thực sự là có bệnh? Coi như giúp ta an tâm cũng được, đi xem đi.”

Hàn Nghiên Trầm nói, “Thân thể của chính mình ta lại không biết sao?” Rốt cuộc cũng không lay chuyển được Diệp Lăng Vân, theo hắn tới một y quán rất danh tiếng ở Lộc Thành.

Lang trung là một lão tiên sinh đã qua trăm tuổi, hướng hai người gật đầu chào, vừa thấy sắc mặt hai người liền nhìn ra Hàn Nghiên Trầm là người cần cầu y, nói với y: “Vị công tử này mời ngồi, thân thể có chỗ nào không khỏe?”

Hàn Nghiên Trầm ngồi xuống nói: “Cũng không có gì, chỉ là có chút vầng đầu, không muốn ăn uống. Chúng tôi từ Trung Nguyên tới, có lẽ có điểm không hợp với khí hậu nơi này.”

Lang trung gật đầu, ra hiệu Hàn Nghiên Trầm đưa tay đến, đặt lên tay y bắt mạch.

Chẩn qua chẩn lại, lang trung đột nhiên cả kinh, nghi hoặc mà ngẩng đầu tinh tế quan sát Hàn Nghiên Trầm một phen, câu mày suy nghĩ một chốc, rồi sau đó gật đầu, vẻ mặt thư thái, cúi đầu tiếp tục bắt mạch, sau đó lại đổi tay.

Đợi hai tay đều đã chẩn quan, Diệp Lăng Vân vội vàng hỏi, “Lang trung, y mắc bệnh gì?”

Lang trung mỉm cười, “Vị công tử này yên lòng, nàng không hề có bệnh.”

Hàn Nghiên Trầm cười nói, “Ta đã nói không có việc gì, hiện tại đại phu cũng nói không có bệnh, người có thể an tâm rồi chứ.”

Diệp Lăng Vân nói, “Thế nhưng ta thấy vừa rồi thần sắc đại phu có biến, có phải có cái gì không ổn không? Ngài cứ nói thẳng, không cần giấu.”

Lang trung cười cười, “Đây không phải là bệnh, là điềm vui. Chúc mừng vị phu nhân này, ngài có tin mừng rồi.”

“Có tin mừng?” Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm đồng thời ngẩng ngẩng cả người, kinh ngạc thốt lên.

75. Chương 74: Phiên Ngoại 2 | Sinh Tử Thiên 2

Biên tập | Kỳ Lam

...

Hàn Nghiên Trầm phản ứng lại trước tiên, trên mặt một trận xanh một trận trắng, cả giận nói: “Đại phu ngài nhầm rồi, ta nam tử đường đường làm sao có thể có thai?”

Lang trung cũng không giận, vẫn khẽ mỉm cười, “Phu nhân gần đây có phải khẽ vận động liền cảm thấy mệt mỏi, thường xuyên vầng đầu hoa mắt, khẩu vị không tốt, buổi sáng thường buồn nôn? Lần cuối cùng hành phòng là khi nào? Kinh nguyệt có phải không đúng hạn đến không? Phu nhân không cần trả lời ta,

trong lòng tự mình hiểu rõ là được. Lão phu hành nghề y nửa đời người, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, phu nhân chỉ ít có thai hai tháng rồi.”

Lão nhìn cách ăn mặt của Hàn Nghiên Trầm, lúc mới chẩn ra hỉ mạch quả thật có ngậy cả người, không khỏi cẩn thận quan sát Hàn Nghiên Trầm, nhưng thấy khuôn mặt y dung mạo thanh tú xuất trần như họa, bảo là nữ tử cũng không sai, ở cùng Diệp Lăng Vân lại vô cùng thân mật, liền nhận định y là thê tử của Diệp Lăng Vân nữ phần nam trang. Dung mạo như vậy, nếu mặc nữ trang, chỉ sợ càng rước thêm nhiều phiền toái mà thôi. Lang trung nghĩ như vậy, thấy Hàn Nghiên Trầm lại khẳng khái mình là nam tử cũng không hề trách, ngược lại có chút thông cảm.

“Ta.... Rõ ràng là một nam tử! Hoang đường!” Hàn Nghiên Trầm bị một tiếng phu nhân kia gọi đến tâm phiền ý loạn. Lang trung nói những bệnh trạng này y không chỉ đều có, mà còn rất rõ ràng. Nhưng mà cho dù như thế, cho dù y hầu hạ Diệp Lăng Vân, y vẫn chính xác là một nam tử hàng thật giá thật, làm thế nào có thể có thai?

Diệp Lăng Vân nhìn phản ứng của Hàn Nghiên Trầm liền đoán được suy nghĩ trong lòng y, cũng vạn phần khó tin nói: “Y quả thực là một nam tử. Đại phu xin hãy chẩn lại một lần nữa đi, xem có phải có bệnh hay không?”

Lang trung nửa tin nửa ngờ mà nhìn Hàn Nghiên Trầm mấy lần, dù sao người hành y tâm như phụ mẫu, tuy rằng lòng đầy bức bối, vẫn chẩn mạch thêm một lần nữa, sau đó nói: “Là hỉ mạch, tuyệt đối không sai được! Đã hơn hai tháng, đúng là thời điểm phản ứng lớn nhất. Ta sẽ khai cho phu nhân mấy thang thuốc dưỡng thai.” Nói xong mở giấy ra bắt đầu khai được.

Hàn Nghiên Trầm cả giận nói: “Lang bầm gì chứ, nam nữ đều phân không rõ!” Nói xong vỗ bàn bỏ đi.

Diệp Lăng Vân vội vàng để lại tiền chẩn bệnh, nói với đại phu: “Cảm tạ đại phu, trước không bốc thuốc. Y thỉnh thoảng tâm tính không tốt lắm.” Sau đó vội vàng vàng vàng đuổi theo.

Lang trung dẫn dò với theo: “Người mang thai tính tình có chút không tốt, chiều theo nàng một chút.” Nhìn theo bóng lưng bọn họ, nghi hoặc mà lắc đầu. Cả đại gia đình ông đều theo nghề y, ở nơi này rất có danh tiếng, xem qua phụ nữ có thai cũng rất nhiều, đột nhiên nghe tin mình mang thai, có người vui mừng, có người hoang mang, có người lo âu, có người chán ghét, nói chung là phản ứng nào cũng có, thế nhưng chưa hề gặp qua vị phu nhân nào tức giận như ngày hôm nay.

Diệp Lăng Vân đuổi theo Hàn Nghiên Trầm, vẻ mặt y vẫn tức giận như thế, thuận đường buột miệng nói: “Thế nào lại đi ra nhanh vậy? Sao người không ở lại trong đó lấy thuốc an thai rồi lại tìm ta?”

Diệp Lăng Vân cười khổ nói: “Người có thể mang thai hay không, ta đương nhiên là rõ ràng nhất. Ta sao có thể phạm phải hồ đồ như đại phu kia chứ. Đùng tức giận nữa, cẩn thận lại váng đầu.”

Hàn Nghiên Trầm hừ một tiếng, sắc mặt tốt hơn một chút.

Ngày hôm sau, Diệp Lăng Vân cùng Hàn Nghiên Trầm đi dạo quanh, vừa lúc trên đường gặp một y quán, thấy người xếp hàng đến chẩn bệnh rất nhiều, vừa hỏi thì biết được là ngự y mới cáo lão hồi hương, liền nhất định kéo Hàn Nghiên Trầm lại đi xem.

Ai ngờ lão ngự y chòm râu hoa râm cư nhiên cũng nói là hỉ mạch.

Điều này khiến Hàn Nghiên Trầm không nhẫn nhịn nổi, lôi kéo Hàn Nghiên Trầm ra khỏi y quán, cả giận: “Đi! Hỏi thăm xem nơi này còn ai là danh y! Ta cũng không tin cả Linh Nam lớn như vậy mà không có một người nào xem đúng bệnh, ngay cả ta là nam hay nữ đều không phân biệt được!”

Vì thế hai người rờn rã tìm kiếm suốt một tuần, đem tất cả y quán to nhỏ ở Linh Nam đều đến xem một lần, ngay cả lão thần y đã ẩn cư chuyên tâm dưỡng lão nhiều năm cũng bị bọn họ tìm ra ở nơi thâm sơn cùng cốc, thế nhưng tất cả họ đều giống như đã ước định trước, đều chẩn ra một kết quả —— hỉ mạch.

Đến cuối cùng, Hàn Nghiên Trầm cũng lười thanh minh mình là một nam tử.

Trong lòng y rất không thoải mái, bệnh trạng cũng ngày một nghiêm trọng, cơm ăn ngày càng ít.

Mỗi sáng thức dậy, khi y vừa ngủ thấy mùi đồ ăn liền nôn đến rối tinh rồi mửa, Diệp Lăng Vân đỡ y trở về phòngm do dự nửa ngày, rốt cuộc hạ quyết tâm nói: “Ta mua một vài thức, phải ra ngoài một chuyến. Người ở một mình cẩn hân, có việc gì thì gọi tiểu nhị.”

Hàn Nghiên Trầm thần trí trầm sâu hỏi hân mua cái gì, gật gật đầu, chịu đựng dạ dày cuộn cuộn từng cơn, nghiêng mình trên giường nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, Diệp Lăng Vân đem y lay tỉnh, nói: “Nào, uống chút thuốc rồi ngủ tiếp.”

Y nhìn bát thuốc nước nồng nồng, nhúu mày nói: “Thuốc gì đây?”

Diệp Lăng Vân không đáp lại y, nói: “Người đừng hỏi. Ta tự tay sắc, uống thử xem sao.”

Hàn Nghiên Trầm nhìn Diệp Lăng Vân một thoáng, rốt cuộc cũng đem thuốc từ tay y cầm lấy uống.

Diệp Lăng Vân lau đi nước thuốc dính bên môi y, hỏi: “Thấy sao rồi.”

Hàn Nghiên Trầm nói: “Vừa mới uống xong, nào có nhanh như vậy.”

Diệp Lăng Vân gật gật đầu nói: “Đúng vậy. Vậy người ngủ tiếp một lát rồi ta gọi dậy ăn trưa.”

“Được.” Kể cũng lạ, được kia uống xong không bao lâu dạ dày y liền thư thái một chút, mệt mỏi dần lên, liền mê man thiếp đi.

Giữa trưa Diệp Lăng Vân đánh thức y, chọn mấy món ăn rau dưa nhẹ nhàng, y cứ nhiên lại có chút khẩu vị, ăn được một ít.

Buổi chiều Diệp Lăng Vân lại bưng tới một chén thuốc, y không hề nói gì, uống một hơi cạn sạch, rồi thần nhiên hỏi: “Thuốc an thai?”

Diệp Lăng Vân trầm mặc một lát, thấp giọng nói, “Đúng, thuốc an thai.”

“À.” Hàn Nghiên Trầm nghe xong, mặt không biểu cảm khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Diệp Lăng Vân nhìn y không hề nóng giận, ngược lại có phần hoảng hốt, vội nói: “Người đừng đa tâm, ta không hề có ý gì khác. Ta chỉ là thấy người mấy ngày nay thực khó chịu, nghĩ đại phu dù sao cũng dựa theo mạch tượng của người mà hạ dược, nói không chừng có thể tốt hơn một chút, mới thử một lần.”

“Ừ.” Hàn Nghiên Trầm gật đầu, “Ta không tức giận. Lăng Vân, chuyện này, người thấy thế nào?”

Diệp Lăng Vân nhìn thần sắc y rất nghiêm túc, xác thực không giống bộ dáng tức giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng nghiêm túc đáp: “Chuyện này thực sự kỳ quái. Nếu nói người có thai, ta tuyệt đối không tin. Thế nhưng...”

“Thế nhưng tất cả mọi thứ có phần quá trùng hợp rồi, phải không?” Hàn Nghiên Trầm khẽ cười khổ, “Thành thật mà nói, hiện giờ ngay cả ta cũng có chút hoài nghi chính mình...”

76. Chương 75: Phiên Ngoại 2 | Sinh Tử Thiên 3

Biên tập | Kỳ Lam

“... Nghiên Hàm, tuy rằng cảm thấy khó mà tin được, nhưng có đôi khi ta thật sự hi vọng...”

Hàn Nghiên Trầm lườm hân một cái, tiếp tục nói: “Mấy ngày nay ta vẫn nghĩ mãi, thứ duy nhất có khả năng có vấn đề chính là Đồng Mệnh cổ. Miêu Cương Đồng Mệnh cổ vốn là hai bên nam nữ cùng hạ cổ, chẳng lẽ người trúng Đồng Mệnh cổ sẽ có biến đổi thân thể? Không biết giữa nam tử trúng Đồng Mệnh cổ thì sẽ xảy ra phản ứng gì. Mấy hôm trước ta đã viết một phong thư, để đệ tử Miêu Kim Cốc giục ngựa chạy nhanh về đưa cho nghĩa phụ, vừa mới thu được thư hồi âm, nghĩa phụ nói người trước đây chưa bao giờ nghe nói có hai nam tử cùng hợp Đồng Mệnh cổ, hướng hồ ta và người còn —— người đã phái người đi Miêu Cương mời lão cổ sư quen biết, bảo chúng ta lập tức quay về cốc chờ.”

Bởi vì cảm kích và ghi nhớ ân tình nhiều năm qua của Vô Na, Hàn Nghiên Trầm đã rời khỏi Miêu Kim Cốc, không làm thiếu chủ của họ nữa, nhưng vẫn tiếp tục cùng Vô Na làm cha con.

Diệp Lăng Vân gật đầu: “Kỳ thực ta cũng đã nghĩ đến người này. Đại phu ở thành Linh Nam dù sao cũng là lang trung dân gian, chỉ sợ không biết được những cổ độc tinh vi trên giang hồ. Cha năm xưa từng có ân với giang hồ đệ nhất thần y Bách Thảo Tử, lão nhân gia này mấy năm gần đây đang ẩn cư ở Thục Sơn Tứ Xuyên, vừa vặn cách đó không xa, chúng ta trước tiên tìm ông xem thử rồi đến Miêu Kim Cốc tìm nghĩa phụ người được không?”

“Cũng được. Linh Nam cũng đã thăm thú đủ rồi, chuẩn bị một chút liền khởi hành đi.”

“Được.”

Hai người lập tức bắt tay vào thu thập hành trang, Diệp Lăng Vân còn đặc biệt chạy tới hiệu thuốc mua một đồng thuốc an thai loại viên mang theo bên người, Hàn Nghiên Trầm nhắm mắt coi như không thấy.

Vì chú ý đến Hàn Nghiên Trầm thân mang thai, hai người đi một chút lại ngừng, tốc độ rất chậm, tới dưới chân Thục Sơn đã hơn một tháng sau rồi.

Bảy nguyệt tám rằm, rốt cuộc tìm được được lư ẩn cư của Bách Thảo Tử.

Đường núi sâu nguy hiểm, một đường phải vượt qua mấy chỗ vách đá cao, Hàn Nghiên Trầm không dám dùng nội lực, cho dù có Diệp Lăng Vân theo bên cạnh trợ giúp, cũng có chút hết hơi. Diệp Lăng Vân giúp y thuận khí huyết, lại thuận tay đưa qua một viên thuốc an thai.

Thật ra gần đây cảm giác buồn nôn, choáng váng đã dần dần giảm bớt, không đáng ngại nữa, chỉ là càng ngày càng cảm thấy biếng nhác. Hàn Nghiên Trầm vẫn tiếp nhận thuốc an thai, mắt không chớp mà nuốt xuống.

Diệp Lăng Vân đi tới trước gõ cửa, tiểu đồng lại nói sư phụ mấy hôm trước mới xuất môn hai thuốc, ngày về thì chưa biết.

“Cháu có biết lão nhân gia đến đâu hái thuốc không? Chúng ta tới cần khám bệnh ngay, không thể kéo dài lâu.” Diệp Lăng Vân hỏi.

“Chuyện này — Sư phụ không nói ạ.” Tiểu đồng trước kia có gặp qua Diệp Lăng Vân, thật sự không trả lời được, cũng vô cùng khó xử.

“Thế nào lại không khéo vậy?” Diệp Lăng Vân thở dài, có chút buồn bã.

Hàn Nghiên Trầm cũng thở dài nói: “Không sao, cũng không cần phải xác nhận nữa. Đi thôi, có chuyện đợi lát nữa nói sau.” Rồi gật đầu với tiểu đồng xem như cáo biệt, kéo Diệp Lăng Vân rời đi.

Mãi đến khi đi được một đoạn xa, Hàn Nghiên Trầm mới dừng lại.

“Vì sao lại không cần tìm ông ấy nữa?” Diệp Lăng Vân ngạc nhiên nói.

Hàn Nghiên Trầm ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ đá ta rồi —”

“Hả? Người nói cái gì? Nói nhỏ quá ta không nghe rõ.”

“...” Hàn Nghiên Trầm trừng mắt liếc hần một cái, đành phải nói to hơn một chút, lặp lại một lần nữa, “Ta nói, đứa nhỏ đá ta rồi.”

Lần này Diệp Lăng Vân rốt cuộc nghe rõ, hần nhất thời không phản ứng được, nghi hoặc mà lặp lại: “Đứa nhỏ đá người rồi ...? Có ý gì?! A! Người vừa rồi nói cái gì! Đứa nhỏ đá người rồi? Người — Người thật sự có?!”

Hắn không thể tin ôm lấy khuôn mặt Hàn Nghiên Trầm, thấy thần sắc không được tự nhiên của Hàn Nghiên Trầm, nhìn về phía hai bên nhú nhú mây, trên gương mặt tinh xảo như bức tranh thủy mặc nhiễm một tầng hồng sắc nhàn nhạt, còn thêm phong hoa vô hạn.

Một niềm hạnh phúc điên cuồng trào lên, hắn cắn cắn dục dục hỏi: “Đã bao lâu? Hài tử đá người từ bao giờ?”

“...Có lẽ là mấy ngày gần đây. Lúc đầu ta cũng không dám khẳng định, nhưng mấy ngày nay càng ngày càng rõ rệt.” Hàn Nghiên Trầm vô cùng không tự nhiên đáp lời, hai má càng lúc càng hồng.

“Người sao lại không nói sớm! Người sao lại không nói sớm chứ!” Diệp Lăng Vân vươn tay đặt lên bụng dưới Hàn Nghiên Trầm, miệng lại dịu dàng nói, “Cho phụ thân sờ sờ con nào.” Nơi nào đó vẫn mảnh mai khỏe khắn như thế, so với trước đây cũng không có nhiều khác biệt quá lớn.

Hàn Nghiên Trầm chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều bỗng luôn rồi, một phen đẩy Diệp Lăng Vân ra, “Người làm gì chứ! Mới bao lâu, nó động rất ít, vẫn không sờ được cái gì đâu.”

Đang nói, Hàn Nghiên Trầm đột nhiên “A” một tiếng, tay không tự chủ mà xoa xoa bụng.

“Làm sao vậy?!” Diệp Lăng Vân khấn trương nói.

Hàn Nghiên Trầm cười khổ một chút, “Có lẽ vừa rồi động tác hơi mạnh, nó không vừa ý, lại đá ta rồi.”

Diệp Lăng Vân lập tức lại thò tay xoa xoa bụng Hàn Nghiên Trầm, quả thực cảm nhận được có vài di động mỏng manh ở bụng dưới, vui vẻ nói, “Ai bảo người không cho ta sờ con. Đứa nhỏ cũng thay cha nó bất bình đó. Người thực giỏi! Chúng ta có con rồi, chúng ta có con rồi, đứa trẻ thực sự thuộc về hai chúng ta — ha ha —”

Diệp Lăng Vân càng nói càng vui vẻ, chết sống không chịu buông tay, ôm bụng Hàn Nghiên Trầm không ngừng cười ngặt.

Hàn Nghiên Trầm muôn phần không tự nhiên, vô cùng xấu hổ, nhưng thấy Diệp Lăng Vân vui mừng thành cái dạng này, nghĩ đến dù sao cũng là đứa con mà hai người bọn họ cùng sinh ra, tâm trạng cũng không che giấu được vui vẻ.

Việc này thật không thể tưởng tượng được, dù sao cũng không thể để nhiều người biết, nhưng đừng nói là nam nhân sinh con, ngay cả chuyện nữ nhân sinh con hai người đều không biết như thế nào, hoàn toàn không có kinh nghiệm, cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc. Nghĩ tới nghĩ lui, hai người quyết định vẫn nên đi Miêu Kim Cốc trước.

Đáng tiếc là ngay cả Miêu Cương lão cổ sư cũng lần đầu tiên gặp loại tình huống này, đành bó tay không có biện pháp. Vô Na đành phải mời đến lang trung ở trong cốc, chiếu theo phương pháp dưỡng thai của nữ nhân mà điều dưỡng cho Hàn Nghiên Trầm, cũng may là không có chuyện rắc rối nào xảy ra, nhaoáng một cái đã đến chín tháng rồi.

Diệp Lăng Vân cảm nhận được động tĩnh của đứa con dưới bàn tay, tưởng tượng bộ dáng nó ở trong bụng Hàn Nghiên Trầm cố sức vươn tay đá chân, lẩm bẩm nói: “Hoạt bát thế này, giống ai vậy — người nói, con sẽ giống người nhiều hơn hay là giống ta nhiều hơn?”

Hàn Nghiên Trầm cười nhạo: “Đứa nhỏ này không tầm thường, nói không chừng cũng không giống ai, có khi là một tiểu quái vật đi.”

Diệp Lăng Vân nghiêm mặt nói: “Cho dù là một quái vật, thì cũng là con của ta và người, là bảo bối thương yêu nhất của Diệp Lăng Vân.”

“Hừ —” Hàn Nghiên Trầm liếc hần một cái, hơi cong khóe miệng, trong mắt nhẹ nhàng hiện lên ánh cười.

Chờ đứa nhỏ an tĩnh lại, Diệp Lăng Vân vòng tay chuyển qua thắt lưng Hàn Nghiên Trầm, bắt đầu mát xa cho y. Theo ngày tháng dần lớn, Hàn Nghiên Trầm càng ngày càng vất vả, hiện giờ bụng đã lớn đến chín tháng, thường xuyên bị đau thắt lưng và chân.

Diệp Lăng Vân động tác thuần thục lại dịu dàng, lực tay vừa đúng, Hàn Nghiên Trầm thoải mái nhắm mắt lại, sức lực tan ra, đem cả thân mình tựa vào người Diệp Lăng Vân, vô thức phát ra vài tiếng rên rỉ, Diệp Lăng Vân nghe một tiếng liền mất hồn, tâm thần một trận xao động.

Hắn nhịn không được ôm trụ Hàn Nghiên Trầm từ phía sau, đưa tay thăm dò thâm nhập vào vạt áo trước ngực y, đồng thời ghé vào lỗ tai y thấp giọng mê hoặc: “Mệt mỏi ư? Có muốn ta không? Nghiêm Hàm, chúng ta cũng đã rất lâu không có làm rồi.”

Nữ nhân mang thai mười tháng, nam tử sinh con, lại không biết có giống như vậy hay không. Lang trung vô cùng khó xử, không biết nên dự tính ngày sinh của Hàn Nghiên Trầm như thế nào, theo ngày tháng càng dài, liền khuyên Diệp Lăng Vân không nên hành phòng nữa, để tránh động thai khí dẫn đến sinh non.

Lúc này đây Diệp Lăng Vân đã nhịn thật lâu rồi.

Mà chuyện nhẫn nại này còn không có một kỳ hạn chính xác nào, cứ như không có kết thúc.

Diệp Lăng Vân gần đây cảm thấy ngày càng gian nan, bất cứ lúc nào cũng tựa như mũi tên căng trên dây, làm sao chịu nổi Hàn Nghiên Trầm rên rỉ thế này.

Hắn thấy Hàn Nghiên Trầm hôm nay tinh thần không tồi, tâm tình cũng tốt, lá gan liền lớn hơn một chút.

Áo ngủ rất lỏng lẻo, hắn dễ dàng dò xét vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve hồng anh trước ngực Hàn Nghiên Trầm, đồng thời hôn lên vành tai Hàn Nghiên Trầm, khiến y một trận tê dại, không tự chủ mà lại tràn ra một hồi rên rỉ.

Diệp Lăng Vân không kiềm chế được, không đợi Hàn Nghiên Trầm đồng ý liền thuận thể mà đem y phục ở trên giường, sợ đè nặng lên bụng y, không dám nằm trên mình y mà để cho y nghiêng người nằm một bên.

77. Chương 76: Phiên Ngoại 2 | Sinh Tử Thiên 4

Biên tập | Kỳ Lam

...

Diệp Lăng Vân vì cố kỵ thân thể mang thai của Hàn Nghiên Trầm nên không dám quá mức kịch liệt, động tác hết sức ôn tồn, nhẹ nhàng cởi ra áo ngủ sớm đã tán loạn lung tung của y, hôn lên mi mắt khoe môi y lại vòng về dưới cổ, hai tay không ngừng vuốt ve mơn trớn trên người y.

Hàn Nghiên Trầm bản tính lãnh đạm, cũng không phải kẻ lún sâu vào dục vọng, nhưng kể từ khi theo Diệp Lăng Vân, bởi sự quyến rũ của hắn mà dần dần tập thành thói quen với loại tình huống này, hiểu rõ Diệp Lăng Vân gần đây nhẫn nại quả thực vất vả, giờ phút này lại bị hắn làm cho toàn thân tê dại, liền vươn tay ôm lấy hắn, để thân thể hai người xích lại càng gần hơn, xem như là ngầm đồng ý.

Diệp Lăng Vân mừng rỡ, xuất ra hết tiểu xảo, càng thêm ra sức chăm sóc Hàn Nghiên Trầm, bức Hàn Nghiên Trầm trong miệng không ngừng phát ra thanh âm rên rỉ trầm thấp.

Hàn Nghiên Trầm đột nhiên phát hiện ra, chính mình kỳ thật cũng có vài phần tưởng niệm Diệp Lăng Vân.

Y không khỏi cung khởi thân thể đang khao khát, khổ nỗi hiện giờ có chút mập mạp bất tiện, tay chân cũng không còn linh hoạt như trước, chỉ có thể nhẹ nhàng cọ sát, trong miệng càng phát ra thêm những âm thanh vô nghĩa, khuôn mặt luôn luôn thanh lãnh thần nhiên cũng đỏ bừng hai má, đầy thích thú cùng thống khổ, mi mục nhíu lại, ánh ắt mơ màng.

Diệp Lăng Vân thấy thể càng thêm khó nhịn, một bên vừa cắn mút trên ngực y, một bên nhẹ nhàng tìm đến hậu đình y, cảm nhận được nơi đó sớm đã ẩm ướt mềm mại, dễ dàng cho một ngón tay vào thâm nhập.

Diệp Lăng Vân cũng không dám quá lỗ mãng, lúc này thân thể y không thể so với bình thường, chỉ lo làm tổn thương y.

Cắn răng nhẫn nại, một mặt thử tham nhập thêm một ngón tay, lại để ý thấy Hàn Nghiên Trầm hừ mạnh một tiếng, thân thể bên dưới đột nhiên trở lên cứng đờ.

Hắn vội vàng rút ngón tay ra, khấn trương hỏi hạn: “Làm sao vậy? Làm bị thương người rồi!”

Hàn Nghiên Trầm nhíu chặt lông mày, dường như đang chịu đựng thống khổ vô cùng, cố gắng cũng không nói được lời nào, chỉ dùng một bàn tay mở y phục ra, để hắn bớt lo.

Diệp Lăng Vân làm sao có thể bớt lo lắng.

Vài giây này quả thực dài đằng đẳng.

Một lát sau, Hàn Nghiên Trầm rút cuộc cũng giãn lông mày trầm tĩnh lại, cười khổ nói: “Không sao đâu, đứa nhỏ lại vừa não loạn, lần này kịch liệt hơn bình thường ——”

Diệp Lăng Vân lo lắng không yên cầm tay hắn: “Đều là do ta làm bậy, đứa nhỏ cũng phải kháng nghị rồi. Hôm nay không làm nữa, người nghỉ ngơi một chút đi.”

“Đã ổn rồi, ta không sao nữa. Lại nói...” Hàn Nghiên Trầm liếc mắt nhìn khổ hạ Diệp Lăng Vân vẫn còn gương cung bạt kiếm, trêu đùa nói, “Đã như vậy rồi, người nhìn xuống được sao?”

“Dội nước lạnh là tốt rồi. Người nghỉ ngơi trước đi, ta lập tức quay lại.” Diệp Lăng Vân mặc dù trong lòng vẫn bị dục hỏa thiêu đốt, hận không thể lập tức tiến vào thân thể người này hung hăng yêu thương, nhưng chung quy vẫn thương tiếc y, không muốn gây nên một tia nguy hiểm nào.

“Lăng Vân, ta thực sự không sao.” Hàn Nghiên Trầm gợi tình hôn lên đôi môi Diệp Lăng Vân, ngượng ngùng nói, “Đến đây đi ——”

Nhưng y còn chưa dứt lời, trong bụng lại một trận đau đớn, đau đến nỗi y rên lên một tiếng, khản thiết nắm chặt lấy tay Diệp Lăng Vân.

Diệp Lăng Vân trở tay nắm lấy tay y, tay kia đem y ôm chặt vào lòng, cảm giác được toàn thân y căng cứng, rồi sau đó lại trầm tĩnh lại.

“Sao vậy? Bình thường không thấy người đau đến như vậy mà —— hay là, người một mình chịu đựng?” Nghĩ đến có khả năng như vậy, Diệp Lăng Vân có phần đau lòng.

“Không đâu, thật kỳ lạ, đứa nhỏ này hôm nay dường như đặc biệt không an phận, đau đớn so với bình thường cũng gay gắt hơn.” Hàn Nghiên Trầm thở hổn hển mấy hơi, cảm thấy trong bụng lại một hồi đau đớn thì nhau kéo đến.

Diệp Lăng Vân lo âu nói: “Để ta đi mời đại phu đến.”

Hàn Nghiên Trầm gật đầu, đột nhiên cảm thấy phía dưới có một dòng nhiệt lưu vọt ra, cúi đầu nhìn, dưới đệm lót đã ướt đầm một mảng lớn.

Diệp Lăng Vân cũng thấy được, càng không dám chậm trễ, đem áo ngủ vội vàng mặc lên người Hàn Nghiên Trầm, lập tức lao đi đem lang trung đã an bài ở phòng ngủ trong viện kéo đến đây.

Lang trung dò xét mạch tượng Hàn Nghiên Trầm, hỏi tình huống, nhìn qua chằm đêm ướt nhẹp một cái, nghĩ nghĩ nói: “Nếu như là nữ tử, chín tháng cũng không kém mấy —— xem ra đến lúc sinh rồi. Người ở trong này chiếu cố y, ta đi tìm bà đỡ.”

Bà đỡ cũng đã tìm từ sớm rồi. Miêu kim cốc không có mấy người phụ nữ, phụ nữ mang thai lại càng ít, mấy tháng trước, Vô Na đặc biệt phái người đến thành trấn gần nhất mời về một bà đỡ kinh nghiệm phong phú, trả một số tiền lớn, phục vụ ăn uống, chờ đợi ngày hôm nay.

Tuy rằng trước đó đã cùng bà đỡ nói trước vô số lần rằng lần này người mang thai có phần đặc biệt, là một nam nhân, nhưng đến khi bà đỡ theo lang trung trở lại chân chính thấy một màn như vậy liền ngây dại. Cũng may kinh nghiệm của bà cũng thực phong phú, chỉ thấy người chốc lát, nhìn thấy Hàn Nghiên Trầm nước ối đã vỡ, đang bị cơn đau bụng tra tấn đến mồ hôi lạnh đầm đìa, đích thực là bộ dạng người sắp sinh, liền trấn định tâm thần tập trung lại tự mình bước vào trong.

“Người! Đi đun nước nóng! Người! Lót đệm dưới thắt lưng y! Được rồi, đều ra ngoài cả đi!” Bà đỡ chỉ huy Diệp Lăng Vân cùng lang trung chắn bị sẵn sàng mọi thứ, liền đuổi hết ra ngoài.

Lang trung vội vã ra ngoài.

“Người trước hết dừng dùng sức, giữ sức lực một chút, đợi lát nữa ta bảo người dùng sức thì hãy dùng.” Bà đỡ nói với Hàn Nghiên Trầm, đột nhiên ngẩng đầu thấy Diệp Lăng Vân vẫn còn ngồi ở đầu giường, “Đi mau! Người sao còn ở đây? Mau đi ra ngoài!”

“Ta ở trong này trông chừng y.” Diệp Lăng Vân một bên giúp Hàn Nghiên Trầm lau mồ hôi một bên nói.

Hàn Nghiên Trầm nhân lúc cơn đau ngắt quãng khàn giọng nói: “Đi ra ngoài mau ——”

Bà đỡ nói: “Từ xưa đến nay nữ nhân sinh con, không phải, bất kể là nam nhân hay nữ nhân sinh con, chưa bao giờ tướng công ở bên cạnh trông chừng, người mau đi ra ngoài, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay!”

“Nhưng mà.....” Diệp Lăng Vân nhìn Hàn Nghiên Trầm, “Ta lo lắng.”

“Đi ra ngoài...., Lăng Vân, ta không muốn cho người nhìn thấy bộ dạng ta sinh đứa nhỏ ——” Cơn đau bụng từng trận lại mạnh hơn, cách nhau ngày càng ít, Hàn Nghiên Trầm miệng thở dốc, tuy rằng ngữ điệu rất ngánh, nhưng bởi vì mạnh mẽ áp chế cơn đau, âm lượng cũng không lớn, cùng với vẻ mặt nhẫn nhịn đau đớn mồ hôi đầm đìa, trái lại có vài phần ý tứ khẩn cầu.

“... Được rồi. Ta ở ngay tại bên ngoài với người.” Diệp Lăng Vân lo lắng không yên mà nhìn y, xoay người đi ra ngoài.

Chuyện Hàn Nghiên Trầm mang thai cũng có vài người biết, viện tử này đã sớm được Vô Na phái tâm phúc canh giữ giới nghiêm, luôn luôn yên tĩnh.

Diệp Lăng Vân đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Vô Na cũng vừa mới nghe tin chạy tới.

Nghĩ đến Hàn Nghiên Trầm đang ở bên trong chịu thống khổ cũng do hấn mà ra, Vô Na nhìn thấy Diệp Lăng Vân cũng tức giận vừa đánh vừa mắng, “Tiểu tử chết tiệt nhà người! Thật to gan! Cư nhiên dám để cho Nghiên Trầm thay người sinh con!”

Diệp Lăng Vân bị mắng không đáp bị đánh cũng không trả đòn, trong lòng cũng lo lắng muốn chết, nói cái gì cũng không lại.

Thời gian Hàn Nghiên Trầm rên rỉ mập mờ cứ chậm rãi trôi qua, mỗi một khắc một giây đều chậm chạp khiến người ta không chịu đựng nổi.

Mãi cho đến khi trăng lên giữa trời, một tiếng khóc thất thanh của trẻ sơ sinh mà mọi người chờ mong từ lâu cuối cùng cũng truyền ra.

Diệp Lăng Vân thoáng một cái đã bước vọt vào trong phòng, bà đỡ vừa mới cắt cuống rốn cho đứa nhỏ, vui vẻ nói: “Chúc mừng hai vị, là một bé trai!”

Diệp Lăng Vân vội vàng vọt tới trước giường cầm tay Hàn Nghiên Trầm: “Nghiên Hàm! Người sao rồi?”

Hàn Nghiên Trầm tỉnh bì lực tẫn nằm ở trên giường, tóc ướt nhẹp mồ hôi, dính ở hai bên sườn mặt, nghe vậy nỗ lực mở mắt, thanh âm khàn khàn: “Ta không sao. Đứa nhỏ... đứa nhỏ có gì không ổn không?”

Diệp Lăng Vân nhìn lại đứa bé, bà đỡ đang lau chùi cho nó, chỉ thấy đứa nhỏ kia tiếng khóc to lạnh lạnh, thân thể kiện toàn, cùng đứa nhỏ bình thường không có gì quá khác biệt, đang không an phận mà ngo ngoáy trong lòng bà đỡ.

“Yên tâm đi, con hoàn toàn bình thường, tinh lực tràn đầy.”

“Ừ.... vậy là tốt rồi.” Hàn Nghiên Trầm nhẹ nhàng thở dài một hơi, nghỉ ngơi một lát, nói: “Đứa nhỏ này lai lịch tuy rằng không như bình thường, ta lại hi vọng nó có thể giống như những đứa bé khác bình yên mà trưởng thành, vậy nhũ danh hãy gọi là Tiểu Phàm đi.”

Diệp Lăng Vân nhẹ nhàng giúp y vuốt lại tóc ướt bên tai, cúi người hôn lên trán y, “Được, con của chúng ta sẽ gọi là Tiểu Phàm.”

78. Chương 77: Phiên Ngoại 2 | Sinh Tử Thiên 5

Biên tập | Kỳ Lam

...

Chuyện về sau

Chuyện kể rằng ngày hôm đó ánh mặt trời dịu nhẹ, gió mát thổi hiu hiu, Diệp Lăng Vân ôm con trai tản bộ trong sân, phỏng đoán đứa nhỏ đến giờ bú sữa rồi, liền đem con mang vào trong phòng rồi đi gọi vú nuôi. Mới vừa bước đến gần phòng, đang chuẩn bị đẩy cửa vào, đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng người nói chuyện.

“Công tử hồi phục rất tốt, lão phu mấy ngày nữa sẽ quay lại.” Chính là giọng nói của lang trung.

Hàn Nghiên Trầm sinh con vừa mới tròn một tháng, dù sao cũng là thân nam tử lại sinh nở, sợ lưu lại điều gì không ổn, tất cả mọi người đều vo cùng căng thẳng, thường xuyên gọi lang trung đến khám lại.

Nghe được Hàn Nghiên Trầm khôi phục khá tốt, Diệp Lăng Vân cũng rất vui vẻ, đang chuẩn bị tiến vào, đột nhiên nghe thấy Hàn Nghiên Trầm hỏi: “Đại phu, ta về sau còn có thể mang thai không?”

Diệp Lăng Vân ở ngoài cửa nghe được hô hấp liền cứng lại.

Vấn đề này hắn cũng muốn biết từ lâu, chẳng qua nhiều ngày nay vẫn luôn bận rộn chăm sóc Hàn Nghiên Trầm cùng đứa nhỏ, còn chưa kịp hỏi.

Bên trong vẫn một hồi trầm mặc.

Diệp Lăng Vân bình ổn hô hấp dán lên cửa, ngay lúc hắn chờ đến vô cùng sốt ruột hận không thể chạy vọt vào thì, rốt cuộc nghe được thanh âm vô cùng khó xử, vô cùng mơ hồ ngằn ngại của lang trung nói: “Chuyện này... Tình huống của công tử quả thực đặc thù, lão phu trước kia không chỉ chưa gặp bao giờ, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, thật sự là không biết.... có điều, nếu như biệt phòng, thì tuyệt đối sẽ không mang thai nữa.”

“... Được, ta đã biết.”

“Vậy lão phu lui xuống trước.”

“Không tiễn.”

“...!” Thầy lang thối này! Ra cái phương pháp vớ vẩn! Diệp Lăng Vân tức giận muốn chết, đợi lang trung bước ra khỏi cửa, liền hầm hầm lôi lão sang một bên.

Lang trung bất ngờ không phòng bị, theo bản năng sẽ kêu cứu, bị Diệp Lăng Vân nhanh tay bịt kín miệng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ô ô.

Diệp Lăng Vân hung tợn ghé vào lỗ tai lão nói: “Không được kêu! Ta là Diệp Lăng Vân!”

“Ô ô” Lang trung tỏ ý đã hiểu, ý bảo Diệp Lăng Vân buông mình ra.

Đứa nhỏ nhìn thấy lang trung bị tấn công bất thành linh không những không khóc, còn vui vẻ cười khanh khách, hai tay khua loạn xạ.

Diệp Lăng Vân một bên tránh né đứa nhỏ tấn công mái tóc mình, một bên chất vấn lang trung: “Ông chỉ cho Hàn Nghiên Trầm cái thối chủ ý gì vậy! Nói! Trừ bỏ biệt phòng còn có biện pháp nào khác không!”

Ngày sinh hắn quả thực nơm nớp lo sợ, hắn đương nhiên không bao giờ muốn Hàn Nghiên Trầm chịu khổ lẫn nữa, nhưng nếu không cho hắn chạm vào Hàn Nghiên Trầm — làm sao có thể!”

Lang trung sầm mi khổ kiếm, một đám người ai cũng đến làm khó lão, lão thực sự là không biết mà. Không phải lão y thuật không tốt, thử hỏi trên đời này có mấy vị đại phu có thể trả lời vấn đề này? Vừa rồi thật vất vả tránh được một kiếp, không ngờ bên ngoài còn một người chờ, hơn nữa vị này hiển nhiên so với vị trong phòng còn khó đối phó hơn.

“A... Việc này...” Lang trung vắt óc suy nghĩ cả buổi, nói, “Nếu như thuốc an thai đối với công tử có hiệu nghiệm, nói không chừng thuốc tránh thai cũng có hiệu nghiệm... mặt khác, cuối cùng không cần ở lại bên trong... an toàn một chút...”

“Ừm” Diệp Lăng Vân nghe xong lập tức đem lang trung ném qua một bên, nhanh chóng đem đứa nhỏ trả về bên Hàn Nghiên Trầm, chỉ để lại một câu “Đến lúc cho ăn rồi. Ta có việc gấp đi ra ngoài một chuyến.” Lại thi triển tuyệt đỉnh khinh công vội vã rời đi.

Cùng ngày hôm ấy, Diệp Lăng Vân trở về mang theo rất nhiều thuốc tránh thai.

Ấy là chuyện mãi về sau.~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-nhat-cong-hue-thu>